

Editor:
Mạn Châu Sa 2001

Ngọt Sì Ăn

H ứ a
S ầ m
N h i ê n

.....

[D] T R A C A

Truyện được đăng tại
diendanlequydon.com

Mục lục

- [Chương 1: Xoài Phô Mai Đông Lạnh \[1\]](#)
- [Chương 2: Xoài Phô Mai Đông Lạnh \(2\)](#)
- [Chương 3: Matcha Trà Xanh \[1\]](#)
- [Chương 4: Matcha Trà Xanh \[2\]](#)
- [Chương 5: Bánh Nướng Kiểu Pháp \[1\]](#)
- [Chương 6: Bánh Nướng Kiểu Pháp \[2\]](#)
- [Chương 7: Bánh Nướng Kiểu Pháp \[3\]](#)
- [Chương 8: Bánh Khoai Lang Nhân Đậu Đỏ \[1\]](#)
- [Chương 9: Bánh Khoai Từ Đậu Đỏ \(2\)](#)
- [Chương 10: Bánh Khoai Từ Đậu Đỏ \(2\)](#)
- [Chương 11: Bánh Khoai Từ Đậu Đỏ \(4\)](#)
- [Chương 12: Bánh Dâu Tây \(1\)](#)
- [Chương 13: Bánh Dâu Tây \(2\)](#)
- [Chương 14: Bánh Dâu Tây \(3\)](#)
- [Chương 15](#)
- [Chương 16: Bí Đào Sốt Cam \(2\)](#)
- [Chương 17: Bí Đào Sốt Cam \(3\)](#)
- [Chương 18: Bí Đào Sốt Cam \(4\)](#)
- [Chương 19: Bánh Mật Nướng Phô Mai \(1\)](#)
- [Chương 20: Bánh Mật Nướng Phô Mai \(2\)](#)
- [Chương 21: Bánh Mật Nướng Phô Mai \(3\)](#)
- [Chương 22: Bánh Mật Nướng Phô Mai \(4\)](#)
- [Chương 23: Bánh Mousse Anh Đào \(1\)](#)
- [Chương 24: Bánh Mousse Anh Đào \(2\)](#)
- [Chương 25: Thạch Thảo Mộc Đài Loan* \[1\]](#)
- [Chương 26: Thạch Thảo Mộc Đài Loan \[2\]](#)
- [Chương 27: Thạch Thảo Mộc Đài Loan \[3\]](#)
- [Chương 28: Khu Rừng Hoa Anh Đào \[1\]](#)
- [Chương 29: Khu Rừng Hoa Anh Đào \[2\]](#)

Chương 30: Khu Rừng Hoa Anh Đào [3]

Chương 31: Bánh Quy Hoa Anh Đào [1]

Chương 32: Bánh Quy Hoa Anh Đào [2]

Chương 33: Bánh Quy Hoa Anh Đào [3]

Chương 34: Bánh Quy Hoa Anh Đào [4]

Chương 35: Bánh Quy Hoa Anh Đào [5]

Chương 36: Thác Nước Chocolate* [1]

Chương 37: Thác Nước Chocolate [2]

Chương 38: Thác Nước Chocolate [3]

Chương 39: Tiramisu * [1]

Chương 40: Tiramisu [2]

Chương 41: Tiramisu [3]

Chương 42: Tiramisu [4]

Chương 43: Thạch Đen Đông Lạnh* [1]

Chương 44: Thạch Đen Đông Lạnh [2]

Chương 45: Thạch Đen Đông Lạnh [3]

Chương 46: Thạch Đen Đông Lạnh [4]

Chương 47: Bánh Trung Thu Kem Lạnh Dq* [1]

Chương 48: Bánh Trung Thu Kem Lạnh Dq [2]

Chương 49: Bánh Trung Thu Kem Lạnh Dq [3]

Chương 50: Bánh Trung Thu Kem Lạnh Dq [4]

Chương 51: Bánh Sò Madeleine* (1)

Chương 52: Bánh Sò Madeleine [2]

Chương 53: Bánh Sò Madeleine [3]

Chương 54: Bánh Hoa Quế [1]

Chương 55: Bánh Hoa Quế [2]

Chương 56: Bánh Hoa Quế [3]

Chương 57: Ngoại Truyện (1)

Chương 58: Ngoại Truyện (2)

Chương 59: Ngoại Truyện (3)

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨN)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Xoài Phô Mai Đông Lạnh [1]

Nửa giờ trước, Nhan Tiêu bị cấm túc ở nhà, xách dép từ phòng ngủ thẳng một đường đi đến lầu một phòng khách. Hoàn mỹ tránh qua tiếng hát của mẹ ở phòng bếp, vượt qua góc khuất ti vi cha đang xem, cô liền lặn một vòng sờ tới chốt cửa, có thể so sánh với đặc công FBI thực hiện một loạt động tác có độ khó cao mà thành công trốn ra khỏi nhà.

Sau khi nghe được sự tích chối lợi của Nhan Tiêu, bạn tốt Nhiếp Sơ Sơ đã sớm cười đến sắp phun sữa: "Cậu học khiêu vũ à? Tài năng này mà không đi Mỹ làm FBI thì thật đáng tiếc!"

Đoạt lấy sữa* trong tay bạn uống một hớp, Nhan Tiêu tức tối: "Chỉ vì tở qua đêm ở ngoài một tối, mẹ tở lại giam tở ba ngày! Cái này là xã hội gì? Chẳng lẽ mỗi ngày đều ở trong phòng thêu hoa bà mới hài lòng?"

*Vượng tử mãnh

Bởi vì quá kích động, lon nước trong tay cô sắp bị bóp không còn hình thù gì, Nhiếp Sơ Sơ tự giác lui về sau một bước, rất sợ lon sữa bò trào ra ngoài.

Thật ra thì chuyện Nhan Tiêu bị giam còn phải nhắc đến buổi tụ họp học sinh cao trung từ mấy ngày trước.

Ngày đó ăn cơm tối xong, dựa theo thông lệ cả lớp lại cùng nhau uống rượu, vì vui quá, Nhan Tiêu là người chỉ cần ngửi mùi rượu thôi cũng đã say mềm lại uống hai ly nhỏ, kết quả là như heo chết nằm thẳng cẳng trên mặt đất.

Trong lớp cũng có người uống nhiều, ngủ ở mọi xó xỉnh, ngày thứ hai dậy còn nhìn thấy có người ngủ ngồi ở trên bồn cầu.

Bất quá bi thảm là, Nhan Tiêu bị mẹ mình đánh thức. Không chỉ vậy, kịch tính hơn là mẹ cô từ một đồng người tìm được Nhan Tiêu sau một lúc lâu, cô đang duy trì tư thế "ôm chân một bạn học nam".

Sau đó, Nhan Tiêu bị bắt về nhà, đương nhiên là bị hiểu lầm. Mặc cô giải thích như thế nào, mẹ cô cũng đều không nghe

Nhiếp Sơ Sơ sau khi nghe xong phát biểu cảm nghĩ: "Cậu nên thay đổi thói quen ôm gối khi đi ngủ đi".

Nhan Tiêu khóc không ra nước mắt: "Nếu tớ biết đó là chân một người đàn ông, tớ còn ôm sao?"

Đang nói chuyện, điện thoại di động của Nhiếp Sơ Sơ từ trong túi xách đổ chuông, cô bắt điện thoại nói vài câu, lại đột nhiên đem điện thoại giơ trước mặt Nhan Tiêu: "Sao cậu ra cửa không mang theo di động?"

Nhan Tiêu không hiểu động tác của bạn là gì, tùy ý nói: "Mang theo di động tớ cũng không dám mở máy, mẹ tớ sẽ đem điện thoại hét bể...". Vừa dứt lời, từ trong di động của Nhiếp Sơ Sơ truyền ra một tiếng gào thét quen thuộc: "Nhan Tiêu con có tin ta đánh gãy chân con không!!!"

Nhan Tiêu: "..."

Nhiếp Sơ Sơ khóc không ra nước mắt, dùng khẩu hình bày tỏ: "Sorry, tớ cũng không ngờ mẹ cậu sẽ gọi cho tớ!"

Trở về ngôi nhà đầy sóng gió, Nhan Tiêu mặt thảm thương chờ mẹ lái xe tới đón. "Bạn tốt" Nhiếp Sơ Sơ đã chạy mất, đề phòng mẹ bùng nổ khói súng ảnh hưởng đến bản thân.

"Nhan Tiêu nếu không phải con đã trưởng thành, mẹ thật muốn đánh con!" Đây là câu nói đầu tiên của mẹ cô.

Nhan Tiêu ngồi bên ghế phụ, xoắn ngón tay nhỏ giọng than phiền: "Hai việc đó có liên quan với nhau à mẹ?"

Nhìn cô còn một bộ dạng bất mãn, giọng mẹ cao hơn lửa; "Hôm nay nói như thế nào? Buổi chiều hẹn kiểm tra răng con quên rồi sao?"

Nhan Tiêu trợn trắng mắt dao động: "Kiểm tra răng xong là mẹ có thể để con ra ngoài chơi sao?"

"Đi ra ngoài chơi? Con đêm qua không về ở, còn cùng nam sinh ôm ấp ngủ chung một chỗ..."

Mắt thấy mẹ sắp nói ra lời còn nghiêm trọng hơn, Nhan Tiêu đánh trống lảng, nói sang chuyện khác: "Chúng ta hôm nay đi bệnh viện nào khám răng?"

Mẹ Nhan đánh tay lái quẹo phải, "Bệnh viện trung tâm bên trong thành phố, con trai của dì Lưu làm việc ở đó."

"Dì Lưu?" Nhan Tiêu cau mày suy nghĩ một lát, "Dì Lưu cách vách nhà chúng ta khi trước?"

Tâm tình mẹ Nhan tốt lên một chút, mặt mày hớn hở: "Đúng vậy, mẹ đến bây giờ mới biết cậu ấy là bác sĩ khoa răng miệng, con có nhớ Hoắc ca ca người chơi đùa cùng con khi còn bé không?"

Nhan Tiêu nào còn nhớ lại chuyện mười mấy năm trước, chỉ cảm thấy có ấn tượng, Hoắc ca ca hơn cô mấy tuổi, thành tích lại rất tốt, sau đó theo người nhà chuyển đi.

Ánh mắt mẹ Nhan nhìn lướt qua như có điều suy nghĩ: "Mẹ cùng dì Lưu nói chuyện, con chờ lát nữa trực tiếp hỏi bác sĩ Hoắc ở nơi nào là được."

Vẻ mặt Nhan Tiêu không biết làm sao: "Nếu trong bệnh viện có tận mấy người họ Hoắc, con làm sao biết người nào là anh ấy?"

"Đúng rồi, mẹ có tấm hình của cậu ấy!" Mẹ Nhan nói xong liền dùng cùi chỏ chỉ túi xách tay, "Mẹ đang lái xe không tiện, con tìm đi, ở phía ngoài cùng tầng kia trong túi xách"

--Trong hình là thằng bé nhiều nhất cũng không được năm tuổi!

Nhan Tiêu mặt đầy hắc tuyến nhìn phụ huynh đại nhân, "Mẹ để con dựa vào khuôn mặt nhi đồng này tìm người? Người ta bây giờ cũng hơn hai mươi tuổi! Mẹ không có lầm chứ?"

Mẹ Nhan cau mày: "Mẹ chỉ có tấm hình này, lúc còn bé và khi lớn lên luôn luôn có mấy phần giống nhau mà..."

Nhan Tiêu lại cuối đầu quan sát bức hình, trong hình thằng bé trai mở to mắt nhìn ống kính, giơ tay chữ V, điểm chính là, vẫn còn mặc tả...

Cầm tấm hình này tìm người liệu còn giữ được khí tiết?

Nhan Tiêu đầu chảy mồ hôi, cô biết mẹ mình không đáng tin cậy, không ngờ còn tới cấp bậc này!

Cô yên lặng đem hình bỏ vào túi xách, xem lời mẹ nói "Dùng hình tìm người" quảng ở sau lưng.

Chở cô đến cửa bệnh viện liền dừng xe: "Tự con vào đi, mẹ còn có chút chuyện". Cô oán thầm mấy câu, đóng cửa xe, đi về phía cửa xoay tròn của bệnh viện.

Đi đến trước quầy, Nhan Tiêu nhìn cái cán động nơi mua thuốc, hỏi cô trực quầy: "Xin hỏi bác sĩ Hoắc khoa răng miệng ở lầu mấy?"

Cô y tá cất giọng hỏi thân thiết: " Cô là người hẹn trước bác sĩ Hoắc đúng không?"

Hẹn trước? Hình như mẹ có hẹn trước đúng không nhỉ?

Nhan Tiêu chần chừ gật đầu. Cô y tá chỉ chỉ bên cạnh hành lang, "phòng 102, bác sĩ Hoắc ở bên trong"

Đi tới theo sự chỉ đường, bên trái căn phòng thứ hai viết "102"

Cửa không khóa, bên trong có mấy người mặc áo khoác dài màu trắng đích thị là bác sĩ, không có bệnh nhân, bọn họ đang nói chuyện trời đất.

Gõ cửa một cái, bên trong trong nháy mắt yên tĩnh lại, rồi rít nhìn về Nhan Tiêu đứng ở cửa. Cô hôm nay mặc một bộ JK cổ tròn màu cam đỏ tím, che kín đầu gối, từ bắp chân mảnh khảnh đi xuống là đôi vớ trắng với đôi giày da nhỏ màu đen. Rõ ràng là như học sinh cấp 2.

"Em gái nhỏ tìm ai?" Một người bác sĩ đeo mắt kiếng lên tiếng đánh vỡ yên lặng.

Nhan Tiêu ánh mắt dò xét một vòng: "Tôi tìm bác sĩ Hoắc"

"Bác sĩ Hoắc, cậu còn có bệnh nhân?" Nam sinh mắt kiếng nhìn về phía sau, có mấy người đứng ở phía sau, Nhan Tiêu không biết người nào là người mình cần tìm.

Dấu sao cũng không tính là xa lạ, khi còn bé đã chơi chung, lòng Nhan Tiêu có một chút mong đợi cùng khẩn trương. Bóng người không hiện lại có một chuỗi âm thanh trầm thấp chui vào lỗ tai cô:

"Tôi nhớ là không có hẹn trước bệnh nhân nào."

Giọng nói nhanh mà trầm thấp tĩnh táo khiến Nhan Tiêu hết sức chú ý. Chốc lát, một cảm giác quen thuộc không cách nào nói được dâng lên... Khi cô vừa nhớ vừa tìm kiếm âm thanh thân quen thì người nọ đã từ ghế cạnh đi tới, thân hình thật cao gầy gò, áo khoác dài màu trắng rộng thùng thình nửa mở, bên trong là cổ áo dựng đứng màu xám tro, quần dài màu đen. Trước sau chỉ hai màu, đơn giản nhưng không mất đi khí chất.

Anh ta vừa cúi đầu điều chỉnh bao tay cao su màu trắng vừa đi tới, tùy ý nâng mắt lên nhìn Nhan Tiêu. Hô hấp của cô chậm lại, bình tĩnh đối đầu với tròng mắt đen nhánh. Nơi này ánh đèn tối, ánh mắt anh ta lại rất sáng, trong trẻo như được gột rửa.

Đuôi mắt nhướng lên trên, gương mặt góc cạnh như gọt, môi mỏng khê nhếch. Không nghi ngờ chút nào, đây là một khuôn mặt rất tinh xảo, đi trên đường tuyệt đối thu hút ánh nhìn của nữ sinh, cho dù là nhìn một lần, cũng rất khó quên.

"Cô tìm tôi?" Anh ta quan sát Nhan Tiêu một chút

Nhan Tiêu đột ngột cảm thấy khẩn trương, "Ừ"

"Tên gì?" Anh ta cầm lên một tờ đơn

"Nhan Tiêu." Nói xong tên, cô lại có chút mong đợi anh ấy còn nhớ đến mình. Quét mắt từ trên xuống dưới một lần tờ đơn, anh ta lần nữa nhìn về phía Nhan Tiêu: "Cô không có hẹn trước tôi"

Bên cạnh một nữ bác sĩ không nhịn được hỏi: " Chúng tôi sắp tan sở rồi, có phải cô nhầm thời gian không?"

Nhan Tiêu có chút thất vọng cùng khó xử, không phải mẹ đã nói với anh ta rồi sao? Sao anh ta lại không biết? Chẳng lẽ là quên? Suy nghĩ, cô thử thăm dò nhắc nhở: " Bác sĩ Hoắc, anh nhớ lại thử xem."

Hoắc Trạch Tích hơi nhíu mày, có chút khó hiểu, nhưng bình tĩnh giải thích: " Lấy số không phải ở nơi này". Người ở đây quá nhiều, không tiện mở miệng nói ra là có quan hệ, nhưng đến giờ phút này, Nhan Tiêu chỉ đành

"Mẹ tôi không nói cho anh biết?" Bên cạnh không biết là ai đột nhiên cười ra tiếng, bầu không khí lập tức quái dị.

Nhan Tiêu nhìn thấy vẻ mặt ngờ ngẩn của bác sĩ Hoắc, sau đó cau mày: "Có phải cô tìm nhầm người rồi hay không?"

Nhan Tiêu muốn khóc cũng không được, đành thấy chết không sờn nói: "Mẹ tôi kêu tôi đến tìm anh, bà nói mẹ anh nói..." Lần này toàn bộ người trong phòng ngậy ra, trừ Hoắc Trạch Tích, đều không nhịn được bật cười.

"Thì ra là coi mắt, cậu mau chóng tan làm sớm đi" Nam sinh đeo mắt kính vỗ vai Hoắc Trạch Tích, người đang đứng bất động, hiển nhiên ngoài dự tính.

Trong lòng có mười ngàn đầu ngựa hoang chạy qua, Nhan Tiêu đỏ mặt giải thích: "Không phải! Tôi tới khám răng!"

Chung quanh có người ồn ào lên: " Bác sĩ Hoắc mau nhìn xem". Sao lại có cảm giác có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch hiểu lầm...

Nhan Tiêu khóc không ra nước mắt nhìn về phía Hoắc Trạch Tích, " Bác sĩ Hoắc, tôi tới khám răng thật mà"

Tựa như không để ý những lời vừa rồi, anh ta xoay người đi đến ghế bác sĩ, thanh âm nhàn nhạt: "Cô đến đây đi"

Nhan Tiêu nắm chặt túi xách đi tới, trên mặt còn cảm thấy nóng

"Các cậu không còn chuyện gì có thể tan làm" Hoắc Trạch Tích liếc về phía đám đồng nghiệp còn đang chờ xem chuyện vui. Chờ nhóm bác sĩ đều đi hết sạch, Nhan Tiêu mới nằm lên ghế khám bệnh, đưa tay chặn nếp váy

Hoắc Trạch Tích đeo bao tay vào, không nhìn cô, chậm rãi mở miệng: "Cô quen mẹ tôi?"

"Ừ...Không đúng! Là mẹ tôi biết mẹ anh!" Nhan Tiêu giải thích hết sức rõ ràng, về nhà phải tìm mẹ tính sổ

Đèn nha khoa trên ghế bị Hoắc Trạch Tích dời qua, che trước mặt Nhan Tiêu, "Không có lần sau". Âm thanh mỏng manh tinh khiết, ngăn ngui bốn chữ, tùy ý nói ra cũng rất có cảm nhận

Bị anh ta nói "Không có lần sau" khiến cô thật xấu hổ, muốn giải thích, lại phát hiện không có gì hay, mẹ cô không lấy số là thật, dựa vào quan hệ cũng là thật, lúc này mà nói mình không biết, ai sẽ tin?

Trong lúc nhất thời trầm mặc xuống, trước khi tới Nhan Tiêu còn muốn nhân cơ hội nhận mặt, bây giờ nhìn lại... Thôi cứ từ từ vậy. Cô không thể nào đem người đàn ông trước mắt này cùng với thằng bé trong bức hình gộp lại thành một người. Hơn nữa, nếu cô tự giới thiệu mà anh ta vẫn không nhớ ra được, cô nhất định sẽ lúng túng muốn chết.

Khi Nhan Tiêu còn đang suy nghĩ lung tung, Hoắc Trạch Tích đã đeo khẩu trang, đem đèn mở lên. Không thể thích ứng với ánh sáng mãnh liệt, Nhan Tiêu nhắm mắt lại, khó hiểu khẩn trương.

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨN)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Xoài Phô Mai Đông Lạnh (2)

Đèn rất chói mắt, mắt Nhan Tiêu mở hé hé, nhìn thấy Hoắc Trạch Tích cách mình rất gần, ngồi lên cái ghế, dùng bút đèn kiểm tra miệng cô. Vẻ mặt anh ấy rất chú tâm, chỉ lộ ra mi mắt sạch sẽ.

Nhan Tiêu chậm rãi mở to hai mắt nhìn anh, trong lúc lơ đãng, tầm mắt Hoắc Trạch Tích và cô đụng một cái, cô lại vội vàng nhắm mắt lại, ngón tay vô thức túm chặt túi xách trong lòng ngực

Hoắc Trạch Tích đột nhiên mở miệng: "Đừng khẩn trương". Âm thanh tự nhiên thư giãn, giống như tiếng suối buổi sáng róc rách chảy. Âm sắc từ tính, lại dựa quá gần, cảm giác tê dại từ trán thẳng một đường truyền tới sau tai, cả người cô mềm nhũn một chút.

Ý thức được mình phản ứng bất thường, Nhan Tiêu cảm thấy kinh hãi, bản thân không phải là người dễ bị âm thanh thu hút, vậy mà lại nhạy cảm với thanh âm dễ nghe như thế này.

Kiểm tra xong, hht bỏ khẩu trang xuống, "Răng cô không có vấn đề gì, cô vừa niềng răng xong à?"

Nhan Tiêu cầm túi xách lên, mỗi góc trong túi đều tìm một lần, nửa ngày không tìm thấy, kêu: "Đúng vậy, mấy ngày trước vừa mới lấy ra." Hoắc Trạch Tích đưa cho cô một miếng khăn giấy, đứng lên gỡ cái bao tay xuống: "Thứ tư cô lại đến, bây giờ quá muộn, không kịp kiểm tra lại."

Nhan Tiêu nhận lấy khăn giấy, từ ghế nha khoa đứng lên, nhìn anh thu dọn bao tay cùng máy móc. Hoắc Trạch Tích giương mắt nhìn cô: "Còn có

việc gì sao?"

Nhan Tiêu gãi gãi huyết Thái dương: "Cái đó, không cần thu lệ phí sao?" Động tác thu dọn ngừng lại, ánh mắt nghiêm túc nhìn về phía cô, trong bụng đột nhiên cảm thấy buồn cười: "Ừ, có thu lệ phí."

Nhan Tiêu suy nghĩ một chút, sắc mặt khó xử nói: " Tôi không đăng kí ở ngoài, vậy anh có thể thu phí tôi được sao?"

Hoặc Trạch Tích bình thản nói: " Cô trực tiếp đưa tôi là được rồi"

Nhan Tiêu giật mình nghĩ bụng, bây giờ còn có bác sĩ như vậy? Không sợ bị tố cáo sao? Cô ấp úng: " A? Vậy..."

Nhìn vẻ mặt tin tưởng của cô, Hoặc Trạch Tích không nhịn cười được: "Còn đang đi học?" Cô không biết tại sao đề tài lại dời đi nhanh vậy, nhưng vẫn thành thực trả lời: "Đang lên đại học"

Hoặc Trạch Tích hơi hí mắt: "Nhìn giống như học sinh trung học" Không biết ý anh là gì, Nhan Tiêu cười hai tiếng, đem đề tài kéo trở về: "Việc thu lệ phí, có thể để lần sau hay không..."

"Tôi đùa đấy", Hoặc Trạch Tích thu thập giấy tờ trên bàn, cắt đứt cô: "Bây giờ không còn sớm, cô mau về đi."

Nhan Tiêu sừng sốt một chút, kịp phản ứng thì ra là bị trêu chọc, "A" một tiếng. " Còn có..." Hắn lại lên tiếng gọi Nhan Tiêu: "Nhớ nói cho người nhà biết, xem bệnh phải lấy số"

Nhan Tiêu nghe vậy mặt bắt đầu nóng lên, quy củ gạt một cái, tóc thắt bím đuôi ngựa quét về phía trước một chút, " Cảm ơn bác sĩ Hoặc"

Nhìn cô đi ra khỏi phòng bệnh, Hoặc Trạch Tích cười đồng phục bác sĩ xuống, đi tới móc treo chuẩn bị cầm quần áo lên, ánh mắt đột nhiên nhìn

thấy một tấm hình rơi trên mặt đất. Chắc là cô gái kia làm rơi lúc tìm đồ

Anh ngồi xõm người xuống nhật, nhưng khi nhìn rõ được tấm hình, hơi ngây ngẩn

---

Nhan Tiêu cảm giác mình là một đường bay thẳng về nhà. Giọng nói của Hoắc Trạch Tích không ngừng lảng vảng trong đầu mình, nhưng lại không nghĩ ra rốt cuộc là lạ ở chỗ nào. Lúc về đến nhà đã là hoàng hôn, cô chỉ húp một ít cháo gà rồi lại về phòng.

Nhan Tiêu khi còn bé một mực muốn học khiêu vũ, đại học cũng là vào khoa nghệ thuật múa, lên đại học tương đối rảnh nên thường đăng lên mạng các video khiêu vũ, một hai năm trôi qua, không ít người hâm mộ, cũng làm quen được rất nhiều người thú vị.

Đối với Nhan Tiêu mà nói, việc ở trên mạng quen được hai ba người bạn cùng người hâm mộ là quý báu nhất, cho nên rất nhiều thời gian cô đều dành mọi hỉ nộ ái nộ cho thế giới nhỏ này.

Mở quà vật bánh trái ra, cầm lấy cái bánh put-ding xoài, vừa ăn cô vừa nhìn bình luận dưới video khiêu vũ mình vừa đăng hôm qua

Phần lớn những video cô đăng trên mạng đều là tự mình quay lại ở nhà, bởi vì tự mình quay với những điệu khiêu vũ chuẩn rất khác biệt, không đủ chuyên nghiệp. Lúc đầu vì bạn bè lôi kéo bắt nhảy, không nghĩ tới dựa vào lần đó cũng không để tâm đi đăng lên web, sau đó mới từ từ tiếp xúc lâu dài

Đi dạo xong khu bình luận, Nhan Tiêu mới nhớ tới điện thoại di động từ buổi chiều trốn đi đã để ở nhà, mở khóa màn hình, hiện lên hơn 20 cuộc gọi nhớ. Được rồi, cô hiểu tại sao lúc mẹ đến tìm mình lại giận dữ như vậy rồi. Chẳng qua có hai cái là của Nhiếp Sơ Sơ gọi đến

Cô cầm di động lên gọi lại, điện thoại vang lên hai tiếng đã nghe giọng Nhiếp Sơ Sơ ở đầu bên kia vang lên: " A Tiêu?"

Nhan Tiêu tiêu đang ngậm bánh xoài, thanh âm không rõ: "Cậu còn có mặt mũi gọi điện thoại cho tớ?"

"Oan uổng quá! Tớ hoàn toàn không biết đó là mẹ cậu, bà ấy trực tiếp hỏi "Nhan Tiêu có ở đó hay không", tớ không biết gì cả nên chỉ có thể đưa điện thoại cho cậu thôi..."

Nhiếp Sơ Sơ còn chưa giải thích xong, Nhan Tiêu đã cắt đứt: "Được rồi được rồi, tớ biết chỉ số thông minh của cậu có hạn, tha thứ cho cậu đó!"

Nhiếp Sơ Sơ đã sớm quen với tình huống này, cất giọng hỏi, " Cậu đi khám nha sĩ sao?"

Nhan Tiêu đột nhiên nhớ lại dáng vẻ Hoắc Trạch Tích đeo khẩu trang lên mặt, mi mắt chuyên chú, tùy ý nói: "Ừ, bác sĩ ấy khá tốt"

Hai người trò chuyện mấy câu, Nhiếp Sơ Sơ đột nhiên hỏi: " Sao tớ có cảm giác hôm nay cậu nói chuyện không tập trung". Nhan Tiêu bị nói trúng tim đen hoảng hốt chớp mắt một cái, ngón tay sờ sờ tóc bên tai, " Có không?"

"Có, tâm tình cậu không tốt hả?"

Chưa nói tới tâm tình không tốt, sau khi từ bệnh viện trở về, trong lòng cô cứ thấy là lạ. Không đợi cô nói chuyện, Nhiếp Sơ Sơ cười một tiếng, "xem ra cậu lại cần phải đi nghe người đàn ông kia nói chuyện về tâm hồn thôi"

Nhan Tiêu sững sốt, người đàn ông mà Nhiếp Sơ Sơ nói chính là Zain. Giọng nói của anh đã làm bạn với cô được ba năm.

Những năm gần đây nhân khí của Zain rất cao, chủ trì một internet radio, không phải giống như những DJ chủ trì tiết mục cố định, anh ta chỉ cần mỗi đêm truyền lên một đoạn radio ngắn, kể về một câu chuyện hay đơn giản là nói theo ý thích, chia sẻ một ca khúc. Không có thời gian hạn chế, không có khuôn mẫu, nói đến cuối cùng, chúc một câu ngủ ngon.

Radio của anh vĩnh viễn chỉ truyền lên vào lúc 11 giờ đêm. Đêm khuya vắng người đeo tai nghe lên, âm thanh trong suốt từ tính truyền vào lỗ tai, xuyên qua khắp người, có thể khiến người nghe tháo dỡ phòng bị, tiến vào một thế giới khác, mà thế giới ấy là do âm thanh của anh xây dựng.

Cách lần đầu tiên nghe được thanh âm ấy đã qua ba năm, mỗi một buổi tối, dù trời mưa hay trời trong, duy nhất không đổi, nghe một người nói xong lời " ngủ ngon". Nhan Tiêu trước giờ không phải là một người thường duy trì thói quen lâu dài, không ngờ đối với người xa lạ nghe mãi thành ghiền

Tựa như một ngày trải qua nhiều chuyện đi nữa, có âm thanh kia một câu lơ đãng an ủi, tất cả tiêu cực cũng đều biến mất; một câu ngủ ngon, cả thế giới đều đang đợi trời sáng.

Cô đối với Zain tràn đầy cảm tình, đại đa số mọi người đều không thể lí giải, có người thậm chí còn cảm thấy đây là chuyện dở hơi, cũng rất nhiều người ham thích với sự hoạt bát của Mr As. Nhan Tiêu không phủ nhận, chỉ là Mr As mang đến cảm giác kích thích khoái cảm, còn Zain mang đến cho cô cảm giác an toàn.

Nhan Tiêu ở đầu bên này yên lặng, Nhiếp Sơ Sơ không nhịn được xúc động: " Cậu nói xem, nếu cậu đã kết hôn rồi mà mỗi tối trước khi đi ngủ nghe radio theo thói quen, chồng cậu có thể không ngại sao? Cuộc sống có thể mỹ mãn sao?"

Nhiếp Sơ Sơ nói chuyện không có khí tiết, Nhan Tiêu đã cảm thấy quen, không muốn nghe bạn lái nhải nữa: " Tớ không nói chuyện với cậu nữa, cúp đây" Nói xong không đợi Nhiếp Sơ Sơ mở miệng, cô liền tàn nhẫn cúp điện thoại.

Nhìn màn ảnh máy vit tính ngây ngẩn một hồi, cô lại tìm ra bộ phim đã download từ trước, mở " One Day" ra bắt đầu xem.

Cô còn một sở thích không thể lý giải nữa, đó là lúc nhàm chán thích lẩn qua lộn lại xem phim điện ảnh. Sau khi xem nửa đoạn, nữ chính Emma nói với người nam chính mình sắp kết hôn: "Tôi rất yêu anh, vô cùng yêu anh, chỉ là tôi không bao giờ thích anh"

Bên ngoài đèn đóm dần tắt hết, đã gần mười hai giờ.

Cô tắt video đang xem, mở lên trang chủ của Zain, hôm nay kênh radio đã đổi mới, Nhan Tiêu nhét tai nghe vào, đi đôi với bối cảnh mơ hồ, âm thanh trầm thấp truyền ra từ tai nghe. Nhan Tiêu tắt đèn ở trên giường, chui vào trong chăn. Phòng bắt đầu dần dần ấm lên, âm thanh đầu bên kia chậm rãi nói, cảm xúc ấm áp an tĩnh ùa vào

Mỗi một câu cùng một từ ngữ, mỗi một tiếng cười khẽ cũng tạm dừng, ngay cả từ ngữ người ta thích dừng lâu nhất, cô toàn bộ đều biết hết. Vĩnh viễn hoàn mỹ, gần trong gang tấc lại xa không với tới. Bảy phút nói chuyện, dùng một câu ngữ ngon làm hồi kết.

Cho đến khi bên tai yên tĩnh rất lâu, Nhan Tiêu mới gỡ tai nghe xuống. Trong lúc lơ đãng, cô đột nhiên nhớ tới ban ngày ở bệnh viện, nhớ lại một câu "đừng khấn trương". Trong đầu đột nhiên lóe lên một suy nghĩ, ở trong bóng tối, Nhan Tiêu phút chốc mở mắt ra.

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẮN)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Matcha Trà Xanh [1]

Chưa tới tám giờ sáng, mẹ Nhan từ phòng ngủ đi ra đã thấy Nhan Tiêu tóc tai bù xù vành mắt xanh đen ngồi ở phòng khách.

"Con..." Mẹ Nhan sợ hết hồn, lời còn chưa nói ra hết, Nhan Tiêu đột nhiên hai mắt sáng lên nhào vào người mẹ. Cả người cùng động tác của Nhan Tiêu không khác một con ma là mấy, cho dù là con gái ruột, mẹ Nhan theo bản năng lùi về sau một bước: "Sáng sớm con làm gì vậy? "

Nhan Tiêu ôm cánh tay mẹ, kích động đến lời cũng sắp không nói ra được: " Mẹ! Bác sĩ Hoắc có phải chủ trì kênh radio phải không? Phải không mẹ?"

Không hiểu được lời nói cùng hành động của con gái, mẹ Nhan dùng mu bàn tay ấn lên trán cô: " Đầu óc con có sao không?"

" Làm gì có sao chứ!" Nhan Tiêu cũng muốn khóc

" Con nói bậy bạ gì vậy?" Từ bỏ việc chất vấn mẹ, Nhan Tiêu lay động cánh tay bà, tiếp tục nói lời không có mạch lạc: "Vậy, vậy mẹ có phương thức liên lạc của anh ấy không?"

Vào giờ phút này, mẹ Nhan Tiêu nhìn con gái ruột có chút điên cuồng của mình, hoài nghi có phải đêm qua bị cái gì kích thích rồi không, tinh thần không bình thường.

" Nhan Tiêu con tỉnh táo lại đã, có chuyện gì từ từ nói mẹ nghe!" Mẹ Nhan trấn an vỗ vỗ lưng cô. Cái gì mà bình tĩnh lại, Nhan Tiêu hít sâu hai

cái, nghiêm túc suy nghĩ một chút: trực tiếp gọi điện thoại qua cũng không ổn, nếu anh ấy thực sự là Zain, lỡ như cô nghe được hóa đá tại chỗ, quá phần khích sẽ còn để lại ấn tượng xấu cho Zain.

Vì vậy dưới ánh mắt khó hiểu của mẹ Nhan, cô hốt hoảng xông về phòng, mặc quần áo đi ra đánh răng rửa mặt, cả người cứ như là đang đánh tiết máu gà, duy trì trạng thái phấn khởi ra đến cửa thì gặp Nhiếp Sơ Sơ.

"Nhan Tiêu cậu bị trúng độc à!"

"Mấy ngày trước tớ đọc được một tin tức không bình thường, một người đàn ông đã kết hôn không dám bạo lực gia đình, liền lấy trái bóng rổ viết tên bà vợ lên, chỉ cần hai người gây gỗ, ông ta liền trút giận lên trái bóng..."

Nhan Tiêu nghe xong không nhịn được cắt đứt: "Tớ với chuyện này thì có liên quan gì?"

Nhiếp Sơ Sơ nói tiếp: "Điểm chính là sau đó, vợ ông ta nhìn thấy người khác chơi bóng rổ thì sợ, cảm thấy trái bóng rổ kia là mình." Nhan Tiêu thiếu chút nữa cười sặc, Nhiếp Sơ Sơ sờ tai nhìn cô: "Cậu không cảm thấy bây giờ cậu với bà ta có suy nghĩ giống nhau à? Chỉ vừa nghe âm thanh tương tự như Zain đã phấn khởi một đêm không ngủ được, phản xạ có điều kiện cảm thấy người đó chính là hẳn"

"Cậu không hiểu đâu." Nhan Tiêu tự động viên bản thân mình, trong lòng hiện lên một tia mất mát

Nhiếp Sơ Sơ nói: "Cứ cho là tớ không hiểu, nhưng cậu có biết một câu là: Tổng thể tốt hơn cục bộ "

Đây là lời thoại bên trong phim "Phanh Nhiên Tâm Động", Nhan Tiêu nghe mà sửng sốt

Nhiếp Sơ Sơ tay làm động tác đỡ kiếng trên mắt mặc dù không có gì, cố làm thâm trầm: " Cậu đừng mê luyện một người nào quá" Không thể phủ nhận sự có lý của Nhiếp Sơ Sơ, nhưng mà cô không cam lòng. Ở trên radio, lời nói của Zain phần lớn trầm tĩnh ôn hòa, mặc dù chỉ nghe thôi thì không thể phán đoán bản chất của một người, nhưng lời nói truyền ra rất có học vấn, vài ba lời liền có thể biểu lộ nội hàm cùng tư tưởng, dựa vào sự hiểu biết trong ba năm của Nhan Tiêu, anh không thể nào là người đàn ông kém cỏi

Cô say đắm thanh âm của người kia, chỉ vì ngoài thanh âm, không có cách nào hiểu nhiều hơn. Nhưng nếu như, bác sĩ Hoắc là Zain, như vậy cũng không có điều gì khác biệt

Suy nghĩ, Nhan Tiêu không có chút nào báo trước đột nhiên đứng lên, làm Nhiếp Sơ Sơ sợ hết hồn, ngẩng đầu nhìn cô: " Cậu muốn làm gì?"

"Ngày mai tớ muốn đi khám răng, cậu dẫn tớ đi mua vài bộ đồ mới"

...

Bởi vì thời gian làm việc của Hoắc Trạch Tích không nhiều, hẵn lại là bác sĩ ưu tú của khoa răng miệng, Nhan Tiêu cảm thấy đại khái cũng nhờ nhan sắc, nhìn hàng người phía trước thật là nhức đầu, mặc dù đã hẹn khám hai ngày trước, Nhan Tiêu cũng đành xếp hàng chờ tới buổi chiều

Chỉ là sáng sớm kích động, tắm xong lại đánh răng rửa mặt, trang điểm dựa theo một trên tạp chí thời trang " trong nháy mắt tỏa sáng thu hút nam thần"

Đầu tư hết sức mấy canh giờ, đem tóc ngắn chỉnh thành dáng vẻ tùy ý lười biếng, buộc tóc lộ vẻ non nớt. Chưa kịp ăn cơm trưa, dưới ánh mắt kì dị của ba mẹ, Nhan Tiêu mặc lên một phong cách hoàn toàn khác so với bình thường, áo đầm màu hồng, giày cao gót cao cổ ung dung đi về phía cửa: " Con đi bệnh viện khám răng!"

Cho đến khi cô đóng cửa lại, ba Nhan mới nghi ngờ lên tiếng: " Ăn mặc long trọng như vậy đi bệnh viện?"

Tới bệnh viện, nhìn thấy bên ngoài phòng khám một đám người, Nhan Tiêu bị ai phát hiện, mình quả nhiên đến sớm. Chỗ ngồi được cũng đầy người, phòng khám cửa đóng kín, Nhan Tiêu đứng ở hành lang, có chút hối hận mình giày mang đẹp mà không chất lượng, bấp chân cùng bàn chân bây giờ đều đau...

Không biết đứng bao lâu, cuối cùng cũng có một ghế trống, Nhan Tiêu vội vàng chạy tới ngồi xuống, cảm thấy thoải mái không ít, nhàm chán bắt đầu lướt lướt chơi game trên điện thoại di động. Cửa ải này chơi hai ngày là có thể vượt qua, đang chơi say mê, Nhan Tiêu đột nhiên cảm giác bấp đùi phía bên ngoài có người sờ mảy cái.

Không phải vô ý đụng chạm, cô có thể cảm giác được đó là cố ý vuốt ve. Nhan Tiêu kinh ngạc quay đầu đối mắt với tên đàn ông bên cạnh, chính hắn là người dán bàn tay lên bấp đùi Nhan Tiêu. Cảm giác chán ghét dâng lên, cô phản xạ có điều kiện đứng lên: " Anh làm gì vậy?"

Âm thanh của Nhan Tiêu không lớn, nhưng ở nơi hết sức yên tĩnh là bệnh viện này, phát ra hết sức đột ngột. Xung quanh có những ánh mắt nghi hoặc nhìn tới, theo tầm mắt của Nhan Tiêu nhìn người đàn ông ngồi trên ghế, đã biết có chuyện gì xảy ra. Có một cô gái trẻ tuổi ngồi dịch ra một chút, dành ra một vị trí: " Cô ngồi cạnh tôi này!"

Nhan Tiêu có chút cảm động, miễn cưỡng cười với người kia một chút, đi tới: " Không sao, cô ngồi đi." Người đàn ông lưu manh trong lúc nhất thời đứng lên, nhìn về phía Nhan Tiêu: "Cô có ý gì?"

Lại còn giả bộ ngu! Nhan Tiêu trợn mắt nhìn hắn: " Tôi có ý gì anh là người biết rõ nhất!"

"Ai! Ai ở trong bệnh viện làm ồn?" Một nữ phụ tá từ trong phòng khám đẩy cửa đi ra, nhìn về phía Nhan Tiêu. Bị tên lưu manh kia làm nổi giận, Nhan Tiêu không kiêng kỵ nói ra: "Có tên lưu manh xâm sở người!"

Bốn phía rồi rít bàn tán, nữ phụ tá nhất thời ngây ra. Động tĩnh trong hành lang quá lớn, ở trong phòng truyền ra một giọng nói: "Bên ngoài sao vậy?" Nhan Tiêu tựa như bị điện giật đứng ngây ngẩn – là âm thanh quen thuộc kia.

Tức giận này giờ bay biến hết, giờ phút này Nhan Tiêu cực hối hận: Vừa rồi làm ra động tĩnh lớn như vậy, nhất định là quấy rầy đến anh ấy... Nữ phụ tá quan sát người đàn ông lưu manh, rồi nhìn về phía Nhan Tiêu, ho khan một cái: "Vậy cô đi vào trong kia ngồi đi"

Nhan Tiêu trợn to hai mắt, khẩn trương: "Như vậy... Có được không?"

"Bên trong có chỗ ngồi" Nữ phụ tá vừa nói vừa nhường đường cho cô. Niềm vui tới quá đột ngột, Nhan Tiêu hoảng hốt, chậm rãi đi vào cửa.

Phòng khám bệnh chừng mười mấy mét vuông, ánh đèn màu vàng lợt, có một cô bé đang nằm trên ghế, đứng bên cạnh là hai nữ phụ tá cùng người nhà bệnh nhân, còn có... người đứng quay lưng về phía Nhan Tiêu là Hoắc Trạch Tích. Anh xoay người, bất ngờ nhìn thấy Nhan Tiêu đang đứng nép người ở đó.

Nhan Tiêu khẩn trương đến mức nhịp tim nhảy lên 180, không biết làm sao gục đầu nói: "Xin lỗi đã quấy rầy!"

Hoắc Trạch Tích nhìn về phía nữ phụ tá bên cạnh, cô ta xịch lại một chút, nhỏ giọng nói cho Hoắc Trạch Tích biết sự tình, Nhan Tiêu đoán được là đang nói về chuyện mình gặp lưu manh ở ngoài. Hai ngón tay Nhan Tiêu xoắn xít vắn tới vắn lui, cô không muốn cho anh biết chuyện mình bị xâm sở...

Hoắc Trạch Tích không phản ứng gì, nhìn về phía Nhan Tiêu, giọng bình thường: " Cô ngồi tạm ở góc nào đi" Nhan Tiêu gật đầu, bước về phía cái ghế ngồi xuống. Thở phào nhẹ nhõm, cô len lén nhìn Hoắc Trạch Tích: Anh ấy đeo khẩu trang, ngồi xuống ghế, cúi đầu khám cho bệnh nhân. Nhan Tiêu chỉ có thể nhìn anh từ góc bốn mươi lăm độ, người ngẩn ra. Khi đàn ông nghiêm túc quả nhiên là đẹp trai nhất!

Hơn nữa, cô càng ngày càng cảm thấy, giọng nói của Hoắc Trạch Tích chính là âm thanh truyền ra từ kênh radio cô nghe mỗi đêm... Chỉ là phỏng đoán mà Nhan Tiêu đã kích động đến mức luống cuống tay chân, siết chặt điện thoại di động, khoe miệng không kiềm được nhoen lên nụ cười.

Để người nhà bệnh nhân nói vài câu, Hoắc Trạch Tích ngồi dậy, cúi đầu lâu làm cổ có chút mỏi, tay vịn cổ xoay xoay một chút, lơ đãng bắt gặp đôi má ửng hồng, không hiểu nổi nụ cười trên mặt Nhan Tiêu. Lúc này, cô ấy ngẩn ra nhìn mình, hình như đã nhìn chăm chú rất lâu rồi.

Hoắc Trạch Tích đột nhiên nhớ tới tấm hình cô làm rơi ngày đó, nghi ngờ hiện lên. Cô có tấm hình khi còn bé của hẳn, chẳng lẽ lúc trước họ biết nhau? Nhan Tiêu nhìn thấy ánh mắt của Hoắc Trạch Tích nhìn mình liên vội vàng cúi đầu xuống, làm bộ nghịch ngón tay.

"Cô tên là gì?" Hoắc Trạch Tích đột nhiên lên tiếng

Nhan Tiêu ngẩng đầu lên, anh đang nhìn mình. Lần trước cô có nói ra tên mình, chắc là anh không có ấn tượng nên quên mất rồi.

"Nhan Tiêu. Tiêu trong cây trúc" Nhan Tiêu vừa nói vừa khua tay múa chân trong không khí một cái. Hoắc Trạch Tích chậm rãi gật đầu, tỏ ý hiểu.

Nhan Tiêu suy nghĩ mình vừa làm động tác gì, nháy mắt cảm thấy mình thật ngu xuẩn. Cô liền khẩn trương muốn chết, làm động tác gì đều cảm thấy thừa thãi, rõ ràng là học khiêu vũ, tại sao thời khắc mấu chốt tay chân lại vụng về như vậy?

Nhìn ánh mắt quẩn quít của cô, Hoắc Trạch Tích hơi nghi ngờ. Mẹ của cô bé mình đang chữa răng lên tiếng nói cảm ơn, anh bình tĩnh trả lời một câu khách khí, một bên tìm kiếm trong trí nhớ...

Vẫn là không nhớ nổi, trừ lần trước, khi nào thì mình gặp qua cô gái này.

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨM)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Matcha Trà Xanh [2]

Đứng ở phòng khám bệnh thời gian trôi qua thật mau, rất nhanh đã đến lượt Nhan Tiêu.

Nằm ở trên ghế, trái tim của Nhan Tiêu đập thành thịch, Hoắc Trạch Tích bê dụng cụ từ bên cạnh đi tới, Nhan Tiêu nhin không được nhìn anh, ánh mắt anh nhìn thoáng qua môi cô, thản nhiên mở miệng: “Lau son môi đi.”

Hôm nay Nhan Tiêu đánh son, muốn hạ gục được nam thần nên cố ý đánh một chút phấn, thế nhưng cô lại quên mất đánh son môi sẽ ảnh hưởng đến việc khám bệnh, hiện tại quả thực hồi hận muốn chết.....

Cô nhanh chóng lấy khăn ướt từ trong túi ra lau sạch son môi, lại yên lặng nằm xuống.

Hoắc Trạch Tích ngồi ở phía sau ghế của cô, cũng không có động tác gì, bỗng nhiên mở miệng nói chuyện: “Lần trước cô có đánh rơi một tấm ảnh ở chỗ này.”

Nhan Tiêu nghe vậy ngẩn người một chút, nhớ lại xem mình thiếu cái gì, chần chờ mở miệng: “Ảnh chụp gì vậy?”

Hoắc Trạch Tích hơi hơi cúi đầu đến gần cô, giọng nói trầm thấp: “Ảnh chụp của tôi.”

Chần chờ hai giây, bỗng nhiên đầu óc nổ tung như pháo hoa, tròng nháy mắt khuôn mặt Nhan Tiêu phỉm hồng, cô nghĩ tới, lần trước là lấy

ảnh chụp lúc còn nhỏ của Hoắc Trạch Tích từ chỗ của mẹ.

Tự nhiên lại bị anh nhìn thấy?!

Nói đến bức ảnh kia có chút lúng túng.....

“Kia, cái kia là mẹ tôi đưa cho tôi, không phải của tôi.....” Nhan Tiêu nhanh chóng thanh minh cho mình.

Bỗng nhiên nhìn thấy cô bối rối, Hoắc Trạch Tích không hiểu, anh chưa có nói cái gì, sao có cảm giác giống như đang dọa người?

“Không có việc gì, tôi chỉ là có chút tò mò, trước kia có phải chúng ta biết nhau phải không?” Giọng nói của anh rất ôn hòa.

Trái tim đang nhảy loạn của Nhan Tiêu cũng từ từ bình tĩnh lại

—— quá giống! Giọng nói ôn nhu như vậy, hoàn toàn giống với giọng nói của Zain trên radio, vừa nghe liền cảm thấy rất an toàn.

“Tôi ở phố Thanh Hòa, hoa viên Úc An, anh nhớ rõ sao?” Nhan Tiêu hỏi thử.

Hoắc Trạch Tích suy nghĩ một chút, hơi nhướng mày nhìn Nhan Tiêu: “Sát vách?”

Lông mày Nhan Tiêu giãn ra, trong lòng có một chút vui mừng, hóa ra là anh vẫn còn nhớ rõ.

Cô cười nói: “Vâng, về sau các người dọn đi rồi.”

Hoắc Trạch Tích giống như nghĩ gì đó gật đầu, trầm mặc trong chốc lát, lại quay trở lại vấn đề chính: “Há mồm.”

Nhan Tiêu chưa kịp phản ứng, sửng sốt: “Gì vậy?”

Anh khẽ cười một tiếng: “Cô không phải tới kiểm tra răng sao?”

-

Hoặc Trạch Tích kết thúc công việc đã là lúc 6 giờ chiều, thay cái áo màu nâu đất đi ra khỏi phòng khám bệnh, bỗng nhiên nhìn ra hành lang thấy có bóng dáng màu hồng phấn.

Là Nhan Tiêu.

Nhan Tiêu nhìn về phía bên này, anh dừng chân lại, nửa người ở trong bóng tối giống như bóng ma.

Tim đập lờ một nhịp, Nhan Tiêu gãi cổ, khước miệng nhếch lên: “Anh tan làm?”

Hoặc Trạch Tích kinh ngạc: “Cô đang đợi tôi?”

Nhan Tiêu gật đầu: “Vâng, về tấm ảnh.....”

Cô nói được một nửa, Hoặc Trạch Tích cười như không cười nhìn cô, đến gần: “Muốn tôi đưa cho cô?”

Ảnh chụp là của anh, nếu muốn lấy lại tấm ảnh, không có bất kỳ lý do gì. Kỳ thật cô chờ anh vì nguyên nhân rất đơn giản, chính là muốn được chào tạm biệt anh, nói mấy câu tốt đẹp.

Nhan Tiêu mãnh liệt lắc đầu: “Không phải, tôi muốn hỏi.....” Cô cắn môi nói khẽ, “Anh thật sự còn nhớ rõ tôi?”

Chờ anh lâu như vậy chỉ vì hỏi chuyện này?

Hoặc Trạch Tích hơi gật đầu: “Có ấn tượng.”

Nhan Tiêu âm thầm cười, bỗng nhiên lúc này phát hiện ra một vấn đề, Hoắc Trạch Tích giống như không muốn tiếp tục nói chuyện với cô, cô không nghĩ sẽ làm chậm trễ thời gian anh về nhà, đành phải tạm biệt: “Kia..... Tôi phải về rồi?”

Hoắc Trạch Tích đang muốn lên tiếng, bỗng nhiên lại nghĩ tới chuyện gì, quay người gọi Nhan Tiêu lại: “Cô về nhà như thế nào?”

“Xuống lầu gọi xe.” Cô thành thật trả lời.

Hiện tại là lúc cao điểm, nếu ở trung tâm thành phố bắt xe taxi cũng không tốt, nếu là ngồi xe điện ngầm giao thông công cộng..... Anh nhớ tới chuyện lúc chiều mà y tá kể, thân nhiên nói: “Đi một mình không an toàn, tôi đưa cô về.”

Nhan Tiêu bất giác lễ phép từ chối: “Không cần, trước kia tôi đều ngồi xe một mình.....”

Nói được một nửa, cô mới kịp phản ứng đây là mình cự tuyệt một cơ hội tốt được ở chung với anh, lại vội vàng sửa lại: “Anh tiện đường sao?”

Cùng nhau đi đến bãi đỗ xe, Nhan Tiêu phát hiện xe của Hoắc Trạch Tích là một chiếc xe Tesla màu đen*.

Trước kia cô thấy rất ít người có xe này, nhưng cũng biết đây là nhãn hiệu ô tô điện lực đứng đầu.

Tuy rằng ô tô điện lực không thải khí gây ô nhiễm môi trường, nhưng là ở quốc hội cũng không được đề cập đến, giá cả cũng được coi là ngang với ô tô khác, cũng có vẻ rất đắt tiền, nếu không phải vì bảo vệ môi trường, nói chung sẽ không có người mua loại này xe.

Cô ngồi trên ghế phụ, nghi ngờ mở miệng: “Xe của anh sạc điện như thế nào?”

Hoặc Trạch Tích cài dây an toàn, “Gần đây có trạm sạc điện cho ô tô.”

“Đây không phải phương tiện đường dài?”

“Ukm, bình thường chỉ đi trong thành phố.”

Gần như một người hỏi một người trả lời, lễ phép vừa đúng.

Bên trong xe lại yên tĩnh, Nhan Tiêu nhìn cảnh vật bên ngoài nhưng tất cả đều là hình bóng của anh, cô nhịn không được nhìn anh vài lần, anh bình tĩnh nắm tay lái nhìn phía trước, bộ dáng trầm tĩnh nhìn rất đẹp.

Đối với một người không quen xuất hiện trong cuộc đời, im lặng có ý nghĩa rất lớn để làm giảm cảm giác xa lạ. Một bên Hoặc Trạch Tích lái xe, bớt chút thời gian mở radio của thành phố ở trong xe, âm nhạc ngay lập tức phá vỡ không gian yên tĩnh ở trong xe.

Nghe thấy giọng nói của NJ radio, trái tim Nhan Tiêu đập nhanh, bỗng nhiên cảm xúc dâng trào mãnh liệt:

Cô rất muốn hỏi anh có phải là Zain hay không.

Nhưng nghĩ lại, nếu anh thật là Zain, nếu hỏi lúc này thì có chút không lễ phép. Thử nghĩ đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, làm người có tiếng nói trở thành nhân vật của quần chúng, nhất định không thích trong hiện thực có người hỏi tới đời sống riêng tư của mình.

Hơn nữa cô biết, Zain là một người cực kỳ trầm tĩnh, ngày thường rất ít để lộ những sinh hoạt cá nhân của mình, cũng không thích fan hỏi quá nhiều về vấn đề sinh hoạt cá nhân của anh.

Lời nói lên đến miệng, lại bị Nhan Tiêu nuốt trở về, cô yên lặng nhìn bên ngoài cửa kính ngắm cảnh sắc của thành phố.

Khi đi qua phố ẩm thực, hương vị của lẩu bay vào cửa sổ, lập tức Nhan Tiêu cảm thấy bụng trống rỗng có chút quặn đau.

Cô không ăn cơm trưa, hiện tại lại là lúc cơm tối, ngửi được hương vị của thức ăn quả là một loại tra tấn đối với cô.

Rất muốn ăn lẩu nướng BBQ, tôm hùm nhỏ nướng, canh cá cay Tứ Xuyên.....

Nhịn xuống cơn đói bụng, cô thu hồi ánh mắt không nhìn ra cửa sổ, thử hỏi: “Bác sĩ Hoắc, anh có thích ăn cay không?”

Cô nhớ rõ Zain có nói qua là anh ấy không thích ăn cay.

Giọng nói Hoắc Trạch Tích lạnh nhạt: “Không ăn cay.”

Mới đầu chỉ là nghi ngờ, giờ phút này cô lại thêm chắc chắn, trên mặt Nhan Tiêu không kìm nén được nụ cười.

Hoắc Trạch Tích không biết, những lời nói mà anh nói ra rất bình thường, nhưng làm cô gái ngồi bên cạnh so với trúng số còn vui mừng hơn.

Im lặng trong chốc lát, Nhan Tiêu kìm nén được hỏi quanh co: “Bác sĩ Hoắc, cơm tối anh thường hay ăn cùng ai?”

Hoắc Trạch Tích quay đầu nhìn Nhan Tiêu, cô mong mỏi chờ đợi đáp án của anh.

Có thể nghe được, trọng điểm mà cô hỏi là “Ai”, Hoắc Trạch Tích dừng một chút, trả lời: “Một mình có được không?”

“Không ăn cùng bạn gái?” Nhan Tiêu cắn răng hỏi.

“Tôi độc thân.”

Nhan Tiêu kìm nén vui mừng ở trong lòng, lại có chút nghi ngờ: Anh là một người ưu tú như vậy, không chỉ có nhan sắc đẹp mà còn có giọng nói rất hay, mà hiện nay các chị em gái rất thích nghề nghiệp bác sĩ, không có bạn gái, điều đó là không thể nào.

Có thể là vừa chia tay không lâu, chắc tầm khoảng một tháng.....

Suy nghĩ linh tinh một lúc, nhưng cô cố gắng kiềm chế không hỏi tiếp, duy trì sự lễ phép, bình đến tướng chặn.

Không nghĩ tới bỗng nhiên anh mở miệng hỏi: “Cô thường ăn cơm tối cùng ai?”

Lúc trước là Nhan Tiêu hỏi anh vấn đề này, trải qua đoạn đối thoại vừa rồi, Nhan Tiêu mới giật mình phát hiện câu hỏi của mình có phải rất rõ ràng, thế có phải là anh cũng đoán được ý cô muốn hỏi là anh có bạn gái hay không?

Bây giờ anh lại quay lại hỏi cô, ý là.....

“Tôi không có bạn trai!” Cô không có nghĩ nhiều, buột miệng nói ra.

Anh sửng sốt hai giây, bởi vì câu trả lời vội vàng của cô mà có chút không hiểu, ngay sau đó cười: “Ý của tôi là, nếu cô không có hẹn với ai, tôi mời cô ăn cơm?”

Nhan Tiêu lập tức sửng sờ, sau một lúc mới kịp phản ứng: “Thật không?”

Hoặc Trạch Tích thay đổi dừng xe ở ven đường, nghiêng về một bên của xe nói: “Tôi nhìn thấy cô cứ nhìn chăm chăm vào tiệm lẩu kia.”

Rõ ràng như vậy sao? Nhan Tiêu lặng lẽ nhìn vào gương chiếu hậu qua cửa sổ, không kìm nén được cong khóe miệng.

Xuống xe, Nhan Tiêu đi theo phía sau của anh.

Vóc dáng anh rất cao, Nhan Tiêu đứng còn chưa đến bả vai của anh.

Dáng người thật sự hoàn hảo!

Nhìn bóng lưng người đi phía trước, Nhan Tiêu yên lặng nghĩ thầm.

Hoắc Trạch Tích đi chậm một chút để chờ Nhan Tiêu đuổi kịp, phù hợp với vóc dáng của cô, anh hơi cúi đầu nói: “Cô nói với người trong nhà một tiếng, để tránh cho bọn họ lo lắng.”

Nhan Tiêu ngoan ngoãn “vâng” một tiếng, lấy di động ra, cúi đầu nhắn tin cho mẹ, bỗng nhiên phía trước có một anh trai cầm chảo đang đi tới, Hoắc Trạch Tích nắm chặt cánh tay của cô kéo về phía của anh nói, “Cẩn thận.”

Trong lòng Nhan Tiêu bởi vì hành động của anh mà rối loạn, bỗng nhiên tay run lên, tin nhắn còn chưa viết xong đã không cẩn thận mà gửi đi.

Vừa ngồi xuống ở bên cửa sổ, mẹ Nhan nhận được một nửa tin nhắn của Nhan Tiêu lập tức gọi điện thoại cho cô, Nhan Tiêu lấy điện thoại di động ra, cười nói xin lỗi với Hoắc Trạch Tích.

Nơi này có chút âm ỉ, Nhan Tiêu che lỗ tai bên kia vào, nói to lên một chút: “Con ở bên ngoài ăn cơm..... Ăn lẩu..... Cùng bác sĩ Hoắc..... Mẹ nói bác sĩ Hoắc nào? Chính là anh Hoắc đó.....”

Nghe được hai chữ “Anh Hoắc”, Hoắc Trạch Tích đang xem thực đơn ánh mắt dừng một chút, ngẩng đầu nhìn Nhan Tiêu, cô vừa mới tắt điện thoại, cười nói với Hoắc Trạch Tích: “Mẹ tôi luôn coi tôi như đứa trẻ, luôn không yên tâm.”

Hoắc Trạch Tích cười lạnh nhạt: “Là rất giống đứa trẻ.”

Nghe được lời nói của anh, Nhan Tiêu trừng mắt: “Tôi đã hai mươi tuổi rồi!”

“Cái này cùng tuổi không có liên quan.”

“Thế có liên quan với cái gì?” Nhan Tiêu chớp chớp mắt.

Hoắc Trạch Tích híp mắt, suy nghĩ nói: “Dựa vào cảm giác.”

Nhan Tiêu bị gọi lên lòng hiếu kỳ: “Cảm thấy tôi như thế nào?”

“Cảm thấy giống em gái.” Anh không một chút do dự.

Nhan Tiêu gượng cười, cho thịt bò vào trong nồi lẩu để che dấu, cố gắng bỏ qua sự thất vọng ở trong lòng.

Lúc ăn lẩu, Nhan Tiêu phát hiện anh ăn không nhiều lắm, nói chung anh cũng không ăn lẩu, chỉ là đi cùng cô thôi.

Anh ôn nhu dễ gần, hoàn mỹ đến không có một thói xấu, nhưng Nhan Tiêu biết, anh đối với mọi người đều như vậy, lễ phép lại xa cách.

Tạm thời không nói chuyện, Nhan Tiêu nhớ tới chuyện khi còn nhỏ, bắt đầu tìm đề tài: “Khi còn nhỏ tôi thường xuyên xuống lầu tìm anh chơi, mỗi lần đều là mẹ của anh mở cửa, anh không phải làm bài tập chính thì chính là làm lại các bài khác.”

Hoắc Trạch Tích hơi nhướn mày: “Nghe cô nói như vậy, cảm thấy..... Trước kia tôi rất nhàm chán?”

Nhan Tiêu gắp đồ ăn ở trong nồi, một bên lắc đầu: “Không có, khi đó tôi cảm thấy anh Hoắc rất lợi hại!”

Anh nhin không được cau mày, lại còn xưng hô thêm chữ “Anh”, sao anh có cảm giác không rõ rất khó chịu. Anh chần chờ mở miệng: “Cô biết

tên của tôi sao?”

Nhan Tiêu cắn một miếng bánh mật, ngây ngốc: Thật sự là cô cũng không có biết tên của anh.

Nhìn thấy phản ứng mờ mịt của cô, Hoắc Trạch Tích thả chậm tốc độ: “Hoắc Trạch Tích, trạch trong từ đầm nước, tích trong phân tích.”

“Hoắc..... Trạch Tích?” Cô thử đọc một lần.

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẮN)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Bánh Nướng Kiểu Pháp [1]

Nhìn trần nhà, Nhan Tiêu nằm hình chữ "Đại"* trên giường.

*Đại 大

Đồ trang sức đã tháo sạch sẽ, tóc cũng bị búi thành một búi lộn xộn, nghĩ tới hôm nay cùng nam thần ba năm ăn cơm tối, cô cảm thấy như đang nằm mơ.

Mặc dù Hoắc Trạch Tích đối với mình rất tốt, để cô cảm thấy thụ sủng nhược kinh*, nhưng cô có thể nhìn ra, người này rất biết cách đối nhân xử thế, quan hệ tình cảm nam nữ một chút cũng không có.

* Được sủng ái mà lo sợ

Chẳng lẽ ở trong mắt anh, cô chỉ là một cô bé? Còn nhấn mạnh chữ "bé" nữa...

Nhưng mà có ai thích làm cô bé đâu! Cô rất cuộc chỗ nào bé? Cúi đầu xuống, quan sát một lần: Dường như... hơi bé thật...

Ôm chăn lăn lộn một hồi, Nhan Tiêu âm thầm hạ quyết tâm, phải thoát khỏi danh hiệu "Thiếu nữ có vòng 1 nghèo nàn"!

Ở trên mạng tìm kiếm một hồi, Nhan Tiêu biết Hoắc Trạch Tích một tuần làm bốn ngày, vậy nên anh mới có nhiều thời gian online radio?

Thừa dịp còn mấy ngày nghỉ, cô phải nắm chặt thời gian tạo hảo cảm trước mặt nam thần. Cô muốn hiểu về anh nhiều hơn một chút, trước tiên là

nhờ vào giọng nói

Rửa sạch trái táo, Nhan Tiêu đem toàn bộ tóc mái kẹp lên đỉnh đầu, mở điện thoại ra lên WeChat.

Sau khi đăng nhập thành công liền hiện ra vô số tin nhắn, cô mở mấy cái, đều là hẹn cô ra ngoài chơi, người không quen trực tiếp loại ra một bên, chỉ mở ra tin của bạn tốt.

Có người thúc giục cô ra clip khiêu vũ, cô suy nghĩ một chút rồi trả lời: "Tôi gần đây phải làm một chuyện vô cùng quan trọng, chuyện đăng clip một thời gian nữa mới tính."

Vẫn là Nhiếp Sơ Sơ tò mò trước: Cậu đang cưa anh đẹp trai còn nói là có chuyện quan trọng

Nhan Tiêu có chút kích động trả lời: Không thiếu nữ nào có thể kháng cự lại sự hấp dẫn của nam thần

Nhiếp Sơ Sơ: Chờ cậu trở thành thiếu phụ liền có thể chống cự nam thần dụ hoặc sao?

Nhan Tiêu:... Cậu đó!

Nhiếp Sơ Sơ: Bác sĩ Hoắc là Zain sao?

Nhan Tiêu: Chắc chắn

Nhiếp Sơ Sơ: Tấn công Bác sĩ Hoắc dễ không?

Nhan Tiêu suy nghĩ, Hoắc Trạch Tích không phải dạng người hoàn toàn lãnh đạm, tiếp xúc với anh sẽ cảm thấy rất thoải mái, nhưng nghiêm túc suy nghĩ một chút, anh ấy ôn hòa nhưng hời hợt, dường như càng khó gần hơn...

Nhan Tiêu trả lời: Đường dài lại gian nan! [icon thở dài]

Lúc Zain không online, Nhan Tiêu thường coi lung tung ở phần bình luận.

Cô mở ra tin Weibo mới nhất, bình luận đứng đầu thật là không nhờ nhìn, tất cả đều là lời tỏ tình trần trụi

Trà Đoàn Tử: Lỡ tai sinh ra con khi {???

Gấu Ăn Hàng: Ghẹo ta không ngủ a [doge]

Một Ly Không Khí: Muốn nghe nam thần đóng vai bạn trai xấu hổ

.....

Dưới tình huống như vậy Nhan Tiêu sẽ không trả lời, sau đó sẽ yên lặng nhìn bình luận, trong lòng kích động một chút, thấy bình luận đồng tình sẽ tán thưởng.

Đang lướt Weibo, một cái Weibo mỹ thực đột nhiên hấp dẫn sự chú ý của cô:

"Muốn bắt được người đàn ông trong lòng, trước hết phải bắt được dạ dày của anh ta"

Suy nghĩ một chút thì câu này rất có đạo lý, hơn nữa Zain thường xuyên đề cử trong radio những món ăn ngon, vậy thì đối với những cô nàng biết làm cơm sẽ có ấn tượng tốt.

"Mẹ! Mẹ cùng mẹ của bác sĩ Hoắc rất thân phải không mẹ?" Nhan Tiêu lao ra khỏi phòng lên giọng hỏi

Ba mẹ Nhan Tiêu đang ngồi trước TV xem phim truyền hình, mẹ Nhan liếc con gái một cái: "Cũng thân, thỉnh thoảng sẽ gặp mặt... Con hỏi

cái này để làm gì?"

Nhan Tiêu không biết mở miệng như thế nào, ngoắc ngoắc ngón tay gọi mẹ lại gần, nhỏ giọng: "Mẹ có thể hỏi dì Lưu giúp con được hay không, bình thường bác sĩ Hoắc thích ăn cái gì?"

Bà nghi ngờ nhìn cô, đương nhiên biết cô hỏi là có ý gì: "Con muốn theo đuổi nó?"

Nhan Tiêu có chút ngượng ngùng: "Mẹ cứ đi hỏi dì ấy là được, đừng nói cho dì ấy biết là do con hỏi."

"Mẹ bỗng dưng vô cớ hỏi con trai người ta thích ăn gì, người bình thường cũng sẽ hoài nghi chứ? Con trả lời mẹ, có phải con muốn theo đuổi nó hay không?" Mẹ Nhan vào thẳng vấn đề.

Nhan Tiêu gãi gãi mặt: "Mẹ đừng nghĩ nhiều như vậy, tóm lại cứ hỏi giùm con..."

"Ai, tiểu tử kia bây giờ đáng dấp thế nào?" Mẹ Nhan cảm thấy vô cùng hứng thú với Hoắc Trạch Tích.

Nhan Tiêu biết mình không trốn thoát nổi, do dự trả lời: "Vô cùng tốt."

"Chưa bao giờ thấy con theo đuổi nam sinh nào, sao bây giờ lại chủ động vậy?"

Nhan Tiêu không nghĩ nhanh như vậy liền bại lộ chuyện mình thích Hoắc Trạch Tích, không tính nói với mẹ nghe: "Mẹ đừng nói bậy bạ, tóm tắt cứ giúp con đi đã."

Sau khi nhờ mẹ, Nhan Tiêu lại chui về phòng.

Nghe Zain phát Radio xong, cô cũng không còn tâm trạng để ngủ nữa.

Ban đêm khiến tâm trạng người ta lắng đọng lại, trong đầu cô đều là hình ảnh mỗi buổi tối ba năm gần đây. Chuyện thích Zain này cô cũng cảm thấy không chân thật, giống như một giấc mộng, là một giấc mộng đẹp.

Hiện tại cô không thể khống chế mình cảm giác muốn được biết thêm nhiều về anh.

....

Sáng sớm ngày thứ hai, Nhiếp Sơ Sơ một mực muốn biết nhan sắc nam thần mà Nhan Tiêu coi trọng, sống chết kéo Nhan Tiêu mang cô theo đến nơi Hoắc Trạch Tích làm việc.

Đầu tiên Nhan Tiêu từ chối: "Hôm qua tứ mới tới đó, không có lí do đi nữa."

"Cậu không phải là đang theo đuổi anh ta hay sao? Đó chính là lí do!"

Nhan Tiêu cắn môi, quán quít: "Nhưng tứ không muốn để anh ấy biết tứ thích anh ấy"

"Có người nào theo đuổi người khác như cậu sao? Chưa ra quân đã chết rồi!" Nhiếp Sơ Sơ lộ vẻ không thể nào hiểu nổi suy nghĩ của Nhan Tiêu.

Nhan Tiêu cau mày giải thích: "Bây giờ tứ với anh ấy còn chưa quen thân, cậu cảm thấy anh ấy sẽ chấp nhận tứ sao?"

Nhiếp Sơ Sơ chậm rãi gật đầu, lại nghĩ tới cái gì: "Cậu nói thẳng thích anh ta ba năm, mỗi tối đều nghe giọng của anh ấy trên radio mới có thể ngủ, tứ không tin anh ta không có cảm giác."

"Không được không được! Tứ không nói đâu!" Nhan Tiêu cho tới bây giờ còn chưa tỏ tình nam sinh nào, sao có thể lập tức nói ra những lời này?

Nhiếp Sơ Sơ muốn quỳ, cái gì cũng không được, Nhiếp Sơ Sơ chưa bao giờ thấy Nhan Tiêu dè dặt như vậy với ai, xem ra lần này là thật lòng.

"Như vậy đi, chúng ta cải trang một phen, lén chạy vào bệnh viện nhìn anh ta một cái, không làm gì khác." Nhiếp Sơ Sơ quả thật không nhịn được lòng hiếu kỳ.

Nhan Tiêu bối rối cắn ngón tay, một lúc lâu mới nhìn Nhiếp Sơ Sơ, hoài nghi: " Có thể đảm bảo không bị phát hiện sao?"

"Có thể! Tóm lại cậu cứ nghe tớ chỉ huy là được" Ánh mắt Nhiếp Sơ Sơ lóe sáng.

Nhan Tiêu suy nghĩ, cảm thấy mình đáp ứng lời thỉnh cầu của Nhiếp Sơ Sơ thật là bị ma quỷ ám ảnh.

Cô nghe theo sự chỉ huy của Nhiếp Sơ Sơ, mặc lên bộ đồ thể thao màu xanh da trời rộng thùng thình, còn đeo một cái mắt kính không có tròng chỉ có gọng màu đen, thắt tóc bím buộc đuôi ngựa.

Nhiếp Sơ Sơ nhìn Nhan Tiêu một bộ dạng không thể hài lòng hơn, đánh ngực bảo đảm: "Bộ dạng này của cậu tớ còn không nhìn ra, cậu yên tâm đi!"

Để phòng ngừa, Nhan Tiêu còn đeo khẩu trang lên che mặt. Vì vậy, cô vũ trang toàn thân đi cùng Nhiếp Sơ Sơ vào cửa bệnh viện.

Đi vào bệnh viện, Nhan Tiêu kéo Nhiếp Sơ Sơ chạy thẳng tới cuối hành lang, phòng một lẻ hai.

Hôm nay người đến khám cũng rất nhiều, phòng khám đóng chặt cửa, Nhan Tiêu không thể làm gì khác hơn là kéo Nhiếp Sơ Sơ ngồi vào hàng ghế bên cạnh.

Nhan Tiêu nói cho Nhiếp Sơ Sơ biết chiến lược: "Chờ lát nữa cửa mở ra, cậu liền tiến tới nhìn, người đẹp trai nhất chính là anh ấy."

Nhiếp Sơ Sơ buồn cười: "Có thể chỉ cận kề hơn không? Tớ lại không cảm thấy người đẹp trai nhất là anh ta!"

"Tóm lại chính là đẹp trai nhất, đặc biệt đẹp trai, một cái là có thể nhìn ra!"

Nhiếp Sơ Sơ cười không nói, mới vừa quay đầu, cánh cửa kia đã mở ra. Không đợi Nhan Tiêu kịp phản ứng, Nhiếp Sơ Sơ đã cất bước xông tới, nhìn vào bên trong.

Động tác Nhiếp Sơ Sơ khoa trương, Nhan Tiêu khẩn trương đi tới kéo cô: "Nhanh lên một chút!"

Nữ phụ tá rõ ràng bị cái nhìn của Nhiếp Sơ Sơ dọa sợ, cuống cuống khẩn trương. Không ngờ bên trong truyền ra một giọng nói quen thuộc: "Cô tìm ai?"

Không có ai so với Nhan Tiêu rõ ràng hơn ---- đây là giọng của Hoắc Trạch Tích!

Nhan Tiêu không nhin được nữa, cảm thấy mình mà nhìn tiếp nữa nhất định sẽ cùng đồng đội như heo Nhiếp Sơ Sơ làm bại lộ, vì vậy vội vàng tránh sang một bên, bắt đầu chạy ra khỏi hành lang.

Thấy Nhan Tiêu vội vàng chạy trốn, Nhiếp Sơ Sơ cũng chạy theo cô. Vì vậy dưới con mắt của mọi người, hai con người lén lút đột nhiên chạy ra khỏi bệnh viện, mọi người ngồi ngoài hành lang liền vội vàng nhìn vào túi xách mình xem liệu có bị mất thứ gì hay không.

Không biết là ai đột nhiên la lên: "Điện thoại di động của tôi mất rồi!"

Bảo vệ hành lang nhanh chóng chạy theo bắt lại hai cô nàng.

Nhiếp Sơ Sơ vừa muốn đuổi kịp Nhan Tiêu, sau lưng truyền tới một tiếng "Đứng lại", cô sợ hết hồn liền vội vàng quẹo cua, chui vào nhà vệ sinh nữ.

Nhan Tiêu không may mắn như vậy, chạy đến trong hành lang dừng lại thở hồng hộc, đột nhiên bị đẩy một cái, sau đó hai tay bị buộc cố định sau lưng, truyền tới âm thanh đàn ông tục tằn: "Không được nhúc nhích! Cô lấy trộm cái gì?"

Nhan Tiêu: "???"

Gì?

"Tôi không lấy cái gì cả!" Nhan Tiêu bị người đàn ông siết chặt tay làm đau, "Đại ca anh không bắt nhầm người chứ?"

Người kia không để ý tới cô, bắt đầu nói lớn giọng vào bộ đàm: "Một người đàn bà che mặt đã bị bắt, một người khác đang trốn trong nhà vệ sinh nữ."

....

Vào giờ phút này mười ngàn con thảo nê mã liên tục chạy qua trong đầu Nhan Tiêu *

* Câu chửi thề

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨM)

Hứa Sâm Nhiên
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Bánh Nướng Kiểu Pháp [2]

Nhan Tiêu khóc không ra nước mắt: "Đại ca, anh bắt lầm người! Chúng tôi không phải ăn trộm!"

Bảo vệ không quan tâm tới, tiếp tục túm lấy cô lôi đi. Xung quanh người vây lại ngày càng đông, Nhan Tiêu nhỏ nhẹ nói: "Anh là đàn ông à, lôi kéo tôi như vậy không mất mặt hay sao?"

Bảo vệ do dự một chút rồi tiếp tục kéo Nhan Tiêu ra ngoài: "Cô không lừa được tôi đâu!"

Nhan Tiêu cảm thấy vui mừng vì mình còn đang mang khẩu trang, nếu không cô thật muốn đập đầu tự tử ngay chỗ này.

"Anh lục soát đi. Tôi không có lấy gì cả"

"Vậy ở trên người bạn của cô!"

...

Nhan Tiêu không giải bày nữa, yên lặng đi theo tới phòng bảo vệ. Mấy phút sau, Nhiếp Sơ Sơ từ trong nhà vệ sinh bị bắt đi ra đã thấy Nhan Tiêu ngồi thẫn thờ, sau lớp khẩu trang là sắc mặt tỉnh mịch.

Nhiếp Sơ Sơ nức nở: "Mặt cậu như vậy nghĩa là thế nào? Mau giải thích đi"

"Tớ giải thích, bọn họ không nghe"

Bảo vệ không để ý tới hai người bọn họ, lục soát toàn thân ra được một số đồ đạc một lúc lâu mới gọi người đã đánh rơi điện thoại tới nhận, kết quả dĩ nhiên là không có.

Nhan Tiêu giận đến mức trợn mắt: "Bây giờ chúng tôi có thể đi rồi chứ?"

Bảo vệ kiên định lắc đầu: " Hai người nói một chút, tới bệnh viện làm gì?"

Nếu như Nhan Tiêu là người qua đường nhất định sẽ cảm động vì sự trách nhiệm của anh bảo vệ này, nhưng lúc này người bị hiểu lầm là mình, Nhan Tiêu rất muốn khóc: "Chuyện này mà anh cũng quản?"

"Cô tới bệnh viện, một không khám bệnh, hai không thăm bệnh, cô nói xem cô tới để làm gì?" Người bảo vệ truy hỏi bọn họ không tha.

Nhiếp Sơ Sơ tranh trả lời: " Ở đây có người quen của cô ấy."

Nhan Tiêu nhất thời luống cuống, kéo Nhiếp Sơ Sơ lại: "Cậu nói bậy gì vậy" Nếu để cho Hoắc Trạch Tích biết chuyện này, cô không muốn sống nữa.

Nhiếp Sơ Sơ đã biết tâm tư của Nhan Tiêu, nhưng bây giờ không khai ra Hoắc Trạch Tích, hai người bọn họ không thể nào thoát khỏi nghi ngờ

"Nhan Tiêu, cậu suy nghĩ một chút đi, nếu không làm vậy chuyện này sẽ to hơn!"

Nhan Tiêu còn đang đấu tranh, lời của Nhiếp Sơ Sơ đã ra khỏi miệng: "Chính là bác sĩ Hoắc nổi tiếng nhất ở đây, không tin anh để cho hắn tới đây đối chất"

Vừa dứt lời, Nhan Tiêu hoàn toàn luống cuống, giọng cảnh cáo:
"Nhiếp Sơ Sơ"

Bảo vệ hơi ngậy người, nhưng vẫn chần chừ gọi đến phòng khám 102

Đã tới bước này thì không thể làm gì khác hơn, Nhan Tiêu không biết làm gì để đối mặt với anh, trong bụng hốt hoảng, vành mắt cũng đỏ theo.

Thấy cô khóc, bảo vệ lặng im, Nhiếp Sơ Sơ lắc lắc tay anh bảo vệ:
"Anh thấy chưa, anh làm người ta khóc rồi đấy!"

Mình cũng là nguyên nhân gây ra chuyện này. Nhiếp Sơ Sơ liếm môi, vỗ bả vai Nhan Tiêu an ủi: "Vui đến nỗi muốn khóc sao?"

Nhận được điện thoại của bảo vệ, Hoắc Trạch Tích đến rất nhanh, chưa kịp cởi áo bác sĩ. Nhan Tiêu nhìn bóng người phía xa, lòng càng khó chịu. Cô không biết làm sao đối mặt với vẻ mặt hốt hoảng của anh, bỗng dưng cảm thấy ủy khuất.

"Bác sĩ Hoắc, anh cuối cùng cũng tới! Anh nhìn xem hai người này có quen không?" Đại ca bảo vệ vội vàng hỏi

Hoắc Trạch Tích quay người nhìn về phía hai cô gái: một người đứng cạnh bàn, nhìn chăm chăm hẳn, còn một người gục mặt xuống bàn không biết là ai

"Không biết" Hoắc Trạch Tích trả lời quả quyết.

Nhiếp Sơ Sơ vỗ vỗ Nhan Tiêu: " Cậu ngẩng đầu lên cho tớ!"

Giảng co mấy giây, Nhan Tiêu mới chậm chạp ngẩng đầu, ánh mắt cùng chớp mũi đỏ ửng, nhìn là biết cô vừa khóc xong.

Thấy rõ mặt cô, Hoắc Trạch Tích kinh ngạc, nhú mày: "Sao cô lại ở đây?"

Vừa nghe giọng nói anh, Nhan Tiêu lại sụp đổ, thút thít nói: "Tôi không phải ăn trộm... bọn họ không tin"

Bộ dạng Nhan Tiêu khóc thật là không thể dùng hoa thơm để hình dung, nhất định là một cái tháp sụp đổ.

Nhiếp Sơ Sơ áy náy sờ mũi, lại đem mũi dùi hương về phía bảo vệ: "Các anh làm việc đáng tin hơn được không? Đã giải thích không phải là ăn trộm, cũng đã bị xét người rồi, còn bị đổ oan nữa."

Hoắc Trạch Tích rút mấy tờ khăn giấy đưa cho Nhan Tiêu: "Bây giờ không sao rồi, đừng khóc." Lúc đang đau lòng mà nhận được sự an ủi đương nhiên sẽ cảm thấy rất oan uất.

Hoắc Trạch Tích an ủi khá tốt, Nhan Tiêu lại càng không kiềm chế được, bả vai rung lên rung xuống, muốn ngừng khóc cũng không được.

"Đều là tại tôi! Cô gái đừng khóc nữa!"

Thấy cô khóc quá đau thương, bảo vệ đại ca cảm thấy như mình vừa làm ra chuyện vô cùng ác độc, cảm thấy rất có lỗi.

Hoắc Trạch Tích bình tĩnh, mặc dù không biết chuyện xảy ra như thế nào, nhìn Nhan Tiêu bộ dạng ủy khuất, có chút không đành lòng, nâng cổ tay nhìn đồng hồ: "Vây đi, cô chờ tôi một chút, tôi còn một bệnh nhân đang chờ, chờ một chút tôi tới tìm cô."

Nhan Tiêu hít thở sâu để bình tĩnh một chút, nhìn Hoắc Trạch Tích khoác áo bác sĩ bên trong túi còn cái bút đèn, chính là bộ dạng đang bận bịu, trong lòng áy náy.

"Anh đi làm việc đi, không cần để ý tới tôi..."

"Chờ tôi." Hoắc Trạch Tích lặp lại một lần nữa.

Nhan Tiêu hít mũi, ngẩng đầu nhìn tròng mắt đen nhánh, gật đầu một cái.

Chờ cho đến khi chuông đồng hồ chỉ 12 giờ, thời gian bác sĩ ăn cơm nghỉ ngơi.

Nhiếp Sơ Sơ vô cùng biết thân biết phận, Hoắc Trạch Tích vừa mới đi, cô liền chuẩn bị lách người, trước khi đi không quên cười một cái: "Bác sĩ Hoắc thật đẹp trai nha! Tớ cũng không làm kỳ đà cản mũi đâu!"

Nhan Tiêu bộ dạng không quan tâm xì mũi, phát tay với Nhiếp Sơ Sơ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Nhan Tiêu còn đang suy nghĩ nếu Hoắc Trạch Tích hỏi cô tới bệnh viện làm gì thì phải trả lời thế nào, không ngờ đã thấy bóng của Hoắc Trạch Tích quẹo cua hành lang đi tới.

Cô đứng bật dậy, không biết ánh mắt nên đặt ở đâu nên giả bộ nhìn đông ngó tây.

Một bảo vệ khác không rõ tình huống, lại không dám hỏi Nhan Tiêu, chờ Hoắc Trạch Tích bước vào mới lên tiếng: "Hôm nay thật ngại, có một người trùng hợp bị rơi điện thoại, không làm rõ tình hình, khiến bác sĩ Hoắc cùng cô gái này khó xử."

" Không sao", Hoắc Trạch Tích nói, lại nhìn về Nhan Tiêu: " Đi ra thôi."

Hoắc Trạch Tích đứng ở cửa, áo khoác dài màu trắng bên ngoài áo len mỏng xanh da trời, khí chất sạch sẽ.

Nhan Tiêu đột nhiên nhớ tới cách ăn mặc hôm nay của mình, chân nhanh nhẹn đi theo anh, miệng lẩm bẫm trách Nhiếp Sơ Sơ cải trang để không bị chú ý, rõ ràng là càng bắt mắt hơn...

Đi ra khỏi phòng bảo vệ, Nhan Tiêu cúi đầu đi theo hẳn, do dự mở miệng: "Cái đó..."

Hoắc Trạch Tích hơi quay đầu, chờ cô nói tiếp. Nhan Tiêu do dự một hồi: " Hôm nay thật xin lỗi!"

" Tại sao phải nói xin lỗi?"

Nhan Tiêu nghe vậy ngẩng đầu, hẳn đứng ở phía trước bất động nhìn cô, bóng người cao lớn, ngược sáng không thấy rõ mặt.

"Quấy rầy công việc của anh, lại gây phiền toái cho anh..." Giọng nói Nhan Tiêu rất nhỏ, mang một chút giọng mũi.

Chẳng qua đây là chuyện nhỏ, nhưng dáng vẻ áy náy của cô giống như con nít đang làm sai chuyện gì, tràn đầy vẻ ủy khuất khiến Hoắc Trạch Tích không nhìn được, cuối cùng bất đắc dĩ cười: "Vậy cô tính bồi thường như thế nào?"

Nhan Tiêu kinh ngạc ngẩng đầu, biết là Hoắc Trạch Tích đang đùa nhưng vẫn sững sờ chốc lát, dò xét mở miệng: "Vậy... Tôi mời anh ăn cơm?"

"Buổi trưa tôi không thể rời bệnh viện."

" Vậy tôi... Mời anh ăn cơm ở căn tin?" Nhan Tiêu dè dặt hỏi hẳn.

Yên lặng chốc lát, Hoắc Trạch Tích tựa như vừa cười, cho tay vào túi áo khoác, cúi đầu đi khỏi phòng bảo vệ: "Vậy đi thôi."

Nhan Tiêu cảm thấy một trận váng đầu hoa mắt, không biết phải vì ngồi quá lâu óc chưa hoạt động mà bị nụ cười của hẳn mê hoặc, đi theo bên cạnh Hoắc Trạch Tích tới căn tin.

Tới giờ ăn cơm của bác sĩ, trên đường gặp phải đồng nghiệp chào hỏi Hoắc Trạch Tích, ai cũng tò mò nhìn Nhan Tiêu.

Nhan Tiêu cười có chút lúng túng, đối với đồng nghiệp của hẳn gật đầu.

Thẳng đến căn tin, Hoắc Trạch Tích bỗng dừng trở thành trung tâm của sự chú ý, Nhan Tiêu chỉ cảm thấy chung quanh ánh mắt của các cô gái như tia X, đem cô đốt cháy sạch sẽ.

Mím môi cúi đầu, chỉ lo đi theo bước chân của Hoắc Trạch Tích, anh đột nhiên dừng lại khiến Nhan Tiêu không phản ứng kịp, suýt nữa đụng vào lưng anh, phải lui về sau mấy bước kéo dài khoảng cách.

" Ăn cái gì?" Hoắc Trạch Tích bình thản hỏi cô

Nhan Tiêu tùy ý nhìn thực đơn, đỡ đỡ mắt kính gọng đen: " Vậy... gà Cung Bảo đó cũng được."

Hoắc Trạch Tích nhìn dì căn tin gọi đồ ăn, Nhan Tiêu tìm trong túi xách tìm tiền lẻ, lại nghe tiếng quẹt thẻ, ngay sau đó là giọng nói Hoắc Trạch Tích chọn món.

Nhan Tiêu: "..."

Bị gạt rồi! Chỗ này ăn phải quẹt thẻ cơm a!

Đã nói là mời người ta rồi...

Cô chột chột cánh tay Hoắc Trạch Tích, chờ hẳn nghiêng đầu nhìn cô, mới quăn quít mở miệng: " Không phải là nói tôi đền bù cho anh à?"

Hắn sững sốt một giây, hơi nhú mày: " Cô cùng tôi ăn cơm, coi như là đền bù."

Nhan Tiêu thật muốn khóc, ấm áp quá, nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, cô còn phải đối đầu với bao nhiêu tình địch đây...

Đi làm ở căn tin quan sát cô, kinh ngạc hỏi Hoắc Trạch Tích: " Bác sĩ Hoắc, bạn gái của cậu à?"

Hoắc Trạch Tích ở trong bệnh viện được phái nữ coi là nam thần, nhưng mà nam thần này quá khiêm tốn, cuộc sống tình cảm vô cùng mơ hồ, trong bệnh viện truyền ra một vài lời đồn; nào là bác sĩ Hoắc đã kết hôn rồi, còn nói hăng thật ra thích đàn ông...

Lần này đột nhiên lại mang theo một cô gái lạ tới ăn cơm, đây thần kinh bát quái của mọi người liền hoạt động hết công suất.

Dọc theo đường đi không ngừng có người thắc mắc về Nhan Tiêu, Hoắc Trạch Tích đều nói là bạn, Nhan Tiêu lúng túng, không nghĩ mọi người lại quan tâm đến vấn đề tình cảm của hăng như vậy.

Tìm được một chỗ cạnh cửa sổ, Nhan Tiêu đặt đĩa thức ăn xuống, liếc trộm sắc mặt của Hoắc Trạch Tích. Mặt anh vô cùng bình tĩnh, hoàn toàn không để ý tới ánh mắt dò xét của mọi người.

Ăn thức ăn ở trường học hơn mười năm, Nhan Tiêu không trông mong gì nhiều, nhưng vừa ăn mấy đĩa cơm, cô phát hiện ăn khá ngon, kinh ngạc nói với Hoắc Trạch Tích: " Thức ăn ở căn tin bệnh viện ăn cũng ngon thật!"

Hoắc Trạch Tích tùy ý cười với cô một cái. Lần trước cùng nhau ăn cơm, Nhan Tiêu khẩn trương muốn chết, căn bản không dám nhìn hăng lâu; lần này quang minh chính đại nhìn mấy lần, cô phát hiện cách Hoắc Trạch Tích cầm đũa rất khác mình, ngón tay cong cong rất đẹp mắt.

Lơ đãng giương mắt, Hoắc Trạch Tích đối diện với ánh nhìn chăm chú của Nhan Tiêu, người kia chột dạ cúi đầu lùa cơm, ăn như hổ đói che giấu sợ bị phát hiện.

Hoặc Trạch Tích đang định nhắc Nhan Tiêu ăn từ từ thôi thì đột nhiên có người vỗ vai hấn một cái

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨM)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Bánh Nướng Kiểu Pháp [3]

Nhan Tiêu nhận ra người đàn ông đeo mắt kính này, đây là người cô nhìn thấy đã ở cùng trong phòng khám bệnh của bác sĩ Hoắc.

Bác sĩ đeo mắt kính nhìn chòng chọc Nhan Tiêu mấy lần, lại chuyển hướng Hoắc Trạch Tích: “ Hai người là thật?”

Nhan Tiêu đang nuốt cơm thiếu chút nữa là sặc, ho khan mấy tiếng, Hoắc Trạch Tích vẫn còn bình tĩnh, hơi mỉm cười: “ Cậu đùa gì vậy?”

“ Vậy vị này là?” Mắt kính nháy nháy mắt đánh giá Nhan Tiêu

“Bạn” Hoắc Trạch Tích nói sang chuyện khác: “ Ăn cơm không?”

“Tớ không có người đẹp cùng ăn cơm nên đã ăn xong lâu rồi!” Mắt kính chưa cam tâm, ngồi cạnh Hoắc Trạch Tích, hỏi Nhan Tiêu: “Nói về cô gái này đi, cô thật là bạn bình thường của cậu ta?”

Nhan Tiêu đâm đũa vào đĩa cơm, mang chút miếng cưỡng cười: “Ừ”

Cô nhìn ra người đàn ông này cùng Hoắc Trạch Tích quan hệ không tệ, đối mặt với bạn của anh, cô vẫn sẽ hơi khẩn trương.

“ Tôi tên là Lưu Du, ở cạnh phòng khám của bác sĩ Hoắc, cô rảnh có thể tới tìm tôi!” Lưu Du vừa nói vừa nhoen lên nụ cười sáng lạn, lộ ra hàm răng trắng nõn.

Nhan Tiêu không phải là người chủ động, nhưng mà anh ta là người quen của bác sĩ Hoắc, cô sẽ tương đối thân thiết một chút: “ Chào anh, tôi

tên Nhan Tiêu.”

“ Thực ra thì lúc trước nhìn cô, thấy cô rất quen, như là đã gặp ở đâu rồi...” Lưu Du vừa nói vừa cau mày nhắm mắt lại, suy tư: “ Nhưng lại không nhớ nổi!”

Nhan Tiêu hoài nghi có phải anh ta thấy mình trên video khiêu vũ hay không nhưng cũng không nhắc tới, chỉ cười cười đáp lại.

Nhưng mà những lời này vào tai người khác lại hiểu thành cố ý bắt chuyện, Hoắc Trạch Tích không mẫn không nhạt mở miệng: “ Cậu không thấy chiêu này hơi cũ sao?”

Lưu Du đang muốn kêu oan uổng, đột nhiên nhớ tới cái gì, nhỏ giọng cười: “ Thật là bạn bình thường sao?”

“ Khi còn nhỏ có quen biết.” Hoắc Trạch Tích nhàn nhạt giải thích

Bọn họ đang nói cái gì một câu Nhan Tiêu cũng không rõ, chỉ thấy Lưu Du cười có chút khoa trương: “A, em gái a! Nhan Tiêu cô mấy tuổi rồi?”

“Tôi hai mươi” Nhan Tiêu nói xong nhìn Hoắc Trạch Tích một cái.

“ Đang học đại học phải không?”

“Ừ”

“Học cái gì?”

“Khiêu vũ”

Người này giống như đang tra hỏi vậy, Nhan Tiêu trả lời từng cái, lại không nhịn được liếc trộm Hoắc Trạch Tích, anh giống như không thích ăn hành, đĩa hành một chút cũng không đụng tới.

Nhìn thấy Nhan Tiêu tâm viên ý mã*, Lưu Du đứng dậy, “ Vậy hai người tiếp tục ăn đi, tôi đi trước.”

* ý chỉ Nhan Tiêu đang nói chuyện với Lưu Du mà chỉ chú ý Hoắc Trạch Tích

Hoắc Trạch Tích không ngẩng đầu, Nhan Tiêu ngược lại lễ phép cười vẫy tay: “ Hẹn gặp lại.”

Lưu Du đột nhiên cúi đầu nhìn cô: “ Nhan Tiêu đúng không?”

Nhan Tiêu trở mắt một chút, gật gật đầu.

“ Lần sau trò chuyện tiếp nha!” Lưu Du vừa nói vừa cười, đi về phía xa

Nhan Tiêu thu hồi ánh mắt, bất ngờ đụng phải tầm mắt của Hoắc Trạch Tích, cô đột nhiên giật mình, cúi đầu hoảng hốt gấp thức ăn.

Một cục thịt thỏ, hai cục thịt thỏ, ba cục thịt thỏ...

Chờ một chút!

Hình như cô gọi đồ ăn... Làm gì có món thịt thỏ chứ?

Vậy cô gặp là...

Nhan Tiêu sững sốt hai giây, đĩa còn gấp một miếng, lặng lẽ thả lại đĩa đối diện.

Wtf!!!

Lỡ gấp thức ăn trong đĩa của anh ta rồi!

Nhan Tiêu à có phải đầu óc của mày bị nước vào rồi không...

Mặc dù trong lòng đã tự đâm mình 180 dao, nhưng ngoài mặt cô vẫn giả bộ ổn định, dưới ánh mắt của anh uống một hớp nước, cười khan mấy tiếng: “ Có hơi cay ha ha ha...”

Hoặc Trạch Tích dường như đang cười, quay đầu nhìn hướng khác, che giấu ho một tiếng.

Nhan Tiêu đỡ trán, nhắm mắt một cái: Thật sự là quá mất mặt...

Qua mấy giây, giọng nói Hoặc Trạch Tích đột nhiên vang lên: “ Đưa đĩa cho tôi.”

Nhan Tiêu còn đang bện mất mặt không phản ứng kịp, kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn Hoặc Trạch Tích: “Hả?”

Ánh mắt hần tỏ ý cần đĩa của cô.

Nhan Tiêu không rõ cho nên vẫn nghe lời đem đĩa đưa cho anh.

Sau đó cô nhìn thấy, Hoặc Trạch Tích đem tất cả thịt thỏ gắp lên cho vào trong đĩa của cô, nhân lúc đầu óc cô đang hỗn độn lại đem đĩa trả về: “ Xong rồi.”

.....

Sau một hồi ăn mà không biết có ngon hay không, Nhan Tiêu cùng Hoặc Trạch Tích đi ra khỏi căn tin, cô lên tiếng dò xét: “ Bác sĩ Hoặc?”

Hần hơi cúi đầu: “Ừ?”

“Sao anh không hỏi tôi sao hôm nay tôi lại tới đây?”

Hần hôm nay cái gì cũng không hỏi, cũng không tò mò sao cô bị vu thành ăn trộm, làm cho Nhan Tiêu cảm thấy kỳ quái.

Hoặc Trạch Tích cho tay vào ác khoác dài màu trắng, giọng tùy ý: “ Nếu như cô muốn giải thích, sẽ tự mình nói.”

Hắn lựa chọn khoảng cách thích hợp, không gần không xa, không hỏi cô bất kì chuyện gì, cũng không tiết lộ chuyện của mình.

Như vậy ở chung sẽ vô cùng nhẹ nhàng, Nhan Tiêu lại nhíu mi: Giống như khoác lên mình một cái áo khoác, bất tri bất giác từ chối người khác.

Nhan Tiêu trầm mặc một hồi, dừng bước lại: “ Hôm nay cảm ơn anh.”

Hắn cũng đứng lại, ánh mặt trời quá chói, hơi hí mắt: “ Đừng khách khí.”

....

“Sau đó thì sao? Mấy ngày nay cậu cũng chưa gặp lại hắn à?”

Bạn cùng phòng vừa nói vừa cắn miếng khoai tây vang lên rôm rốp, ngồi xếp bằng trên giường Nhan Tiêu, vẻ mặt không thỏa mãn.

Nhan Tiêu dựa vào vách tường, thở dài: “ Cậu nói xem tớ còn mượn được cơ gì để đi gặp anh ấy?”

Nữ sinh phía trên giường Nhan Tiêu ló ra cái đầu: “ Cậu cứ tỏ tình đi, tiếp tục như vậy thật tốn sức.”

Mặc dù có câu nói là “ Nữ theo đuổi nam, cách một tầng vải”, nhưng đối với Nhan Tiêu, nếu như cô đơn thuần có cảm tình với nam sinh nào đó rồi đi tỏ tình, thất bại rồi tiếc nuối thì không có gì, đằng này lại là Hoặc Trạch Tích đối với cô có một ý nghĩa nào đó, nếu hắn cự tuyệt cô, cô không dám tưởng tượng mỗi đêm nghe thấy giọng hắn qua radio thì tâm tình của cô sẽ như thế nào.

Cô chìm đắm trong thế giới của hấn thích hấn ba năm, nhưng hấn không biết gì cả.

Cô không dám mạo hiểm, Trong phòng ngủ mấy nữ sinh bát quái cứ thì thà thì thầm, cho dù tắt đèn vẫn không im lặng, lại cùng nhau trò chuyện quên trời đất.

Tâm trạng Nhan Tiêu từ từ lắng xuống, mở điện thoại di động lên radio, đeo tai nghe vào, lần nữa giọng nói chậm rãi truyền vào.

“ Tôi hiểu một loại tình cảm thâm trầm nhất, như trong [Leon], trong lòng cô gái có tình cảm: Sau khi xa nhau, tôi tự mình sống thành dáng vẻ của anh; đi ngang qua nhau, nhìn anh đi xem phim, nhưng chỉ dám hỏi anh một câu, anh có khỏe không?

Cô có nghe tôi nói không? Cô bây giờ có khỏe không?”

Giọng nói truyền qua còn có thể nghe thấy tiếng hít thở của hấn, kéo dài mấy giây, hơi ngừng lại.

Không có hỏi thăm sức khỏe, không có câu chúc ngủ ngon, chỉ có ngắn ngủi hai phút.

Nhan Tiêu trong đầu trống rỗng: Anh... là đang nói với người nào đó sao?

“ Tiểu muội muội, không nghe cậu lên tiếng, đã ngủ chưa?”

Trong phòng có mấy người phát hiện này giờ Nhan Tiêu không nói gì, giường ngủ cũng không có ánh sáng điện thoại, bình thường Nhan Tiêu đều là con cú mèo, bây giờ chưa tới mười một giờ rưỡi, có khả năng là cô chưa ngủ.

Thanh âm từ trong chăn truyền ra, mang cảm giác mông lung: “ Tớ hơi mệt.”

Vẫn là Tiểu Giai hiểu cô nhất: “ Tâm tình không tốt?”

Cô không lên tiếng, qua một lúc mới chui đầu ra: “ Nam thần của tớ... hình như thích người khác rồi.”

Bởi vì sự rối rắm này mà cả ngày thứ hai tâm trạng của Nhan Tiêu không yên, xong giờ học khiêu vũ, buổi chiều liền hẹn Nhiếp Sơ Sơ đi trung tâm thành phố uống cà phê.

Gọi một phần Brownie Cupcake cùng một tách cà phê matcha, Nhan Tiêu ngồi bên cửa sổ chờ Nhiếp Sơ Sơ lấy điểm tâm ngọt.

Cửa sổ bị sương làm mờ, cô dùng ngón tay tùy ý vẽ lên, lại theo bản năng viết chữ “z”, còn muốn viết toàn bộ tên tiếng Anh của hã, Nhiếp Sơ Sơ bưng cà phê cùng điểm tâm đi tới: “ Cậu đang làm gì vậy?”

Nhan Tiêu kịp phản ứng, vội vàng lau chữ kia, nhận lấy cà phê.

“Tớ không ngăn cản cậu có phải cậu tình viết thư tình lên đó luôn đúng không?” Nhiếp Sơ Sơ mang theo ý chọc ghẹo, thêm đường vào cà phê.

Nhan Tiêu uống cà phê không quan tâm lời giễu cợt của Nhiếp Sơ Sơ.

“ Cậu đừng có sầu khổ nữa, chờ chút nữa tớ dẫn cậu đi dạo phố đảm bảo chuyện gì cũng không phiền não nữa.” Nhiếp Sơ Sơ vừa nghe chuyện trên radio tối qua, an ủi.

Nhan Tiêu khuấy cà phê trên mặt, hơi than thở: “ Được như cậu nói thật tốt...”

Khi chưa gặp được Hoắc Trạch Tích, Nhan Tiêu cảm thấy anh chỉ là một người xa xôi không với tới, ở trên radio nên vẫn cảm thấy không thật, nhưng bây giờ anh đột nhiên xuất hiện, so với trong tưởng tượng càng tốt hơn, hơn nữa còn là người quen cũ.

Cô lập tức rối loạn, không phân rõ loại này là thích, là vừa gặp đã yêu, hay là ba năm dài vun đắp.

Cho nên vừa mới bắt đầu, cô đã toàn tâm toàn ý, dù là biết kết quả sau cùng, giống như đang chờ một con thuyền ở sân bay.

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨM)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Bánh Khoai Lang Nhân Đậu Đỏ [1]

Khám xong bệnh nhân cuối cùng thì cũng đã hoàng hôn.

Làm việc ở bệnh viện tư nhân thì tan làm khá sớm, chỉnh lí xong tài liệu, đóng máy vi tính lại, Hoắc Trạch Tích ngồi trên ghế, mắt nhắm mỗi một xoa xoa huyết Thái dương.

Cửa đột nhiên bị mở ra, Hoắc Trạch Tích cũng mở mắt, nhìn thấy nụ cười không rõ của Lưu Du, cau mày: “Không biết gõ cửa à?”

“ Không phải là ở bên trong làm chuyện mờ ám, cậu tính toán làm gì?”

Hoắc Trạch Tích không để ý tới anh ta, đứng lên chuẩn bị cởi áo khoác xuống.

Lưu Du cầm điện thoại di động lại gần, nhoẻn miệng cười, mặt đầy gian tình: “ Tớ đã nhớ ra người cùng cậu ăn cơm ngày đó là ai rồi!”

Cầm áo của mình mặc vào, Hoắc Trạch Tích đi tới bệ nước cúi đầu rửa tay: “Ai?”

Lưu Du đem hình ảnh trên điện thoại đến trước mặt Hoắc Trạch Tích, Hoắc Trạch Tích rửa tay xong cẩn thận lau chùi, xoa đều nước khử trùng lên tay rồi mới ngẩng đầu nhìn về màn hình.

Là bìa của một video, nữ sinh đứng dưới tàng cây hoa anh đào, mặc cái váy màu hồng.

Nhan Tiêu

Hoắc Trạch Tích tùy ý dời tầm mắt, mặt không cảm giác lau tay.

Lưu Du nhìn dáng vẻ vô tình của Hoắc Trạch Tích, thất thanh: “ Cậu đã biết từ sớm rồi?”

“ Biết cái gì?”

“Nhan Tiêu chính là Tiểu Nhan.” Lưu Du có chút kích động.

Hoắc Trạch Tích dừng một chút, sau đó ngẩng đầu, dùng biểu tình “Cậu có bị bệnh không” nhìn Lưu Du

Nhìn phản ứng của Hoắc Trạch Tích có lẽ còn chưa rõ, chắc còn hiểu lầm, Lưu Du sắp xếp lời nói, giải thích: “Nhan Tiêu là người phát những video khiêu vũ trên mạng, Tiểu Nhan là tên cô ấy dùng trên mạng, hiểu không?”

Không hiểu, cũng không có hứng thú muốn nghe, Hoắc Trạch Tích chọn trọng điểm nhàn nhạt hỏi: “ Rất nổi tiếng?”

“ Đúng vậy, có rất nhiều trạch nam tư tưởng cô ấy, thật là, không những dáng dấp dễ thương mà còn có chân dài eo đẹp...”

Nghe lời Lưu Du càng nói càng không đứng đắn, Hoắc Trạch Tích hơi nhùi mày: “Được rồi.”

“Chờ một chút, cho cậu nhìn video khiêu vũ của cô ấy, đặc biệt dễ thương.” Lưu Du vừa nói vừa mở video, là cái tối qua Nhan Tiêu vừa đăng [Tôi đã rơi vào bẫy tình], mới chưa được một ngày lượt xem đã hơn mười ngàn, bình luận kín đến nổi gió thổi cũng không lọt.

Từ trong video hiện lên một vóc dáng nhỏ bé khác với bên ngoài, Hoắc Trạch Tích không thích ứng với cô nàng nhảy nhót ở trên mạng này,

lại cau mày: “ Này là cái gì?”

Lưu Du: “ Cậu không hiểu đâu! Trạch nam rất thích xem!”

Hoặc Trạch Tích nhìn qua mấy cái bình luận:

“Đôi chân này ta có thể chơi một năm”

“Đây là bạn gái ta”

“Chớ đụng vào vợ ta”

.....

Thu hồi ánh mắt, Hoặc Trạch Tích không tính nhìn nữa, cầm chìa khóa định đi ra ngoài.

Lưu Du kéo lại: “Ai ai, cậu không muốn nói gì à?” Bên ngoài là một cô gái hiền lành, hay trên Internet là người được yêu mến.

Hoặc Trạch Tích rũ mắt sửa lại cổ tay áo, giọng nói bình thường: “Nói gì?”

Lưu Du thán phục với sự lãnh đạm của Hoặc Trạch Tích: “Nhan Tiêu a!”

Dừng hai giây, Hoặc Trạch Tích tùy ý mở miệng: “ Là cô em gái nhỏ.”

Lưu Du giống như muốn cười: “ Cô ấy nhỏ hơn cậu năm tuổi thôi, chỗ nào giống em gái nhỏ?”

“Chỗ nào cũng giống.”

Lùi lại câu “ chỗ nào cũng nhỏ”, Lưu Du tựa như bưng tỉnh, lắc đầu chặc chặc: “ Tớ biết tiểu tử cậu thích loại ngực lớn, có phải hay không?”

Động tác chỉnh cổ áo của Hoắc Trạch Tích ngừng lại, không giận ngược lại cười: “Cậu cho là ai cũng như cậu?”

“Hắc, Tớ chính là người không thích ngược to ấy, tớ chỉ thích kiểu người nghèo nàn vòng một như Nhan Tiêu, hơn nữa còn học khiêu vũ, tay chân mềm mềm kiểu gì cũng có thể...”

“Đừng có ở trước mặt tớ nói bậy bạ như vậy.” Hoắc Trạch Tích cảnh cáo cắt đứt lời của Lưu Du

Lưu Du nhượng mảy: “Vậy cậu giới thiệu cô ấy cho tớ đi.”

Hoắc Trạch Tích lấy đồ đạc đi tới cửa, giọng nhạt báng: “Tớ sẽ không đem tiểu cô nương đây tới hố lửa.”

“Ngọa tào*! Ai là hố lửa?”

* Câu chửi thề

...

Thứ bảy về nhà, Nhan Tiêu ngủ cả một buổi trưa, tỉnh lại phát hiện trong nhà không còn người nào.

Cô xoa tóc đi nhà bếp tìm kiếm đồ ăn, ngay cả bữa sáng cũng không còn.

Gọi điện thoại hỏi, cả hai lão ông lão bà đã đi đám cưới, buổi tối mới có thể về.

Dù sao đã là buổi trưa, không cần ăn sáng, chờ tí nữa gọi Pizza ăn đỡ vậy.

Suy nghĩ, Nhan Tiêu chỉ tùy ý rửa mặt một cái, tóc vãnh lên cũng lười chỉnh, ăn mặc xuề xòa xuống lầu mua đồ ăn vặt.

Bởi vì thường xuyên ghé, Family Mart dưới nhà đều biết Nhan Tiêu, gật đầu chào hỏi.

Nhan Tiêu ngoắc ngoắc tay, cười nói mấy câu rồi đi vào siêu thị lựa đồ.

Cô chọn đồ ăn không cần đũa đũa, trực tiếp thấy đồ ăn ngon là quét qua bỏ vào giỏ.

Ở trước tủ lạnh lựa sữa chua, cô lùi về phía sau hai bước, đột nhiên cảm giác như đụng vào ai đó, đang muốn xoay người nói xin lỗi bỗng dừng nhìn thấy người đằng sau thì lập tức sợ ngây người.

Hoắc Trạch Tích?

Cô trợn to hai mắt, đầu óc cũng ong lên một tiếng.

Hoắc Trạch Tích mặc áo khoác chống gió mỏng, tóc vén tùy ý, mặc dù phối hợp hết sức đơn giản nhưng lại rất có khí chất, khiêm tốn mà không mất tinh xảo.

Xoay người nhìn thấy Nhan Tiêu, mắt Hoắc Trạch Tích thoáng qua vài tia ngạc nhiên rồi rất nhanh biến mất, lại rất mau phản ứng: “Nhan Tiêu?”

Đã hơn một tuần lễ không nhìn thấy anh, không chút chuẩn bị mà gặp được, Nhan Tiêu cảm thấy như đang mơ, ngạc nhiên mừng rỡ lại khẩn trương, cô muốn hỏi “Sao anh lại tới đây”, lại muốn nói rõ “Nhà tôi rất gần chỗ này”, cuống cuồng, hỗn loạn nói ra: “Anh làm sao lại tới gần nhà tôi?”

Hoắc Trạch Tích bị cái vấn đề nhà ở không giải thích được, theo thói quen liếm môi, chậm rãi nói: “Ba mẹ tôi vừa dọn nhà tới gần đây.”

Nhan Tiêu gật đầu một cái: “À, vậy anh cũng ở gần đây?”

“Mỗi cuối tuần tôi sẽ đến chơi.”

Cô không nhịn được cười vui tươi, thì ra là nhà ba mẹ anh ấy ở gần nhà cô, giống như có câu “ Gần quan được ban lộc”...

Cô vẫn còn đang mặc bộ đồ ngủ tai thỏ hồng, tóc mái vênh lên mấy cọng, không biết gì tự đứng cười đến ngơ ngẩn.

Hoặc Trạch Tích nhìn cô, cười một cái: “ Cuối tuần không cần đi học?”

“Ừ, không bận rộn thì về nhà.”

Nhan Tiêu chú ý tới Hoặc Trạch Tích chỉ lấy một hộp kẹo mềm và một chai nước suối, đang tò mò không lẽ anh còn thích ăn ngọt, đột nhiên nghe được ngoài cửa có người kêu tên hẳn.

Là giọng của phụ nữ.

Hai người cùng nhìn về phía cửa, là một cô gái xinh đẹp trẻ tuổi, một tay ôm thẳng bé khoảng hai, ba tuổi, người đàn bà kia nhìn thấy Hoặc Trạch Tích đứng bên cạnh Nhan Tiêu thì nhìn cô vài giây, ánh mắt cả hai người đều tìm tòi nghiên cứu.

“Tại sao lâu như vậy?” Người đàn bà kia cuối cùng cũng dời tầm mắt, hỏi Hoặc Trạch Tích.

Giọng rất tùy ý, Nhan Tiêu ý thức được chuyện gì, đáy lòng lạnh băng.

Nhìn rất giống một nhà ba người cùng đi siêu thị.

“Gặp được bạn.” Hoặc Trạch Tích nói không nghe ra giọng gì

Người phụ nữ kia nhìn Nhan Tiêu cười phải phép nhưng cô cười không nổi, cứ đứng đờ ở đấy.

Thằng bé trong ngực người phụ nữ đột nhiên khóc ré lên, hai cái tay bé nhỏ cứ vung trong không trung, Hoắc Trạch Tích đem hộp kẹo đưa cho thằng bé, nó ôm hộp kẹo trong tay liền nín khóc, khóe mắt còn long lanh.

Nhan Tiêu giống như bị sét đánh, đứng lặng ở chỗ đó, trong đầu một mảnh trống không.

Người phụ nữ nói với Hoắc Trạch Tích nói mấy câu, đột nhiên đem đứa con nít cho hẳn bế rồi xoay người đi.

Hoắc Trạch Tích ôm thằng bé đứng ở cửa, vừa quay đầu đã nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt của Nhan Tiêu.

Hoắc Trạch Tích nghi ngờ cau mày, gọi Nhan Tiêu.

Nhan Tiêu phục hồi tinh thần, xách giỏ đi tới, không biết trên mặt mình là biểu cảm gì, cũng không biết mình đang nói gì, bật thốt lên: “Sao lần trước anh nói mình còn độc thân?”

Giọng của cô không nhỏ, mấy người bên trong siêu thị nghe tiếng quay đầu nhìn bọn họ, Hoắc Trạch Tích cũng ngỡ ngẩn.

Như rơi vào trong sương mù, Hoắc Trạch Tích trầm mặc một hồi mới chần chừ lên tiếng: “Ý cô là sao?”

Thằng bé trai căn bản không để ý bọn họ nói gì, chỉ quan tâm hộp kẹo trong ngực, khui nửa ngày mà chưa ra, đem hộp kẹo giơ ra nhờ giúp đỡ: “Cậu ...”

Cậu... Cậu?

Nhan Tiêu lần nữa cứng ngắc, một lúc lâu sau mới bừng tỉnh, thần kinh căng thẳng dần xị xuống.

Cô quá bất ngờ, cái gì cũng không nói nổi, tiềm thức cũng cảm thấy mình sợ nhất là câu trả lời.

“Xin lỗi, vừa rồi tôi...” Cô không biết giải thích thế nào, phản ứng vừa rồi của cô không hề che giấu, hoàn toàn mất khống chế sợ Hoắc Trạch Tích sẽ nhìn ra.

“Không có gì.” Hoắc Trạch Tích rũ mắt nhìn xuống

Xách túi đồ vừa mua, cả hai rời khỏi siêu thị. Trải qua chuyện vừa rồi, bầu không khí có chút mất tự nhiên, cô chủ động nói chuyện với Hoắc Trạch Tích: “ Anh có chị hay là em gái?”

Hắn mở lon kẹo ra cho đứa bé, nhàn nhạt: “ Em gái.”

Cô nhớ khi còn nhỏ chưa từng nhìn thấy em gái của anh, tò mò: “Em gái ruột?”

“Ừ, khi còn bé ở với bà nội, sau đó mới ở chung”

“Chị ăn kẹo ~” thằng bé trai đột nhiên lấy từ trong hộp ra một viên kẹo màu hồng, nắm trong bàn tay đưa cho Nhan Tiêu.

Nhan Tiêu lấy viên kẹo kia mà Nhan Tiêu cảm thấy thụ sủng nhược kinh, lúc này mới phát hiện dáng dấp của thằng bé rất khả ái, lông mi thật dài, mặt tròn, mắt to, giống như búp bê.

“Con tên là gì?” Nhan Tiêu hơi cúi đầu, đến gần cánh tay Hoắc Trạch Tích, mở miệng cười hỏi đứa bé.

“ Gia Gia, năm nay ba tuổi.” Thằng bé đáp một tiếng, lại chú tâm vào hộp kẹo.

Nhan Tiêu không nhịn cười được, Hoắc Trạch Tích đem hộp kẹo trong tay đứa bé lấy ra, giọng nói dạy bảo: “ Hỏi tên con, sao con không trả lời?”

Thằng bé bị lấy mất hộp kẹo, nói gấp gáp: “ Con tên Lục Tư Gia.”

Bầu không khí gượng gạo bị tiêu tử kia nháo lên, trở nên hòa hoãn hơn một chút

Nhan Tiêu bị chọc cho bật cười: “Gia Gia, gọi dì là dì Nhan đi.”

Mới vừa rồi nó kêu cô là chị, cô thấy thật ngại, kêu Hoắc Trạch Tích là cậu mà kêu cô là chị, vậy không phải là cô nhỏ hơn Hoắc Trạch Tích một bậc sao?

Gia Gia không nháy mắt nhìn chăm chăm Nhan Tiêu, có chút chần chừ, cuối cùng vẫn: “Chị”

Nhan Tiêu lắc đầu, lặp lại: “Dì”

Hoắc Trạch Tích nhìn dáng vẻ kiên định của cô, khẽ cau mày: Nữ sinh đều mong người khác kêu mình trẻ, cô lại cố chấp muốn mình già đi.

“Chị.” Gia Gia vẫn cố thủ gọi chị

Nhan Tiêu cắn cắn môi, một chữ đánh vần: “Dì —— “

Cảm giác như nhìn hai đứa trẻ cãi nhau, Hoắc Trạch Tích không nhịn được đổi cánh tay ôm đứa trẻ, kếp thằng bé cùng Nhan Tiêu cách xa nhau.

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨN)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Bánh Khoai Từ Đậu Đỏ (2)

"Gia Gia, con kêu dì là dì đi, dì cho con miếng socola này!"

Nhan Tiêu vừa mua miếng socola sữa bò Thụy Sĩ, lấy ra trước mặt thằng bé quơ quơ. Theo lý thuyết, trẻ con cái gì cũng không biết, một chút ngon ngọt là có thể dỗ dành. Nhưng Gia Gia cũng chỉ do dự một chút, ngẩng đầu nhìn cậu: " Cậu, mẹ nói không thể ăn đồ người xa lạ cho."

Không nghĩ tới còn nhỏ mà đã rất có ý thức phòng vệ, Nhan Tiêu suy nghĩ nên làm biện pháp gì tiếp theo, Hoắc Trạch Tích đã mở miệng: "Dì Nhan Tiêu không phải người xa lạ"

Nhan Tiêu còn đang cầm socola trong tay, chỉ một câu nói mà đã khiến cô cảm thấy ngọt hơn cả khi ăn socola, không nhịn được nở nụ cười.

Cô hài lòng đem miếng socola nhét vào tay thằng bé.

Mở thanh socola ra ăn, đứa bé mở miệng đầy ắp socola cười, có chút ngượng ngùng, ngẩng đầu dùng tiếng Anh hỏi Hoắc Trạch Tích: " I give her a kiss?"

Hoắc Trạch Tích nghe vậy nhìn về phía Nhan Tiêu, cô kinh ngạc nhếch môi: " Dĩ nhiên có thể rồi."

Thằng bé không chỉ hôn một cái vào gò má của cô mà còn ôm bả vai cô muốn ôm, Hoắc Trạch Tích đang chần chừ, Nhan Tiêu đã nhận lấy thằng bé ôm vào trong ngực.

Ôm ước lượng, Nhan Tiêu xúc động: " Gia Gia không mập một chút nào, tôi có một đứa cháu sắp lên bốn đã gần năm mươi cân*, mỗi lần ôm lấy nó cứ như cử tạ vậy."

* 1 cân bằng 1/2 kg

Giọng cô phập phồng mãnh liệt, Hoắc Trạch Tích cúi đầu cười.

Bên ngoài siêu thị là một cây thường xanh bóng râm, ánh nắng sáng sớm mỏng manh trong suốt, một hai tiếng chim hót xuyên qua.

Nhan Tiêu đột nhiên muốn thời gian ngừng vào lúc này, anh cùng mặt trời đều ở đây, chậm chạp đi chung với nhau, không nói lời nào cũng không cảm thấy lúng túng.

Con đường này đi về nhà ba mẹ Hoắc Trạch Tích, Nhan Tiêu cứ như là quên mất mình đang làm gì, chỉ như vậy đi theo anh, một bên nói chuyện trêu chọc Gia Gia.

Vẫn là Hoắc Trạch Tích mở miệng hỏi: " Cô đi đường nào về nhà?"

Nhan Tiêu sửng sốt một chút, trong đầu nghĩ hôm nay mình biểu hiện rõ ràng quá, lúc này nói đi thì có vẻ kì quá. Do dự chớp mắt: " Tôi ra đi dạo một chút, đường nào cũng có thể về nhà."

Nhan Tiêu chỉ ôm Gia Gia đi mấy chục thước, Hoắc Trạch Tích liền đem đứa bé đón trở về, Nhan Tiêu nhìn thấy anh dang cánh tay ôm đứa bé về mà nội tâm lộ vẻ xúc động, cảm thấy hấp dẫn không chịu được.

Anh ấy sau này sẽ là một người cha rất tốt. Cho dù là lén suy nghĩ Nhan Tiêu cũng cảm thấy mặt mình nóng ran, lấy bàn tay đưa lên mặt hạ nhiệt.

Đang trầm mặc, thẳng bé trong ngực Hoắc Trạch Tích đột nhiên nghĩ tới gì đó, non nớt hỏi: "Dì Nhan Tiêu cũng là con gái của bà ngoại sao?"

Hoắc Trạch Tích giọng nhàn nhạt: "Không phải, là bạn của cậu."

"Bạn gái?" Gia Gia mặt đầy mờ mịt nghi ngờ.

Nhan Tiêu trong lòng nhảy nháy vài cái, cái nóng trên mặt đã vơi dần đột nhiên trở lại, ánh mắt lặng lẽ nhìn Hoắc Trạch Tích.

Anh không nói gì, không nhìn ra biểu tình gì, hơi cúi đầu nhìn thẳng bé: "Con biết bạn gái nghĩa là gì à?"

"Bạn gái... Chính là bạn là con gái." Gia Gia suy nghĩ hồi lâu, lời nói ra tự nhận là vô cùng có lý.

Nhan Tiêu sững sốt, không nhịn cười được, con nít quả nhiên là con nít.

Không ngờ Hoắc Trạch Tích lại nghiêm trang uốn nắn: "Không phải như vậy."

"Vậy là cái gì ạ?"

Nhan Tiêu cũng vểnh tai, muốn nghe Hoắc Trạch Tích làm sao giải thích cho đứa bé ba tuổi này hiểu.

Âm thanh Hoắc Trạch Tích ôn hòa: "Giống như mẹ con đối với ba con đó."

Giải thích như vậy có vẻ sơ lược, mặc dù là vì để cho người bạn nhỏ này hiểu, suy nghĩ kỹ một chút thì lại có vẻ nghiêm trang lẫm mẫm.

Nghe như vậy Gia Gia bừng tỉnh, giòn giã trả lời: "Chính là có thể ngủ chung với nhau?"

Thế giới yên tĩnh hai giây

Hoắc Trạch Tích: "Ai nói cho con là như vậy?"

Gia Gia bị biểu tình lạnh lùng của Hoắc Trạch Tích dọa sợ, giải thích: " Bởi vì ba mẹ buổi tối đều ngủ chung một chỗ, không ngủ cùng con, cũng không ngủ cùng ông bà..."

Nhan Tiêu: "Phốc ha ha..."

Thấy mấy vạch đen xuất hiện trên trán Hoắc Trạch Tích, cô không nhịn cười được.

Thành thật mà nói, đứa trẻ này nói cũng có vẻ đúng, chỉ là bác sĩ Hoắc thái độ quá cấm dục...

Đi chưa được mấy bước, Gia Gia lại cầm điện thoại của Hoắc Trạch Tích nhấn loạn, bấm gọi bà ngoại, mồm miệng không rõ bi bô nói, ba mẹ ra ngoài làm việc, cậu mang Gia Gia ra ngoài ăn.

Hoắc Trạch Tích muốn rút tay về tự mình nói, người bạn nhỏ còn không cho, tiếp tục lải nhải: " Dì Nhan Tiêu cho con ăn socola..."

Nhan Tiêu không nghĩ mình lại bị khai ra, đang kinh ngạc, người bạn nhỏ lại che miệng cười: " Là bạn gái của cậu, rất xinh đẹp."

Nhan Tiêu: Bạn gái?!!!

Lần này di động rốt cuộc cũng bị Hoắc Trạch Tích lấy đi, để ở bên tai, giọng nói tùy ý: " Mẹ à... không có... Nó nói bậy..."

Nhan Tiêu một bên yên lặng nghe, đột nhiên cảm thấy... Thật là bất tiện.

Luôn bị hiểu lầm là bạn gái anh, có phải anh cảm thấy không thoải mái.

Nhan Tiêu cúi đầu đếm khối gạch xanh lá dưới chân, đột nhiên nghe Hoắc Trạch Tích kêu một tiếng, ngẩng đầu nhìn, đem điện thoại di động đưa cho cô: " Mẹ tôi muốn nói chuyện với cô."

Nhan Tiêu kinh ngạc sửng sốt, nhanh chóng nhận điện thoại từ tay Hoắc Trạch Tích, thấp thỏm mở miệng: " Dì ạ?"

Không nghĩ gì thì không khẩn trương, mẹ anh chẳng qua chỉ là chào hỏi Nhan Tiêu một tiếng, lại thân thiết hỏi: " Nghe nói con ở đại học X học khiêu vũ hả?"

"Dạ"

"Nếu không hôm nay tới nhà dì chơi đi? Chờ lát nữa dì gọi điện thoại nói mẹ con một tiếng?"

Nhan Tiêu liếc Hoắc Trạch Tích một cái, lễ phép từ chối: " Dì à, chuyện này..."

Đầu kia giọng mẹ Hoắc đã định: " Buổi chiều nếu con có việc, dì để Hoắc ca ca đưa con về, con đưa điện thoại cho nó đi."

Nhan Tiêu hai tai đều nóng lên, lại yên lặng đưa dt cho Hoắc Trạch Tích.

Đi tới nhà anh? Không phải là quá nhanh rồi chứ?

Nếu không phải bây giờ Hoắc Trạch Tích còn ở bên cạnh cô, có lẽ cô sẽ nhảy vài cái để ổn định tâm tình.

Chỉ nghe Hoắc Trạch Tích ừ mấy tiếng, rất nhanh cúp điện thoại.

" Dì..." Nhan Tiêu không biết mở miệng thế nào, vừa nói đã dừng lại.

Hoắc Trạch Tích chần chờ hai giây: " Cô có rãnh không?"

Nhan Tiêu hơi cúi đầu: "Rãnh, rãnh."

"Thật ra không cần miễn cưỡng, tôi nói với mẹ một tiếng là được."

Nhan Tiêu vội vàng khoát tay, cật lực lắc đầu: " Hoàn toàn... Không có miễn cưỡng."

Người bạn nhỏ Gia Gia cuối cùng cũng lên tiếng, hoan hô: " Dì Nhan Tiêu có thể về nhà cùng chơi với cháu rồi!"

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨM)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Bánh Khoai Từ Đậu Đỏ (2)

Đi theo Hoắc Trạch Tích về nhà của anh, hồi lâu Nhan Tiêu mới choáng váng suy nghĩ lại. Cô còn đang mặc bộ đồ ngủ có tai thỏ!

Làm sao mà mỗi lần gặp anh bộ dạng cô đều rất chật vật?

Một đường yên tĩnh, cảm giác như Hoắc Trạch Tích thật khó đoán, Nhan Tiêu cũng yên lặng, một là sợ anh nói cô nói chuyện nhảm chán, hai là... quả thật không tìm được đề tài để nói.

Đi thẳng đến tiểu khu, đi tới cửa nhà, Hoắc Trạch Tích đem thang bé trong ngực để xuống, quay đầu nhìn Nhan Tiêu đứng sau lưng một thước, lên tiếng: " Tới đây đi"

Nhà anh là một hoa viên độc lập, Nhan Tiêu quan sát một cái, do dự một chút, dùng ngón tay đụng tay Hoắc Trạch Tích.

Hoắc Trạch Tích quay đầu, nhìn cô muốn hỏi có chuyện gì

Nhan Tiêu chần chừ hỏi: "Bác sĩ Hoắc, nhà anh có ai vậy?"

Anh nhìn ra Nhan Tiêu có vẻ khẩn trương, lui về một bước đứng ngang với cô: " Bây giờ cũng chỉ có ba mẹ tôi."

Nhan Tiêu khẩn trương cau mày, làm sao lại có cảm giác khủng hoảng như đang đi ra mắt phụ huynh vậy nè? Nhưng mà cô cùng Hoắc Trạch Tích không có quan hệ gì cả.

Nhan Tiêu cảm thấy hối hận, đã tới đây rồi cũng không thể trở về, chỉ có thể hít sâu tiến về phía trước.

Cửa mở ra, Nhan Tiêu ngừng thở, mới vừa cười chào hỏi mẹ Hoắc, liền bị kéo vào cửa: " Để dì nhìn một chút! Khi nhỏ ta thấy con nhất định là tiểu mỹ nữ, quả thật bây giờ lại là một đại mỹ nhân!"

Được khen nên hơi sững sốt một chút, Nhan Tiêu ngượng ngùng cười, ánh mắt nhìn về phía Hoắc Trạch Tích, anh không biểu tình gì, tự nhiên đi đến phòng khách rót nước uống.

Nhan Tiêu đi vào phòng khách, chào hỏi ba của Hoắc Trạch Tích, lại bị mẹ Hoắc kéo đến ngồi trên ghế salon: " Dì vừa cùng mẹ con nói chuyện, con yên tâm ở đây đi, muốn ăn cái gì dì làm cho con?"

Bầu không khí ung dung, khẩn trương trong lòng Nhan Tiêu cũng biến mất, cô cười ngọt ngào: " Con ăn cái gì cũng được, dì làm cái gì con đều ăn"

Mẹ Hoắc nắm tay Nhan Tiêu không buông, vừa cười tán dóc mấy câu tình trạng gần đây.

Một bên Gia Gia chân ngắn đi tới, muốn dắt tay Nhan Tiêu tách ra khỏi bà ngoại, " Dì Nhan Tiêu nói sẽ chơi cùng con!"

" Con bao lớn rồi còn đòi dì chơi cùng? Đi chơi đồ của con đi!" Mẹ Hoắc vung tay lên chỉ đồng hồ xếp hình bằng gỗ của thằng bé.

Không dám cãi lệnh của bà ngoại, Gia Gia nhăn mặt đi ra, lại lạch tạch chạy tới Hoắc Trạch Tích, bắt mắt tố cáo: " Cậu, dì Nhan Tiêu gạt người, còn nói sẽ chơi cùng con..."

Nhan Tiêu xấu hổ, đang muốn nói sẽ chơi cùng thằng bé một lát, đột nhiên bị mẹ Hoắc kéo lên: " Đi, chúng ta vào phòng bếp một lát!"

Thái độ thân thiết của mẹ Hoắc khiến cô hơi sợ hãi, nhưng những lời nói tiếp theo của bà Nhan Tiêu có mơ cũng không nghĩ tới.

Kéo cô vào trong bếp, mẹ Hoắc lén lút nhìn ngoài cửa một cái, sau đó nhỏ giọng hỏi: "A Tiêu, có phải con thích Hoắc ca ca hay không?"

Nhan Tiêu: "..."

"Dì nghe mẹ con nói, con muốn biết nó thích ăn gì."

"..."

"Dì và mẹ của con trò chuyện một chút, đều cảm thấy phụ nữ bây giờ không thể cứ dè dặt mãi, chủ động cũng rất tốt."

Nhan Tiêu từ trong khiếp sợ tỉnh lại, trong lòng rối rắm, không nhận được giải thích: "Dì à, con không có theo đuổi..."

"Không sao cả, dì là người đặc biệt sáng suốt, dì ủng hộ con!" Ngắt lời giải thích của cô, mẹ Hoắc nắm tay giơ tay tạo tư thế cổ vũ.

Mặc dù có chút cười không ra nước mắt, nhưng mà chuyện này nghĩa là cô được cha mẹ anh công nhận?

Nhan Tiêu lo lắng gật đầu một cái, lại lo lắng hỏi: "Dì, anh ấy biết chuyện này sao?"

Hoắc mẹ buông tay: "Dì không có nói cho nó biết đâu."

Nhan Tiêu thở phào nhẹ nhõm, mẹ Hoắc khích lệ vỗ vai cô: "Dì rất coi trọng con!"

"..."

Ra khỏi phòng bếp, mẹ anh còn nháy nháy mắt với cô để cô biết hai người là đồng minh, có chút buồn cười.

Khi biết mẹ anh và cô bây giờ là người cùng chiến tuyến, Nhan Tiêu cảm thấy tự tin hơn rất nhiều, tâm trạng lo được lo mất cũng ít đi, nhưng khi nhìn thấy Hoắc Trạch Tích, Nhan Tiêu cảm thấy mẹ Hoắc ở một bên với mình, tâm tình hơi phức tạp.

Cùng nhau nấu cơm đương nhiên là sẽ tán dóc, Nhan Tiêu ở trước mặt người lớn rất được ưa thích, là điển hình cô gái ngoan ngoãn, mẹ Hoắc càng ở chung càng có cảm tình với cô, không nhịn được mở lời: " Không phải dì tâng bốc, dì cảm thấy con trai dì rất tốt, từ nhỏ đến lớn người thích nó xếp một hàng dài"

Nhan Tiêu một bên làm đồ ăn một bên cười: " Con cũng cảm thấy anh ấy rất tốt."

" Bất quá cũng có lúc, tâm tư của nó rất kín đáo, dì hy vọng nó có thể mở lòng một chút..."

Động tác của Nhan Tiêu chậm lại, lại nhớ đến một việc liền hỏi: " Bạn gái trước của anh ấy, quen nhau rất lâu sao?"

Cô nhớ lần trước ở trên radio nghe được, không rõ ý gì nghe anh nói một câu " Em có khỏe không"

Mẹ Hoắc đi ra cửa nhìn một cái, chắc chắn không có ai mới nhẹ giọng nói: " Hai đứa nó quen nhau khi du học ở nước ngoài."

Ưu tư khó hiểu trầm xuống, Nhan Tiêu tiếp tục: " Vậy sao lại chia tay ạ?"

"Cô gái kia muốn ở lại Nhật Bản, Trạch Tích muốn về nước phát triển, ý kiến không hợp, bên kia liền nói lời chia tay." Mẹ Hoắc vừa lắc đầu vừa

nói: " Cô gái đó muốn giữ con trai dì, nói chia tay mà còn muốn nó ở bên, Trạch Tích trở về nước liền trách dì buộc nó về nước, con nói xem làm gì có chuyện như vậy được?"

Mẹ Hoắc càng nói càng tức, lắc đầu một cái: " Không nói nữa."

Nhan Tiêu tiếp tục nấu thức ăn nhưng tâm tư dần treo ngược.

Nhan Tiêu không yên lòng bưng một đĩa tôm xào hương dương đi ra phòng bếp, không ngờ lại đụng vào Hoắc Trạch Tích, đầu cô đụng nhẹ vào ngực của anh, thức ăn trong tay mém rớt xuống, được Hoắc Trạch Tích đỡ: " Cẩn thận."

Anh cầm cổ tay cô, lại rất nhanh buông ra.

Nhan Tiêu hơi sững sờ, lại đứng thẳng, nói cảm ơn rồi đi về phía phòng ăn, đem đĩa đặt lên bàn.

Thói quen khi ăn cơm của mỗi nhà không giống nhau, nhà Nhan Tiêu thích trò chuyện trong lúc dùng cơm, còn Hoắc gia là " khi ăn không nói", mọi người cũng ít nói chuyện, ngay cả Gia Gia cũng cầm chén nhỏ của mình vùi đầu ăn.

Nhan Tiêu ăn ít, mẹ Hoắc còn định giúp cô gắp thức ăn, Nhan Tiêu từ chối: " Dì cứ ăn đi ạ, đừng để ý con."

Mẹ Hoắc do dự một chút, lại kêu Hoắc Trạch Tích: " Con ngồi bên cạnh A Tiêu nha, sao cứ chỉ lo ăn một mình vậy?"

Nhan Tiêu càng quẫn: " Không sao dì ạ, tự con..."

Lời còn chưa dứt, Hoắc Trạch Tích đã bắt đầu gắp thức ăn cho cô.

Bác sĩ Hoắc rất nhanh, chén của Nhan Tiêu đã chất thành một núi nhỏ.

Nhan Tiêu nhỏ giọng cảm ơn, Hoắc Trạch Tích tùy ý cười.

Cơm nước xong, cuối cùng Nhan Tiêu cũng chơi cùng Gia Gia, người bạn nhỏ rất kích động, kéo Nhan Tiêu đi lên lầu của nó chơi một chút.

Nhan Tiêu cầm con gấu lên, cùng chơi chung với thằng bé, chơi tàu lửa với nó một hồi, Nhan Tiêu bắt đầu hỏi thăm chính sự.

"Gia Gia, con rất thích cậu con hả?"

Gia Gia chuyên tâm nhìn vào xe lửa băng qua đường hầm, " Thích ạ "

"Cậu con có tốt hay không?"

" Có lúc tốt, có lúc không tốt."

" Lúc nào không tốt?"

Gia Gia lấy xe đua cầm lên: " Vào lúc tức giận thì không tốt, lúc khác đều tốt."

Nhan Tiêu cười hai tiếng, Gia Gia xoay đầu lại: " Dì thích cậu con sao?"

Ánh mắt người bạn nhỏ sáng ngời, tròn mắt sạch sẽ, cô gật đầu một cái: " Thích "

" Mọi người đều thích cậu," Gia Gia vừa nói vừa lấy cờ-lê vắn vắn: " Bà ngoại ông ngoại, ba mẹ, dì Từ chú Từ dì Nhan Tiêu..."

Càng nghe càng không rõ, sắc mặt Nhan Tiêu tối đi: " Tốt lắm, con tiếp tục chơi đi!"

" Con còn có một chiếc xe màu vàng mà?" Gia Gia đột nhiên đứng lên tìm đông tìm tây.

Nhan Tiêu đảo mắt một vòng, " Phải xe hàng màu vàng không, ở đây có một cái?"

" Con biết rồi!" Gia Gia đột nhiên chạy ra khỏi phòng, Nhan Tiêu muốn đuổi theo, nhìn ra không có bóng người.

Có chút không yên tâm, Nhan Tiêu ra khỏi phòng nhỏ giọng kêu: " Gia Gia?"

Không có ai trả lời.

" Gia Gia con đang chơi trốn tìm với dì sao?"

Vẫn không có ai đáp lại.

Cô đảo mắt một vòng, ngoài hành lang có ba căn phòng theo thứ tự, trừ phòng này, còn có một phòng khép hờ cửa.

Nhất định là trốn ở đây!

Nhan Tiêu nửa đẩy cửa ra, thấy người bạn nhỏ quả nhiên ở trong đây, đang ngồi dưới đất chơi xe.

Cô không suy nghĩ nhiều, thẳng tắp đi vào: " Nền đất lạnh lắm, Gia Gia..."

Nửa đoạn sau bị cô nuốt trở lại, bởi vì một màn trước mắt cô, rất kích thích...

Trong phòng, một người đàn ông đang thay áo, thân trên chỉ khoác nửa cái áo sơ mi trắng.

Cái gọi là mặc một nửa chính là chỉ mặc lên thôi, một cái nút cũng chưa cài.

Từ cổ đến xương quai xanh rồi đến cơ bụng rõ ràng, Nhan Tiêu theo ánh mắt đi xuống chạy một vòng, theo bản năng nghĩ may quá anh có mặc quần.

Nếu không ở trước mặt nam thần bị phụt máu, cũng không chỉ là lời đồn nữa.

Trong phòng đột nhiên có người lạ, Hoắc Trạch Tích sửng sốt, Nhan Tiêu cùng anh đối mặt mấy giây, chỉ thấy máu toàn thân đang trào lên mặt, ánh mắt liếc thấy Gia Gia như là bắt được cọng rơm cứu mạng: " Tôi, tôi tới tìm Gia Gia!"

Hoắc Trạch Tích cúi mắt tiếp tục cài áo, không bày tỏ cái gì, cũng không che giấu cái gì.

Anh không nói lời nào trách cô tự tiện xông vào phòng, Nhan Tiêu càng lúng túng như không thể nói chuyện được, chậm rãi quay đầu, tay chân cứng đờ đi về phía Gia Gia, lưng quay về Hoắc Trạch Tích ngồi chồm hổm xuống.

Từ góc độ Hoắc Trạch Tích nhìn qua, cô đang cùng Gia Gia chơi đồ chơi, mà từ góc độ của Gia Gia nhìn

" dì Nhan Tiêu, mặt dì đỏ lắm nha!"

Con gấu con này có thể im lặng cho dù chút mặt mũi được không!

Nhan Tiêu nhắm mắt lại, khó khăn: " Gia Gia, trên nền lạnh lắm, chúng ta ra ngoài đi!"

Gia Gia bất động, giống như nhìn thấy cái gì thú vị: " Cậu ơi nhìn này, mặt dì Nhan Tiêu đỏ lắm luôn ấy, giống như Patrick Star vậy!"

...

Người bạn nhỏ! Nhìn thấy người khác đỏ mặt, chuyện này rất vui hay sao mà phải chia sẻ vậy?

Còn có! Giống như Patrick Star là cái quỷ gì?!!

Đây là Patrick Star:))

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẮN)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Bánh Khoai Từ Đậu Đỏ (4)

Cứ tưởng là người bạn nhỏ có thể giải vây cho mình, không ngờ càng bới càng đen.

Nhan Tiêu đứng dậy, trong mắt lại xuất hiện bóng vạt áo màu trắng, Hoắc Trạch Tích đã mặc xong áo sơ mi đi tới, nửa ngồi chồm hổm xuống hỏi Gia Gia: " Con chơi một mình à?"

Gia Gia lắc đầu: " Còn có dì Nhan Tiêu nữa ạ."

Giọng nói anh tự nhiên: " Vậy sao con bỏ ra ngoài chơi một mình?"

Nhan Tiêu mím môi, anh rất hiểu làm sao để dạy dỗ con nít, còn giúp cô thuận lợi giải vây nữa.

Anh dạt dào tình cảm, không giống những người đàn ông khéo đưa đẩy Nhan Tiêu đã gặp, anh tỏ ra tự nhiên chân thành, có thể dễ dàng nhận được ấn tượng tốt từ người khác.

Nếu có thể sống chung, anh là một người đàn ông tốt.

Gia Gia thừa nhận sai lầm, nháy mắt đem xe hàng nhỏ đưa cho Nhan Tiêu, ý là: cho dì chơi.

Nhan Tiêu nhìn Gia Gia cười cười, lắc đầu: " Cảm ơn con, dì không chơi."

Lúc Hoắc Trạch Tích ngồi xuống, tay Nhan Tiêu rũ xuống bên bả vai anh, giống như chỉ cần đưa tay ra là có thể sờ vào mái tóc mềm mại này.

Cái ý niệm vừa tưởng tượng ra, Nhan Tiêu cầm chặt ngón tay, sợ mình thú tính bộc phát, không nhịn được sờ lên thật.

Hoặc Trạch Tích đem cánh tay ôm thẳng bé, khi anh đứng thẳng lên, ánh mắt Nhan Tiêu cũng hạ xuống, lui về phía sau một bước.

Hoặc Trạch Tích nhìn Nhan Tiêu, trên mặt cô vẫn còn vài vệt hồng hồng, vóc dáng nho nhỏ đứng trước mặt anh, hơi hạ mắt, lông mi cong khê nhúc nhích.

Yên lặng chớp mắt, nói: " Tôi phải ra ngoài một chút."

Nhan Tiêu nửa mờ mịt ngẩng đầu, hiểu ra những lời này, vội nói: " À!" Lại bổ sung một câu: " Vậy khi nào anh quay về?"

Không biết là do mình suy nghĩ nhiều hay không, cô nói xong trong bụng liền đập một cái, cảm thấy cảm giác này giống như người vợ đang hỏi chồng.

" Chắc là buổi tối." Hoặc Trạch Tích vừa nói vừa nghiêng đầu nhìn Gia Gia, dặn dò: " Ở nhà nhớ ngoan đó."

Hoặc Trạch Tích mặc áo sơ mi trắng mỏng, quần tây đen, lưu loát sạch sẽ. Cộng thêm thân hình cao ráo làm cho người khác có cảm giác cấm dục.

Nhan Tiêu yên lặng si mê, cô đã sớm nghe người ta nói áo sơ mi trắng là để kiểm nghiệm tiêu chuẩn soái ca, bây giờ những lời này là vô cùng chính xác.

" Để tôi ôm Gia Gia cho", Nhan Tiêu quan tâm đưa tay tới nhận Gia Gia

Đem đứa nhỏ đưa cho cô, cầm lên cái chai bên ngoài nhãn toàn tiếng Anh, nhỏ mấy giọt vào lòng bàn tay, xoa xoa.

Nhan Tiêu thần thờ nhìn động tác của anh, Hoắc Trạch Tích vừa nhấc mắt đã thấy Nhan Tiêu nhìn chăm chăm lòng bàn tay mình, không nhịn được mở miệng: " Dung dịch khử trùng, cô muốn dùng không?"

Nhan Tiêu sửng sốt, chưa bao giờ thấy người đàn ông nào có thói quen sử dụng khử trùng, hèn gì cứ nghe người khác nói bác sĩ có bệnh sạch sẽ.

"Không cần đâu" Cô lắc đầu.

Nhan Tiêu nhìn Hoắc Trạch Tích đi ra khỏi phòng rồi mới thu hồi ánh mắt.

Hôm nay cùng mẹ Hoắc ở lại trò chuyện, đến buổi chiều, 6 giờ mới nhận được điện thoại của mẹ, nói là đã ở cửa nhà Hoắc, lái xe đến đón cô về. Bên này mẹ Hoắc cùng Nhan Tiêu đi ra cửa, thuận tiện cùng mẹ Nhan tán dóc mấy câu rồi mới về nhà.

Vừa lên xe, Nhan Tiêu cảm nhận không khí hơi lạ, mở miệng hỏi người tương đối ôn hòa là cha mình một câu: " Ba, sao hôm nay hai người có lòng đến đón con vậy?"

" Không đến đón con thì con tính ở nhà tiểu tử kia một đêm à?" Giọng của cha bình thường nhưng Nhan Tiêu nghe hơi lạnh lạnh.

Mẹ Nhan mở miệng giải vây: " Mọi người đều là người quen, có gì đâu?"

Nhan Tiêu bắt được trọng tâm trong lời nói của cha, giận: " Cái gì là "tiểu tử" kia?"

Nghe được lời Nhan Tiêu, ba Nhan vừa lái xe vừa giận dữ: " Chử bát còn không có phẩy một cái* mà con còn hung dữ với cha, ta nuôi con gái để làm gì đây?"

* ý nói mọi việc còn chưa đến đâu

Sau hôm nay, tâm tình Nhan Tiêu cực kì tốt. Xem một hồi kịch mỹ nam trắng trẻo mỏng manh, nằm ngửa trên giường hai chân dựa vào tường, một bên treo ngược còn một bên ngâm nga, hồn nhiên không biết mình đang hát cái gì.

Điện thoại di động đột nhiên rung hai cái, Nhan Tiêu lấy gờ lên xem, thấy rõ là lời mời kết bạn trên WeChat.

Tùy ý nhấn vào xem, tên của người này là - Cuộc sống vui vẻ

:A Tiêu, là dì nè.

Nhan Tiêu sợ hết hồn, nghiêm túc phóng to avatar lên, đúng là mẹ của Hoắc Trạch Tích!

Cô vội vàng thêm bạn, sửa đổi chú thích, lại thật nhanh gửi đi " Chào dì ạ [mặt trời]"

Mẹ Hoắc: A Tiêu hôm nay ở nhà dì chơi có vui không? [mỉm cười]

Nhan Tiêu nhìn thấy cái icon, cảm thấy khiếp sợ, đều tại dì châm chọc cô.

Nhan Tiêu: Rất vui ạ! Dì nấu cơm thật ngon qaq!

Mẹ Hoắc: qaq là gì?

Nhan Tiêu đỏ mồm hôi: Chỉ là một cái icon thôi dì ạ... ha ha...

Me: A a, thật thú vị! [mỉm cười]

Nhan Tiêu: "..."

Có phải là mẹ Hoắc nghiêm túc nói chuyện với cô không, sao cứ thấy sờ sợ?

Vượt qua khoảng cách tuổi tác, Nhan Tiêu khó khăn trò chuyện với Mẹ Hoắc, cảm thấy cả người đều mệt mỏi. Ụp mặt nằm trên giường, cô vừa mới thở phào nhẹ nhõm để điện thoại xuống, lại nghe hai âm thanh nhắc nhở.

Lần này lại có thêm người gửi lời mời kết bạn, tên là - Mẹ Gia vui vẻ...

: Em là em gái của anh ấy

Nhan Tiêu:...

Đoán liền biết là ai, không chỉ là cái tên, ngay cả thêm bạn cũng không bình thường?

Em gái của anh ấy? Cái này không vô nghĩa!

Nhan Tiêu vụn phần rồi rẫm thêm bạn, đầu kia nhanh nhảu tới một tin "Hi"

Nhan Tiêu nhảu lại: hi!

Mẹ Gia vui vẻ: Nghe mẹ em nói chị đang theo đuổi anh của em?

Nhan Tiêu bị dọa sợ, điện thoại đang ở trước mặt trượt một phát, rơi thẳng vào mặt cô...

Bị đập trúng lỗ mũi, cô ngồi dậy, trừng to mắt nhìn cái tin nhảu kia.

Cho nên từ ngày hôm nay, cái bí mật cô thích Hoắc Trạch Tích đều bị mọi người biết sao?

Nhan Tiêu không biết trả lời thế nào, trầm mặc hồi lâu, đầu kia lại nhả tới: Mẹ em nói rất thích chị!

Nhan Tiêu chậm chạp nhả lại: Chị cũng rất mến dì!

Mẹ Gia vui vẻ: Gia Gia cũng rất thích chị.

Nhan Tiêu: Con trai em rất là dễ thương đó.

Một hỏi một đáp hết sức khách sáo, Nhan Tiêu chần chừ một chút, gõ chữ: " Anh của em về nhà chưa?

Mẹ Gia vui vẻ: Mới vừa về, đang ở trong thư phòng.

Chắc là đang ghi âm...

Nhan Tiêu đang suy đoán, đầu kia lại nhả tới: Nếu như em nói cho chị biết, anh em là sắc, nam chủ bá đạo, chị có sợ không?

Thấy " sắc, nam chủ bá đạo", Nhan Tiêu cười ngã xuống giường, hồi trước trên Internet đã nghe người ta nói, bây giờ lại bị em gái chỉ ra, cảm thấy kỳ diệu mãnh liệt.

Nhưng cô giả bộ rất ung dung: Chị biết.

Gặp anh ngày hôm đó, cô cũng biết anh là Zain rồi.

Mẹ Gia vui vẻ: Sợ không sợ không!?

Nhan Tiêu: [cười khóc] Không sợ!

Cùng em gái anh trò chuyện rất vui vẻ, Nhan Tiêu nhớ tới buổi sáng có gặp em ấy, em ấy thật xinh đẹp, không nghĩ là một người hài hước như vậy.

Lại trò chuyện mấy câu, Mẹ Gia vui vẻ: Ngày mai chị có thời gian không? Cùng nhau đi uống trà chiều đi?

Nhan Tiêu hơi kinh ngạc: Ủ, có thể.

Mẹ Gia vui vẻ: Vậy ngày mai liên lạc, chồng em gọi đi ngủ.

Nhan Tiêu: [gập lại] ngược cầu FA, coi chừng bị trừng phạt.

Mẹ Gia vui vẻ: Ha ha ha ngủ ngon!

Gửi xong hai chữ " ngủ ngon", Nhan Tiêu nằm xuống, nhìn trần nhà ngấn người, lại hề hề bật cười.

Trong đầu cô đột nhiên nhớ ra câu văn hồi bé rất thích viết: Cỏ cây trở về màu xanh, vạn vật hồi phục, nguyên nhân là do mùa xuân đến.

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨN)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Bánh Dâu Tây (1)

Hẹn em gái của Hoắc Trạch Tích vào lúc hai giờ rưỡi chiều, địa điểm là quán trà bên trong cao ốc Không Trung.

Nhan Tiêu mặc đồ tương đối bình thường, trang điểm nhẹ nhàng, tự nghĩ trong đầu phong cách này chắc sẽ thu hút ấn tượng tốt từ các cô gái trẻ.

Nhan Tiêu đi thang máy lên, không nghĩ tới em gái Hoắc Trạch Tích đã chờ ở đó, đang cúi đầu nhìn điện thoại di động.

Nhan Tiêu cười đi tới vỗ vỗ bả vai em ấy: "Hi!"

"Ai vậy?" em gái Hoắc Trạch Tích ngẩng đầu lên, cũng nhoẻn miệng cười: "Chị Nhan Tiêu?"

Nhan Tiêu ngồi xuống đối diện, để túi xách lên ghế, vừa cười nói: "Quên hỏi tên em, không biết nên gọi em thế nào?"

"Em ghét nhất màn giới thiệu tên ấy!" Cô ấy cười thờ dãi, đưa thực đơn cho Nhan Tiêu: "Chị gọi ít đồ trước đi."

Nhan Tiêu nhận lấy thực đơn, đã đoán được: "Tên em rất lạ hả?"

Theo lý thuyết thì chắc không đâu, dù sao tên của Hoắc Trạch Tích không tệ mà?

"Là do mẹ em đặt đấy, gọi là Hoắc Bình Quả, gọi tắt là trái táo." Hoắc Bình Quả nói xong thư thái nhún nhún vai

Nhan Tiêu không nhịn được cười ra tiếng, Hoắc Trái Táo? Tên này sao quá tùy ý vậy?

Hoắc Bình Quả nhìn cô cười, lại cau mày giải thích: " Là "Bình thủy tương phùng"* "Bình", không phải là trái táo. Cái này cũng là tại mẹ em, năm đó bị dì Quỳnh Dao ảnh hưởng, mê mẩn cái gì mà Lục Bình Y Bình, suy nghĩ sinh con gái ở trong tên phải thêm chữ " Bình", ghi xong tên mới nhớ tên em đọc gần giống trái táo, em liền bị bạn học trêu chọc cả nhiều năm trời."

* Tình cờ gặp gỡ

Không ngờ mẹ Hoắc đã từng như vậy, Nhan Tiêu không nhịn được cười, trong đầu thầm nghĩ Hoắc Bình Quả từ cách nói chuyện đến vẻ ngoài so với cô cũng không lớn hơn bao nhiêu, vậy mà đã có con trai lớn như vậy rồi!

Nhan Tiêu kêu điểm tâm gồm bánh ngọt cùng một ly trà chanh, ánh mắt liếc thấy Hoắc Bình Quả đang quan sát mình, chờ Nhan Tiêu xoay qua, cô ấy lại lơ đãng cúi đầu như đang uống cà phê.

Bầu không khí yên tĩnh một lúc, Hoắc Bình Quả chợt phát hiện cái gì, ngẩng đầu hỏi Nhan Tiêu: " Chị thích anh em chỗ nào vậy?"

Trước khi tới đây đã nghĩ rằng sẽ có câu hỏi này, Nhan Tiêu dùng ống hút khuấy khuấy lát chanh mỏng trong ly, " Chị biết anh ấy từ rất lâu rồi, sau đó vô tình gặp lại, liền..."

Nhan Tiêu không nói gì thêm nữa, Hoắc Bình Quả tỏ ra rất sáng suốt gật gật đầu: " Anh ấy chính xác là một người rất đào hoa."

Nhan Tiêu miễn cưỡng cười một cái, Hoắc Bình Quả lại tự bổ sung: " Thật ra thì đối với người khác tương đối kỳ quái, đối với phụ nữ cũng không tồi."

Nghe đến chỗ này, Nhan Tiêu khẽ cau mày.

Hoặc Bình Quả nói tiếp: " Chẳng qua anh ấy rất ít thích ai, đối với người anh ấy thích thì sẽ không khách khí quan tâm, sẽ cư xử tùy ý thoải mái hơn."

Trong lòng âm thầm suy tính một cái, Hoặc Trạch Tích đối với cô rất khách khí, nhất định là... Không có cảm giác gì?

Mặc dù cũng biết là không nhanh như vậy mà anh có cảm tình với mình, nhưng trong nháy mắt cô cũng không thể không thất vọng. Nhan Tiêu gật đầu: " Cảm ơn em đã cho chị biết."

" Mẹ em nói chị đang theo đuổi anh ấy, sao em cảm thấy không giống!" Hoặc Bình Quả dùng nĩa xiên một miếng dâu tây ăn, vừa nói.

Nhan Tiêu sững sờ, lại lên tiếng: " Chị không biết... Làm sao theo đuổi..."

Hoặc Bình Quả hơi ngược đầu suy nghĩ, cũng lắc đầu: " Em cũng không biết."

Bầu không khí hơi trùng xuống, Nhan Tiêu đổi đề tài: " Chồng em có lớn tuổi hơn em không?"

Cô không trực tiếp hỏi tuổi của Hoặc Bình Quả, lựa chọn hỏi chồng em ấy trước.

" Lớn hơn hai tuổi, bằng tuổi với anh em, em cũng gặp anh ấy ở nước ngoài, sau đó du học nửa năm thì em sinh con" Giọng cô ấy có chút cười, " Có phải chị cảm thấy em làm mẹ khi còn quá nhỏ không?"

Nhan Tiêu lắc đầu: " Không có, chị cảm thấy rất hạnh phúc, sinh con sớm cũng dễ dàng hồi phục hơn."

Cô không nói cho qua loa lấy lệ mà thật lòng cảm thấy như vậy, tìm được tình yêu chân thành lập gia đình cảm thấy sẽ rất hạnh phúc, huống chi Gia Gia còn thông minh dễ thương như vậy, Nhan Tiêu cảm thấy cuộc đời của Hoắc Bình Quả đã rất thành công rồi.

Chẳng qua, lời của Hoắc Bình Quả có một câu " cũng gặp ở nước ngoài" bắt được sự chú ý của cô, tại sao lại là " cũng "?

" Em biết được rất nhiều người khi ở nước ngoài sao?" Nhan Tiêu không nhịn được hỏi

Hoắc Bình Quả kịp phản ứng câu nói của mình có vấn đề, dừng một hồi mới chậm rãi nói: " Mặc dù không biết anh em thích cô gái như thế nào, nhưng... em có thể kể chị nghe về bạn gái cũ của anh ấy."

Bạn gái cũ?

Ngày hôm qua cô đã nghe mẹ Hoắc nói về chuyện này một lần, hôm nay em gái anh lại nhắc tới, nếu như không phải cố ý, vậy thì chắc chắn người bạn gái kia đã từng rất quan trọng với anh?

Nhan Tiêu nhẹ nở nụ cười, nghiêm túc gật đầu.

"Anh em ra nước ngoài học y, cô gái kia là bạn học, bọn họ quen nhau chưa được một tháng thì xác định quan hệ, sau đó vẫn đi học chung một chỗ. Cô gái kia tính cách rất dịu dàng, nhưng không biết sao lúc tốt nghiệp cô ấy muốn ở lại Nhật Bản mà anh em lại không đồng ý, hai người bởi vì chuyện này mà cãi nhau." Hoắc Bình Quả vừa nói vừa uống một hớp cà phê, dừng lại.

Nhan Tiêu truy hỏi: " Sau đó thì sao?"

"Sau đó bọn họ chiến tranh lạnh, anh ấy muốn hòa giải nên tự mình làm bữa tối cho cô gái kia, em nghe bạn anh ấy nói, chính bữa tối đó cô gái

kia đã nói lời chia tay." Hoắc Bình Quả càng nói càng cảm phần.

Nghe đến đây, nói không có cảm giác gì thì chính là giả, Nhan Tiêu khẽ cau mày: "Sau đó, anh em về nước, cô gái kia lại gọi điện thoại trách mẹ em?"

"Chị biết chuyện này à?" Hoắc Bình Quả kinh ngạc

"Hôm qua chị có nghe dì nói mấy câu." Nhan Tiêu không cười nổi, cúi đầu uống nước chanh.

Cô cứ tưởng khi nghe được câu chuyện của anh, cô sẽ thất vọng hoặc khổ sở, nhưng đến bây giờ, Nhan Tiêu lại cảm thấy... Rất đau lòng.

Hoắc Bình Quả dùng nữa chọc một khối Brownie, nhàn nhạt: " Sau đó ở trong nước một năm, anh ấy đều không có bạn gái, em hỏi anh ấy có phải do còn tình cảm với chị ấy hay không, anh ấy phủ nhận, nhưng xung quanh anh ấy nhiều cô gái như vậy mà không lẽ không có người nào thích hợp!"

Nhìn khối Brownie kia, Nhan Tiêu có cảm giác mình là nó, đang bị đâm đâm chọc chọc đau hết cả lòng.

Cũng không biết dùng khí từ đâu tới, Nhan Tiêu chần chừ lên tiếng: " Vậy em có cảm thấy, chị có cơ hội hay không?"

"Em cảm thấy chị vô cùng tốt." Hoắc Bình Quả dùng ánh mắt lấp lánh khích lệ tinh thần cô, "Thật ra thì rất nhiều đàn ông thích phụ nữ chủ động, chị đừng nên kín đáo quá."

Kín đáo sao? Hình như cô cũng có chút cảm giác mình dè dặt thật.

Từ sau khi trò chuyện với Hoắc Bình Quả, Nhan Tiêu về nhà nói lại tình huống với Nhiếp Sơ Sơ, Nhiếp Sơ Sơ cũng bày tỏ cô quá dè dặt, dạy cô mặt dày thêm một chút.

Mặc dù Nhan Tiêu biết "mặt dày" cũng không tốt cho lắm, nhưng Nhan Tiêu thừa nhận lời của Nhiếp Sơ Sơ có vẻ đúng.

Tối chủ nhật trở lại trường, Nhan Tiêu đeo khẩu trang đi trên làn đường cho người đi bộ.

Mặc dù có chút danh tiếng nhưng khi Nhan Tiêu ở trường học thì vẫn có nhiều người biết mặt, không muốn bị bao vây chỉ có thể che kín mặt.

Trên đường mua mấy ly sữa chua nếp than về, Nhan Tiêu chạy thẳng đến phòng ngủ, kết quả vừa mở cửa ra, sữa chua chốc lát từ tay cô bay đi, mắt thấy Nhan Tiêu đang nổi giận, bạn cùng phòng lại rít rít: "Tiểu cô nương đã vượt qua sự nổi tiếng trở về rồi sao?"

Nhan Tiêu bỏ qua lời nói chọc ghẹo kia, liếc một cái, bỏ khẩu trang xuống, "Ngày mai buổi sáng có hai tiếng, các cậu xin nghỉ giùm tớ coi như trả nợ."

Tiểu Giai cắn ống hút cười: "Sao phải xin? Trực tiếp trốn là được mà."

Học sinh Nhan Tiêu luôn luôn chăm chỉ học tập giống như đánh tiết canh bất mãn: "Các cậu quá không cầu tiến rồi, lần trước có môn học tự chọn, cả lớp có một mình tớ đi."

Nói chưa dứt lời toàn phòng ngủ đều cười, Nhan Tiêu ngồi trên ghế xé một túi lạc ra, "Tráng Tráng, là một chọi một nha."

"Toàn bộ quá trình ông ấy cứ nhìn chăm chăm tớ, còn động một tí đưa ra câu hỏi cho tớ trả lời, như vậy đặc biệt đau khổ lết qua giờ học!" Tráng Tráng hung hăng hớp một hớp sữa chua.

"Thầy giáo chắc cũng rất buồn bực nha, vốn là có thể không cần lên lớp, hết lần này đến lần khác cậu lại đi!" Tiểu Giai cười cười

Khi mọi người bắt đầu nháo lên thì Nhan Tiêu cũng bốt bực mình, cầm quần áo khiêu vũ: " Tớ đi phòng luyện nhảy đây."

Tiểu Giai vội vàng để di động và sửa chua xuống: " Tớ tập cùng cậu."

Đến phòng luyện tập Tiểu Giai lại đeo tai nghe lên, Nhan Tiêu cố ý đem rút ra: " Không phải cậu nói là tập cùng tớ à?"

" Tớ chỉ nghe một chút thôi!" Tiểu Giai lấy đồ lại, trên mặt còn có nét ửng đỏ chưa tan.

Nhan Tiêu nghi ngờ đem tai nghe gắn vào, bên trong là giọng hát của nam sinh Nhật Bản, không nhận được hỏi: " Cậu nghe gì trong này mà then thùng vậy?"

Tiểu Giai che mặt cười: " Tớ gần đây rất thích nghe giọng người khác, hiểu được tại sao mỗi ngày cậu đều nghe radio rồi."

Nhìn bạn mình dáng vẻ thiếu nữ, Nhan Tiêu chắc chắc vài tiếng: " Người này là ai vậy?"

" Oa Gia đó! Không phải là cùng kênh radio cậu nghe à? Âm thanh của người ta dễ nghe như vậy mà cậu không nhận ra à?"

Nhan Tiêu suy nghĩ một chút, chợt nhớ lại: " Walker?"

Tiểu Giai phát ra một chuỗi tiếng cười, " đúng vậy đúng vậy!"

Nhan Tiêu sử dĩ nhớ Walker bởi vì đã từng thấy một người bạn lục lợi bài hát của người ta, sau đó cô ấy còn gửi video nhạc của Walker cho cô, dưới bình luận lâu lâu cũng thấy nhắc đến.

Mặc dù sau chuyện này Walker có ở trên Weibo nói rõ, để cho fan đừng nhắc tên anh ở những tác phẩm của người khác nữa, nhưng bởi vì chuyện này nên cô cũng không có ấn tượng tốt với anh.

" Tớ cũng không phải là thanh khổng, cậu không cần phải kéo tớ ra so sánh cùng cậu đâu." Nhan Tiêu giọng không tốt lắm

Tiểu Giai cười hì: " Không phải thanh khổng vậy sao cậu lại say mê giọng nói của nam chủ đó?"

" Tớ không chỉ thích giọng nói của anh ấy, tớ còn thích người nữa."

Nói rõ ràng xong, Nhan Tiêu đặc biệt sáng khoái, giống như nói bí mật của mình ra, không còn gánh nặng gì nữa.

Trong nháy mắt, lời của Hoắc Bình Quả cùng Nhiếp Sơ Sơ tràn vào đầu cô

So với việc khổ tâm yêu thầm, Nhan Tiêu càng muốn được bộc lộ ra, giống như hai người kia từng nói.

Cô nhớ tới trước kia đã nghe qua một câu nói: Trong khi cô đang suy nghĩ, tôi và anh ấy đã cùng nhau sống hết đời.

Mới nghe thì có vẻ lãng mạn, nhưng có ai cam tâm nguyện ý chỉ tưởng tượng thôi đã đủ rồi?

Cho nên dù cuối cùng thất bại, còn tốt hơn im lặng một đời...

"Nhan Tiêu?" Tiểu Giai quơ quơ năm ngón tay trước mặt cô

Nhan Tiêu bưng tỉnh, chậm rãi mím môi cười, nhìn vào rất giống người đang có bệnh, Tiểu Giai càng lo lắng hơn: " Cậu làm sao vậy?"

Trong lòng hạ quyết định, nắm chặt tay lại: " Từ giờ trở đi, tớ muốn theo đuổi nam thần"

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨM)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Bánh Dâu Tây (2)

Thứ hai, Nhan Tiêu cúp học thực hiện chiến lược theo đuổi nam thần, ngồi xe đi đến bệnh viện của Hoắc Trạch Tích, mua mấy ly cà phê Starbucks mang vào.

Thấp thỏm đi vào cửa bệnh viện, không ngờ người bảo vệ bắt cô hôm trước vẫn còn nhớ, ánh mắt kinh ngạc nhìn Nhan Tiêu, tâm tình hôm nay của cô rất tốt nên rộng rãi cười với anh ta: "Tôi đến tìm bác sĩ Hoắc"

Những lời này đều lọt vào tai của mấy y tá đứng gần đó, đồng loạt quay sang nhìn Nhan Tiêu, im lặng dùng ánh mắt trao đổi.

Quả nhiên quang minh chính đại cảm giác tốt hơn nhiều, Nhan Tiêu xách cà phê đi vào phòng khám của Hoắc Trạch Tích, lúc này chắc là anh đã ăn cơm xong, đang nghỉ ngơi, Nhan Tiêu gõ cửa, đợi một lúc lâu cũng không có ai đáp lại.

Chẳng lẽ không ở đây? Nhan Tiêu đẩy cửa ra, bên trong không một bóng người.

"Bác sĩ Hoắc ở trên lầu tham gia hội nghị, cô tìm anh ấy có việc gì không?" Âm thanh của nữ y tá truyền tới

Nhan Tiêu sững sốt trả lời lại: "A, cũng không có chuyện gì quan trọng."

Nhìn cà phê trong tay cô, nữ y tá mơ hồ mở miệng: "Cô là em gái của bác sĩ Hoắc?"

Cô (y tá) nghe người khác nói bác sĩ Hoắc có một em gái.

Nhan Tiêu lắc đầu: "Không phải, là... bạn."

Nhan Tiêu do dự nói, có vẻ mờ ám, nữ y tá không khỏi hiểu sai, không hỏi tiếp nữa, cười một tiếng: "Vậy cô tìm một chỗ ngồi đi, có lẽ mấy phút nữa bác sĩ sẽ xuống."

Nhan Tiêu ngồi bên ngoài phòng khám, trong chốc lát nghe được hành lang đầu kia truyền tới tiếng bước chân.

Hôm nay Nhan Tiêu không mang lens, thấy mơ mơ hồ hồ, chờ đám người kia đi lại gần mới thấy dáng Hoắc Trạch Tích.

Bác sĩ gặp ở căn tin lần trước lại thấy Nhan Tiêu trước, lấy tay vỗ vào cánh tay của Hoắc Trạch Tích, nhắc nhở anh nhìn về Nhan Tiêu bên này.

Hoắc Trạch Tích đi ra giữa đám người, Nhan Tiêu mau chóng đứng lên, nhìn anh mỉm cười.

Đồng nghiệp của anh đều nhớ Nhan Tiêu, ánh mắt nhìn cô cười trộm, tìm tòi nghiên cứu.

"Sao cô lại ở đây?" Hoắc Trạch Tích đi tới trước mặt cô, hơi cúi đầu nhìn cô, nghi ngờ.

Đang đắm chìm trong khí chất trong trẻo lạnh lùng của anh, bị Hoắc Trạch Tích lên tiếng phá vỡ suy nghĩ, Nhan Tiêu không biết trả lời thế nào, lại nhớ tới mình bây giờ đang theo đuổi anh, dứt khoát cắn răng nói: "Tôi đến tìm anh đó!"

Câu trả lời làm anh hơi ngạc nhiên, Nhan Tiêu nhìn chân mày Hoắc Trạch Tích đang nhàu lại, vội vàng giải thích: "Hôm nay tôi không có giờ học quan trọng!"

Hoắc Trạch Tích không trả lời nữa, ánh mắt quét tới cà phê cô đang mang trên tay: "Sao lại mua nhiều cà phê như vậy?"

Nhan Tiêu chỉ chỉ mấy người bác sĩ khác sau lưng anh: "Cho mấy người phụ tá của anh... còn có bác sĩ mắt kiếng..."

Lưu Du nhìn thấy ngón tay Nhan Tiêu chỉ về mình, đi tới khoác tay lên vai Hoắc Trạch Tích, cười rạng rỡ: "Nhan Tiêu, đến thăm anh hay bác sĩ Hoắc vậy?"

Căn bản là không nhớ được tên người ta, ngậy ngấn sau đó cười khan hai tiếng lấp liếm cho qua, đem cà phê đưa Lưu Du: "mời anh uống."

"Còn mua cà phê nữa à? Đổi lại lần sau anh mời nhé!" Lưu Du vừa nói vừa nhìn Nhan Tiêu cười.

Nhan Tiêu nhìn Hoắc Trạch Tích, phát hiện vẻ mặt anh không tốt lắm, đang đánh trống trong lòng, Hoắc Trạch Tích nhàn nhạt nhìn cô: "Cô đi vào đây"

Lưu Du muốn đi theo vào phòng khám lại bị ánh mắt Hoắc Trạch Tích ném tới, chặn anh ở ngoài cửa cùng nữ y tá trở mắt nhìn nhau.

Nhan Tiêu ngồi ở ghế bên cạnh nghỉ ngơi, mắt nhìn loạn xạ, lại thấp thỏm ngẩng đầu, nhìn Hoắc Trạch Tích vừa đóng cửa đang từ từ đi tới.

Cô theo bản năng muốn đứng lên, Hoắc Trạch Tích lại cất tiếng: "Cô ngồi xuống đi."

Cho nên... Bây giờ anh muốn làm gì vậy?

Nhan Tiêu lại từ từ ngồi xuống, giương mắt nhìn thấy anh đang dựa nửa người vào bàn, đối mặt nhìn cô

Nhan Tiêu khẩn trương, theo thói quen khẽ căn môi dưới, cũng giương mắt nhìn anh.

Ánh mắt của Hoắc Trạch Tích không nóng không lạnh, thanh âm hơi trầm xuống: "Tìm tôi có chuyện gì vậy?"

Giọng của Nhan Tiêu nhỏ đến mức gần như không nghe rõ: "Không, chỉ là... tới thăm anh một chút."

Hoắc Trạch Tích vừa nhìn ly cà phê trên bàn: "Không cần phải mua nhiều cà phê như vậy."

Nhan Tiêu rũ mắt: "Nếu như anh không thích, lần sau tôi không mua nữa."

Trong lời này có ý tứ, Hoắc Trạch Tích mở miệng: "Không phải vấn đề là tôi có thích hay không."

Dừng mấy giây, lại không nhanh không chậm tiếp tục nói: "Là cô không cần thiết phải làm vậy."

Cho nên anh không thích cô hành động như vậy sao?

Nhan Tiêu chán nản gật đầu một cái: "Tôi biết rồi."

Dáng vẻ lúc cô đồng ý có vẻ sa sút, Hoắc Trạch Tích cũng cảm thấy những lời này của mình quá hà khắc, trước khi cô mua chắc cũng không suy nghĩ nhiều.

Dứt khoát không tiếp tục vấn đề kia nữa, lại hỏi: "Chỗ này cách trường học có xa không?"

Nhan Tiêu lắc đầu: "Không xa, ngồi xe điện ngằm mấy phút đã đến."

"Đừng trở về quá muộn." Hoắc Trạch Tích dặn dò, cách quan tâm trước sau như một.

Mặc dù chỉ là cách quan tâm thường thấy, nhưng mỗi lần Nhan Tiêu nghe được đều thấy ấm áp, anh cho cô cảm giác, mỗi khi ở bên thì không cần sợ hãi, giống như một người anh trai mà cô có thể hoàn toàn lệ thuộc vào.

Nhưng rõ ràng cô biết, cảm giác của cô đối với anh không phải là tình anh em.

Nhan Tiêu lớn gan chủ động tìm đề tài, biết còn hỏi: "Bác sĩ Hoắc, có ai đã nói anh có giọng nói dễ nghe chưa?"

Hoắc Trạch Tích không ngờ Nhan Tiêu lại hỏi đến vấn đề này, chần chừ một lát rồi chớp mắt cười: "Đề tài chuyển đi nhanh vậy."

Nhan Tiêu thấy chân mày của anh giãn ra, tâm tình cũng phấn chấn lên: "Không có đâu, tôi cảm thấy như vậy thật mà."

Hoắc Trạch Tích không lên tiếng, đi qua một bên để báo cáo trong tay xuống, cúi đầu tùy ý nói: "Nghe Lưu Du nói, trên Internet cô rất nổi tiếng à?"

Lời tiến vào não của Nhan Tiêu trước tiên là: "Lưu Du là ai?"

"Bác sĩ đeo mắt kiếng ngoài cửa."

Nhan Tiêu ồ một tiếng, lại nghĩ độ nổi tiếng của em cũng chưa tốt bằng anh đâu, anh lại hỏi lại em như vậy.

Nhưng cô dứt khoát trả lời: "Cũng không tính là nổi tiếng gì."

Hoắc Trạch Tích chỉnh xong báo cáo, lại ngồi xuống uống cà phê, cạn một hớp.

Nhan Tiêu trong lòng cười trộm, cố ý hỏi Hoắc Bình Quả sở thích của anh, biết anh thích Mocha.

Vốn tưởng rằng Hoắc Trạch Tích sẽ hỏi vấn đề về cà phê, nhưng anh lại nói tiếp đề tài lúc trước: "Sau này cô cũng định tiếp tục khiêu vũ sao?"

Anh đối với vấn đề nào cũng đều nghiêm túc, Nhan Tiêu cũng trả lời: "Chắc vậy, dù sao đã học nhiều năm rồi."

Dường như là không còn lời nào để nói, Hoắc Trạch Tích nói một câu: "Vậy cô cố gắng lên!", làm Nhan Tiêu thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Cô không nói là đến đây để làm gì, cũng chưa có ý định rời đi, Hoắc Trạch Tích nhìn số liệu trong máy vi tính, Nhan Tiêu ở một bên bị lạnh nhạt thờ ơ có vẻ hơi lúng túng, cảm thấy nếu cứ trầm mặc một hồi nữa, dù anh không nói, cũng sẽ có ý muốn đuổi người.

Tóm lại đã đạt được mục đích là đi thăm anh, mặc dù không có gì thay đổi, coi như ngày thứ nhất đi thăm dò trước đi. Nhan Tiêu từ chỗ ngồi đứng lên: "Bác sĩ Hoắc, vậy tôi đi trước đây?"

Dời tầm mắt từ máy vi tính qua, Hoắc Trạch Tích gật đầu: "Về cẩn thận."

Vốn tưởng rằng tiểu cô nương này chỉ là trùng hợp đi ngang qua nên ghé thăm mình, nhưng mấy ngày kế tiếp, Nhan Tiêu đều lấy vẻ mặt mỉm cười sáng lạn, tay cầm các loại đồ thăm hỏi khác nhau xuất hiện ở cửa phòng khám bệnh, trong khi nói chuyện cùng anh cũng không thể hiện mục đích gì, ngồi lại nửa giờ, rồi lại rời đi.

Bác sĩ Hoắc không thể không nảy sinh nghi ngờ.

Hơn nữa mỗi ngày đồng nghiệp đều bát quát chuyện giữa anh và Nhan Tiêu, Hoắc Trạch Tích quyết định phải hỏi Nhan Tiêu rõ ràng.

Thứ sáu là ngày cuối cùng đi làm, Nhan Tiêu cầm tới mấy túi trái cây, mấy ngày nay thành quen khiến cô đối với Hoắc Trạch Tích trở nên tùy tiện hơn trước, đem trái cây để lên bàn: "Tôi mỗi ngày không thấy anh ăn trái cây, vitamin cũng không bổ bằng, mẹ tôi nói những thứ vitamin kia kém hơn cả trái cây tươi."

Nữ phụ tá của Hoắc Trạch Tích cũng dần quen thuộc Nhan Tiêu, mỗi lần Nhan Tiêu mang tới cái gì, các cô cũng đặc biệt tích cực, lần này cũng không ngoại lệ, trực tiếp cầm một hộp Cherry đi rửa, một bên khen Nhan Tiêu.

Hoắc Trạch Tích xoa xoa mắt đứng lên, không nhìn Nhan Tiêu, chuyển hướng nhìn qua hai nữ y tá đang rửa trái cây: "Đừng rửa nữa, hai cô ra ngoài một chút đi."

Tình huống bây giờ có hơi sai sai, các cô yên tĩnh ra ngoài, vừa nhìn Nhan Tiêu nháy nháy mắt.

Bên trong phòng yên tĩnh lại, Hoắc Trạch Tích không nhìn cô, không rõ mặt anh có biểu tình gì.

Nhan Tiêu đem túi xách để xuống: "Sao vậy?"

Hoắc Trạch Tích không nói gì, Nhan Tiêu cũng có thể đoán được, đi tới tiếp tục rửa Cherry: "Không có gì đâu, bọn họ cũng biết tôi không phải người nhà bệnh nhân, cũng không phải tới tặng quà..."

"Không phải", Hoắc Trạch Tích nhẹ giọng cắt đứt, "Tôi cảm thấy cô không cần làm những chuyện này."

Động tác Nhan Tiêu dừng lại, nước chảy ra xối vào bàn tay của cô, theo đầu ngón tay chảy xuống.

Hoặc Trạch Tích không vòng vo, trực tiếp hỏi rồi cự tuyệt, nhất thời Nhan Tiêu không biết phải làm sao: "... Tóm lại là tôi tự nguyện, không có cái cần hay không."

"Làm bất cứ chuyện gì cũng có lí do." Giọng anh trầm thấp, vẫn là ánh mắt không nóng không lạnh, hơi rũ mắt nhìn cô.

Ý tứ lại rất đơn giản: Cô làm vậy là vì lí do gì?

Giọng anh nhàn nhạt, nói một câu lại biến vấn đề trở thành việc bình thường, Nhan Tiêu lại thấy mình lâm vào một tình huống chật hẹp: Lí do là tôi thích anh, nhưng làm sao tôi nói ra được?

Nếu như còn im lặng như vậy, Nhan Tiêu không hoài nghi mặt của mình sẽ đỏ như hết trái Cherry này vậy.

Cô không dám ngẩng đầu nhìn Hoặc Trạch Tích, tim giống như bị nắm lấy, kìm nén đến khó chịu.

Không có dũng khí tỏ tình, Nhan Tiêu đứng một hồi, cảm thấy không khí chỗ này quá mỏng manh, không thở nổi, cô chật vật mà hoảng hốt, cũng như ngày đó chạy trốn ra khỏi phòng khám.

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨM)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Bánh Dâu Tây (3)

Không dám đem chuyện này nói cho Hoắc Bình Quả, Nhan Tiêu khóc lóc kể cho Nhiếp Sơ Sơ nghe.

Nhiếp Sơ Sơ đúng thật là "bạn thân thân ai nấy lo", không cảm thông mà còn cười nhạo Nhan Tiêu, "Trước khi chạy đi đáng lẽ cậu phải nói là cần đi tiểu đấy!"

Nếu không phải Nhiếp Sơ Sơ đang ở đầu bên kia điện thoại, Nhan Tiêu thật sự có thể néo vào mặt của cô bạn rồi, cảnh cáo: "Cậu còn cười nữa, tình bạn của tớ và cậu chấm dứt ở đây đi!"

"Không cười nữa, cậu gặp loại chuyện này..." Nhiếp Sơ Sơ do dự hai giây, "Cũng chỉ có hai con đường có thể đi."

"Hai con đường nào?"

"Một là cậu tiếp tục mặt dày mày dạn để cho anh ta tự sáng suốt lĩnh ngộ, nhưng mà như vậy rất có thể làm cho đối phương không có cảm tình."

Nhan Tiêu sau khi nghe nửa câu, cau mày: "Cái này khẳng định không được, còn con đường thứ hai?"

"Hai là trực tiếp tỏ tình luôn, tớ không tin là hôm nay cậu phản ứng như vậy mà anh ta còn không hiểu." Nhiếp Sơ Sơ giọng tùy ý

Nhan Tiêu dừng lại, tuy rằng ấn tượng của Nhiếp Sơ Sơ trong lòng Nhan Tiêu rất không đáng tin, nhưng mà ở phương diện tình cảm, Nhiếp Sơ

Sơ còn có kinh nghiệm hơn cô, hơn nữa Nhiếp Sơ Sơ là người ngoài cuộc đương nhiên sẽ tỉnh táo hơn Nhan Tiêu nhiều, cho nên lời của Nhiếp Sơ Sơ cũng khiến cô suy nghĩ đôi chút, do do dự dự cầm điện thoại tới lui: "VẬY... Ủ, cậu để tớ suy nghĩ một chút đã."

Cúp điện thoại, Nhan Tiêu rót nước vào ly mì, nhớ lại thời điểm mình chật vật chạy trốn thì càng muốn tự bóp chết chính mình, sao đầu óc lúc ấy lại chập điện như vậy? Thật là hối hận muốn chết...

"Cậu ăn mì thôi mà sao lại trưng ra biểu tình như vậy, khó ăn lắm à?" Tiểu Giai đi tới, chọc chọc vào chân mày của Nhan Tiêu.

Nhan Tiêu sờ chỗ bị chọc, trong lòng thầm hô hồng bét, đứng dậy: "Ngày mai cuối tuần, hôm nay tớ muốn về nhà sớm!"

"Bài múa mừng kỷ niệm thành lập trường cậu đã luyện rành chưa? Còn chưa tới một tháng nữa đâu đấy!" Tiểu Giai chụp cánh tay Nhan Tiêu lại, ngăn cản cô thu dọn đồ đạc.

Tình cảm như phù du, không thể trở nãi chuyện chính!

Nhan Tiêu thở dài: "Được rồi, luyện tập!"

Nhà Nhan Tiêu cách trường học rất gần, bình thường cuối tuần không có chuyện gì thì về nhà, chạng vạng tối Nhan Tiêu mới tập xong, thu dọn một số đồ đơn giản rồi trở về.

Trạm xe lửa cách trường học một đoạn, cô đi thẳng đến trạm xe buýt chờ xe, bây giờ đã hơn tám giờ, người trên xe buýt cũng không có nhiều.

Nhan Tiêu thích ngồi ở hàng thứ hai từ dưới đếm lên cạnh cửa sổ, buông túi xách xuống, cầm lên trà sữa hoa hồng vừa mua.

Ngoài cửa sổ đèn đuốc sáng lên, cả thành phố có vẻ mê ly không chân thật. Thật ra Nhan Tiêu thích ngồi chuyển xe đêm, ở trong bóng tối nhìn ra phố lớn hẻm nhỏ, cảm giác xa lạ nhưng an tâm.

Đột nhiên nghĩ đến Hoắc Trạch Tích, không biết bây giờ anh đang làm gì, đang lái xe trong bóng tối này hay đã về nhà, trong ánh đèn ấm áp, lặng lẽ thu âm.

Anh nhất định không biết, có một cô gái bởi vì thích giọng nói của anh mà thích luôn cả con người anh, rất hiểu anh nhưng chỉ dám để trong lòng, sau đó từ từ đến gần anh, gần thêm chút nữa,...

....

Một chiếc xe Tesla màu đen chậm rãi đậu trước cửa tiểu khu ở trung tâm thành phố, cảm ứng quét đến biển số xe rồi tự động nâng rào chắn lên, Hoắc Trạch Tích đậu xe ở dưới hầm.

Đây là chung cư anh ở, vặn chìa khóa mở cửa, chờ đợi anh là một bầu không khí yên tĩnh mà trong trẻo lạnh lùng.

Lầu mười tám cao chót vót, cửa sổ sát đất hắt lên ngọn đèn sầm uất như là một bức vẽ to lớn.

Không bật đèn, Hoắc Trạch Tích trở tay đóng cửa lại rồi đến gần ghế salon phòng khách, sau khi ngồi xuống, trong bóng tối chỉ còn thấy đường nét mơ hồ cùng với tiếng hít thở nhỏ.

Hoắc Trạch Tích dựa đầu vào ghế salon, nhắm mắt lại.

Một chuỗi những âm thanh từ điện thoại vang lên, màn hình rọi ánh sáng lên khay trà bằng thủy tinh, Hoắc Trạch Tích ngồi dậy cầm điện thoại để lên tai.

"Anh, tuần này anh về nhà không?"

Là Hoắc Bình Quả.

Hoắc Trạch Tích nhắm mắt lại, một tay khác xoa xoa mi tâm giữa hai mắt, giọng nói mệt mỏi lười biếng: "Chủ nhật về."

Hoắc Bình Quả chần chừ chớp mắt: "Anh... nghe nói mấy ngày nay Nhan Tiêu có qua bệnh viện thăm anh hả?"

Động tác ngừng lại, Hoắc Trạch Tích từ từ mở mắt.

Không nghe thấy tiếng trả lời, Hoắc Bình Quả lại kêu một tiếng anh.

"Là ai nói cho cô ấy?" Giọng nói ngang ngang không nghe được tâm tình gì.

Hoắc Bình Quả mờ mịt "A" một tiếng: "Nói cái gì?"

"Có phải em nói cho cô ấy biết sở thích của anh không?"

Nhan Tiêu cầm tới tất cả trái ăn cùng nước uống, đều là thứ anh thích.

Hoắc Bình Quả biết nói dối cũng vô ích, dứt khoát thừa nhận: "Không thể nói sao?"

Đầu này lại yên lặng, Hoắc Bình Quả dò xét lên tiếng: "Anh, anh cảm thấy Nhan Tiêu như thế nào?"

"Cái gì như thế nào?" Hoắc Trạch Tích từ từ cau mày

"Anh biết còn hỏi nữa?" Hoắc Bình Quả uống một hớp nước, còn cười hừ một tiếng

Trong điện thoại chỉ có âm thanh rất nhỏ của thiết bị điện, Hoắc Trạch Tích dừng mấy giây, giọng nói hoài nghi: "Cô ấy thích anh?"

Hoặc Bình Quả bị lời nói dứt khoát của anh trai chọc cười: "Em không biết đâu, anh đi hỏi chị ấy đi! Em đi đắp mặt nạ, cúp máy trước đây, bái bai!"

Cúp điện thoại, đồng hồ điện tử phát ra âm thanh nhắc nhở ngắn ngủi, đã chín giờ rồi, Hoặc Trạch Tích ngần ra vài giây, không để chuyện này trong lòng, dùng điều khiển từ xa mở đèn phòng khách, cả phòng liền ấm áp hơn.

Một mồi đứng dậy, Hoặc Trạch Tích cởi áo sơ mi ra đi về phía phòng tắm, một lúc sau, căn phòng chỉ còn nghe tiếng nước chảy...

.....

Buổi tối về đến nhà, Nhan Tiêu tắm rửa trước, đổ xà phòng đầy bồn tắm, xả nước nóng hơn nửa bồn, quấy quấy mấy cái đã thấy rất nhanh bọt bong bóng màu trắng nổi lên.

Ngồi trong bồn tắm, bị nước ấm bao vây, thân thể Nhan Tiêu tự nhiên nổi lên, bên tai yên tĩnh, chỉ có tiếng bọt bong bóng vỡ vụn. Cảm giác này cực kỳ thích, tựa như trong nháy mắt là có thể với đi một mồi, tốt đẹp đến nỗi có thể tha thứ cho toàn thế giới.

Nhưng sự tốt đẹp ấy chỉ duy trì được năm phút, toàn bộ đèn nhà vệ sinh đột ngột tắt, Nhan Tiêu sửng sốt một chút, từ trong bồn tắm đứng lên, nhấn công tắc điện mấy lần cũng không phản ứng, chắc là bị cúp điện rồi...

Nhan Tiêu nhanh chóng dùng nước lạnh rửa trôi bọt trên thân thể, mặc quần áo ngủ đi ra.

Ba mẹ dưới lầu đang tìm đèn, Nhan Tiêu nằm ở trên lan can: "Làm sao lại cúp điện vậy ạ?"

"Cúp cả tiểu khu, nhưng mà không lâu sẽ có điện lại thôi." Cha Nhan an ủi

Tóc ướt nhẹp, Nhan Tiêu dùng khăn lông xoa khô tóc rồi về phòng, bên trong tối om, chỉ có ánh sáng le lói từ ngoài hắt vào mới khiến cô nhìn rõ đồ vật.

Đèn trên máy vi tính không thể dùng, cô bật cái đèn không cần cắm điện lên, chiếu sáng phòng

Xoa tóc nửa ngày, đến khi không còn giọt nước nào Nhan Tiêu mới bò lên giường.

Điện thoại vẫn còn 90% pin, Nhan Tiêu chơi mấy ván game để bớt chán, lại cảm thấy vô ích liền bật lưu lượng lên lướt WeiBo.

Đột nhiên lại lướt đến một cái avatar quen thuộc, Nhan Tiêu dừng lại, đem điện thoại xít lại gần mặt...

n: Ngủ ngon [hình ảnh]

Click vào tấm ảnh, là cảnh thành phố ban đêm.

Nhất định là chụp ở nhà.

Nhan Tiêu lặng nhìn hồi lâu mới nhìn tới bình luận, mới mười phút mà đã có trên trăm bình luận, đều là lời khen:

"Nam thần lộ địa chỉ nha!"

"Ngọa tào! Nhà ta ở gần đó!"

"Có nam thần chúc ngủ ngon ban đêm mới có thể yên tâm."

...

Có bình luận không đúng đắn cũng có cái bộc lộ sự ngưỡng mộ, Nhan Tiêu cảm thấy mình nghèo từ ngữ quá nên cũng không nói ra lời đặc biệt nào. Cô dừng ở phần bình luận suy nghĩ một hồi, chậm chạp đánh chữ: "Thích anh ba năm, không có câu chúc ngủ ngon của anh ngủ không được."

Đây là cái WeiBo đã dùng từ lâu của Nhan Tiêu, cô có một cái khác chỉ dùng để đăng clip khiêu vũ, không dám dùng để thổ lộ.

Tắt điện thoại, Nhan Tiêu nhìn giá sách trong phòng đến gần người, chán muốn chết, lại rút ra một tập họa lật linh tinh, không đến mười phút, di động truyền tới âm thanh nhắc nhở trên WeiBo.

Cô cầm điện thoại lên, là một cái bình luận:

Trả lời "Quái lực thiếu nữ yx": Ngủ ngon.

" Quái lực thiếu nữ yx" là tên WeiBo của cô, sững sốt mấy giây mới phản ứng được người trả lời bình luận của mình là Zain.

Mặc sù biết anh chính là Hoắc Trạch Tích, cũng đã nói chuyện qua, nhưng ở WeiBo nhìn thấy anh ấy trả lời, tâm tình rất là khác lạ.

Nhan Tiêu kích động nhìn điện thoại cười thật lâu, tự nhủ trong lòng: Anh chờ em một chút thôi, em nhất định sẽ đuổi kịp anh!

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨM)

Hứa Sâm Nhiên
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Buổi sáng thứ bảy trời còn chưa sáng, Nhan Tiêu bị tiếng chuông điện thoại đánh thức như đòi mạng.

Trong mơ, Nhan Tiêu trở về lại lúc thi vào trường cao đẳng, còn mười lăm phút nữa là hết giờ, luận văn còn chưa có chữ nào, Nhan Tiêu đang gấp đến nổi điên, tiếng chuông hết giờ thi đã reo lên...

Ác mộng tới hồi cao trào thì Nhan Tiêu tỉnh dậy.

Tiếng chuông điện thoại biến thành chuông hết giờ trong giấc mơ, Nhan Tiêu bừng tỉnh, từ trong chăn mòng lò ra cái tay nắm lấy điện thoại di động, mơ mơ màng màng để điện thoại lên tai, âm thanh không kiên nhẫn: "A lô, ai vậy?"

Nghe rõ đầu dây bên kia, Nhan Tiêu dừng mấy giây, chột từ trên giường ngồi dậy, tỉnh táo hoàn toàn: "Dì?"

Là mẹ Hoắc!

"A Tiêu còn đang ngủ à? Dì không quấy rầy con chứ?" Giọng nói khách khí

Nhan Tiêu nhìn trời tờ mờ sáng, nhanh chóng trả lời: "Không quấy rầy ạ, con cũng định rời giường."

Lời nói dối ngay cả bản nháp cũng không cần.

"Hôm nay tới nhà dì đi, dì làm đồ ăn ngon cho con nhé?"

Nhan Tiêu xoa tóc rối bời, do dự dạ một tiếng, mẹ Hoắc còn nói: "Nhưng mà Hoắc Trạch Tích không ở nhà."

"Dì à, con không phải bởi vì..." Nhan Tiêu vừa nói đã dừng lại, mẹ Hoắc hiểu ý cô, cười: "Dì biết, tóm tắt con cứ tới đây là được rồi."

Ăn điểm tâm, Nhan Tiêu nói chuyện buổi sáng mẹ Hoắc gọi điện cho cô, mẹ Nhan phản ứng không lớn: "Muốn đi thì đi đi."

Nhưng mà ba Nhan: "Con gái à, có chút khí phách có được không?"

Nhan Tiêu ăn một miếng Sandwich, tròn tròn mắt: "Ba, ba có thể không suy nghĩ cổ hủ như vậy nữa có được không?"

Tại sao cô tới nhà Hoắc Trạch Tích thì không có khí phách?

Ba Nhan hừ lạnh một tiếng: "Không thêm quản con nữa."

Thấy Nhan Tiêu không phản ứng gì, ông lại bổ sung: "Con ở trong nhà người khác đầu óc đơn giản, chuyện có hại thì đừng làm."

Biết ba mình là miệng ngậm đao nhưng trong lòng chứa hận hủ, Nhan Tiêu không cãi ông nữa, nghe lời gật đầu.

Đến Hoắc gia, Nhan Tiêu phát hiện trong nhà chỉ có mẹ Hoắc và Hoắc Bình Quả, đang ở trong bếp nghiên cứu món ăn.

Từ sau khi Hoắc Bình Quả có con thì lột xác thành bà chủ gia đình, sinh con xong thì chạy đến thẩm mỹ viện, thường xuyên ra nước ngoài chơi, bây giờ ở trên mạng làm bà chủ, cuối tuần sẽ về nhà chơi với ba mẹ.

"Chồng em đâu?" Nhan Tiêu giúp cô rửa rau cải, mở miệng bắt chuyện.

Hoắc Bình Quả đang gọt vỏ khoai tây: "Bận bịu lắm, trong công ty nhiều việc, bình thường buổi tối năm, sáu giờ mới về, có khi còn trễ hơn."

"Con không quan tâm nó coi chừng nó ở bên ngoài tìm tiểu tam về nhà đây!" Mẹ Hoắc lớn giọng nói

Hoắc Bình Quả kích động mém chút nữa là ném luôn củ khoai tây, nhướng mi: "Ảnh dám! Con sẽ cắt luôn đồ chơi của ảnh!"

Nhan Tiêu không nhịn cười được, cười xong giáo dục cô: "Ở trước mặt chị và mẹ thì còn nói được, nhưng đừng nói ở trước mặt chồng em!"

Hoắc Bình Quả cười hai tiếng, lại nghĩ đến: "Mẹ em phải cho chị tố cáo, lần trước em ghé chung cư của anh hai, anh ấy mua mấy hộp thức ăn không để ý là đã hết hạn rồi, tự mang đi chiên lên rồi ăn đó."

Nhan Tiêu nghe được tin tức của Hoắc Trạch Tích, trong bụng nhảy một cái, mẹ Hoắc thở dài: "Con còn để cho nó ăn nữa, làm gì có em gái nào như con?"

"Ăn những loại này lâu dài gây hại cho sức khỏe đó! Vậy mà ảnh còn là bác sĩ nữa!" Hoắc Bình Quả vừa nói vừa nhìn Nhan Tiêu vẫn còn đang rửa rau, chẳng qua là mặt có hơi cứng đờ, chả biết đang nghĩ gì nữa.

Hoắc Bình Quả kéo kéo áo của mẹ Hoắc: "Tối hôm nay con cùng A Tiêu mua thức ăn nấu cơm cho anh ấy nhé?"

Nhan Tiêu chợt quay đầu, kinh ngạc nhìn Hoắc Bình Quả, người kia đang nháy mắt nhìn cô.

Do dự một lúc, mẹ Hoắc gật gật đầu: "Cũng tốt, con gọi điện nói cho nó một tiếng trước."

"Được rồi!"Hoắc Bình Quả ném củ khoai xuống, rửa tay lao ra ngoài gọi điện.

Liếc nhìn bóng lưng của Hoắc Bình Quả, mẹ Hoắc lắc đầu cười: "Đã làm mẹ rồi mà tính tình vẫn còn con nít."

Cơm nước xong, Hoắc Bình Quả cùng Nhan Tiêu đi ra khỏi nhà mua nguyên liệu nấu ăn.

Nhan Tiêu sắp tới nhà Hoắc Trạch Tích nên tâm trạng kích động mông lung, ngồi xe đi cửa hàng tổng hợp mà trí óc đã bay tới đâu rồi.

Đẩy xe đồ, Hoắc Bình Quả nhìn Nhan Tiêu một cái, cười hỏi cô: "Thế nào? Có phải công lực của em rất mạnh không?"

"Ừ", Nhan Tiêu gật đầu, lại không nhìn được cú đầu cười, nhớ tới cái gì đó: "Đúng rồi, Gia Gia đâu? Sao hôm nay không thấy nó?"

"Đi nhà trẻ rồi, thứ bảy cũng phải đi học, nhưng mà cũng tốt, đỡ phải trông chừng nó." Hoắc Bình Quả vừa nói vừa cầm một hộp mỡ bò, "Cái này làm bánh táo hoa hồng đi*, anh em có khẩu vị như mẹ, ăn ngọt không ăn cay."

Nghiêm túc suy nghĩ một chút, Nhan Tiêu lắc đầu: "Mỗi người đều có một khuyết điểm, nhưng mà anh ấy không tốt thì chị vẫn thích."

Nghe xong, Hoắc Bình Quả chặc chặc cười: "Mẹ em mà nghe được lời này nhất định sẽ khen chị!"

Ở khu mua rau cá tôm dưa, lại mua thùng sữa bò và trái bắp, đẩy xe đồ ra khỏi cửa hàng đã là năm giờ chiều, đem đồ để ở cốp xe, lái xe chuẩn bị đi tới chung cư của Hoắc Trạch Tích.

Đọc đường đi, Hoắc Bình Quả kể cho Nhan Tiêu nhiều chuyện lý thú khiến cô cười to, hai người hi hi ha ha xuống xe, cầm đồ lên lầu.

Hoắc Bình Quả có nói sẽ đến cùng Nhan Tiêu nên lúc thấy cô Hoắc Trạch Tích cũng không kinh ngạc, cầm đồ trong tay cô, để cho cô đi vào.

Hoắc Bình Quả sau khi đi vào nhà trực tiếp ngã lên ghế Salon, lại quan sát một vòng nhà: "Quét dọn sạch sẽ như vậy, có phải trong nhà anh có người giúp việc không?"

Hoắc Trạch Tích không đùa giỡn theo cô, nhàn nhạt trả lời: "làm theo giờ."

Nhan Tiêu có cảm giác không an toàn, đi theo ngòai cạnh Hoắc Bình Quả, cũng bắt đầu yên lặng quan sát nhà --- rất hiện đại, có phong cách, sạch sẽ nhưng thoải mái.

Lơ đãng, Nhan Tiêu đột nhiên thấy cửa sổ sát đất, ngoài cửa sổ có thể thấy cảnh trung tâm thành phố.

Chính là hình ảnh trên WeiBo của anh!

Cảm xúc dần đi lên, Nhan Tiêu tâm tình kích động không lời nào nói nổi, nhìn thấy Hoắc Trạch Tích còn đang ở dưới bếp xếp đồ, chạy nhanh lại lấy di động chụp một tấm.

Không tính đăng lên, chỉ là chụp một tấm cho đỡ ghiền.

"Một người chụp hình có ý gì! Chúng ta hai người tự chụp!" Hoắc Bình Quả thấy Nhan Tiêu đứng ở cửa sổ chụp hình, đi tới khoát vai cô, lấy di động ra tự chụp một tấm.

Nhan Tiêu còn chưa kịp phản ứng, nhìn thấy mặt mình mờ mờ ảo ảo trên tấm hình của Hoắc Bình Quả, cười đẩy vai cô ấy: "Em thật có ý đồ

phải không?"

Hai người ở một bên cười mắng, Hoắc Trạch Tích đi ra nhìn thấy, hơi thắc mắc, hai người này thân nhau từ bao giờ vậy?

Kéo Nhan Tiêu ngồi chung ghế Salon, Hoắc Bình Quả mở miệng cười: "Anh, hai tụi em từ ngàn dặm xa xôi đến làm cho anh một bữa cơm, cảm động không?"

Hoắc Trạch Tích rót một ly nước, không có biểu tình: "Không có việc gì làm còn kéo người khác dày vò."

Thái độ thật là lạnh lùng...

Nhan Tiêu yên lặng kinh ngạc, Hoắc Bình Quả cười lạnh một tiếng: "Không phải nhìn thấy anh lẻ loi hiu quạnh thì em cũng không thèm đến đâu!"

Hai anh em này đúng là đang châm chọc lẫn nhau.

Nhan Tiêu trong lòng cười.

Hoắc Trạch Tích cầm ly nước lên uống, ánh mắt sâu kín nhìn Hoắc Bình Quả, buông ly nước lại thông thả nói: "Không phải em nói nấu cơm sao? Ngồi đó làm gì?"

"Anh không biết thông cảm chút sao? Hai chúng em vừa mua đồ xong liền chạy tới, cũng phải để em nghỉ ngơi một chút chứ?" Hoắc Bình Quả không thể tin nhìn anh chăm chăm

Nhan Tiêu không tham dự chiến tranh giữa bọn họ, yên lặng lấy điện thoại ra bắt đầu mày mò.

Không ngờ đề tài đột ngột chuyển đến cô, Hoắc Trạch Tích nói: "Nếu là em đề nghị, vậy mình em đi làm cơm là được rồi, để Nhan Tiêu nghỉ

ngôi."

A? Nhan Tiêu kinh ngạc ngẩng đầu nhìn nah, một bên Hoắc Bình Quả phút chốc đứng lên: "Anh trọng sắc khinh em gái!"

Trọng sắc khinh em gái...

Nay thành ngữ cũng có thể bẻ cong, Nhan Tiêu cảm thấy chính mình cũng không có gì nói, đứng lên đi theo.

Nhưng mà đứng lên rồi lại cảm thấy lúng túng, vì vậy dưới ánh mắt của hai anh em, Nhan Tiêu chần chừ hồi lâu, mắt chợt lóe sáng: "Tôi sợ em ấy hạ độc, vẫn là nên cùng nhau làm."

Hoắc Bình Quả:...

Chị rốt cuộc là giúp ai vậy?

Nói là cùng nấu cơm nhưng Hoắc Bình Quả lại giao cho Nhan Tiêu, cầm túi xách lên bước ra ngoài, nói là Gia Gia tan học cần đi đón.

Nhan Tiêu bị dọa, ôm cánh tay em ấy: "Em đừng đi! Em đi chị biết làm thế nào?"

"Vậy chị cứ hỏi..." Hoắc Bình Quả vừa nói vừa hô tiếng "anh", ở thư phòng Hoắc Trạch Tích đáp một tiếng, Hoắc Bình Quả lại tiếp tục: "Em đi đón Gia Gia, anh giúp chị Nhan Tiêu nấu cơm đi!"

Nhan Tiêu nhìn cô liên tục nháy mắt lắc đầu, Hoắc Bình Quả ở bên tai cô nói: "Tận dụng thời cơ!"

Vì vậy lúc Hoắc Trạch Tích vừa đi tới phòng bếp, đã nhìn thấy Nhan Tiêu đang ôm cánh tay Hoắc Bình Quả, cô không phát hiện anh đứng đó, đang một mực lắc đầu điên cuồng.

Nhìn cảnh này có chút vi diệu, Hoắc Trạch Tích chậm chạp lên tiếng:
"Nếu không cả hai cùng đi đón Gia Gia?"

Hoắc Bình Quả đưa tay nhéo eo Nhan Tiêu, Nhan Tiêu bị đau trợn mắt nhìn cô ấy, lại kịp phản ứng, nói với Hoắc Trạch Tích: "Không sao, tôi... tôi đi xem cơm nấu xong chưa!"

Vừa nói đã xoay người trở lại.

Nghe được tiếng đóng cửa, Nhan Tiêu cũng cảm thấy lòng lộ bộp một tiếng, trong đầu thối qua tám chữ to___ "Cô nam quả nữ, ở chung một phòng."

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẮN)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Bí Đạo Sốt Cam (2)

Hoắc Bình Quả đi rồi, bên ngoài an tĩnh lại, Nhan Tiêu đi ra cửa nhìn một cái đã thấy Hoắc Trạch Tích đang đi tới.

Cô nhìn anh cười, trong lòng bắt đầu đánh trống.

"Có vẻ không đơn giản lắm?" Hoắc Trạch Tích đi tới, nhìn nồi canh.

Buông cái mâm xuống, Nhan Tiêu đi tới khuấy khuấy cái nồi: "Thật ra thì rất đơn giản, tôi bình thường ở nhà cũng hay học mẹ nấu."

Hoắc Trạch Tích hơi cúi đầu, thu hẹp khoảng cách chiều cao với Nhan Tiêu, bóng người ở ngay tầm mắt, Nhan Tiêu chỉ cảm thấy sống lưng căng thẳng, động tác khuấy canh cũng vô thức dừng lại.

Dựa có chút gần, có thể cảm giác trên người anh không khí sạch sẽ nhẹ nhàng, giống như là bạc hà, còn giống cỏ đuôi ngựa chanh*...

* Một loại cỏ có thể dùng làm nước hoa, trà, điều chế tinh dầu...

Nhan Tiêu khẩn trương còn muốn biết Hoắc Trạch Tích dùng loại bột giặt nào để giặt đồ...

"Cần giúp không?" Âm thanh từ trên đầu truyền xuống.

Nhan Tiêu chột kíp phản ứng, lại tiếp tục khuấy canh: "Không cần, anh cứ nghỉ ngơi đi."

Ánh mắt nhìn thấy Hoắc Trạch Tích còn ở phía sau, Nhan Tiêu nhỏ tiếng bổ sung: "Một mình tôi cũng có thể nấu, anh chờ... chờ nếm tay nghề của tôi là được."

Hình như nghe được tiếng cười, Nhan Tiêu vừa nhỏ tiếng nói: "Vậy anh ra ngoài đi, chỗ này khói dầu nhiều lắm."

Nhìn anh đi ra khỏi bếp, Nhan Tiêu mới đóng cửa lại.

Thật ra thì một người nấu không dễ dàng, nhưng nghĩ đến cùng người mình thích nấu cơm, tâm tình sẽ không giống nhau, sẽ cảm thấy đây là một loại hưởng thụ.

Cô chợt nghĩ tới lời nói lúc trước của Hoắc Bình Quả, anh bình thường ăn cơm một mình cũng không để bụng, bạn gái cũ chắc chắn đã từng làm qua bữa tối rồi.

Nhất định là rất thích cô ấy?

Bận rộn gần một giờ mới làm xong, Nhan Tiêu bưng thành phẩm ra, đi tới cửa thư phòng kêu Hoắc Trạch Tích.

Không phải là trời nóng nhưng trên trán cô vẫn đầm mồ hôi, nhìn anh hé miệng cười, cứ như đứa trẻ đang chờ được tán thưởng.

Cô thích anh không giấu được.

Ai cũng có thể nhìn ra.

Hoắc Trạch Tích hơi xúc động, cùng Nhan Tiêu đi tới phòng ăn

Món ăn không nhiều, nhưng đều là món anh thích.

Cô đã bỏ nhiều tâm tư vào đó.

"Cái món cá nướng chanh đó là lần đầu tiên tôi làm, có thể mùi vị có chút lạ..." Nhan Tiêu khẩn trương nhắc nhở trước, đem đĩa đưa cho Hoắc Trạch Tích.

Hoắc Trạch Tích nhận lấy đĩa ngồi xuống, trong ánh mắt mong đợi của cô nếm thử cá, ngẩng đầu nhìn Nhan Tiêu cười: "Tôi cảm thấy rất ngon."

Lời khen ngợi của anh lớn hơn hết thảy, Nhan Tiêu không nhịn được nở nụ cười, lại tiếp tục: "Anh nếm thử món thịt bò xào cà chua đi..."

"Đều rất ngon" Mắt Hoắc Trạch Tích nhìn xuống, không động đĩa nữa.

Không nếm thử mùi vị làm sao biết ngon?

Nhan Tiêu đột nhiên sững sờ, hô hấp cũng chậm lại, dường như đang nhận ra điều gì.

Hoắc Trạch Tích lại ngẩng đầu nhìn Nhan Tiêu, giọng nói ôn hòa trầm xuống: "Cô ngồi xuống trước đi."

Nghe lời kéo ghế ra, Nhan Tiêu ngồi đối diện anh, thấp thỏm nhìn, chờ Hoắc Trạch Tích nói tiếp.

Dừng một chút, anh nghiêm túc nhìn cô: "Cám ơn cô."

Nhan Tiêu lắc đầu: "Không cần cảm ơn, làm những thứ này... Tôi cũng rất vui vẻ."

Nhan Tiêu nói xong, không khí ngưng trệ mấy giây, Hoắc Trạch Tích mới mở miệng: "Thật ra thì cô không cần tốn thời gian ở đây."

Hoắc Trạch Tích nhìn cô, biểu tình ôn hòa, Nhan Tiêu cảm thấy, không có chút tình cảm nào cả.

Giống như một cục lửa đang chìm dần vào trong thau nước đá lạnh, Nhan Tiêu nhìn anh: "Đều là tôi tự nguyện, tôi cảm thấy rất đáng giá..."

"Tôi biết, nhưng mà tôi không thể tiếp nhận được."

Giọng nói của anh nhẹ nhàng như giọng mà Nhan Tiêu nghe được mỗi đêm, nhưng đây là lần đầu tiên cô sợ Hoắc Trạch Tích nói lời tiếp theo như vậy, giống như đã tới gần vách đá, không thể tiến lên được.

Nhan Tiêu cơ hồ bật thốt lên: "Vậy nếu tôi nói thích anh, anh có tiếp nhận tôi không?"

Thời gian giống như ngừng lại, không khí cũng ngưng trệ xuống. Tròng mắt Nhan Tiêu có hình bóng của Hoắc Trạch Tích, thời điểm do dự đã làm động tác nhỏ, theo thói quen liếm môi.

Rất sợ anh cự tuyệt mình, Nhan Tiêu lấy dũng khí: "Tôi là từ em gái của anh mới biết được, anh trước kia thường để bạn gái làm bữa tối, giống như tôi hôm nay vậy."

Hoắc Trạch Tích nghe vậy ngược mắt, vẻ mặt nhàn nhạt, không kinh ngạc, cũng không bộc lộ biểu tình khác.

Nhan Tiêu cảm thấy giờ phút này rất chân thật.

Nhan Tiêu nói tiếp: "Thật ra thì tôi muốn nói, anh đã từng đối tốt với cô ấy như vậy thì nhất định cũng sẽ có người đối tốt với anh, chuyện anh làm cho cô ấy, tôi cũng có thể làm cho anh, mà điều cô ấy không làm được, tôi có thể làm được..."

Cô còn chưa nói hết, Hoắc Trạch Tích đã dời tầm mắt, hình như khê thờ dài, bình thản cắt đứt: "Cô không cần so sánh mình với người khác."

Nhan Tiêu sững sốt, nhắc tới bạn gái trước, anh sẽ không vui sao?

Hoặc Trạch Tích khẽ cau mày nhìn Nhan Tiêu, nói tiếp: " Cô rất tốt."

Cô rất tốt.

Nhan Tiêu chỉ cảm thấy hoảng loạn, còn có lời nào khác tuyệt vọng hơn câu này sao?

Cô rất tốt, chỉ là tôi không thích cô mà thôi.

"Vậy anh thích con gái như thế nào, nói cho tôi biết được không? Tôi sẽ..."

Lời còn chưa dứt, mắt đã nghẹn ngào, vừa đau vừa rát, Nhan Tiêu hít sâu một hơi muốn đem nước mắt trở về, nhưng nhẹn không được, cúi đầu xuống không muốn cho Hoặc Trạch Tích nhìn thấy.

Tôi muốn nói cho anh biết, tôi thích anh rất lâu rồi, chưa thấy mặt anh, đã thích anh...

Nhưng đến giờ mới phát hiện, tôi thích anh nhưng chỉ thể hiện dáng vẻ yếu ớt vô lực trước mặt anh.

Một giọt nước mắt rơi xuống, bầu không khí trở nên ngưng trọng, Hoặc Trạch Tích đột nhiên mở miệng: "Em gái tôi lúc trước có thích một nam sinh..."

Giọng anh bình thản ôn hòa, Nhan Tiêu không ngẩng đầu, mu bàn tay lau nước mắt trên mặt, nhưng vẫn nghe

"Tỏ tình nhưng không được đáp lại, em ấy rất khó chịu, nhớ lúc đó tôi có nói với em ấy một câu..."

Hoặc Trạch Tích rút một tờ khăn giấy để Nhan Tiêu lau nước mắt, chậm rãi tiếp tục: "Một ngày nào đó em sẽ cảm ơn người đó đã cự tuyệt em, bởi vì người tốt nhất, sẽ ở phía sau chờ em."

Lời anh vừa nói xong, Nhan Tiêu ngẩng đầu lên, khóc lắc đầu: "Sẽ không... sẽ không có người nào tốt hơn..."

Hoặc Trạch Tích dừng lại hai giây: "Thật ra thì em cho tôi cảm giác em như một người em gái..."

Hoặc Trạch Tích còn chưa nói hết, Nhan Tiêu cất cao giọng cắt đứt: "Em không muốn làm em gái anh."

Hai người yên lặng, chỉ còn âm thanh khóc thút thít của Nhan Tiêu, nhưng tỉnh táo một chút: "Vậy em phải làm sao mới không giống như em gái anh?"

Hoặc Trạch Tích than nhẹ một tiếng: "Anh nói, em không cần phải vì ai mà thay đổi bản thân mình."

Thế giới đều yên tĩnh lại, Nhan Tiêu từ từ tỉnh táo, "Vậy anh có thể nói tại sao anh không thích em không?"

Anh trầm ngâm chốc lát, giọng bình tĩnh: "Em cho anh cảm giác như em là một cô bé, tiểu công chúa, cần người cưng chiều, cần người chiếu cố, nhưng anh muốn, đơn giản nhất là củi gạo mắm muối..." (???)

Chú tâm nói chuyện cùng Hoặc Trạch Tích, cô muốn anh sẽ nghiêm túc nhìn cô, sẽ để trong ánh mắt của anh chỉ có mình cô, muốn kéo gần khoảng cách lại.

Không thể đem nỗi mất mát này đi, Nhan Tiêu không biết trả lời như thế nào, không biết làm sao đáp lại lời cự tuyệt của anh.

Bất luận là cô nói như thế nào, khóc ra sao, không thích chính là không thích, anh cũng sẽ không rung động, sẽ không đau lòng. Lý do cự tuyệt cũng không phải là chuyện lớn.

Yên tĩnh một lúc, từng giây từng phút trôi qua dài như một thế kỷ, Nhan Tiêu đứng dậy, "Nếu không có chuyện gì nữa, em đi trước."

Đã đến bước này, cô không biết mình còn có thể nói gì nữa.

Nhan Tiêu khắc chế giọng, nói xong cầm túi đi tới cửa, ánh mắt không nhìn bên cạnh lần nào.

Bước chân nhanh, mở cửa đóng cửa, làm liền một mạch.

Cho đến khi vào trong thang máy, nước mắt mới không nhịn được rơi ra, Nhan Tiêu che miệng ngồi dựa vào thang máy, khóc không thành tiếng.

Cô không nghĩ mình đối với anh tình cảm sâu nặng như vậy, cho đến ngày hôm nay.

Thuở thiếu thời gặp người quá tốt đẹp, cho nên cô biết sau này sẽ không bao giờ gặp người nào tốt hơn anh.

Đi ra thang máy, Nhan Tiêu dừng lại.

Bên ngoài trời mưa như thác đổ.

Nhan Tiêu không mang dù, không có cái gì che đậy được, cứ như vậy đi vào trong mưa, chưa tới mấy giây toàn thân đã ướt đẫm.

Nhưng cô không thể quay lại, Hoắc Trạch Tích không phải đường lui của cô.

Tất cả mọi điều không tốt dường như trút hết vào chiều nay.

Nhan Tiêu khẽ cắn răng, đi vào trong mưa, chạy chậm ra ngoài.

Lúc tới là từ hầm để xe đi lên, cô không quen với địa hình của tiểu khu này, chỗ này rất lớn, không thể nhìn thấy cửa ở đâu.

Mưa rơi rất lớn, giọt mưa toàn bộ đập lên người, Nhan Tiêu chạy thật là xa, bị mắc mưa không còn cách nào khác ngoài tìm chỗ trốn.

Không phải tại thời tiết lạnh mà là do mắc mưa nên lạnh, gió thổi làm nổi lên một trận da gà.

Nhan Tiêu lấy điện thoại từ trong túi xách ra, lúc này mà tìm người cứu thì chỉ còn ba mẹ và Nhiếp Sơ Sơ, ba mẹ sẽ hỏi lung tung, vậy thì chỉ có thể gọi cho Nhiếp Sơ Sơ.

Màn hình vừa sáng lên thì sau lưng đã truyền đến âm thanh quen thuộc

"Thà dầm mưa cũng không chịu trở về tìm anh?"

Điện thoại sáng cả nửa ngày không nhận được chỉ thị nên tối đi, Nhan Tiêu mới xoay người lại.

Dáng người anh thật cao, nhưng ở đây rất tối, chỉ có thể nhìn thấy những đường nét mờ mờ.

Anh cầm dù, nước đang từ từ nhỏ xuống, Hoắc Trạch Tích nói xong im lặng, đứng ở nơi đó, nhìn như một bức vẽ.

Vốn tưởng rằng đã ngừng khóc rồi, không ngờ lại lần nữa trào ra, Nhan Tiêu đứng tại chỗ, "Bị cự tuyệt mà còn quay lại tìm, tôi làm gì còn mặt mũi nữa?"

Tiếng hít mũi của Nhan Tiêu rõ ràng dị thường, Hoắc Trạch Tích đến gần hai bước, giọng hơi nghiêm nghị: "Lên lầu trước đã."

Nhan Tiêu lui về sau một bước: "Không được, bạn tôi sắp đến đón rồi."

Anh yên lặng, nghe nước nhỏ xuống từ vạt áo Nhan Tiêu, giọng hơi mềm mỏng: "Ai tới đón em?"

Có một thứ có thể đánh ngã con người, không phải thất vọng, mà là thất vọng rồi cho người ta một chút hy vọng.

Biết rõ không thuộc về mình, cố gắng buông xuống, thì anh lại xuất hiện.

Cô còn chưa kịp gọi cho Nhiếp Sơ Sơ, sẽ không có ai tới đón cô.

Khắp người là nước mưa cùng úy khuất, Nhan Tiêu vô cùng thống hận tật xấu này, chỉ cần khóc lên nhưng không dừng lại được, thút tha thút thít nghẹn ngào.

Nước mắt đột nhiên rơi vào lúc này.

Không phải lần đầu nhìn thấy Nhan Tiêu khóc nhưng Hoắc Trạch Tích vẫn không thích ứng được, chần chừ chốc lát rồi tiến lại một bước, một tay ôm cô vào ngực, nhẹ giọng an ủi: "Đừng khóc."

Cả người cô đều ướt nhưng anh thì ấm áp khô ráo, trên áo còn mùi vị sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, có thể khiến người khác ghiền.

Hai cánh tay ôm eo Hoắc Trạch Tích, cũng không để ý là mình có thể khiến anh bị ướt, đem mình áp sát vào trong ngực anh.

Thật mong thời gian sẽ ngừng lại ở khoảnh khắc này, không có người nào không thích người nào, không có ai phải buông tay ai.

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨM)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Bí Đạo Sốt Cam (3)

Đi theo Hoắc Trạch Tích lên lầu, đến phòng vệ sinh, Nhan Tiêu mới biết bộ dạng của mình có bao nhiêu chật vật.

Quần áo tất cả đều ướt, dán sát vào người, tóc cũng dính vào nhau, ánh mắt sưng đỏ lên...

Hình tượng sau khi chia tay thua thảm hại!

Nhan Tiêu mở cửa, "Anh để máy sấy tóc ở đâu vậy?"

Hoắc Trạch Tích dần dần đi tới, cô dùng cửa che mình lại, mặc dù anh đã thấy bộ dạng của mình rồi nhưng cô vẫn không thể tiếp tục để Hoắc Trạch Tích nhìn thấy nữa.

Chân Hoắc Trạch Tích dừng lại ở ngoài cửa, "Cái tủ phía dưới bồn rửa tay, ô vuông thứ hai"

Nhan Tiêu tìm được máy sấy tóc, cắm điện vào bắt đầu thổi tóc, tóc của cô không dày, mấy phút đã khô rồi.

Nhan Tiêu còn nhìn kỹ phía trên bồn rửa tay, gián lược chỉnh tề, còn để nước súc miệng và dung dịch khử trùng.

Đều là đồ cá nhân, Nhan Tiêu thấy trong bụng nhảy một cái, giống như đã xông vào cuộc sống của anh.

Tóc khô nhưng quần áo vẫn ướt, Nhan Tiêu định hỏi phía bên ngoài cô có thể thay quần áo không đã nghe thấy giọng Hoắc Trạch Tích hỏi cô có

muốn thay quần áo không, Hoắc Bình Quả trước đây có để lại một bộ.

Nhan Tiêu rất nhanh đáp ứng.

Nhận lấy quần áo, Nhan Tiêu nhanh chóng đổi lại, là bộ quần áo ngủ màu vàng nhạt, rộng thùng thình

Nhan Tiêu tự nhìn mình trong gương, nội tâm thôi miên "ta rất đẹp" mười mấy lần, sau đó từ từ mở cửa.

Hoắc Trạch Tích đứng ở cửa sổ sát đất gọi điện thoại, Nhan Tiêu chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng anh, đứng ở đây nhìn chòng chọc thật lâu.

Tại sao người vừa bị cự tuyệt mà lại đứng đây si mê như vậy?

Còn đang giùng giăng có nên quay đi hay không thì Hoắc Trạch Tích nói chuyện xong đã xoay người lại.

Hoắc Trạch Tích nhàn nhạt nhìn Nhan Tiêu, đem điện thoại để lên bàn trà: "Tôi vừa nói chuyện xong với mẹ em, tối nay ở đây, ngày mai tôi đưa em về."

Nhan Tiêu phục hồi tinh thần, mới vừa rồi là anh nói chuyện với mẹ mình? Biết vậy đã nghe lén mấy câu rồi...

Nhưng mà, điểm chính là, tối nay mình có thể ở đây?

Cảm giác... Thật là kỳ diệu!

Một buổi tối cũng có thể thay đổi một chút chứ?

Hoắc Trạch Tích chần chừ một lát, lại bổ sung: "Nếu như em muốn về, bây giờ tôi cũng có thể lái xe đưa em về."

Vừa dứt lời, một tia chớp giáng xuống, ngay sau đó là một tiếng vang như sấm, Nhan Tiêu bị dọa sợ rụt bả vai lại: "Bên ngoài... có vẻ như không an toàn."

Hoắc Trạch Tích không lên tiếng, xoay người đi vào phòng khách, Nhan Tiêu đang nghi ngờ đã thấy anh mở tủ cầm ra một túi thuốc, lại dùng ly thủy tinh khắc hình con ngựa rót nước vào, nóng hổi đưa cho Nhan Tiêu: "Uống trước đi, phòng ngừa cảm mạo."

Nhan lấy li nước, Nhan Tiêu buồn bực một lúc lâu, mới nói: "Cám ơn"

Hoắc Trạch Tích không nói tới, giống như không thèm để ý chuyện cô thích anh nữa.

Nhan Tiêu không bỏ xuống được, lên tiếng: "Sao anh lại đến tìm em?"

Anh mở ti vi, không nhìn cô, "Biết em không mang dù."

Giọng Hoắc Trạch Tích thờ ơ trầm thấp, ánh mắt đen nhánh, Nhan Tiêu nhìn chăm chăm anh một hồi, lại cúi đầu thổi nhẹ ly nước, uống thuốc.

Ti vi đang phát tin tức buổi chiều, Nhan Tiêu nhìn ti vi, không tự chủ ngồi vào một góc của salon.

Uống xong thuốc, cô cầm ly đi rửa sạch sẽ, lại ngồi xuống salon, cách Hoắc Trạch Tích một thước xa.

Trong ti vi chiếu cái gì Nhan Tiêu cũng không nghe được một chữ, không nhìn được len lén nhìn Hoắc Trạch Tích.

Hai người không lên tiếng, Hoắc Trạch Tích bị Nhan Tiêu nhìn có chút không kiên nhẫn, quay đầu nhìn cô, cùng ánh mắt của cô đối đầu.

Mặt Nhan Tiêu ửng hồng lên, lại đoan đoan chính chính ngồi thẳng, mắt nhìn ti vi, giả bộ trấn định.

Lúc ở nhà, trừ xem tin tức với ba mẹ, Nhan Tiêu không thường xem tivi, bây giờ yên lặng nhìn một hồi, không thấy hứng thú, tối hôm qua mất ngủ nên đột nhiên thấy buồn ngủ.

Lúc đầu còn vội vã mở to hai mắt, sau đó ý thức ngày càng mơ hồ, đầu dựa vào ghế salon, tìm tư thế thoải mái nhắm mắt lại.

Cảm giác được người bên cạnh hô hấp nặng nề, Hoắc Trạch Tích nghiêng đầu, nhìn thấy đầu của Nhan Tiêu để trên ghế salon đang muốn ngã.

Ý chí còn rất ương ngạnh, mặc dù ngã nhiều lần, cuối cùng mới đành hoàng nằm xuống.

Hoắc Trạch Tích nhìn Nhan Tiêu một hồi, đầu của cô lại một lần nữa muốn ngã xuống, Hoắc Trạch Tích đã đem bàn tay của mình đỡ cô.

Nhan Tiêu chìm trong mộng còn liếm liếm môi, trong bụng cảm thấy không chống đỡ nổi nữa, thoải mái đặt đầu lên tay Hoắc Trạch Tích, gò má còn cọ qua cọ lại

Da cô nhăn nhui, còn rất bụ bẫm, xúc cảm mềm mại.

Hoắc Trạch Tích hơi sững sốt, hô hấp của cô nhàn nhạt thổi lên cổ tay, ngứa ngáy. Hoắc Trạch Tích theo bản năng muốn buông tay, nhưng Nhan Tiêu động một cái, nửa người trên mất đi chống đỡ, thẳng tắp ngã xuống

...

Động tĩnh lớn như vậy mà cô chỉ nhú mày, lại tiếp tục nằm trên đùi Hoắc Trạch Tích, nửa người dưới cũng nằm trên ghế salon, đầu còn cựa một cái, tìm tư thế thoải mái ngủ tiếp.

Hoắc Trạch Tích: "..."

Không phải là cố ý chứ?

Dò xét kêu một tiếng, cô không phản ứng, Hoắc Trạch Tích đột nhiên có chút nhức đầu.

Anh đem đầu cô nhắc lên một chút, muốn giải thoát chân mình, Nhan Tiêu mơ mơ màng màng mở mắt.

Cảm giác được có một cái tay đang nâng sau ót mình, Nhan Tiêu theo bản năng quay đầu, bất ngờ không kịp chạm vào tầm mắt của Hoắc Trạch Tích.

Ước chừng phản ứng năm giây, Nhan Tiêu mới phát hiện mình đang nằm trên đùi của anh.

Đang lúc tính tát cho mình một cái xem có phải đang nằm mơ hay không thì Hoắc Trạch Tích ho khan lên tiếng: "Cô vừa ngủ trên ghế salon."

Cho nên anh liền đem em ôm đến chân anh cho dễ ngủ hả?

Cái này...

Nhan Tiêu ngồi dậy, vẫn cảm thấy mình chưa tỉnh, không tưởng tượng nổi nhìn Hoắc Trạch Tích.

Người kia cầm ly nước lên uống, lại thấy được ánh mắt của cô, mở miệng: "đi vào phòng ngủ đi."

Bây giờ Nhan Tiêu còn đang mơ hồ, còn đang đắm chìm việc mình ngủ trên đùi Hoắc Trạch Tích, nghe được câu này, không biết nghĩ cái gì, không phải là anh muốn...

Mặc dù cô thích anh, nhưng anh đâu có thích cô, làm sao có thể tùy tiện tiện... ngủ cái gì?

Cô cũng không phải là người nào tàn...

Càng nghĩ càng đáng sợ, tròng hai mắt sừng sốt hồi lâu, nhìn Hoắc Trạch Tích với ánh mắt nghi hoặc, có chút bối rối, ngồi lui về phía sau: "Em không phải loại người như vậy!"

Không phải loại người như vậy?

Là sao?

Hoắc Trạch Tích chậm rãi cau mày, hé mắt nhìn cô: "Loại người như nào?"

Nhan Tiêu cảnh giác nhìn anh: "Người tùy tiện như vậy".

Chỉ còn thiếu việc đem hai tay ngăn trước ngực mắng một câu "lưu manh" nữa là đúng bài.

Hoắc Trạch Tích hiểu ra, bật cười, tay che khóe miệng ho khan một tiếng, giải thích: "Không phải tôi với em ngủ cùng phòng đâu."

Nhan Tiêu: "..."

Hoắc Trạch Tích chỉ một cánh cửa trong hành lang: "Chỗ đó là phòng dành cho khách."

...

Cứng ngắc hai giây, Nhan Tiêu nặn ra nụ cười miễn cưỡng, "Ừ, cảm ơn."

Đầu óc nhất định là có vấn đề! Tùy tiện nghĩ cũng biết sao anh có thể là loại người như vậy được!

Thật là mất thể diện muốn chết...

Đơn giản rửa mặt một chút, Nhan Tiêu nghe được giọng nói của anh, không xa không gần, vào ban đêm hết sức nhu hòa, giống như đang gọi điện cho mẹ Hoắc.

Tại sao nghe giọng nói của anh thì lại cảm thấy buồn ngủ vậy?

Quả nhiên là sắp đến giờ nghe radio rồi.

Nhưng hôm nay không có tai nghe, hơn nữa người thật đang ở trước mặt mình, nếu như có thể nghe từ chính miệng anh nói câu ngủ ngon...

Suy nghĩ, Nhan Tiêu yên lặng thả chậm động tác, chờ Hoắc Trạch Tích cúp điện thoại.

Qua hai phút, rốt cuộc không nghe được ai nói nữa, Nhan Tiêu thấp thỏm đi ra.

Hoắc Trạch Tích chuẩn bị trở về phòng, Nhan Tiêu thấy Nhan Tiêu lò dò ra, nghi ngờ: "Còn chưa ngủ nữa?"

Nghĩ thì dễ, mà nói ra thì khó.

Nhan Tiêu chần chừ lên tiếng: "Ngủ ngon!"

Theo lẽ thường thì anh cũng nên nói một câu "ngủ ngon", nhưng mà

Thái độ hời hợt: "Ừ"

Chỉ một câu "Ừ"?

Nhan Tiêu một giây mặc niệm, lại thay đổi ý nghĩ, dù gì mình tỏ tình cũng đã bị cự tuyệt rồi, còn có gì xấu hổ hơn đâu, dứt khoát mặt dày: "Không phải anh cũng nên nói ngủ ngon sao?"

Thế giới yên tĩnh lại, Nhan Tiêu đột nhiên hồi hận, Hoắc Trạch Tích chậm chạp không nói, cô quyết định hai giây nữa sẽ chạy mất dạng.

Không nghĩ tới một giây tiếp theo anh đã mở miệng, thanh âm trong suốt hơi trầm xuống, quen thuộc, lại so với trong trí nhớ càng chân thực.

Anh nói, ngủ ngon, Nhan Tiêu.

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẦN)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Bí Đạo Sốt Cam (4)

Đồng hồ sinh học của Nhan Tiêu hôm nay ngưng hoạt động, 7 giờ Nhan Tiêu đã tỉnh dậy, sớm hơn bình thường hai tiếng.

Ngoài cửa có tiếng động, Nhan Tiêu xuống giường mở cửa đưa đầu ra xem, bên cạnh cửa sổ sát đất là bóng lưng của Hoắc Trạch Tích, mặc bộ đồ vận động bó sát người, đang chạy trên máy chạy bộ.

Ánh mặt trời không nồng không nhạt, nhuộm lên hình dáng của anh.

Mặc dù câu nói này có hơi văn nghệ ê rỗng, nhưng Nhan Tiêu cảm thấy rất chính xác --- mỗi ngày mở mắt ra nhìn thấy anh cùng ánh mặt trời, đó chính là mong ước của em trong tương lai.

Thường thức chưa lâu thì Hoắc Trạch Tích đã kết thúc vận động, chậm tốc độ từ trên máy bước xuống.

Vì vậy ổ chim trên đầu Nhan Tiêu bị phát hiện, vào giờ phút này còn đứng ở trên hành lang, yên lặng nhìn coi sau lưng.

Hô hấp của Hoắc Trạch Tích còn chưa bình tĩnh, trên tóc còn ướt, nhìn thấy Nhan Tiêu sửng sốt một chút: "Dậy sớm vậy?"

Hoắc Trạch Tích mặc quần áo thể thao, đứng ngược ánh sáng, đường nét hiện lên tròn vẹn, Nhan Tiêu nhìn thấy dáng vẻ đã lừa gạt trái tim bao nhiêu thiếu nữ, trên mặt khô nóng lên, nhìn đông nhìn tây dời tầm mắt đi: "Ừ, em tới uống nước..."

Nhan Tiêu mưu toan giải bày tại sao mình đứng đây. Đáng tiếc Hoắc Trạch Tích không quan tâm tới vấn đề này, tùy ý đáp một tiếng, đi vào phòng tắm, đóng cửa lại, mở nước lên.

Ở ngoài cửa nghe được âm thanh trong nhà tắm, Nhan Tiêu cưỡng chế mình quay mặt đi, rót ly nước đứng bên cửa sổ uống.

Hoắc Trạch Tích rất nhanh tắm xong, mấy phút liền đi ra, Nhan Tiêu không dám xoay đầu nhìn, nghe tiếng bước chân vào phòng mới chậm rãi xoay người, đi vào rửa mặt.

Quần áo ngày hôm qua bỏ vào máy giặt hơi khô đã có thể mặc được, Nhan Tiêu thay quần áo của mình mới cảm giác an toàn.

Hoắc Trạch Tích ngồi ở phòng khách xem tạp chí, thấy Nhan Tiêu mặc xong đi ra, buông tạp chí xuống: "Đi ra ăn cơm."

Nhan Tiêu ừ một tiếng, Hoắc Trạch Tích còn nói: "Sau đó tôi đưa em về nhà."

Ngồi trên xe Hoắc Trạch Tích, Nhan Tiêu xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sau lần này, cô còn lý do gì để gặp anh chứ? Vừa bị cự tuyệt, lại không có gì liên lạc...

Nghĩ nhập thần, Hoắc Trạch Tích nhìn cô một cái: "Nhan Tiêu?"

Nhan Tiêu phút chốc quay đầu nhìn anh: "Ừ?"

Xe chạy ra khỏi tiểu khu, giọng nói anh nhàn nhạt: "Chưa thắt dây an toàn."

Nhan Tiêu chợt ồ một tiếng, thắt chặt dây, lại không nhìn được hỏi: "Chúng ta đi đâu vậy?"

"Gần đây có một quán trà sớm." Hoắc Trạch Tích vừa nói vừa đánh tay lái quẹo cua.

Trong trung tâm thành phố có một quán trà nổi tiếng, bởi vì là cuối tuần nên rất đông người, hai người lên lầu hai mới có chỗ ngồi.

Bàn bên cạnh có một nhà năm người đến ăn điểm tâm, đứa con nít hai ba tuổi ngồi trên ghế yên lặng ăn bánh bao, những người lớn đang nói chuyện trời đất.

Sau khi ngồi xuống, người bạn nhỏ kia vẫn nhìn chăm chăm Hoắc Trạch Tích, sau đó từ từ dịch lại gần, tay nắm chặt nửa cái bánh bao, đầu mỡ đưa cho anh: "Chú ăn, chú ăn..."

Nhan Tiêu kinh ngạc cười, hóa ra Hoắc Trạch Tích không chỉ có duyên với phụ nữ mà còn thu hút nhiều đứa con nít như vậy!

Hoắc Trạch Tích ngồi hơi cúi người, vô ý cười lên, "Chú không ăn đâu."

Bà nội bên cạnh đứa trẻ quát một tiếng: "Kiều Kiều, con đang làm gì vậy?"

Sau khi đi tới mới phát hiện nam nhân bên cạnh cháu gái, cười ôm cháu lại gần, "Mình ăn rồi mà còn đưa chú ăn?"

"Chú đẹp trai!" Đứa bé tên là Kiều Kiều lớn tiếng nói ra lý do.

Nhan Tiêu: "..."

Xong rồi, từ nhỏ đã như vậy, sau này nhất định là một vũ trụ siêu cấp mê trai!

Nhìn qua Hoắc Trạch Tích...

Anh lại đang cười, sau lưng đang viết hai chữ to "Ôn nhu"

Nhan Tiêu không cam lòng, uống một hớp sữa đậu nành: "Em cũng cảm thấy anh rất đẹp trai."

Hoặc Trạch Tích chuyển ánh mắt nhìn qua Nhan Tiêu, không ngờ cô sẽ nói những lời này, cũng không biết nên nói tiếp cái gì.

Nhan Tiêu nhìn anh không phản ứng, "Tại sao bé ấy nói anh đẹp trai thì anh lại cười, còn em nói anh đẹp trai thì anh lại không có biểu cảm gì?"

Hoặc Trạch Tích không thể hiểu được: "Anh nên có biểu tình gì?"

Nhan Tiêu mặt dày: "Cười với em a!"

"..."

Hoặc Trạch Tích không để ý tới cô, đem một mâm bánh sầu riêng* đẩy về phía cô: "Khi ăn đừng nói chuyện."

* là một loại bánh dùng sầu riêng làm nhân, nặn hình tam giác rồi nướng lên, giống bánh kẹp sầu riêng bên mình.

Nhan Tiêu liếc thấy Hoặc Trạch Tích bày ra vẻ nghiêm chỉnh, bủi môi một cái nhưng không nhin cười được.

Dựa theo kế hoạch, cơm nước xong đưa Nhan Tiêu về nhà, trước khi xuống xe hai người ngồi yên tĩnh một lúc, Nhan Tiêu không mở cửa xe, đã tới nhà của cô.

Hoặc Trạch Tích một tay cầm vô lăng, không thúc giục.

"Hoặc Trạch Tích..." giọng nói Nhan Tiêu có chút trầm: "Em cảm thấy em vẫn còn thích anh."

"Chờ qua một thời gian ngắn nữa, em sẽ không cho là như vậy." Giọng nói anh bình tĩnh

Nhan Tiêu cau mày: "Em không phải là nhất thời kích động."

Thái độ Nhan Tiêu kiên quyết, Hoắc Trạch Tích dứt khoát thẳng thắn hỏi: "Em thích anh ở chỗ nào?"

Mới biết chưa tới một tháng, thậm chí không có quá nhiều tiếp xúc, nói không phải nhất thời rung động, Hoắc Trạch Tích không tin.

"... Cái gì em cũng thích." Thanh âm càng ngày càng yếu.

Yên lặng mấy giây, anh lên tiếng: "Rất nhiều chuyện cần phải từ từ tìm hiểu mới biết rõ được."

Hoắc Trạch Tích vừa dứt lời, Nhan Tiêu nhìn nhìn anh: "Vậy anh có nguyện ý để em hiểu rõ hay không?"

Đổi mặt chớp mắt một cái, trong ánh mắt Nhan Tiêu có gì đó sáng lên, Hoắc Trạch Tích quay đầu, không nhìn nổi khao khát trong mắt cô nữa, đáp một néo: "Mấy năm học đại học này phải chăm chỉ, đừng lãng phí thời gian."

Lời nói xong, Nhan Tiêu không đáp lại.

Cô đột nhiên cảm thấy mình là một con cờ, tự cho là đi thật nhiều bước, cách anh gần một chút, nhưng chỉ cần anh dùng một câu nói đã định rõ bờ và nước.

Vì vậy tự cho là đích gần ngay trước mặt, biến thành không thể vượt qua.

"Em biết", Nhan Tiêu cúi đầu mở cửa xe đi ra ngoài, tay khoát lên cửa xe chần chừ một cái chớp mắt, lại đóng lại.

Đã sớm nên biết, ném thử một lần nữa, kết cục vẫn giống nhau.

Đi hết mấy bước, Nhan Tiêu không nhìn được quay đầu, xe Hoắc Trạch Tích đã biến mất không thấy.

...

"Anh nói một chút đi, Nhan Tiêu rốt cuộc không tốt chỗ nào?"

Hoắc Bình Quả đuổi theo anh, không ngừng chất vấn.

Mắt thấy Hoắc Trạch Tích lên lầu vào phòng ngủ đóng cửa, Hoắc Bình Quả lại xông tới chặn cửa lại, nói: "Anh nói một chút đi mà!"

Hoắc Bình Quả liều chết không sợ, Hoắc Trạch Tích cảm thấy phiền lòng, "Đừng đi theo anh nữa!"

"Anh không nói, em với mẹ không cam lòng." Hoắc Bình Quả lôi mẹ ra, gia tăng uy hiếp dụ dỗ.

Cô nói xong, Hoắc Trạch Tích lãnh đạm nhìn cô, không tiếng động cảnh cáo.

Hoắc Bình Quả bị nhìn chăm chăm có hơi sợ hãi, thái độ mềm mỏng một chút: "Nhan Tiêu trừ thân chưa đủ cao, những phương diện khác đều rất tốt, hơn nữa không phải gần đây lưu hành "dễ thương nhất là người lùn" sao? Nói thật, hai người rất xứng đôi!"

Hoắc Trạch Tích buông tay đè chốt cửa ra, yên tĩnh chớp mắt: "Em ấy còn đang đi học."

Hoắc Bình Quả vì Nhan Tiêu tranh cãi: "Cái này là sao? Em có quen một người chị, bây giờ hai mươi sáu tuổi vẫn còn đang đi học."

Cô căn bản không hiểu ý anh, Hoắc Trạch Tích sờ trán một cái, hơi kiên nhẫn giải thích: "Ý anh là em ấy còn nhỏ."

Hoắc Bình Quả cau mày: "Chị ấy đúng là còn đi học, anh yêu cầu người ta trưởng thành hơn hả?"

"Anh không có yêu cầu, chỉ cảm thấy không thích hợp."

"Nhưng mà... chị ấy rất thích anh!" Hoắc Bình Quả trưng ra biểu tình khấn trương.

Hoắc Trạch Tích lãnh đạm: "Ở cái tuổi của em ấy, thích cũng nhanh mà không thích nữa cũng nhanh."

"Nhưng người ta thích anh rất lâu rồi, không phải đùa giỡn." Hoắc Bình Quả bắt đấm dĩ giải thích.

Câu "thích rất lâu" này không thể nào kiểm chứng, hai người gặp mặt lần đầu tiên cũng cách đây nửa tháng, Hoắc Trạch Tích không muốn dây dưa với em gái ở cái đề tài này nữa, đóng cửa: "Anh thay quần áo."

"Anh, thật sự anh không có cảm giác gì với chị Nhan Tiêu à?" Hoắc Bình Quả ở ngoài cửa không phục hỏi.

Hoắc Trạch Tích cởi nút áo không nói, ngoài cửa lại tiếp tục: "Nếu quả thật không được, vậy sau này đối với cô ấy cũng tốt, đừng cho cô ấy hy vọng thì cô ấy sẽ không đau khổ nhiều."

Sững sốt chốc lát, Hoắc Trạch Tích tiếp tục cởi áo, không lên tiếng

....

Nhan Tiêu về nhà liền chạy thẳng lên phòng, mẹ Nhan muốn cản lại hỏi chuyện nhưng cô đã chạy vào phòng đóng cửa rồi.

Ngã xuống giường, coi như cái gì cũng không có, giả vờ như không khó chịu.

Lại không điều khiển được mở WeiBo của Hoắc Trạch Tích, tối qua không thể nghe, bây giờ cầm tai nghe vào.

Giọng nói của anh sạch sẽ thuần túy, cứ như không phải là giọng nói đã làm Nhan Tiêu khổ sở.

Có khi chợt nghĩ rằng, có phải mình chỉ thích cái này, thích thế giới không nhìn thấy Zain, mà không phải là Hoắc Trạch Tích.

Hồi kết thúc là một bài ca dao tối tăm, không tính là đau thương, vậy mà Nhan Tiêu lại muốn khóc.

Ngoài cửa mẹ Nhan cảm thấy lạ, đẩy cửa ra đã thấy mặt Nhan Tiêu đang vùi vào chăn, kêu cô một tiếng cũng không đáp lại.

"Tiêu Tiêu, thế nào rồi?" mẹ cô ngồi ở mép giường, nhẹ nhàng vỗ cô.

Nhan Tiêu ngẩng đầu lên, nuốt nước mắt vào: "Không có gì."

Mẹ Nhan theo bản năng: "Có phải tối qua xảy ra chuyện gì không? Con không biết..."

"Mẹ! Đừng nói bậy bạ, người ta đối với con một chút tình cảm cũng không có." Nhan Tiêu vừa cúi đầu nhìn ngón tay, giọng bình thản có chút không bình thường.

Nhìn tình huống này là bà cũng biết rồi, dừng một chút, an ủi: "Bất cứ chuyện gì trên đời này đều không thập toàn thập mỹ, người ta không thích con, sau này tự nhiên sẽ gặp người con thích cũng thích con, con còn nhỏ như vậy, sợ cái gì?"

Nhan Tiêu bây giờ không nghe được cái gì ngoài "Con còn nhỏ", trong giọng nói mang nức nở: "Nhưng con chỉ thích anh ấy!"

"Chờ một thời gian sau con sẽ không thích nó nữa, không có gì không thay đổi cả..."

Mẹ Nhan còn chưa nói hết, Nhan Tiêu cắt đứt: "Sẽ không!"

"Không thử một lần làm sao biết không?"

Không nghe radio của anh mỗi đêm, không đi gặp anh nữa, có phải sẽ không thích anh nữa?

Nhưng cô có chút lo sợ, nếu thật không thích anh nữa, mình sẽ thành hình dáng gì?

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨM)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Bánh Mật Nướng Phô Mai (1)

Gần đây Nhan Tiêu có điểm lạ. Các bạn cùng phòng không hện mà cùng có tư tưởng

Từ sau khi cuối tuần cô về nhà rồi lên, không chỉ không trốn học mà mỗi ngày còn luyện tập khiêu vũ say mê, thật là chăm chỉ khiến người khác tức lộn ruột.

Mặc dù chăm chỉ là rất tốt, nhưng cả người cô đều trong trạng thái---

"Nhan Tiêu?" Tiểu Giai đưa năm ngón tay quơ quơ trước ánh mắt trống rỗng của Nhan Tiêu

Nhan Tiêu lấy lại tinh thần, lại múc một muỗng cơm cà ri bỏ vào trong miệng, biểu tình nhàn nhạt.

"Sao cậu gần đây ăn cơm mà cũng có thể bước vào cõi thần tiên vậy?" Tiểu Giai lo lắng nhìn cô.

"Đại khái... là ngủ không ngon." Nhan Tiêu cười an ủi Tiểu Giai "Không sao đâu."

Từ mấy ngày trước sau khi bày tỏ bị cự tuyệt, loại chuyện này đã chẳng lạ lùng gì, không riêng gì ngăn người khi ăn cơm, lúc đang luyện tập giang chân cũng ngăn người, khi đi học cũng ngăn người, trước khi ngủ cũng ngăn người, theo như lời của Nhiếp Sơ Sơ là tinh thần của Nhan Tiêu bất bình thường.

"Có phải bởi vì mấy ngày nay cậu không nghe kênh radio của Zain hay không?" Nhiếp Sơ Sơ dè dặt hỏi

"Qua mấy ngày thì quen thôi." Nhan Tiêu ngược lại nói ra lời rất trấn tĩnh.

Nhưng qua mấy ngày nữa, không giảm mà trạng thái bệnh tình có chút tăng thêm, đạt đến cấp bậc xuất thần nhập hóa.

Hôm đó bỗng phát sinh chuyện, Nhan Tiêu ở bên cửa sổ phơi vớ. Nhan Tiêu lấy vớ móc vào sào phơi đồ, kết quả vớ chưa móc vào thì cô đã giẫm phải băng ghế ngồi, nửa người ở bên ngoài, trượt chân rơi xuống.

Hên là Nhan Tiêu ở lầu hai, cách mặt đất chỉ có ba bốn thước, té vào trong bụi cỏ, đau nhứt mấy giây rồi hôn mê mất đi tri giác.

Bị đưa đi bệnh viện, nữ sinh ở kí túc xá bùng nổ, liên hệ với các loại phản ứng thất thần gần đây của Nhan Tiêu, đưa ra lời đồn từ "Nữ thần khiêu vũ đại học X bởi vì uất ức tự sát không thành công" mở rộng biến thành "Nữ thần khiêu vũ đại học X bởi vì thất tình uất ức tự sát không thành công."

Tin vọt truyền bá rộng rãi khắp trang web trường, chúng trai tơ rối rít lên diễn đàn bày tỏ "Người làm tổn thương nữ thần là ai? Là đàn ông ra đây một chọi một!"

Nhiếp Sơ Sơ mới nhìn thấy cái tin tức thiếu chút nữa bị dọa chết, trước tiên chạy tới bệnh viện, Nhan Tiêu vẫn còn ở trong phòng cấp cứu, ba mẹ Nhan Tiêu cũng chạy tới, mẹ Nhan gấp tới bật khóc, hỏi Nhiếp Sơ Sơ và bạn cùng phòng của cô rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Kết hợp lời báo cáo các cử chỉ dị thường gần đây của Nhan Tiêu cùng lời bổ sung của Nhiếp Sơ Sơ về việc Nhan Tiêu tỏ tình thất bại, mọi người

nhất trí cho ra kết luận: người nam nhân kia đã khiến tâm tình Nhan Tiêu bị tổn thương dẫn đến cô ưu tư uất ức muốn nhảy lầu tự sát.

Mà người đàn ông thần bí cận kề khiến nữ thần tổn thương, giờ phút này đang làm việc tại lầu một phòng 102, không biết trời đất gì.

Vẫn là Nhiếp Sơ Sơ kịp phản ứng, dẫu sao lần trước bị vu oan làm ăn trộm bị bắt khiến cô không thể xóa nhòa.

Chẳng qua Nhiếp Sơ Sơ cũng biết, bộ dạng ba mẹ Nhan Tiêu cuống cuồng lên, nói ra sự thật do Hoắc Trạch Tích làm ra là một chuyện không sáng suốt.

Từ phòng cấp cứu đi ra, Nhan Tiêu lại đưa về phòng bệnh, kết quả chẩn đoán khá tốt, xương bấp chân bị bó lại và não chấn động nhẹ, không tính là nghiêm trọng.

Giữa trưa một đồng người ngồi trên mép giường, Nhan Tiêu mở mắt ra thấy chiến trường thì bị dọa, mơ mơ màng màng nói chuyện: "Mọi người... sao lại ở đây?"

"Sẽ không bị mất trí nhớ chứ? Bác sĩ mau tới! Con gái tôi giống như bị mất trí nhớ rồi!" mẹ Nhan vừa nói vừa gân giọng kêu bác sĩ, một bên hốt hoảng hỏi Nhan Tiêu: "Tiêu Tiêu, biết ta là ai không?"

Nhan Tiêu: "..."

"Tại sao không nói chuyện a! Tiêu Tiêu..." vừa nói xong đã che miệng khóc thút thít.

"Mẹ! Mẹ khóc cái gì vậy? Con đâu có chết!" Nhan Tiêu vừa nói vừa giơ tay giúp mẹ lau nước mắt, lại bị ba Nhan đè tay xuống: "Đừng lộn xộn, đầu óc con còn chưa hồi phục đâu!"

Đầu óc...

"Đầu óc con làm sao?" Nhan Tiêu nghe cha nói những lời này hết hồn.

"Não chấn động một chút, con nói xem con..." Ba Nhan đang muốn hỏi chuyện cô nhảy lầu, suy nghĩ một chút rồi dừng lại, hóa thành một tiếng thở dài.

"A Tiêu, cậu không biết đâu, lúc nghe tin tức từ trường của cậu, tớ bị hù sợ muốn chết!" Nhiếp Sơ Sơ ngồi ở mép giường kéo tay Nhan Tiêu: "Không có sao là tốt rồi!"

Chuyện mới xảy ra trong nháy mắt mà đã truyền xa vậy rồi? Nháo lớn dữ vậy?

Nhan Tiêu nhìn về phía bạn cùng phòng, dùng ánh mắt hỏi.

Tiểu Giai mặt đầy lo lắng giải thích: "Tất cả các bạn học ở trường đều đặc biệt quan tâm tới cậu, vừa rồi ở dưới lầu có rất nhiều người muốn lên thăm đều bị chúng tớ khuyên ở lại, cậu dưỡng bệnh thật tốt là được rồi, lần sau tâm trạng không tốt phải nói cho bọn tớ biết, đừng hành động đại dột như vậy nữa!"

Sao nghe cứ có vẻ lạ lạ?

Nhan Tiêu cau mày, trong đầu không biết các bạn ở trường học nghĩ như thế nào, chắc là không biết cô nhảy vợ mà té xuống lầu đâu hả? Biết thì mất mặt lắm.

Suy nghĩ một chút Nhan Tiêu hỏi: "Chuyện tớ té xuống lầu không có người nghĩ kì quái đâu đúng không?"

Mọi người đứng đó nhìn nhau, mẹ Nhan Tiêu mở miệng trước: "Đừng sợ, mặc dù mọi người đều biết nhưng cũng đều rất quan tâm con, con đừng

suy nghĩ nhiều!"

Nhan Tiêu lại cảm thấy mơ mơ màng màng: "Không phải, bọn họ biết cái gì?"

"Biết chuyện cậu tỏ tình thất bại nên nhảy lầu a!" Tráng Tráng ở một bên không nhịn được nói ra chân tướng.

Nhan Tiêu: "..."

Khoan khoan, hình như não sau khi chấn động còn để lại di chứng, làm sao mình phản ứng không kịp?

Đối mắt với những đôi mắt trong phòng, Nhan Tiêu có chút lờ mờ: "Ai nói tớ là vì chuyện đó mà nhảy lầu?"

Mặc dù sự thật nghe có vẻ hoang đường nhưng so với việc thất tình nhảy lầu nghe còn lọt tai hơn.

"Không phải tại vậy hả?" Nhiếp Sơ Sơ mở lời đầu tiên

"Tớ..." Nhan Tiêu không nói nổi nữa, "Trí tưởng tượng của mọi người thật tốt nha!"

Vậy không lẽ cả trường đều cho rằng cô bởi vì một người đàn ông mà đau buồn muốn chết dẫn đến nhảy lầu tự tử hả?

Lần này nhảy vào sông Amazon cũng rửa không sạch a...

...

Mà giờ phút này ở lầu dưới bệnh viện:

Y tá A: "Nghe nói chưa? Trên lầu có người nữ sinh bởi vì thất tình mà nhảy lầu tự tử đó. Tố chất tâm lý nữ sinh bây giờ cũng kém quá."

Y tá B: "Tớ cũng vừa nghe nói do tớ tình bị cự tuyệt mà nhảy lầu đó!"

Y tá C: "Nhảy lầu mà lại chọn lầu hai? Rõ ràng là muốn gây động tĩnh tới cái người nam kia!"

"Tên là gì nhỉ? Nhan Tiêu?"

"Hình như là vậy, chờ lát nữa tớ lên lầu nhìn thử xem..."

Còn chưa thỏa luận xong các cô đột nhiên thấy Hoắc Trạch Tích đứng sững sốt ngoài hành lang.

Chưa kịp chào hỏi, các cô đã nhìn thấy biểu tình thâm trầm của anh, anh đang nhanh chóng đi về thang máy phía đối diện, nhấn nút lên lầu.

Các y tá trở mắt nhìn nhau.

Kể xong ngọn nguồn câu chuyện, Nhan Tiêu cảm thấy hết sức mệt mỏi, mà phản ứng là:

Nhiếp Sơ Sơ nén cười, ba mẹ hoài nghi, bạn cùng phòng còn đang mơ màng.

Ừ, đã làm sáng tỏ xong rồi.

Đang tuyệt vọng trong lòng, ngoài cửa đột nhiên truyền tới ba tiếng gõ cửa, thấy rõ người đi tới, Nhan Tiêu suýt nữa ngất xỉu.

Hoắc Trạch Tích mặc áo bác sĩ nên ba mẹ Nhan còn tưởng là bác sĩ đến xem bệnh tình, mẹ Nhan vội vàng nói rõ tình huống: "Con bé mới vừa tỉnh, có lẽ còn hơi mơ màng, bác sĩ khám thử một chút đi!"

Nhan Tiêu trực tiếp đứng hình, nhìn chăm chăm Hoắc Trạch Tích một câu cũng không nói được.

Hoắc Trạch Tích đứng ở đó, biểu tình âm trầm hiếm thấy, cứ lãnh đạm nhìn Nhan Tiêu.

Nhiếp Sơ Sơ kịp thời phát huy tình đồng chí vội vàng kêu lên: "Bác sĩ Hoắc? Sao anh lại tới đây?"

Nhan Tiêu: "..."

Mẹ Nhan hồi hồn lại, kinh ngạc nhìn Hoắc Trạch Tích: "Cậu là..."

"Chào cô chú, con là Hoắc Trạch Tích." Giọng nói anh hòa hoãn, tự giới thiệu mình.

Đối với ba Nhan mà nói, Hoắc Trạch Tích xuất hiện nhất định là đồng lửa cháy sạch lại dội vào một thùng dầu, trong lòng có lửa đốt, giọng không hòa nhã: "Ai kêu cậu tới?"

Nhan Tiêu vừa nghe giọng của cha, bị sợ phải kêu to: "Ba! Con muốn ăn khoai lang nướng ở dưới lầu, ba đi xuống mua cho con được không?"

Vừa nghe là biết con gái đang che chở cho tiểu tử này, mẹ Nhan cũng khuyên ba Nhan: "A Tiêu muốn ăn, ông xuống lầu mua đi."

Thuận tiện bóp tay ông một cái, dùng ánh mắt ra hiệu.

Ba Nhan liếc Hoắc Trạch Tích một cái, không nói chuyện, buồn bực đi ra ngoài.

Nhan Tiêu dùng ánh mắt tỏ ý kêu Nhiếp Sơ Sơ cùng các bạn ra ngoài, Nhiếp Sơ Sơ còn muốn đôi co nhưng vẫn kéo các bạn cùng ra.

Bây giờ trong phòng bệnh chỉ còn mẹ con Nhan Tiêu và Hoắc Trạch Tích, bầu không khí thoáng đạt trở lại.

Nhan Tiêu ngồi trên giường bệnh, cúi đầu không nói lời nào, mẹ Nhan lên tiếng phá vỡ bế tắc: "Bây giờ dì mới nhớ là con làm ở bệnh viện này đó, bao nhiêu năm không gặp rồi..."

Hoặc Trạch Tích dừng hai giây, trực tiếp hỏi: "Dì, bây giờ em ấy như thế nào rồi?"

Mẹ Nhan nói: "Không sao, bó bột xương bấp chân, não chấn động nhẹ, tổng thể không có gì đáng ngại."

Hoặc Trạch Tích nhìn cái chân trái của Nhan Tiêu treo lơ lửng, tầm mắt lại chuyển tới nhìn vẻ mặt hốt hoảng của cô.

Mẹ Nhan hiểu cái gì nên xoay người muốn đi: "Vậy dì đi ra ngoài trước, bác sĩ Hoặc cứ khám cho Nhan Tiêu đi nha!"

Sau khi nghe tiếng đóng cửa Hoặc Trạch Tích mới hơi trầm xuống mở miệng: "Em cảm thấy như vậy đáng giá lắm sao?"

Nhan Tiêu ngẩng đầu, Hoặc Trạch Tích dường như đang tức giận, trong nhất thời cô không biết nên nói cái gì.

"Anh đã thấy rất nhiều bệnh nhân, vì có thể lưu lại trên thế giới này mà mỗi ngày đều chịu đựng hành hạ. Vậy còn em, xem mạng sống là đồ chơi sao?"

Giọng nói anh nghiêm nghị, hình như đang đè nén ưu tư.

"Em không có ý nghĩ muốn tự sát!" Nhan Tiêu cau mày nhìn anh

"Vậy tại sao em phải làm như vậy? Cho là có thể khiến anh áy náy?"

Biểu tình của anh vẫn lạnh lùng như cũ, đi thẳng vào vấn đề chất vấn.

Nhan Tiêu chỉ cảm thấy trong đầu là một mớ hỗn loạn, muốn giải thích, nhưng trong lòng đang từ từ lan tràn một cảm giác đau khó tả: Không cần phải giải thích, tóm lại anh đã nghĩ cô như vậy, chắc hẳn ở trong lòng anh cô là một người bốc đồng như vậy rồi.

Nhan Tiêu nằm xuống, quay sang đưa lưng về phía Hoắc Trạch Tích: "Em muốn ngủ."

Cô nghiêng đầu, trên gối ướt đẫm, đem nửa mặt vùi vào trong chăn, không lên tiếng.

Chỉ cần anh nói một câu đã khóc, mình thật là không có tiền đồ... Nhan Tiêu bắt đầu ghét bản thân mình.

Hoắc Trạch Tích yên lặng hồi lâu, Nhan Tiêu cũng không lên tiếng, bầu không khí giăng co.

Cuối cùng Nhan Tiêu hít sâu một hơi: "Em không có nghĩ muốn làm anh áy náy, nếu như chuyện này quấy rầy đến anh, em chỉ có thể nói là không phải tại anh..."

Lời nói tận lực kéo xa khoảng cách, Hoắc Trạch Tích không nói gì. Giữa hai người có cái gì đó đang lơ lửng.

Tiếng hít sục sục của Nhan Tiêu ở trong chăn, nghe mơ mơ hồ hồ.

Chần chừ mấy giây, Hoắc Trạch Tích quý thần xui khiến đến gần mép giường, giơ tay vén cái chăn đang che mặt Nhan Tiêu lên, cô lại dùng tay che mắt, muốn đem chăn kéo về lại bị Hoắc Trạch Tích nắm cổ tay kéo lại: "Bây giờ lại nói xin lỗi với anh? Như vậy là xong chuyện rồi sao?"

Không kìm nén được nữa, Nhan Tiêu thút thít nói: "Dù sao em nói gì hay làm gì cũng sai, vậy anh nghĩ thế nào thì nghĩ..."

Nói mới được một nửa giọng nói đã nghẹn ngào.

Kìm nén mỗi đêm không được nghe âm thanh của anh để tâm tư không nghĩ tới anh nữa, đè nén tình cảm tận sâu trong lòng, cô cũng không biết nên làm gì nữa.

Khổ sở và thất vọng tích lũy trong lòng giờ khắc này đã tìm được cửa ra.

"Em cảm thấy như vậy rất vô nghĩa, thích anh ba năm, rốt cuộc gặp được nhưng cái gì cũng không dám nói, cái gì cũng cẩn thận, vậy anh nói cho em biết đi em phải làm sao bây giờ?"

Nhan Tiêu vừa nói vừa che mắt, không ngừng khóc.

Hoặc Trạch Tích phút chốc ngẩn ngơ, bàn tay cầm tay Nhan Tiêu dần dần buông.

"Từ lúc bắt đầu nghe kênh radio của anh ba năm trước, mỗi tối em đều nghe, cho nên lúc ở bệnh viện gặp anh rất nhanh liền nhận ra đó là anh... Em rất sợ sau khi biết anh sẽ không thích em, cho nên không dám nói gì, nhưng bây giờ em phát hiện em vẫn khiến anh khổ, em xin lỗi..."

Nhan Tiêu liên tục nói một tràng, giống như đang làm bầm lâu bầu, sau đó dừng lại hít sâu một hơi; đem hết tâm sự nói ra cho nhẹ lòng cũng được xem là một loại dũng cảm.

Hoặc Trạch Tích chậm chạp không lên tiếng, Nhan Tiêu chậm rãi lấy tay che mắt mình ra, thấy anh hơi nhíu mày, ánh mắt phức tạp nhìn cô, con người đen nhánh thâm thúy, Nhan Tiêu nhìn nhưng không hiểu.

Lỡ nói ra hết rồi không lẽ anh cảm thấy phiền ư?

Không biết phải đối mặt với Hoắc Trạch Tích như thế nào, Nhan Tiêu quay đầu, miễn cưỡng duy trì bình tĩnh, "Em muốn nghỉ ngơi, bác sĩ Hoắc không cần đứng đây nữa đâu."

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨM)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Bánh Mật Nướng Phô Mai (2)

Y tá phòng khám 102 phát hiện, hôm nay bác sĩ Hoắc tâm trạng không tốt, ngoại trừ những việc cần thiết phải mở miệng, còn không thì không lên tiếng, cả người tỏa ra khí lạnh khiến không ai dám đến gần.

Trạng thái như vậy kéo dài cho đến khi tan làm, vội vã thu dọn đồ đạc rời đi.

Ngồi lên xe, Hoắc Trạch Tích cầm tay lái suy nghĩ mấy giây, mở điện thoại lên gọi một cuộc.

"A lô, anh?" Điện thoại vang lên mấy tiếng, đầu kia truyền tới tiếng nói Hoắc Bình Quả.

Hoắc Trạch Tích đeo tay nghe lên, lái xe ra khỏi bãi đậu, "Chuyện của Nhan Tiêu em có biết không?"

"Nhan Tiêu? Chuyện gì?"

Yên lặng hai giây, anh lên tiếng: "Nhảy lầu."

Đầu kia Hoắc Bình Quả hít một hơi, âm thanh phóng đại: "Cái gì?"

"Người khác nói là tự sát, cô ấy nói không phải, bây giờ anh không biết như thế nào, tóm lại nằm ở bệnh viện trung tâm."

"Tại sao có thể như vậy? Cái gì mà nhảy lầu?" Hoắc Bình Quả kinh ngạc nói xong, lại hỏi: "Không phải tại anh chứ?"

Hoắc Trạch Tích dừng một hồi, không đáp hỏi ngược lại: "Sao em không nói anh biết chuyện cô ấy biết anh làm kênh radio?"

Đã lái qua chuyện khác nên một hồi Hoắc Bình Quả mới phản ứng kịp: "Cái gì mà em nói chứ? Cô ấy biết lâu rồi!"

Hoắc Trạch Tích không lên tiếng, Hoắc Bình Quả lại nói tiếp: "Em nhớ cô ấy có từng nói rất lâu trước đã biết anh rồi, hình như thích anh thật lâu..."

Nghe em gái nói xong Hoắc Trạch Tích yên lặng chốc lát, không có tiếp tục nói chuyện, "Anh đang lái xe, cúp đây."

Hoắc Bình Quả vội vàng: "Em còn chưa hỏi xong bây giờ Nhan Tiêu có gì nguy hiểm không?"

"Không có gì đáng ngại."

"Vậy ngày mai em đến thăm cô ấy."

Đáp một tiếng, Hoắc Trạch Tích tháo tai nghe xuống.

Hoàng hôn buông xuống, trên đường đèn sáng rực bốn phía, Hoắc Trạch Tích trầm mặc lái xe, chân mày đang nhíu lại không giãn ra.

Buổi sáng ngày thứ hai, dưới ánh mắt nghi ngờ của y tá, bác sĩ Hoắc xuất hiện ở khu nội trú.

Khu nội trú rất ít bác sĩ khoa miệng đến thăm, vì vậy các em gái y tá rình mò đứng ở cửa rồi rít nhìn anh, ánh mắt sáng hẳn.

Luôn có thể nhìn nam thần từ xa, hôm nay lại được diện kiến tận mắt, mọi người bắt đầu kịch liệt trao đổi ánh mắt, có người không nhìn được tò mò: "Sao bác sĩ Hoắc lại đến đây vậy?"

"Đến thăm bệnh nhân."

Hoắc Trạch Tích nhàn nhạt đáp lại một câu, bỏ lại hàng loạt ánh mắt dò xét nhìn vào hành lang.

Nhớ được phòng bệnh của Nhan Tiêu nhưng lại do dự đứng ở cửa, ngần ngại hai giây đã mở cửa phòng bệnh ra.

"Có phải anh em tới không nhỉ?" Hoắc Bình Quả đang gọt trái cây cho Nhan Tiêu, nghe tiếng mở cửa quay đầu ra xem, "A đúng là anh ấy!"

Nhan Tiêu cúi đầu ăn trái cây, không nhìn cửa.

"Em tới sớm vậy?" Hoắc Trạch Tích đi tới nhìn Nhan Tiêu một cái, quay qua Hoắc Bình Quả hỏi chuyện.

"Đúng vậy, dì Nhan mới vừa đi... A! Em đột nhiên phát hiện anh mặc áo bác sĩ cực kì đẹp trai, có đúng vậy không chị Nhan Tiêu?" Hoắc Bình Quả vừa nói vừa liếc về giường bệnh, phát hiện mặt Nhan Tiêu có gì đó không đúng.

Hoắc Trạch Tích ho khan một tiếng, "Hai người ăn sáng chưa?"

"Ăn từ sớm rồi." Hoắc Bình Quả đáp trả, nghĩ bầu không khí là lạ.

Bên này Nhan Tiêu vừa ăn xong miếng quýt cuối cùng, lại bắt đầu lột trái khác, không ngừng đầu lên nhìn anh.

Hoắc Bình Quả bị kẹt giữa không khí này nên thấy lúng túng, bắt đầu hâm nóng bầu không khí: "Chờ A Tiêu mấy ngày nữa xuất viện, chúng ta đi ăn nhà hàng Thái ở trong trung tâm đi, mới khai trương, nghe nói là thức ăn chính gốc!"

Nói xong vẫn trầm mặc.

Hoắc Bình Quả liếm liếm môi khô cắn, còn chưa buông tha: "Anh, lúc đó anh cũng phải tới nha!"

"Thương gân động cốt một trăm ngày, trung tâm thành phố nhiều người như vậy, cô ấy có sơ suất gì em phụ trách phải không?" Hoắc Trạch Tích không nóng không lạnh nhưng nghiêm khắc chê trách.

Vốn là thuận miệng nói một câu lại bị anh khó khăn quở trách nên hơi bực bội: "Đương nhiên là em phụ trách, không để anh phụ trách đâu, anh dữ cái gì?"

Hai người giống như sắp tranh chấp, nhân vật chính rốt cuộc nhịn không được, Nhan Tiêu mở miệng: "Bác sĩ nói là đang khôi phục tốt, ra ngoài chắc không có vấn đề gì đâu."

Hoắc Bình Quả nhận ra bầu không khí hơi mờ ám, quyết định đi tránh trước, vì vậy đứng dậy: "Vậy em ra ngoài gọi điện thoại một chút, hai người nói chuyện đi!"

Trải qua chuyện ngày hôm qua, Nhan Tiêu chỉ cảm thấy đối mặt với Hoắc Trạch Tích một đường sống cũng không có.

Toàn bộ bí mật đã bị lộ rồi, làm sao mà đối mặt được nữa.

"Hôm nay thấy khá hơn chút nào không?" giọng Hoắc Trạch Tích bình thường, như bác sĩ quan tâm bệnh nhân.

Nhan Tiêu gật đầu: "Đầu không mơ màng nữa."

Hoắc Trạch Tích quan tâm cô cứ như hôm qua không xảy ra chuyện gì cả, Nhan Tiêu do dự một chút, đột nhiên kêu anh: "Bác sĩ Hoắc..."

Hoắc Trạch Tích nhẹ nhàng ừ một tiếng, Nhan Tiêu nói tiếp: "Ngày hôm qua không giải thích rõ cho anh, thật xin lỗi."

Thái độ của cô thay đổi một trăm tám mươi độ, Hoắc Trạch Tích khẽ run, ngay sau đó hơi nhú mày: "Giải thích cái gì?"

"Em té xuống lầu bởi vì bất cẩn, không liên quan tới anh." Nhan Tiêu hơi cúi đầu

Đang lúc yên lặng, Nhan Tiêu giương mắt liếc trộm, chạm vào ánh mắt Hoắc Trạch Tích, lại sợ anh không tin, nói thêm: "Là thật!"

Ngay sau đó Hoắc Trạch Tích mở miệng: "Anh biết rồi."

"Cho nên không phải là em không quý trọng bản thân mình, sau này cũng sẽ không như vậy nữa." Nhan Tiêu tiếp tục trần thuật, là chuyện ngày hôm qua chưa kịp nói ra, nhưng giọng nói ngày càng nhỏ: "Sau này em cũng sẽ cẩn thận, sẽ không té xuống lầu nữa..."

Thái độ hôm nay và hôm qua hoàn toàn khác nhau, giống như là hai người khiến Hoắc Trạch Tích hơi kinh ngạc, trầm ngâm hai giây lại cười, "Sao hôm nay lại hiểu chuyện vậy?"

Trong giọng nói còn có chứa niềm vui, Nhan Tiêu lại nghe ra mấy phần cứng chiều, đầu ngẩng lên, nhìn về mặt còn chưa hết cười, tim chợt đập nhanh hơn một nhịp.

Tựa hồ mình nói chuyện có chút thân mật, Hoắc Trạch Tích dần dần thu nụ cười, tay xỏ vào túi áo khoác, "Vậy anh xuống lầu trước."

"Ừ" Nhan Tiêu gật đầu

Đi được một nửa, anh dừng lại, xoay người: "Người nhà sẽ đến đưa cơm sao?"

"Bọn họ bận bịu, em kêu y tá đặt cơm hộp của bệnh viện là được rồi." Nhan Tiêu ôn thuận trả lời.

Không còn lời nào để nói, Hoắc Trạch Tích chậm rãi gạt đầu, kéo cửa ra rời đi.

Chờ sau khi Hoắc Trạch Tích đi, Nhan Tiêu vẫn còn đang choáng váng, rõ ràng tối hôm qua không hy vọng, tại sao bây giờ lại dưng lên ý chí muốn chinh phục chiến đấu rồi?

....

Té gãy chân cũng được hai ngày rồi, Nhan Tiêu nằm trên giường, được bác sĩ dặn dò nên không dám cử động, có lúc cái chân cảm thấy tê rần cũng chỉ bóp bóp vài cái.

Đối với người trời sinh hiếu động như Nhan Tiêu thật là khó chịu. Hơn nữa bây giờ mỗi ngày đều ăn canh xương hầm, đồ ăn vặt toàn bộ đổi thành thuốc bổ Canxi cùng vỏ con nhộng*, Nhan Tiêu nhìn thấy tivi quảng cáo xuất hiện xương cốt đều thấy hãi hùng.

* thuốc có vỏ ngoài như hình con nhộng, bên trong là thuốc

Đối với chuyện gãy chân, Nhan Tiêu cũng ko gấp gáp, dầu sao sau khi hồi phục cũng không ảnh hưởng tới việc khiêu vũ của cô, nhưng ba mẹ Nhan cuống cuống lo lắng, thấy trên mạng có nhiều bài viết nói quá nên sợ việc khiêu vũ của cô bị ảnh hưởng.

Ghê hơn nữa là mẹ Hoắc đến thăm, hai người không biết hơi sợ nên đi hỏi bác sĩ, hai người đàn bà trung niên quần bác sĩ hỏi một trận, người bác sĩ xuống lầu ăn cơm vô tình nói ra chuyện với mẹ Hoắc làm bệnh viện dậy sóng, tin đồn Nhan Tiêu và Hoắc Trạch Tích nổi lên.

Cũng có người biết Hoắc Trạch Tích đến thăm cô nên thêm dầu vào mỡ, khiến quan hệ của hai người trong mắt người khác càng thêm mê ly.

Nhan Tiêu vì ở trong phòng bệnh suốt ngày nên không biết tin tức bên ngoài, không biết tin bất quá về mình đã bay đầy trời, bên bác sĩ Hoắc thì không ai dám hỏi trực tiếp, Hoắc Trạch Tích cũng không quan tâm nhiều, cho dù biết trong bệnh viện có lời đồn cũng không coi ra gì, không biết tin bất quá đã tới trình độ nào rồi.

Nhan Tiêu bất tri bất giác đã ở bệnh viện hơn một tuần lễ.

Nhưng Nhan Tiêu không nghĩ là bạn của Hoắc Trạch Tích cũng đến thăm cô.

Là người bác sĩ mang mắt kính hôm trước, Nhan Tiêu thấy anh nhưng không nhớ ra tên, hên là anh ta khá nhiệt tình, ngồi ở trước giường bệnh hỏi han, Nhan Tiêu ngó tới bảng tên trên ngực anh rồi mới chào hỏi: "Bác sĩ Lưu sao biết tôi ở đây?"

Lưu Du nghĩ trong lòng, sao anh có thể không biết được? Nhưng cũng không giải thích Nhan Tiêu nghe, tùy ý nói đùa: "Thần giao cách cảm mà!"

Lưu Du nhắc tới chuyện khiêu vũ của Nhan Tiêu, hai người trao đổi hòa hợp, Lưu Du thích nói giỡn, Nhan Tiêu phối hợp hi hi ha ha.

Vì vậy khi mở cửa phòng bệnh đi vào, hai người đang nói chuyện rất vui vẻ.

Hoắc Trạch Tích nhìn thấy cảnh này thì tâm khế run, hai người này thân nhau từ bao giờ vậy?

Nghĩ lại một chút thì Nhan Tiêu đối với ai cũng thân thiện tự nhiên, trừ anh ra.

Hoắc Trạch Tích nhẹ nhàng gõ cửa phòng bệnh, nghe tiếng hai người cùng nhìn ra.

Khóe miệng Lưu Du nở nụ cười, "nam chính tai tiếng tới rồi."

Giọng của Lưu Du không lớn, chỉ để Nhan Tiêu nghe, cô đang nghi ngờ thì Lưu Du ghẹo: "Thật đúng lúc nha bác sĩ Hoắc!"

Hoắc Trạch Tích không để ý, nhìn Nhan Tiêu: "Hồi phục thế nào rồi?"

Nhan Tiêu không cười chỉ đồng thực phẩm: "Mỗi ngày đều ăn mấy cái này đương nhiên là hồi phục không tệ rồi."

"Khí sắc gần đây của Tiểu Nhan tốt hơn nhiều rồi, lúc trước quá gầy, mập một chút mới đáng yêu!" Lưu Du hết sức tự giác chen vào.

Lưu Du kêu "Tiểu Nhan" nghe rất thân thiết, giống như đã quen biết từ lâu.

Hoắc Trạch Tích đột nhiên nghĩ tới cái gì, giấu ánh mắt đi

Ngược lại Nhan Tiêu bắt được điểm chính, có chút bất an: "Tôi trông rất mập hả?"

"Cũng không có, chỉ là có da thịt hơn trước, anh thích như vậy." Lưu Du như cũ cười không đứng đắn

Nhan Tiêu chỉ coi như một lời nói đùa, nhìn về phía Hoắc Trạch Tích, phát hiện biểu cảm hơi lãnh đạm của anh, không biết thế nào.

"Hôm nay cậu rất rảnh rồi?" Hoắc Trạch Tích không nhịn được chất vấn Lưu Du

Lưu Du hơi nhú mày, cười càng thêm khoa trương: "Không phải cậu cũng rảnh rồi hả?"

Cho dù không hiểu nhưng Nhan Tiêu vẫn thấy không khí hơi lạ, không biết mở miệng thế nào, suy nghĩ mấy giây: "Bác sĩ Hoắc hôm nay có bận

không?"

"Cũng hơi bận." Hoắc Trạch Tích nhàn nhạt trả lời

"Vậy anh đi xuống làm việc tiếp đi!" Nhan Tiêu tự nhận bản thân hết sức quan tâm cho anh mà trả lời.

Nói xong cô mới phát hiện hình như hơi lạnh tỏa ra từ người Hoắc Trạch Tích.

Nhan Tiêu thấy hơi hoảng.

Cô không suy nghĩ nhiều, chỉ sợ anh lên thăm mình sẽ quấy rầy đến công việc của anh, không nghĩ lời mình nói ra hàm ý muốn đuổi người, cũng không biết, hai người kia nghe thấy thì sẽ nghĩ Hoắc Trạch Tích đang làm phiền cô nói chuyện cùng Lưu Du.

Lưu Du hồi nãy còn đang đùa giỡn bây giờ lại thấy nghiêm trọng, ho khan một tiếng: "Tôi nhớ hình như mình còn có việc, vậy tôi đi trước!"

"Vậy cũng được, bái bai!" Nhan Tiêu ngoắc tay cười cười.

Chờ sau khi Lưu Du đi, Nhan Tiêu quay đầu nhìn Hoắc Trạch Tích: "Bác sĩ Hoắc... Anh không đi hả?"

Hoắc Trạch Tích nhìn cô, âm thanh không tự chủ được trầm thấp: "Có thật là em muốn anh đi không?"

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨM)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Bánh Mật Nướng Phô Mai (3)

Lần này đến phiên Nhan Tiêu ngơ ra.

Có thật là em muốn anh đi?

Câu này là có ý gì? Cô hoàn toàn không biết trả lời thế nào nha!

Nhan Tiêu khẩn trương liếm môi, không nói lời nào.

Thấy Nhan Tiêu thấp thỏm, Hoắc Trạch Tích lại hỏi: "Ở đây một mình với anh em còn chưa thấy quen hả?"

Nhan Tiêu: "..."

Cuối cùng dưới ánh mắt của Hoắc Trạch Tích, Nhan Tiêu hơi cắn răng: "Không phải."

Cô vẫn không ngẩng đầu nhìn anh, Hoắc Trạch Tích yên lặng một giây rồi nói: "Vậy thì thả lỏng đi."

...

Xem ra Hoắc Trạch Tích hoàn toàn không hiểu được cảm giác căng thẳng khi ở trước mặt người mình thích.

Nhan Tiêu gật đầu, "Rất, rất thả lỏng."

Đang lúc yên lặng, ánh mắt anh chuyển hướng nhìn chân của Nhan Tiêu: "Qua mấy ngày nữa đổi thanh nẹp thì có thể ngồi xe lăn ra ngoài

hóng gió được rồi."

Những lời này khiến Nhan Tiêu kích động, mở to hai mắt: "Thật hả?"

Cô còn tưởng rằng phải nằm trên cái giường này suốt mấy tháng trời cơ.

Nhìn thấy dáng vẻ hớn hở của cô thì biểu cảm của Hoắc Trạch Tích mới dịu đi một chút, "Nhưng mà chỉ có thể nhờ y tá đẩy xuống vườn hoa dưới lầu vòng vòng một chút thôi."

Chỉ cần có thể đi ra ngoài là thỏa mãn lắm rồi, không nhịn được vui vẻ bật cười, ngẩng đầu lên thì thấy Hoắc Trạch Tích đang nhìn mình.

Tim đập rối loạn, Nhan Tiêu cười híp mắt: "Chờ em có thể xuống giường thì anh đẩy em xuống lầu tản bộ được không?"

Nói xong thấp thỏm nhìn anh.

Nhìn khuôn mặt đầy mong đợi, Hoắc Trạch Tích khóe miệng không nén được nở nụ cười, "Có thể."

Trở lại phòng bệnh, Lưu Du đang ngồi lên ghế chờ Hoắc Trạch Tích

Hoắc Trạch Tích nhìn ánh mắt bát quái của anh ta đang nhìn mình: "Cậu nhìn cái gì?"

Lưu Du hí nửa con mắt, chậm rãi nói ra: "Yêu rồi."

"Mới vừa ăn cơm xong, đừng làm tớ thấy nổi da gà." Hoắc Trạch Tích cầm điều khiển lên chỉnh máy lạnh giảm hai độ.

Lưu Du đứng lên, đưa ngón trỏ và ngón giữa tay phải lên, đi đến trước mắt Hoắc Trạch Tích: "Tớ nói là ánh mắt cậu nhìn Nhan Tiêu đó."

Hoắc Trạch Tích bật cười, bỏ qua Lưu Du đi tới máy nước rót nước: "Lại nói nhảm."

"Không phải, bác sĩ Hoắc, tớ đặc biệt hy vọng cậu thích con gái."

Hoắc Trạch Tích đang uống nước, thiếu chút nữa bị sặc, "Con gái? Cậu nói gì vậy?"

Có khi nào mà anh thích con trai đâu?

Lưu Du vừa nói vừa thở dài, "Trong bệnh viện tớ và cậu tương đối thân, đa số phái nữ nói tớ và cậu..."

"Dừng!" Hoắc Trạch Tích đi tới, "Sao tớ không biết?"

"Bởi vì mọi người thấy cậu lạnh lùng, mà tớ thì hòa ái thân thiện, cho nên mọi người chỉ dám nói cho tớ nghe thôi."

Lưu Du dương dương tự đắc nói.

Hoắc Trạch Tích cười một tiếng, đẩy Lưu Du ra ngồi lên ghế bác sĩ: "Mấy hôm trước trên mạng có nói thế này, "tớ chưa từng thấy người nào vô sỉ như cậu"."

Lưu Du tựa vào cạnh bàn: "Nói thật này, Nhan Tiêu thích cậu, ai cũng có thể nhìn ra."

Hoắc Trạch Tích không lên tiếng, dừng mấy giây mở báo cáo ra xem.

Lưu Du bĩu môi, "Nói với cậu chán chết! Tớ đi đây!"

Chờ Lưu Du đóng cửa phòng bệnh lại, Hoắc Trạch Tích mới từ từ ngẩng đầu, khép báo cáo lại ném qua một bên.

Hoặc Trạch Tích nhìn đồng hồ đeo tay, cách thời gian khám bệnh buổi chiều nửa tiếng nữa, rảnh rỗi ngồi một hồi, lại lấy điện thoại di động ra, quỳ thần xui khiến gõ tên Nhan Tiêu vào Baidu.

Hoặc Trạch Tích không hiểu về Nhan Tiêu nhiều như Lưu Du, Nhan Tiêu làm gì trên mạng anh mơ hồ không rõ lắm.

Video khiêu vũ của Nhan Tiêu hiện lên rất nhiều, Hoặc Trạch Tích do dự một chút rồi tùy ý nhấn vào.

Sau khi video bắt đầu, Hoặc Trạch Tích đột nhiên có cảm giác giác như thế giới mới đang mở ra, còn thấy càng xem càng không tưởng tượng nổi.

Chưa nói về việc hay hay dở, Hoặc Trạch Tích tương đối để ý những bình luận. Những người xem video này đều là đàn ông cả sao?

Những lời trêu đùa cùng thổ lộ...

Hoặc Trạch Tích càng nhìn càng thấy chướng mắt, cuối cùng ném điện thoại qua một bên, nhíu mi suy nghĩ.

...

Nhan Tiêu khôi phục rất tốt, bác sĩ đã thay thạch cao, gỡ nẹp, chân cô cuối cùng đã có thể thấy ánh mặt trời.

Mấy ngày nay Hoặc Trạch Tích không lên thăm Nhan Tiêu, mỗi đêm nghe radio đều có cảm giác kì diệu, không có cảm giác hời hợt, nhưng cũng không thấy thân thiết, có lúc nghe một chút thì thấy đặc biệt thích anh, mỗi khi anh chúc ngủ ngon đều kích động không thôi; có lúc lại không hy vọng, trong lòng kìm nén, dè chừng thói quen này.

Tóm lại từ sau khi tỏ tình thất bại, tâm trạng cô hỗn độn lên xuống như đường Parapol trong toán học.

Nhan Tiêu mỗi ngày đều ra sức nịnh nọt, cô y tá rất cuộc cũng đồng ý đẩy cô xuống lầu đi dạo, dùng hết sức đem cô tới xe lăn, mặc quần áo bệnh nhân đẩy ra ngoài.

Vào thang máy chung còn có một cụ già cùng được đẩy trên xe lăn làm Nhan Tiêu cảm thấy như mình cũng già theo.

Hai người y tá có vẻ thân quen, ra khỏi thang máy còn một bên đẩy một bên nói chuyện, Nhan Tiêu và cụ già cũng được đẩy đi chung, cụ già nhìn chăm chăm Nhan Tiêu khiến cô có hơi sợ hãi, trong đầu nghĩ có phải trên mặt mình dính gì không, sờ một cái thì đâu có gì, lại nhìn cụ già cười một tiếng.

"Cô bao nhiêu tuổi rồi?" bất thành linh cụ già mở miệng

Người lớn tuổi nói chuyện nghe không rõ lắm, Nhan Tiêu mơ mơ hồ hồ trả lời: "Con hai mươi, cụ lớn tuổi chưa ạ?"

"Ta, ta tuổi chuột." Cụ già trả lời như vậy

Nhan Tiêu bối rối đếm một lần mười hai con giáp, lại bắt đầu đoán là năm nào, cụ già đột nhiên lại vỗ vỗ tay vịn xe lăn của Nhan Tiêu: "Tiểu cô nương, tuổi còn trẻ không cần luẩn quẩn trong lòng nha!"

Nhan Tiêu: "..."

Tại sao ngay cả cụ già cũng biết tin đồn nhảm này?

Nhan Tiêu chảy mồ hôi, "Không, không luẩn quẩn trong lòng."

Trong lòng từ từ hiện linh cảm xấu, không phải là mọi người trong bệnh viện đều nghĩ cô nhảy lầu tự sát chứ?

Sau đó còn thuận miệng truyền bậy bạ...

Ngồi xe lăn trong vườn hoa, Nhan Tiêu hỏi y tá: "Cô nghĩ xem có phải mọi người đều nghĩ tôi nhảy lầu tự sát không?"

Y tá bị Nhan Tiêu hỏi không biết trả lời thế nào, trong đầu nghĩ rằng người nhảy lầu tự sát đều có khuynh hướng hậm hực, nếu để cho cô ấy biết chuyện của mình đều bị mọi người biết, không chừng sẽ lại làm ra chuyện nguy hiểm hơn...

Vì vậy có lòng tốt nói láo: "Không có nhiều người biết đâu, hướng chi đây là bệnh viện, mọi người đều thấy những chuyện kỳ quái hơn rồi, sẽ không để tâm chuyện của cô đâu."

Cô ấy nói mập mờ, Nhan Tiêu hồ nghi nhưng cũng mặc kệ không lên tiếng, để cô ấy đẩy đi dưới ánh mặt trời.

Hai người đang trò chuyện thì một y tá khác vội vàng đi tới, kề tai cô y tá này nói gì đó, người ngoài sau đột nhiên cúi đầu hỏi Nhan Tiêu: "Xin lỗi, bây giờ tôi có chút việc, hay là cô ngồi ở phía trước chờ tôi một chút?"

Nhìn dáng vẻ chắc là trong bệnh viện có chuyện quan trọng, Nhan Tiêu nhìn mặt trời ngày càng lên cao: "Không có sao, vậy cô đẩy tôi vào đi, tôi tự lên thang máy trở về phòng bệnh."

"Không sao chứ?" Y tá vẫn hơi không yên

Nhan Tiêu cười đẩy cái bánh xe, xe lăn trượt một khúc: "Yên tâm đi, tôi có thể tự làm mà."

Y tá thấy vậy đưa Nhan Tiêu đến thang máy rồi vội vàng cùng y tá khác rời đi.

Bây giờ là buổi trưa, là thời gian nghỉ ngơi, không có người nào đi thang máy, Nhan Tiêu thấy cửa thang máy mở liền đẩy bánh xe tiến vào.

Thang máy lớn, Nhan Tiêu phát hiện cách nút ấn còn một khoảng mới tới nên đẩy bánh xe lui về phía sau.

Không có kinh nghiệm ngồi xe lăn nên động tác rất vụng về, nửa ngày còn chưa lui được, cửa thang máy tự động đóng lại.

Hai giây sau, thang máy chuyển động, càng kỳ quái hơn là không phải đi lên mà là...đi xuống.

Chắc là dưới lầu có người ấn nút?

Nhan Tiêu không để ý, thang máy từ "B1" biến thành "B2"...

Cô nhớ rõ lần trước tới thăm bác sĩ Hoắc, ngồi xe từ tầng hầm đi ra, vậy bãi đỗ xe là tầng hầm B1, vậy tầng hầm B2 là...

Trong đầu hiện lên mấy hình ảnh, Nhan Tiêu đột nhiên hoảng lên, cô không quên chỗ này là bệnh viện, là nơi ma quỷ tập trung nhiều, mà nhà xác bệnh viện thì thường ở dưới tầng hầm, lầu B1 không phải thì là B2, vậy...

"A __"

Nhan Tiêu không thể kìm lại mà hét lên một tiếng, cô thấy cửa thang máy mở ra, bên ngoài một người cũng không có...

Vậy tại sao thang máy lại đi xuống?

Sợ hãi vô lấy Nhan Tiêu, cô hốt hoảng chuyển động bánh xe, dùng nửa người trên cố gắng ấn nút, không ngờ xe lăn lại bị lật, nửa người trên còn chưa thu hồi trọng tâm, Nhan Tiêu trực tiếp ngã ra ngoài thang máy.

Chỗ xương bị gãy đau nhứt, Nhan Tiêu hít một hơi lạnh, ngồi dậy nhìn thấy cửa thang máy chậm rãi khép lại, bên trong còn chiếc xe lăn của cô.

Không dám đứng lên, Nhan Tiêu chỉ có thể nhìn thấy thang máy đang đi lên, cách Nhan Tiêu càng ngày càng xa.

Không phải là "chỗ đó" chứ?

Nhan Tiêu đảo mắt nhìn bốn phía, ánh đèn không hề sáng, vách tường trắng rợn người, bên kia có một cánh cửa, đi vào chắc là một gian rất lớn, ngoài cửa có tấm giấy màu vàng, chữ đỏ viết "Người không phận sự miễn vào"

...

Ở bệnh viện!

Tầng hầm B2 ở bệnh viện!

Nửa bóng người cũng không có! Bên ngoài có chữ "không phận sự miễn vào" là có ý gì?

Nhan Tiêu nhắm hai mắt lại, cảm thấy sau lưng bắt đầu lạnh, nổi hết da gà.

Hôm nay những chuyện không bình thường trong thang máy, thật là giống như... giống như do ma quỷ sắp đặt!

Lúc này nhất định phải tỉnh táo!

Nhan Tiêu hít sâu một hơi, không nhìn vào nơi âm u kia nữa, định vịn tường đứng lên, nhưng dựa vào một cái chân thối thì làm sao đứng được?

Chỗ xương gãy lại đau nhứt, giống như có vô số cây kim đang châm vào, cô lại dè dặt ngồi chồm hồm xuống, nếu đứng lên cũng sẽ ảnh hưởng

ngghiêm trọng hơn tới chỗ xương đang bắt đầu lành.

Thân thể đau đớn cùng nỗi sợ hãi, Nhan Tiêu ai oán than trời trách đất, hối hận khi không mang theo điện thoại...

Sau khi cô phát ra âm thanh, trong nhà xác cũng phát ra âm thanh huyền ảo, giống như là... tiếng của túi nylon.

Trong đầu đột nhiên lướt qua, một xác chết tóc tai rối bù, từ trong túi bò ra ngoài, vết máu từ từ lan tới...

"A ----- cứu mạng! Có quỷ aaaaaa!" Nhan Tiêu không nhận được nữa, nhắm mắt lại kêu to lên.

Đã đến giới hạn chịu đựng, nếu thật là thấy hình ảnh đó chắc chắn Nhan Tiêu sẽ bị hù mà chết luôn.

Đang tê tâm liệt phế, cửa của căn nhà kia bị đẩy ra...

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨM)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Bánh Mật Nướng Phô Mai (4)

Nghe một tiếng cửa mở "két", trái tim Nhan Tiêu cũng rúng rời.

Kêu đến nỗi giọng khàn đi, đầu óc cô cuối cùng cũng thả lỏng.

Hình như nghe được giọng nói... Nhan Tiêu he hé mắt nhìn phía bên kia, nhìn thấy một bóng người đứng ở cửa.

Ánh sáng quá mờ, cô nhìn không rõ, tâm lý phòng tuyến lại tiếp tục oanh tạc, không để ý giọng đã khàn mà lại hét chói tai.

Cả hai mươi mấy tầng lầu cũng bị tiếng hét của Nhan Tiêu vang dội.

"Chưa kêu đủ à?" Bên kia "người" nói chuyện

Cẩn thận nghe hình như là giọng đàn ông.

Vậy ít nhất cũng không phải nữ quý. Nhan Tiêu từ từ buông tay che lỗ tai xuống, mở mắt ra, âm thanh cũng sắp không phải là của mình nữa, thử thăm dò mở miệng: "Anh là người hay là quý?"

Người nọ đột nhiên cười lên, lại đến gần, "Cô nương thấy thế nào? Gãy chân còn xuống đây chạy loạn?"

Nhan Tiêu thấy đó là một người đàn ông trẻ tuổi, sừng sốt năm giây rồi đột nhiên phát khóc.

Tiếng khóc vừa phát ra so với tiếng hét còn chói tai hơn, người đàn ông kia thấy màng nhĩ mình rung lên, cau mày ngồi chồm hổm xuống: "Lại

đây! Tôi đỡ cô!"

Đi quý môn quan một chuyến mà Diêm Vương không thu nhận mình thiệt là hạnh phúc, Nhan Tiêu nhích người qua, cảm giác an toàn đã trở lại, mồm miệng không rõ vừa khóc vừa nói: "Cảm ơn anh, rất cảm ơn anh! Tôi sắp bị hù chết rồi!"

Được đỡ dậy, tâm trạng kích động còn chưa hết, siết chặt tay người kia, không ngừng lặp lại "cảm ơn anh", tiêu ca ca buồn cười, lại thấy rõ mặt của Nhan Tiêu: "Ai! Cô là bác sĩ Hoắc..."

Chuyện cụ thể thì không biết, chỉ biết cô có tin đồn cùng bác sĩ Hoắc.

Nghe được ba chữ "bác sĩ Hoắc", Nhan Tiêu khóc càng hăng hái, cửa thang máy từ từ mở ra, xe lăn không thấy, cô được tiêu ca ca đỡ đi vào.

Tiếp theo Nhan Tiêu đều mơ mơ màng màng, được ôm ra khỏi thang máy, ánh nắng trở nên chói mắt, bị ánh mắt của mọi người soi mói thẳng tới phòng khám của Hoắc Trạch Tích.

Ngồi ở băng ghế ngoài cửa, nữ y tá nhìn Nhan Tiêu khập khiễng chân, trên mặt còn dáng vẻ chưa tỉnh liền mở cánh cửa kêu vào bên trong: "Bác sĩ Hoắc, anh mau đến xem bạn gái anh như thế nào này?"

Có bệnh nhân bên trong, vừa nghe tiếng liền nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Hoắc Trạch Tích, "Bác sĩ Hoắc có chuyện gì cứ ra ngoài xem trước đi!"

Hoắc Trạch Tích bỏ bút đèn vào túi áo, nghi ngờ đứng dậy ra cửa.

Nhan Tiêu nhìn thấy Hoắc Trạch Tích đi ra, muốn đứng lên, bị tiêu ca bên cạnh đỡ dậy, giải thích với Hoắc Trạch Tích: "Cô ấy không biết sao mà chạy tới nhà xác bên dưới, có vẻ bị sợ rồi!"

Nhan Tiêu nghe được sắc mặt đột biến, thật là nhà xác hả?

Bên trong thật là toàn người chết! Mặc dù lúc ấy cũng đoán được nhưng mà sự thật đúng vậy thì cảm giác bây giờ còn sợ hơn, Nhan Tiêu cảm thấy sau lưng mình toát ra khí lạnh.

Nhìn bộ dạng bị dọa không nhẹ, Hoắc Trạch Tích cúi đầu nhẹ kêu cô một tiếng, Nhan Tiêu phục hồi tinh thần lại, chậm rãi ngẩng đầu: "Chỗ đó là nhà xác..."

Nói đến chữ cuối cùng thì âm thanh đã thành nước nở.

Người kia đứng bên cạnh xem vui vẻ thúc giục Hoắc Trạch Tích: "Bác sĩ Hoắc mau an ủi người ta đi, bị dọa sợ thành người gì rồi kìa!"

Không biết làm sao tự nhiên lại chạy đến nhà xác, nhìn Nhan Tiêu bị dọa mà Hoắc Trạch Tích chỉ cảm thấy buồn cười, trong lòng mềm xuống, bất giác giúp cô lau nước mắt, giống như dỗ con nít: "Nhiều người nhìn như vậy mà em còn khóc nữa."

Nhan Tiêu thút tha thút thít, vừa khóc vừa nói câu rất dông dài: "Lúc ấy em còn tưởng mình chết chắc, lại không đứng nổi, ở trong đó toàn là thi thể..."

Chắc là bị hù rất sợ đây, Hoắc Trạch Tích một bên lau nước mắt cho Nhan Tiêu một bên bình tĩnh nghe, sau đó đưa tay nắm tay cô, từ phía sau xoa xoa tóc Nhan Tiêu, ôn nhu: "Bây giờ không sao nữa rồi, không cần sợ..."

Y tá và bác sĩ nhìn thấy một màn này rớt rít nhìn chỗ khác, cố nín cười, lơ đãng ho khan mấy tiếng, dùng ánh mắt trao đổi.

Chỉ có Lưu Du vừa cười vừa lắc đầu: "Chậc chậc chậc, ngược cầu rồi!"

Giọng nói trấn an của Hoắc Trạch Tích rất hiệu quả, Nhan Tiêu từ từ ngừng thút thít.

Chờ cô ổn định lại, Hoắc Trạch Tích mới buông cô ra, người cao nên hơi cúi đầu, "Em về trước đi, chỗ này anh không trì hoãn lâu được."

"Ừ, vậy anh mau vào đi!" Nhan Tiêu áy náy, hít mũi thúc giục nói.

Bác sĩ y tá cũng mau chóng đi khỏi hiện trường, Hoắc Trạch Tích gọi một y tá lại, dặn dò đẩy Nhan Tiêu lên lầu rồi mới đi vào phòng khám.

"Bác sĩ Hoắc làm bạn trai thiệt là ân cần nha!" các y tá rối rít.

"Đúng vậy, vậy mà lần trước bác sĩ còn chối không phải là bạn gái anh tới, hôm nay cô ấy vừa khóc bác sĩ đã đau lòng rồi."

"Thật hâm mộ! Muốn tìm một người bạn trai như bác sĩ Hoắc quá!"

...

Lưu Du ở kế bên châm trà vô tình nghe đoạn đối thoại của các cô, đi tới bàn y tá gõ gõ: "Ai ai ai, chăm chỉ làm việc đi!"

"Bác sĩ Lưu, có phải anh rất buồn không?" y tá cười trộm hỏi.

"Sao tôi lại phải buồn?"

"Bác sĩ Hoắc bị đoạt đi á!" nói xong chúng y tá đều bật cười.

Lưu Du: "..."

Một giây trước còn gán ghép, một lời không hợp thì trêu ghẹo...

Đàn bà con gái thật đáng sợ!

Trở lại phòng bệnh để bác sĩ khám một lần nữa, chỗ xương gãy không đáng ngại, Nhan Tiêu chỉ cảm thấy nỗi sợ trong lòng tương đối lớn, nhưng Hoắc Trạch Tích đã an ủi rồi, bây giờ cái gì cũng chữa khỏi.

Cô y tá để Nhan Tiêu lại trong thang máy tới xin lỗi, Nhan Tiêu ngược lại áy náy, chỉ tại mình bất cẩn, gần đây để cho Hoắc Trạch Tích gặp bộ dạng mít ướt của mình quá nhiều lần, sợ anh sẽ cảm thấy mình rất yếu ớt.

Anh không thích nữ sinh yếu ớt, có phải hồi nãy mình khóc rất giống tiểu công chúa không?

Bản thân cô cũng không thích người có bệnh công chúa, chắc là lại gây ấn tượng xấu cho anh rồi.

Suy nghĩ bậy bạ một trận, Nhan Tiêu phiền não nhét mấy cái bánh ngọt nhỏ vào miệng cho hả giận, kết quả cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Nhan Tiêu nghiêng gò má nhìn sang, thấy rõ người tới thì mém chút nữa bị sặc.

Một miệng đầy bánh ngọt nên không nói được, vội vàng che miệng nhìn Hoắc Trạch Tích.

Người kia dĩ nhiên nhìn thấy cô đang che giấu cái gì, khóe miệng nở nụ cười, "Không ăn cơm trưa hả?"

Nhan Tiêu trong miệng ngậm đồ, nói không rõ: "Không..."

"Chờ một chút Bình Quả sẽ tới." Hoắc Trạch Tích vừa nói vừa đi lại cửa sổ, vén màn lên, ánh mặt trời liền chiếu lên tường.

Đứng ở trong ánh mặt trời, Hoắc Trạch Tích bị nhuộm vàng, khuôn mặt lấp lánh, hiện lên mấy phần trầm tĩnh.

Nhan Tiêu lúc này mới nuốt xuống miếng bánh ngọt, không lên tiếng, không muốn quấy rầy bức họa đẹp này, trong lòng vô hạn triền miên muốn thổ lộ với ai đó: Mình thích người thật là đẹp trai.

Nhan Tiêu không giấu được vẻ si mê, Hoắc Trạch Tích nhìn ánh mắt rực cháy của cô thì khẽ run rồi sau đó dời tầm mắt đi như không có chuyện gì, "Sau này ở trong bệnh viện đừng có chạy lung tung."

"Lần này là ngoài ý muốn, em cũng không ngờ tới..." Nhan Tiêu nhỏ giọng biện giải cho mình.

Hoắc Trạch Tích dừng lại một chút, "Còn nữa, đừng cứ gặp chuyện là khóc."

Câu này khiến Nhan Tiêu ngây ngẩn, lại lập tức giải bày: "Thật ra em không hay khóc đâu."

"Vậy sao mỗi lần thấy em..." Hoắc Trạch Tích theo bản năng nói được một nửa rồi dừng lại.

Nhan Tiêu biết anh muốn nói gì, suy nghĩ lại thì đúng là, khi trước là bị cự tuyệt nên khóc, nhưng lần trước cùng lần này sao khóc nhỉ?

Chưa nghĩ ra câu trả lời thì đã có ai gõ cửa rồi.

Lên tiếng đáp lại, là Hoắc Bình Quả trong tay đang cầm hai hộp thức ăn.

"A Tiêu đói bụng không?" Hoắc Bình Quả vừa nói vừa đem hộp thức ăn để lên bàn, vừa liếc nhìn Hoắc Trạch Tích, "Đều tại anh không nói sớm một chút, lúc gọi điện tới cũng sắp 12 giờ rồi, vội quá làm được có mấy món, không ngon cũng đừng chê nhé!"

Là anh gọi Hoắc Bình Quả làm cơm trưa cho mình?

Nhan Tiêu sửng sốt một chút, tâm tình phức tạp, nhìn Hoắc Bình Quả mở hộp đựng thức ăn ra mà cảm động: "Cảm ơn em, phiền em quá!"

Hoắc Bình Quả: "Đừng nói với em những lời rỗng tuếch đó chứ.."

Nhan Tiêu đang muốn cười, Hoắc Bình Quả còn chưa nói xong lại tiếp tục, "Vậy làm chuyện thực tế hơn, lấy thân báo đáp đi!"

"Hoắc Bình Quả..."

Nhan Tiêu bối rối, chưa kịp nói chuyện, Hoắc Trạch Tích đã lên tiếng trước rồi.

"Em nói Nhan Tiêu lấy thân báo đáp cho em mà, sao anh lại hung dữ vậy?" Hoắc Bình Quả cười đến run người, vẻ mặt đặc ý.

Nhan Tiêu yên lặng nhận lấy đôi đũa Hoắc Bình Quả đưa, cúi đầu nhin cười ra tiếng.

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨM)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Bánh Mousse Anh Đào (1)

Chỉ cần có Hoắc Bình Quả ở trong phòng thôi cũng đủ náo nhiệt rồi, mặc dù chỉ có ba người.

Hoắc Trạch Tích ra cửa nhận một cú điện thoại, Hoắc Bình Quả giúp Nhan Tiêu gọt táo, Nhan Tiêu đột nhiên nghĩ đến tên của cô ấy, không nhịn được cười: "Bình Quả gọt táo."

Hoắc Bình Quả bị trêu chọc ngẩng đầu, giơ dao gọt trái cây lên: "Có tin em gọt chị trước luôn hay không?"

Hai người đùa giỡn mấy câu, Hoắc Bình Quả mặt hơi gian, "Gần đây tâm tình của chị rất tốt nha!"

"Chân đã bó thành một cục rồi tốt chỗ nào?" Nhan Tiêu vừa nói vừa liếc liếc bấp chân

Hoắc Bình Quả đưa một miếng táo vừa gọt cho Nhan Tiêu, "VẬY em sẽ nói cho chị nghe một chuyện, đảm bảo chị thấy tốt liền."

Nhan Tiêu ăn táo: "Ừ, em nói đi!"

Hoắc Bình Quả phát ra tiếng cười quỷ dị, đang muốn nói thì cửa mở ra, Hoắc Trạch Tích đã gọi điện thoại xong rồi, Hoắc Bình Quả trong nháy mắt ngậm miệng lại ngồi im thin thít.

Nhan Tiêu vừa bị khơi mào lòng hiếu kỳ, đẩy đẩy Hoắc Bình Quả: "Nói tiếp đi!"

"Có cơ hội nói sao?" Hoắc Bình Quả nháy mắt với Nhan Tiêu

Làm cho người ta tò mò rồi lại không nói...

Mặc dù hơi thắc mắc nhưng Nhan Tiêu cũng chỉ trờng cô ấy một cái.

Đợi mấy phút, Hoắc Trạch Tích đơn giản dặn mấy câu rồi ra ngoài, lần này chỉ còn hai người các cô, Nhan Tiêu cuối cùng cũng hỏi: "Vừa rồi em muốn nói gì vậy?"

Tằng hắng hai tiếng, Hoắc Bình Quả ra vẻ ngả ngớn sờ sờ mặt Nhan Tiêu, "Em cảm thấy có người vừa ý chị rồi đó."

Hoắc Bình Quả ra vẻ là một tú bà thanh lâu chuyên nghiệp làm Nhan Tiêu mất đi tò mò, chắc là cô ấy đùa giỡn mình, liếc mắt: "Vậy em nói với người kia đi, chị không tiếp khách."

"Không tiếp thật không?" nụ cười Hoắc Bình Quả ngày càng sâu

Vẻ mặt này...

Nhan Tiêu bị cô ấy nhìn chăm chăm hơi sợ, cắn một miếng táo: "Tiểu nữ bán nghệ không bán thân."

Hoắc Bình Quả nghe vậy không ngừng cười được, "Đừng nói là bán thân, em thấy chị vì người đó bán cả mạng cũng được nữa."

Lần này đến phiên Nhan Tiêu ngây ngốc, miếng táo trong miệng quên cả nhai: "Ý em là sao?"

"Em thấy..." Bình Quả đến gần tai Nhan Tiêu, "Anh hai em thích chị rồi."

Những lời này giống như một trái bom nguyên tử nhét vào đầu Nhan Tiêu, nổ bùm một cái thành một đống hỗn độn, khiếp sợ nhìn vẻ mặt đang

vui vẻ của Hoắc Bình Quả, Nhan Tiêu ấp úng hồi lâu mới nói ra được một câu: "Em có chắc là em chỉ có một người anh chứ?"

"Nói nhảm!" Một cái liếc mắt

Mấy lời này không thể tùy tiện tin được, không thể tin...

Miếng táo trong tay Nhan Tiêu rớt xuống đất, đầu óc bay lên trời một lúc mới đáp xuống, biểu tình trên mặt chậm rãi biến hoá, cuối cùng trưng ra ánh mắt không đáng tin.

Hoắc Bình Quả chọc đủ rồi, hết sức bình tĩnh đứng dậy: "Em chột nhớ đã hẹn bạn rồi, em đi trước đây!"

"Em trở lại! Em..." Nhan Tiêu không thể bắt được Hoắc Bình Quả, thấy cô ấy biến mất ở cửa, lại bắt đầu làm bầm lều bầu.

Hoắc Trạch Tích thích mình? Làm sao có thể?

Nghĩ đi nào, đây chỉ là phỏng đoán của Hoắc Bình Quả thôi, cho nên đừng tin tưởng, tránh cho... hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều.

Buổi chiều ngồi trên giường bệnh xem gameshow, bên ngoài thời tiết ấm áp, lúc này khiến người ta dễ ngủ, Nhan Tiêu đang mơ màng buồn ngủ, đột nhiên nghe bên ngoài truyền tới âm thanh ồn ào, ngay sau đó là tiếng mắng chửi ầm ĩ.

Nhan Tiêu trực tiếp tỉnh lại, cẩn thận nghe, hình như là phòng kế bên.

Trời sinh nhiều chuyện nên Nhan Tiêu giùng giăng ngồi trên xe lăn chuẩn bị ra ngoài nhìn một cái, lại bị y tá ngoài cửa ngăn lại: "Cô đừng ra!"

Nhan Tiêu càng thêm kinh ngạc: "Sao vậy?"

Y tá trên mặt không giấu nổi vẻ giận dữ, "là thời gian trước có một bệnh nhân của bác sĩ Chung bị gãy xương, về nhà không nghe lời bác sĩ dưỡng bệnh, bây giờ xảy ra chuyện thì chạy tới đây làm loạn."

Gặp phải "Bệnh viện loạn" trong truyền thuyết rồi...

Nhan Tiêu đưa cổ nhìn ra phía ngoài, bệnh nhân kia là một người đàn ông trung niên, đang hùng hùng hổ hổ, y tá khuyên nhưng không có hiệu quả, lời của bác sĩ Chung cũng bị cắt đứt.

Bác sĩ Chung cũng là bác sĩ của Nhan Tiêu, mặc dù không tiếp xúc nhiều nhưng vẫn nhìn ra được bác sĩ rất kiên nhẫn với bệnh nhân, cho tới bây giờ vẫn nín nhịn giải thích cho người đàn ông kia, giải thích không có tác dụng, dứt khoát không nói lời nào, chuẩn bị đóng cửa vào phòng làm việc.

Người kia thấy tình hình ngày càng nghiêm trọng, chặn ở cửa mắng to: "Thu tiền của ông đây, kết quả chuyện còn nghiêm trọng hơn, con mẹ nó bác sĩ cái gì? Quốc gia nuôi mấy người để làm gì?"

Hiện trường có rất nhiều y tá, lời của người kia quá mức rồi, Nhan Tiêu hỏa khí đầy người, liều mạng nói: "VẬY MẸ ÔNG NUÔI ÔNG LÀM GÌ? ĐỂ CHO BÂY GIỜ ÔNG RA NGOÀI CẢN BẬY?"

Người đàn ông kia nghe tiếng, nhìn thấy Nhan Tiêu, "Cô là ai? Lại còn mắng tôi nữa à?"

Mọi người yên tĩnh nhìn Nhan Tiêu, cô chỉ phòng bệnh phía sau, "Tôi ở phòng này, ông ảnh hưởng tôi nghĩ ngơi!"

Người kia cười lạnh một tiếng, chỉ chỉ cánh tay bó bột: "Tôi chỉ muốn đòi lại công bằng, sự thật bày ra trước mắt, tôi khuyên cô sớm chuyển bệnh viện khác đi, chỗ này toàn mưu hại bệnh nhân thôi!"

"Hại người cái gì? Chính ông không dưỡng thương cho tốt, muốn tìm đường chết phải không? Bác sĩ Chung là bác sĩ phụ trách tôi, ông ấy chữa trị như thế nào đương nhiên là tôi biết rất rõ!"

Nhan Tiêu vừa nói vừa đẩy xe lăn ra khỏi cửa phòng bệnh, "Bác sĩ và y tá không so đo cùng ông là do bọn họ có lòng vị tha lớn, tôi là bệnh nhân mà cũng không nhìn nổi ông!"

"Không nhìn nổi thì rút mẹ đi, bác sĩ chỗ này là ba mẹ cô hay là tình nhân của cô mà tẩy não cô rồi?" Người đàn ông này không nghĩ người bệnh sẽ tới mắng ông nên tức giận đến đỏ mặt tía tai.

Nếu không phải bây giờ đứng dậy không nổi, Nhan Tiêu muốn xông đến cho ông ta hai bạt tay, cũng giận không kìm được, y tá bên cạnh muốn đẩy cô vào, cô lại đè bánh xe ngồi bất động, mắt trợn lên nhìn người kia: "Đúng là tôi thích bác sĩ đó rồi sao? Sau này nhà ông có người sắp chết, ngon thì đừng có đưa tới bệnh viện nha!"

Người kia tức nói không ra lời, đẩy xe lăn của Nhan Tiêu một cái, Nhan Tiêu bị đẩy trượt đi một đoạn, trừng mắt hô to: "Ông nói không lại nên muốn đánh phụ nữ phải không?"

Người đàn ông chưa mất hoàn toàn lý trí, sửng sốt một chút, bảo vệ bên cạnh vội vàng túm ông trở về.

Bệnh viện không được ức hiếp bệnh nhân, nhưng người kia lại động tới bệnh nhân của bệnh viện, bị buộc thành tội khiêu khích đánh lộn, bị bắt ra ngoài.

Những nhân viên có mặt người nào người nấy đều vỗ tay ủng hộ Nhan Tiêu.

"Phụ nữ không thua kém đấng mày râu nha!" một người bác sĩ nam bên cạnh đi tới, vỗ vỗ bả vai Nhan Tiêu.

Mặc dù chưa hết bực nhưng được mọi người trao tặng ánh mắt nể phục, Nhan Tiêu không chịu được xấu hổ cười.

Vốn Nhan Tiêu đã là một nhân vật truyền kì trong bệnh viện, hôm nay xảy ra chuyện này, cô đã được đặt biệt danh "Tiểu hiệp nữ vì chính nghĩa"

Truyền tới phòng khám 102, một đám người mồm năm miệng mười vây xung quanh Hoắc Trạch Tích.

"Lúc đó cô ấy nói thích bác sĩ, trong đầu tôi liền nghĩ đến anh!"

"Bác sĩ Hoắc anh không tận mắt chứng kiến thật là đáng tiếc..."

"Nhan Tiêu trong lòng tôi không bao giờ là cô gái yếu đuối!"

...

sorry mọi người vì chen ngang Mọi người ơi đang ở đâu xin quay về chốn cũ, hãy thương editor, lên Wattpad ủng hộ mình đi, có chương mới rồi

Hoắc Trạch Tích ngay từ đầu nghe được còn nhú mày, cho rằng Nhan Tiêu cùng người ta đánh nhau, biết được cô không làm gì quá đáng còn bị phong thành "Tiểu hiệp nữ vì chính nghĩa" thì lại có chút kinh ngạc cùng buồn cười, có thể từ trong lời nói của mọi người mà tưởng tượng ra tình huống lúc đó.

"Bác sĩ Hoắc, bạn gái anh quá phong cách, tính thưởng cho cô ấy như thế nào vậy?" y tá trưởng không nhịn được hỏi

"Lâu một chút!"

"Một chút làm sao đủ, mười lần!"

...

Đám người đối với đề tài này nói không biết tới bao giờ mới hết chuyện, ríu rít trêu gheo, chỉ có Hoắc Trạch Tích yên tĩnh nghe một hồi, cuối cùng không nhịn được dùng ngón tay gõ gõ bàn: "Không có việc gì làm phải không?"

"Mọi người giải tán!" Lưu Du cười đứng dậy, dẫn đầu đi khỏi phòng khám

Chờ mọi người lục tục đi ra hết, Hoắc Trạch Tích cúi đầu tùy ý lật vài cuốn sách y học, khoe miệng chậm rãi cong cong lên.

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨM)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Bánh Mousse Anh Đào (2)

Nhan Tiêu ngồi xe lăn tản bộ dưới lầu gặp được Hoắc Trạch Tích. Thích một người, xa đến mấy cũng có thể nhìn thấy.

Nhan Tiêu giương mắt nhìn thấy Hoắc Trạch Tích đi vào phòng khám bệnh, ở bên kia lúc Hoắc Trạch Tích xoay người cũng nhìn thấy Nhan Tiêu, vì vậy dừng bước đi về phía cô.

Không xác định được có phải anh đi tới chỗ cô không, Nhan Tiêu ngoẹo đầu nhìn chòng chọc nửa ngày, lại thấy anh vòng vèo tới bên cạnh mình rồi.

Nhan Tiêu kinh ngạc trợn to hai mắt, chần chừ vẫy vẫy tay: "Bác sĩ...Hoắc?"

Anh khẽ gật đầu, mắt nhìn chỗ bó bột trên chân của Nhan Tiêu, "Xem ra không lâu nữa là xuất viện được rồi."

"Bác sĩ Chung nói tuần này em có thể về nhà!" trong giọng nói có một chút đặc ý, "Còn nói em có năng lực hồi phục rất mạnh!"

Hoắc Trạch Tích hơi nhướn mày, đồng tình cười một tiếng.

Nhớ lần trước Nhan Tiêu nhờ anh đẩy mình ra vườn hoa tản bộ, cô không nhịn được mở miệng hỏi: "Bây giờ anh có bận gì không?"

Hoắc Trạch Tích: "Không có chuyện gì, sao vậy?"

"Anh có thể... đẩy em đến bên kia không? Chỗ này nắng quá!" Nhan Tiêu vừa nói vừa cười hì hì ngẩng đầu nhìn, trên mặt hơi ửng đỏ, không biết là bị ánh nắng hun đỏ hay tại gương mặt nữa.

Hoặc Trạch Tích vẫn chưa trả lời, Nhan Tiêu lại nhanh chóng phản ứng kịp chỗ này là bệnh viện, Hoặc Trạch Tích mà đẩy cô tới vườn hoa có khi nào mọi người lại đồn đại lên không?

"Được rồi, em..."

Lời đối ý còn chưa nói ra, Hoặc Trạch Tích đã đi tới sau lưng.

Được Hoặc Trạch Tích đẩy cảm giác rất kỳ diệu, không nhìn thấy nhưng biết anh đang ở phía sau, vững vàng an tâm.

"Nhan Tiêu..." giọng nói anh từ đỉnh đầu truyền tới.

Mỗi lần nghe anh kêu tên mình, Nhan Tiêu sẽ cảm thấy giật mình, chưa bao giờ nghe người nào gọi tên mình mà rung động như vậy.

Cô nhẹ nhàng ừ một tiếng nhưng không nghe ai nói tiếp, đang muốn hỏi thì Hoặc Trạch Tích đã nói chuyện, "Em biết anh từ bao giờ?"

Nhan Tiêu tính toán một chút, "Khoảng... ba năm trước."

Khi đó Hoặc Trạch Tích còn ở nước ngoài, phát radio chỉ là một thú vui tiêu khiển, càng không nghĩ tới sẽ nổi, vậy Nhan Tiêu là nhóm những người nghe đầu tiên của anh.

Nhan Tiêu dần dần nhớ lại, híp mắt cười, "Lúc mà em mới bắt đầu nghe thì cái trang web kia chưa tới một ngàn người, bây giờ đã mấy trăm ngàn rồi."

Hoặc Trạch Tích yên tĩnh đẩy Nhan Tiêu đi, Nhan Tiêu thì nhớ lại chuyện trước kia, lập tức kích động: "Em thích nhất là mấy câu chuyện anh

kể trước khi đi ngủ, cái chuyện về con hươu cao cổ rất đáng yêu, còn chuyện gửi cho con gái một lá thư cực kỳ dịu dàng luôn..."

Nhan Tiêu thể hiện bộ dạng của một fan hâm mộ chân chính, Hoắc Trạch Tích bình tĩnh nói: "Mấy câu chuyện đó là do biên tập viết, anh chỉ đọc lên mà thôi."

Nhan Tiêu bị lời nói trực tiếp của anh làm sững sốt, lại vô tình vung tay lên: "Dù sao là tại anh đọc nên em mới thích mà."

Những chuyện khác đã tạm thời quên đi, có nhiều lời muốn nói liền nói thẳng ra, "Mỗi ngày em đều nghe giọng của anh nha, ghiền lắm, không nghe không ngủ được, em nói thật không có bịa đâu!"

Hoắc Trạch Tích nghe vậy cười một tiếng, "Nếu ngày nào đó anh không phát radio nữa thì em không ngủ hả?"

Người hâm mộ sợ nhất cái gì? Sợ nhất là thần tượng giải nghệ.

Nhan Tiêu rơi vào khủng hoảng, khó khăn nhìn anh: "Anh đừng nói như vậy nha!"

Dáng vẻ Nhan Tiêu nghiêm túc, trong mắt sốt ruột, nụ cười Hoắc Trạch Tích dần thu lại, an ủi Nhan Tiêu: "Ừ"

"Em nhất định sẽ mất ngủ, cho nên để bảo đảm sức khỏe cho người nghe, anh không được không thích thì không làm nữa!" Nhan Tiêu ngồi trên xe lăn, muốn quay người lại nói với anh nhưng tư thế hơi khó khăn, Hoắc Trạch Tích xoa đầu Nhan Tiêu một cái: "Ngồi yên, cẩn thận té."

Vốn tâm tình đang sốt ruột bị một chiêu "sờ đầu" của Hoắc Trạch Tích làm kinh hãi.

Tự tin trong nháy mắt mất hết, Nhan Tiêu quay người lại mặt nóng ran.

Thời tiết quang đãng, ánh mặt trời ấm áp, tâm tình Nhan Tiêu không yên được, bình thường thì không dám nói nhưng bây giờ đột nhiên lại có dũng khí phun ra, hai người đi tới hành lang, Nhan Tiêu rốt cuộc không nhịn nữa: "Mấy ngày trước em đang suy nghĩ tại sao cứ nhìn thấy anh thì lại không tìm được nước mắt."

Hoặc Trạch Tích chậm rãi dừng bước lại, khóe miệng Nhan Tiêu mang theo nụ cười, chần chừ mấy giây lại chậm rãi nói: "Suy nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra, cho đến tối qua nghe anh phát radio thì hiểu ra rồi.."

"Đại khái bởi vì, em cảm thấy rất tin tưởng anh, cho nên không cần phải kiên cường trước mặt anh..."

Nói xong hai người đều rơi vào yên lặng, Nhan Tiêu lại thấy mình nói như vậy thì hơi kiêu, vội vàng lảng sang chuyện khác: "Đưa em tới đây là được rồi, em ngồi một lát rồi lên."

Hoặc Trạch Tích vẫn không nói chuyện, Nhan Tiêu chần chừ quay đầu, anh lại đẩy xe, giọng bình thường: "Nhưng mà nhìn em anh không yên tâm, trở về trước đi."

Không yên tâm...

Nhan Tiêu nhấp nháy khóe miệng, "Lần trước là ngoài ý muốn, ngoại trừ ma quỷ ra cái gì em cũng không sợ!"

"Trên thế giới này làm gì có ma quỷ?"

"Các anh là bác sĩ đương nhiên không tin rồi, nhưng em cảm thấy nên tin thì tốt hơn!" Nhan Tiêu vừa nói đã nhớ tới cảnh tượng ở dưới nhà xác

hôm trước, không nhận được hít một hơi khí lạnh, "Có phải lần trước mất mặt lắm không?"

"Cũng không mất mặt lắm."

"Không tin! Anh chắc là anh không thăm chê em trong lòng chứ?"

"..."

Nhan Tiêu thất vọng "A" một tiếng, "Anh quả nhiên chê em!"

"Không chê em." Hoắc Trạch Tích nói xong cũng thấy mắc cười

Lên lầu, tâm tình Nhan Tiêu rất tốt, Hoắc Trạch Tích đưa cô đến cửa phòng rồi đi, Nhan Tiêu vốn là cũng vào phòng nhưng lại lò đầu ra nhìn bóng lưng anh cho đến khi biến mất ở cửa quẹo, lại từ từ chuyển xe lăn vào phòng bệnh, khoe miệng cong lên.

...

sorry mọi người vì chen ngang Mọi người ơi đang ở đâu xin quay về chốn cũ, hãy thương editor, lên Wattpad ủng hộ mình đi, có chương mới rồi

Nhan Tiêu nằm viện mấy ngày nay, mặc dù đã xin nghỉ học ở trường nhưng bởi vì vị trí đứng đầu của cô ở buổi văn nghệ ngày lễ thành lập trường đang bị trống, tìm người thay thế vừa khó khăn mà thời gian luyện tập cũng không nhiều, đã khó càng thêm khó.

Hôm nay Nhan Tiêu mới nhận được điện thoại của Tiểu Giai nói cục diện bây giờ rất phiền toái, hỏi Nhan Tiêu hai tuần nữa có thể tham gia lễ thành lập trường hay không.

Trước đó Nhan Tiêu đã luyện xong vũ đạo, động tác nắm giữ rõ ràng không cần tập luyện lại, lần này là hoạt động trọng đại nên cô rất coi trọng,

hết lần này tới lần khác gặp rắc rối, trong lòng cảm thấy có lỗi với mọi người, lại có lỗi với bản thân mình.

"Tớ cũng không biết, bây giờ tớ khôi phục rất tốt, có thể đứng lên rồi."

"Được rồi, bây giờ cậu cứ dưỡng thương cho thật tốt đi, thế nào cũng có cách khác mà."

Tiểu Giai an ủi nhưng trong lòng Nhan Tiêu càng không dễ chịu: "Tớ không muốn bỏ qua, cùng mọi người cố gắng lâu như vậy rồi mà, không thể bởi vì tớ mà ảnh hưởng tới cả đội."

"Nhưng thân thể rất quan trọng mà!"

Nhan Tiêu do dự một chút, "Không phải còn hai tuần nữa sau, tớ cố gắng khôi phục, nếu không tìm được người thay thế thì tớ sẽ cố hết sức."

Tiểu Giai cũng khó xử, trong bụng cảm động, "Được rồi, tớ sẽ nói cho thầy giáo biết, cậu ngàn vạn lần đừng nóng, thân thể quan trọng nhất!"

Nhan Tiêu đáp ứng, lại tìm ra video lần trước khi cô luyện tập thầy đã quay lại, càng xem càng thấy tiếc nuối, rõ ràng cố gắng lâu như vậy mà cuối cùng...

Thầy tin tưởng giao cho cô vị trí quan trọng, vậy mà mình lại phụ lòng thầy...

Trong lòng vướng mắc, Nhan Tiêu cầm lấy điện thoại lục danh bạ, muốn tìm Nhiếp Sơ Sơ thổ lộ tâm sự lại vô tình nhìn thấy ba chữ "Hoắc Trạch Tích"

Lần trước hỏi Hoắc Bình Quả số điện thoại của anh, để lâu rồi mà chưa có liên lạc, một là không dám, hai là không có mặt mũi.

Bây giờ suy nghĩ thì thấy không cần e dè nhiều như vậy.

Nhan Tiêu do dự, bắt đầu soạn tin nhắn, xóa đi xóa lại mấy lần mới gửi:

Bác sĩ Hoắc có bận không? Em là Nhan Tiêu.

Nhan Tiêu cầm di động ngẩn người, mấy chục giây sau điện thoại rung một tiếng, cô thấp thỏm mở ra xem.

Hoắc Trạch Tích: Có chuyện gì hả?

Nhan Tiêu thầm cắn ngón tay, suy nghĩ một hồi rồi đánh ra chữ: Hai tuần sau em có thể đi khiêu vũ được không?

Gửi rồi mà cô vẫn nhìn chằm chằm tin nhắn, đang bưng ly uống nước, điện thoại đột nhiên sáng lên, Nhan Tiêu vội vàng buông ly nước xuống kiểm tra, chỉ có ngăn ngủi hai chữ:

Không được!

Còn đánh một cái dấu chấm than nhấn mạnh nữa.

Nhan Tiêu cắn môi, lại giải thích:

Nhưng tiết mục này của trường rất quan trọng, em chuẩn bị cực kỳ lâu, nếu như em vắng mặt sẽ có lỗi với các bạn đã cố gắng và thầy giáo.

Lần này thời gian cách tương đối lâu:

Em đi hỏi bác sĩ Chung đi rồi nghe theo anh ấy.

Nhan Tiêu đang lo lắng, Hoắc Trạch Tích lại gửi tới: Đừng hành động theo cảm tính.

Như có thể nhìn thấy dáng vẻ của anh nói những lời này, Nhan Tiêu bật cười, từ từ gõ chữ:

Tốt quá! Đều nghe lời bác sĩ Hoắc hết(^.^*)

"Anh nhìn gì mà cười vui vẻ quá vậy?"

Đang ăn cơm trưa, Hoắc Bình Quả nhìn thấy anh mình nhìn điện thoại phát ra nụ cười quý dị.

Hoắc Trạch Tích để điện thoại qua một bên, thu nụ cười lại: "Không có gì"

Hoắc Bình Quả cười cười không lên tiếng, đến khi cơm nước xong mới tìm Hoắc Trạch Tích chất vấn: "Quả nhiên là anh thích chị Nhan Tiêu mà!"

Hoắc Trạch Tích không trả lời, Gia Gia bên cạnh đi tới, dùng xe tăng nhỏ cạ cạ đù anh, trong miệng phát ra mấy tiếng "đột đột đột", Hoắc Trạch Tích khom người ôm thẳng bé lên.

"Với tính cách của anh nếu quả thật không có cảm giác, không thể nào đối xử với cô ấy tốt như vậy, anh thừa nhận đi!"

Hoắc Bình Quả vừa nói vừa cầm xe tăng của Gia Gia lên, "Lại dám dùng vũ khí quân sự đối phó với cậu, có tin cảnh sát bắt con đi không?"

Gia Gia bán tính bán nghi nhìn Hoắc Bình Quả, ngoan ngoãn nằm trên vai Hoắc Trạch Tích không nói.

Hoắc Trạch Tích ôm Gia Gia nhìn ngoài cửa sổ, "Trước kia thấy cô ấy chưa trưởng thành, cũng không biết thế giới phức tạp cỡ nào, bây giờ phát hiện, có lẽ cũng không cần cho cô ấy biết những rắc rối ấy nữa."

Hoắc Bình Quả suy nghĩ một chút: "Nhan Tiêu là cô gái như vậy, tìm đối tượng đơn giản hai loại, một loại là có thể để cho cô ấy từ từ tìm hiểu

thế giới phức tạp, loại thứ hai là bảo vệ cô ấy, để cô ấy cứ sống trong thế giới đơn thuần là tốt nhất."

Hoắc Trạch Tích không nói một lời, Hoắc Bình Quả lại trở về chủ đề: "Bởi vì lúc trước anh không quen với nữ sinh như Nhan Tiêu cho nên mới thấy không thích hợp, thật ra anh cần gì phải đặt nhiều khuôn khổ cho mình như vậy, cứ theo cảm giác mà làm."

Nói rồi lại tiếp tục bổ sung: "Lúc trước anh nói cô ấy nhất thời rung động, bây giờ biết người ta thích anh ba năm rồi, bây giờ còn hoài nghi nữa không?"

Nghe em gái nói xong, Hoắc Trạch Tích sờ đầu Gia Gia, mi mắt yên lặng.

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨN)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Thạch Thảo Mộc Đài Loan* [1]

Cô hỏi hai tuần sau cô có thể tham gia biểu diễn vũ đạo hay không, bác sĩ Chung trực tiếp bác bỏ, lúc này mới nghỉ ngơi chưa đến hai tháng, nói hoàn toàn hồi phục là không thể nào, nói trong thời gian ngắn tham gia biểu diễn ở trường là không thể nào.

Nhưng Nhan Tiêu cảm thấy vẫn còn một chút cơ hội, tuy rằng chưa có khôi phục hoàn toàn, nhưng ít ra có thể xuống giường, tiến hành những động tác cơ bản để khôi phục.

Đi đường có thể, khiêu vũ thì có gì khó khăn?

Cô không nói gì thêm nữa, trong lòng vẫn là im lặng quyết định.

Bên kia trường học tự nhiên tìm được người thích hợp thay thế cô, nếu không có, cô vẫn muốn chủ động tham gia.

Rất nhanh tới lúc Nhan Tiêu ra viện, lần này là Hoắc Bình Quả chủ động nói lái xe tới đón cô, tiện thể cả mẹ Nhan.

Ở chỗ này lâu như vậy, quan hệ của Nhan Tiêu với các y tá cũng khá tốt, lập tức nói đi, đúng là có chút luyện tiếc, lúc cô nắm tay y tá nói hẹn gặp lại mẹ Nhan ở bên cạnh liều mạng nháy mắt ra hiệu, chờ y tá đi rồi mới giáo huấn Nhan Tiêu: “Nói hẹn gặp lại cái gì? Nơi này là bệnh viện con biết không? Còn muốn quay trở lại?”

Nhan Tiêu nghe phiền: “Mẹ người có thể có một chút tình người được không? Nói nữa, tới bệnh viện chính là tới nằm viện? Bệnh nhân không thể

tới thăm bác sĩ được hay sao?”

Hoắc Bình Quả ở một bên thêm mắm thêm muối: “Đúng vậy, lại nói anh trai cháu cũng làm việc ở đây, không có việc gì A Tiêu còn sẽ đến thăm anh trai cháu!”

Nói xong nhướn mày nhìn Nhan Tiêu.

Nhan Tiêu nhìn lông mày của Hoắc Bình Quả lại cười một chút, lọt vào trong mắt mẹ Nhan, quả thực đáng vẻ của cô giống thiếu nữ mới yêu, không thể làm gì mà vẫy vẫy tay: “Người trẻ tuổi các con nói thế nào mà chẳng được!”

Đi xuống lầu, Nhan Tiêu đi ngang qua phòng khám bệnh của Hoắc Trạch Tích, Hoắc Bình Quả hỏi có muốn nói một tiếng hay không, bị Nhan Tiêu cự tuyệt: “Thôi đi, anh ấy còn phải làm việc, đừng quấy rầy!”

Mặc dù nói như vậy, lại vẫn nhin không được nhìn về phía bên kia, ánh mắt Hoắc Bình Quả, hơi có chút ý cười.

“Đúng rồi, Gia Gia nói rất muốn gặp chị, nếu hôm nay không phải đi nhà trẻ, hôm nay sẽ đi đến cùng em!”

Nhan Tiêu lên xe, cô cất xe lăn, ngồi vào ghế lái.

Đã lâu Nhan Tiêu chưa có gặp Gia Gia, nghe được những lời này trong lòng cảm thấy vui mừng, lại nói: “Bệnh viện nhiều người bệnh như vậy, sức đề kháng của đứa bé vẫn yếu, vẫn là đừng nên tới đây!”

Nghe được lời này của cô, Hoắc Bình Quả trầm ngâm hai giây: “Anh trai em nói chị vẫn chưa thành thực, em cảm thấy có đôi khi chị rất hiểu chuyện, nghĩ nhiều hơn so với em.”

Nhan Tiêu sững sốt một chút, bác sĩ Hoắc nói chuyện của cô với người trong nhà sao?

Vậy ở trong mắt anh, bản thân mình có dáng vẻ như thế nào?

“Anh ấy còn nói cái gì?” Nhan Tiêu nhin không được hỏi.

“Nói có đôi khi chị rất giống một đứa bé, yên tâm! Chưa có nói xấu chị!” Hoắc Bình Quả lái xe cười nói.

Nhan Tiêu không lên tiếng, mẹ Nhan ở một bên nhin không được chen vào nói: “Nhan Tiêu cũng không sao? Lớn như vậy ngày thường điên lên vẫn giống như một cô gái mới lớn, cũng không có chiều cổ tốt bản thân!”

Nhan Tiêu: “.....”

Ở người khác trước mặt không buông tha bất kỳ cơ hội nào để làm tổn thương con gái, quả nhiên là mẹ ruột!

Lúc sau về nhà, đã hơn một tháng Nhan Tiêu chưa có ở nhà, rõ ràng có cảm giác không muốn rời xa.

Ngày thường phòng ngủ vẫn được quét dọn, trong phòng đồ vật đều sạch sẽ lại yên tĩnh chờ cô quay trở lại, Nhan Tiêu trực tiếp nhào lên giường, phịch lại kêu lên hai tiếng, đã quên chân vẫn què.....

Cô vẫn chưa có bình tĩnh lại, lúc sau lại muốn gọi điện thoại cho Nhiếp Sơ Sơ, lại lấy ra điện thoại ra nhắn tin cho Hoắc Trạch Tích:

Bác sĩ Hoắc, về nhà cảm giác thật là tốt ~

Nói chung là anh đang làm việc, một lúc vẫn chưa có nhắn lại, Nhan Tiêu cũng không để ở trong lòng, ngồi ở ghế trên xem Weibo.

Trong lúc vô tình, cô nhìn thấy Weibo của Hoắc Trạch Tích, đăng một hoạt động chính thức của Weibo.

Anh chính là chủ của trang web radio, tên hoạt động là:

《 có tiếng thư tình 》

Tên hoạt động này đã gọi lên lòng hiếu kỳ của Nhan Tiêu, ấn ngón tay click mở:

Trước ngày hoạt động hết hạn người nghe phải gửi đến những bức thư tình, sẽ chọn ra năm bức thư tình để đọc lên, lúc phát sóng trực tiếp chủ radio Zain sẽ đọc lên. Hoan nghênh bức thư tình của fans!

.....

Trực tiếp bỏ qua những tin tức vô nghĩa, Nhan Tiêu nhanh chóng xem xong, lập tức bốc cháy lên ý chí chiến đấu.

Khiến Hoắc Trạch Tích đọc bức thư viết cho anh, suy nghĩ liền cảm thấy rất lãng mạn!

Nhưng mà viết thể loại văn này, từ nhỏ viết văn không tốt nên Nhan Tiêu có vẻ không đủ tự tin, vậy làm thế nào mới khiến bản thân trở hết tài năng viết văn?

Đang suy nghĩ đau khổ, bỗng nhiên điện thoại kêu lên một tiếng, cô lấy lại đây nhìn thấy, là tin nhắn của Hoắc Trạch Tích:

Được nghỉ ngơi cho tốt.

Một câu nói rất bình thường không có ý nghĩa gì, Nhan Tiêu vẫn ôm điện thoại cười rộ lên, cô kích động mà nhắn tin cho Nhiếp Sơ Sơ:

Mình vẫn duy trì liên hệ với nam thần!!!

Nhiếp Sơ Sơ trả lời: Sao cảm thấy nhĩ thối đoạn chi hậu, còn nhờ họa được phúc?

Nhờ họa được phúc?

Nhan Tiêu: Phúc là?

Nhiếp Sơ Sơ: Bác sĩ Hoắc giống như đối xử với cậu có chút thay đổi!

Nhan Tiêu cẩn thận nghĩ lại một chút, hình như là vậy!

Nhưng mà nói nhĩ thối đoạn chi hậu, không bằng nói là cô đã nói ra hoàn toàn những lời ở trong lòng.

Thích một người ba năm, đối phương sẽ cảm thấy cảm động?

Nhan Tiêu ngã vào trên giường, lại hứng thú bưng bưng mở lịch sử trò chuyện với Hoắc Trạch Tích ra, nhìn tới nhìn lui mấy lần.

Mấy ngày nay không có phát video lên mạng, khán giả cảm thấy Nhan Tiêu biến mất, cô đăng một bài thông tin lên mạng, nói chuyện bản thân bị ngã xuống lầu gãy xương, có một số fans đau lòng bảo cô nghỉ ngơi dưỡng thương cho tốt, lại sức sống tràn đầy mà trở về.

Ở trong thế giới mạng được mọi người quan tâm cổ vũ, Nhan Tiêu bỗng nhiên hiểu được câu kia “Gặp họa biết đâu sau này lại có phúc”.

Khi còn nhỏ cha mẹ thường thường không ở nhà, rất nhiều lúc cô đều ở nhà một mình, ăn cơm một mình, đến giờ đi ngủ một mình.

Cô sợ ma, ban ngày thường xuyên nghe bạn học kể chuyện ma, về nhà sợ tới mức ngủ không yên, tuy rằng sau này nói ra sẽ khiến người khác chê cười, nhưng cô vô cùng sợ hãi loại cô độc này sẽ đến với cô lần thứ hai.

Khi đó hy vọng có người làm bạn ở bên cạnh, chẳng sợ một câu không nói, chỉ cần không để cô lại một mình là tốt rồi, nhưng đã qua nhiều năm như vậy, cô đã dần quen với cảm giác khi ở một mình.

Khả năng nguyên nhân bản thân có tính cách này chắc là trải qua mấy năm đó, cho nên có cô rất có nhiều bạn bè sau bao nhiêu năm, nhưng thời gian dần trôi qua, bên cạnh vẫn chỉ còn lại có một mình Nhiếp Sơ Sơ.

Kỳ thật cô không thích dùng hai chữ “Khuê mật” để hình dung vị trí của mình trong lòng Nhiếp Sơ Sơ, một là cảm thấy có chút làm ra vẻ, hai là cảm thấy cái này danh hiệu giống như quá mặt ngoài, nhận định cả đời là bạn bè tốt, không cần xưng hô đặc biệt, nhưng vẫn biết rõ ràng ở trong lòng nhau.

Nhưng mà sau này càng ngày càng lớn lên, ba mẹ sẽ ở nhà chờ cô, bên người càng ngày càng nhiều người quan tâm, thậm chí là người xa lạ.

Từ nhỏ cô đã không được sự ấm áp của mọi người vây quanh, cho nên cảm thấy xúc động, cảm thấy bản thân đã rất may mắn.

-

Vào cuối tuần, không biết mẹ Nhan nghe được thông tin ở chỗ nào, nói ở ngoại ô có một ngôi chùa rất linh, còn có thể tai tiêu nạn khỏi, nói Nhan Tiêu đi cùng bà đến xin một que, thuận tiện bái Bồ Tát cho tiêu tai.

Nhan Tiêu chỉ vào cái chân bị gãy của mình: “Con bị như vậy, mẹ buông tha cho con đi!”

“Chính là bởi vì chân con bị gãy cho nên mẹ mới muốn con đi cùng mẹ, con nghĩ xem, vì sao con lại vô duyên vô cớ ngã xuống lâu? Không chừng là trêu chọc tới cái gì.....”

Mẹ Nhan còn chưa có nói xong, Nhan Tiêu đã đoán trước được mà che lỗ tai lại, một bên kêu “lạp lạp lạp” che đi tiếng nói của mẹ.

Mẹ Nhan bị cô kêu cảm thấy phiền lòng: “Kêu la cái gì?”

“Mẹ đừng nói thần nói quỷ khiến con sợ! Một chút con cũng không sợ!”

“Có đi hay không?” Mẹ Nhan hỏi một câu.

Nhan Tiêu nghĩ nghĩ, nghĩ vốn dĩ đánh chết cũng không đi, bị mẹ dọa cho một trận như vậy..... Đột nhiên không còn dũng khí, “Ở trước mắt bao nhiêu người con ngồi xe lăn đến chùa?”

Người khác khẳng định người này chân què rồi còn không quên mê tín, thân tàn nhưng ý chí cũng quá kiên định?

Mẹ Nhan thở dài: “Sợ cái gì, như vậy mới có thành ý, Phật Tổ mới có thể cảm giác được lòng thành kính!”

Vì thế thứ bảy, Nhan Tiêu ngồi xe lăn, đeo khẩu trang bị mẹ cô đẩy đi chùa.

Sợ bị nhận ra, lại mặc quần áo của mẹ cô, đội mũ lên, cả người đều đeo khẩu trang.

Nghĩ thầm như vậy còn bị nhận ra, vậy liền đâm chết cô tại chỗ này.

Nhưng mà không khí trong chùa tương đối trang nghiêm, trong viện bay đầy khói hương, rừng cây cao lớn rậm rạp, xen lẫn trong màu lá xanh là mấy quả nhỏ, nơi chốn yên tĩnh, lại nơi chốn có thiên ý.

Người tới bái phật xin quẻ cũng không dám cao giọng ồn ào, ngoài cửa có tiểu hòa thượng hoặc ni cô đang quét rác thần thái rất điềm tĩnh, lạp

tức Nhan Tiêu cảm thấy bản thân mặc trang phục này cảm thấy rất có lỗi với Phật Tổ.

Mẹ Nhan đưa cho Nhan Tiêu một chuỗi Phật châu, “Vừa mới nhận miễn phí ở cửa, không biết có linh nghiệm không, con cầm trước đi.”

Nhan Tiêu nhận Phật châu được làm bằng gỗ đàn, đeo ở trên cổ tay, lại nhìn không được người người.

Vì thế ở trong mắt người khác, chùa chiền có một người kỳ lạ ngồi ở trên xe lăn, đeo khẩu trang và mũ, trên tay đeo Phật châu, nhìn có cảm giác giống như..... Đại sư khiêm tốn.

Lúc ngẩng đầu, đối diện nhìn thấy một cậu bé, lúc sau nhìn thấy Nhan Tiêu, dáng vẻ có chút vâng vâng dạ dạ, Nhan Tiêu hoảng sợ, nghĩ thầm không thể nào? Như vậy cũng bị nhận ra sao?

Nhan Tiêu làm bộ nhìn đi chỗ khác, người đàn ông kia đi đến gần, cất tiếng: “Cái kia..... Có thuận tiện hay không tôi hỏi một chút?”

Da đầu căng ra, Nhan Tiêu quay đầu, cũng không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm anh ta.

Vẫn là mẹ Nhan mở miệng trước: “Cậu hỏi cái gì?”

“Cái kia, tôi nhìn thấy đại sư khí chất bất phàm, có thể cho tôi xin một quẻ được không?”

.....

Nhan Tiêu phát ngốc, vị nhân huynh này, anh tới là kể chuyện hài sao?

“Chúng ta lại không phải đoán mệnh, cậu nhầm rồi?” Mẹ Nhan không thể hiểu được.

“Đại sư là cao nhân, tôi vừa thấy liền đã nhìn ra!” Người đàn ông kia vẫn không từ bỏ, vẻ mặt khẩn cầu mà nhìn Nhan Tiêu.

Nhan Tiêu thiếu chút nữa cười ra tiếng, giải thích: “Tôi thật không phải đại sư!”

Người đàn ông: “..... Thế nhưng giọng nói lại là nữ, quả nhiên đạo hạnh thâm hậu!”

Nhan Tiêu xem như hoàn toàn phục, đoán chừng đoạn này lên Weibo đêm nay người này sẽ trở thành người đứng đầu.

Tâm tình của Nhan Tiêu không khỏi bộc phát: “Vị này thí chủ, kỳ thật vừa rồi tôi giúp anh tính.....”

Người đàn ông kia nghe vậy kinh ngạc, vẻ mặt chờ mong: “Thỉnh giảng!”

“Anh cái gì cũng tốt, chính là trong số anh thiếu thận trọng!”

Người đàn ông kia một lúc mới phản ứng, không thể tưởng tượng mà nhìn Nhan Tiêu: “Ai cô sẽ không phải đang mắng tôi chứ?”

Nhan Tiêu hoàn toàn nhịn không được, cười run không ngừng.

“Ai anh nghĩ như thế nào có thể mắng chửi người chứ?”

Nhìn thấy người đàn ông kia sắp làm âm ỉ lên, Nhan Tiêu vội vàng quay lại vỗ tay mẹ cô: “Mẹ đi mau, đừng để ý đến anh ta!”

Vào trong miếu, Nhan Tiêu còn đang cười, bị Nhan mẹ đánh cho một cái: “Nghiêm túc chút!”

“Người nọ quá dễ dụ dỗ!” Nhan Tiêu nói đột nhiên thấy bên cạnh Lão hòa thượng nhìn chằm chằm cô liếc mắt một cái, lập tức thu ý cười ngậm

miệng.

Bởi vì chân Nhan Tiêu bị thương không thể quỳ lạy, trực tiếp cầm mấy nén hương đi bên cạnh xin quẻ.

Mẹ Nhan thì tại một bên nói chuyện với Lão hòa thượng trong miếu, hỏi làm thế nào để giúp con cái tiêu tai.

Tuy rằng ngày thường miệng nói không thể nào tin điều đó, chính là Nhan Tiêu tới xin quẻ vẫn có chút khẩn trương, lắc lắc ống thẻ, rút ra một cây xiên tre.....

Lúc sau thấy mẹ Nhan nói chuyện với Lão hòa thượng xong, thấy Nhan Tiêu đã ở ngoài chùa chờ bà.

“Con không rút quẻ?”

“Rút rồi, là thẻ tốt nhất.” Nhan Tiêu nói vẻ mặt có chút che dấu.

Mẹ Nhan vui mừng: “Nói như thế nào?”

“Chính là..... Thân thể sẽ khỏe mạnh, gia đình hạnh phúc sự nghiệp thành công gì đó.” Nhan Tiêu nói chuyển động xe lăn, “Chúng ta về nhà đi.”

“Kia cũng không tệ lắm!” Mẹ Nhan đẩy cô cảm thán.

Có ngu mới nói ra ha ha: “Dạ, là không tồi.”

Trên đường về nhà, tâm trạng Nhan Tiêu có chút lạ thường phức tạp.

Cô rút là quẻ tốt nhất không sai, nhưng mà kia là lừa mẹ cô, tự nhiên kia là một quẻ cầu con trai!

Nội dung bên trong cô chỉ cần liếc mắt một cái liền nhớ kỹ ——

Sinh con trai là chuyện vui, con gái song toàn.

“Tôi mới hai mươi tuổi, tại sao lại có con gái song toàn?”

Sau khi về nhà, Nhan Tiêu liền gọi điện thoại cho Nhiếp Sơ Sơ kể về chuyện hôm nay cô đi chùa rút thăm: “Hiện tại mình cảm thấy rất sợ, một chút mình cũng không muốn sinh con, vạn nhất mình còn chưa có tốt nghiệp đại học liền sinh hai con không phải sẽ bị người cười chết? Cha chúng là ai?”

Cô kinh hoảng mà vớt ra một đồng lớn vấn đề, Nhiếp Sơ Sơ cười đến phong khinh vân đạm: “Là ai ngay từ đầu còn nói đó là phong kiến mê tín?”

“Kia không giống nhau, xảy ra ở trên người mình, tại sao lại không để tâm!” Đầu bên này Nhan Tiêu tiếp tục ở trong điện thoại ai oán, “Mình không muốn sinh con.....”

“Thôi đi bà, muốn sinh con hiện tại cũng không có người sinh với cậu đâu, chó độc thân không tự mình hiểu được sao?” Nhiếp Sơ Sơ khôi phục lại phong cách, chanh chua mà nói.

Hết lần này tới lần khác Nhan Tiêu phải chịu dằn vặt này của cô, nghĩ lại lại cảm thấy giọng điệu Nhiếp Sơ Sơ thật sự không tốt, nhịn không được: “Cậu có cảm thấy mình có khuynh hướng thích ngược không! Tại sao cậu mắng mình một câu mình cảm thấy rất thoải mái?”

“Tiềm tàng khuynh hướng M! Về sau tìm một người S dạy dỗ một chút.” Nhiếp Sơ Sơ giống như ăn phải đồ vật đồ gì, không đi trêu chọc không được.

Nhan Tiêu cười nhạo một tiếng: “Mình thích chính là bác sĩ Hoắc kia, cái gì mà S?”

Nhiếp Sơ Sơ “Nha” một tiếng: “Cậu cho rằng bác sĩ Hoắc là một người đàn ông dịu dàng ấm áp sao? Chưa tới lúc thôi, không cần kết luận quá sớm!”

“Không tới khi nào?” Nhan Tiêu nghi hoặc hỏi.

Nhiếp Sơ Sơ dừng lại hai giây, cười nói: “Ai biết được? Lúc kết hôn vẫn là lúc lên giường, nói không chừng.....”

Vừa nói đến lúc này, Nhan Tiêu liền biết Nhiếp Sơ Sơ muốn nói cái gì, nhưng mà tình huống lần này không bình thường, đối tượng cô thích là Hoắc Trạch Tích, Nhan Tiêu thật sự không thể kiên nhẫn, ngắt lời: “Nhưng mà cậu nói, mình phải tiến hành khôi phục.”

Cô đang muốn ngắt điện thoại, giọng nói Nhiếp Sơ Sơ truyền ra di động: “Đợi chút đợi chút!”

“Còn muốn nói gì?”

Nhiếp Sơ Sơ: “Cậu không dưỡng thương cho tốt, khôi phục cái gì? Gãy xương lại không phải bị thương dây chằng!”

Nhan Tiêu không nói chuyện cô muốn tham gia ngày thành lập trường cho quá nhiều người biết, do dự một chút, chậm rì rì mà nói: “Mình nói chuyện này cậu đừng mắng mình!”

Nhiếp Sơ Sơ tùy ý nói: “Nếu cậu đều nói như vậy, mình khẳng định mắng cậu, yên tâm đi!”

Nhan Tiêu: “.....”

“Nói đi!” Nhiếp Sơ Sơ không kiên nhẫn nói.

“Chính là, mình có khả năng sẽ đi tham gia biểu diễn võ đạo ở trường học, bởi vì vị trí của mình vẫn chưa tìm được người thích hợp, mình bảo

Tiểu Giai nói nếu không được mình liền đến.....”

Sau khi cô nói xong, kỳ tích Nhiếp Sơ Sơ không có giữa chừng ngắt lời cô, Nhan Tiêu kinh nghi: “Tại sao cậu không nói lời nào?”

“Mình cảm thấy được, cơ thể của cậu chính cậu là người hiểu rõ nhất.” Giọng nói của Nhiếp Sơ Sơ còn rất đứng đắn.

Quả thực là ngoài ý liệu hồi phục, không cần phải nói Nhan Tiêu cũng biết Nhiếp Sơ Sơ nhất định ủng hộ cô.

Nhan Tiêu lập tức cảm động: “Nhiếp Sơ Sơ, mình cảm thấy cậu rất tốt, mình rất muốn khóc.”

Đầu kia im lặng hai giây, giọng nói không kiên nhẫn của Nhiếp Sơ Sơ vang lên: “Được rồi, ai muốn cậu cá sấu nước mắt?”

Người này.....

Nhan Tiêu vừa tức vừa cười, “Tạm biệt tạm biệt, mình cúp máy.”

Tuy rằng ngoài miệng nhắc mãi huấn luyện khôi phục, càng nhiều thời gian nhàn rỗi, Nhan Tiêu còn đang sào nhào chuyện thư tình trên radio, cô không cần đoán cũng biết người gửi bài nhất định rất nhiều, nhưng vẫn là ôm thái độ “Không thử một lần làm sao biết được người đó cũng sẽ không biết đó là mình”, không có việc gì liền ở trước máy tính xem mấy câu văn hay.

Nhưng mà những lời nói này ở trên mạng hoặc là chính là nói không hay, hoặc là chính là từ ngữ quá đơn điệu, Nhan Tiêu chọn lọc muốn phát điên.

Kiên nhẫn hấp hối hết sức, nhịn không được ở cập nhật trạng thái hỏi bạn bè:

Trình độ viết văn của tôi giống như học sinh tiểu học, muốn viết thư tình nên viết thế nào?

Rất nhanh có người trả lời cô, Nhan Tiêu xem qua mấy cái, tất cả đều hỏi cô có phải viết thư tình hay không, hoặc là hỏi viết cho ai, bỗng nhiên lại có một cái bình luận:

Không cần hành văn, chỉ cần có tình cảm là tốt.

Nhìn chăm chăm nick vô danh này một lúc, Nhan Tiêu mới bỗng nhiên nhớ tới cô cũng quen một tác giả, có rất nhiều ca khúc cổ phong do cô ấy biên soạn.

Tại sao ngay từ đầu không tìm đại thần bên cạnh giúp đỡ?

Nhan Tiêu vội vàng nhắn tin cho cô ấy: Đại đại, muốn làm phiền cô một chút.

Đầu bên kia trả lời rất nhanh: Thư tình?

Nhan Tiêu: Không sai! Cô quá thông minh!

Trả lời: Sao, thỉnh giáo thư tình có cái gì tốt? Do chính cô cảm nhận, nghĩ đến cái gì, logic lưu loát, đủ chân tình thật cảm động liền ok.

Nhan Tiêu: Vậy tôi viết xong cô xem giúp tôi một chút?

Trả lời: ok!

Vùi đầu viết sơ thảo, khi còn nhỏ Nhan Tiêu viết văn thường phụ thuộc vào tâm trạng, một từ một câu, muốn gãi đúng chỗ ngứa, trở lên đơn thuần ở trong lòng.

Ai nói yêu đơn phương là lãng phí thanh xuân?

Cô cảm thấy có thể vì một mục tiêu, muốn đi về phía trước một bước, một chút một chút nỗ lực sẽ cảm giác tốt hơn không thể lùi bước.

Về sau chuyện tình yêu không có ai có thể nói chính xác được?

Cho nên tất cả đều có rất nhiều khả năng.

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨM)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Thạch Thảo Mộc Đài Loan [2]

Tuy rằng gần đây tình trạng khôi phục của Nhan Tiêu rất tốt, nhưng cô vẫn không dám nói chuyện bản thân sẽ tham gia buổi biểu diễn của trường học, nếu cô nói cho mẹ biết, mẹ cô nhất định sẽ đi hỏi bác sĩ Chung, sau đó người đó nói không được, nói không chừng mẹ cô còn dọa người đó nói không được, đến lúc đó muốn tham gia lại càng khó.

Chính là như vậy ai cũng không nói đồng ý với hành động của cô, giống như cũng không tốt lắm.....

Cô luôn do dự mãi, cũng không nghĩ ra được chủ ý tốt, những người bạn bên cạnh cũng không chỉ cô cách giải quyết tình huống này, cuối cùng do dự một lúc lâu vẫn nhắn tin cho bác sĩ Hoắc, nói cụ thể về tình huống hiện tại, cũng nói rõ nguyên nhân bản thân muốn tham gia biểu diễn ngày thành lập trường.

Ở trong lòng của cô, Hoắc Trạch Tích còn hiểu tính cách cô hơn người trong nhà cô, cũng biết bệnh tình của cô, anh trưởng thành, trong tiềm thức của Nhan Tiêu cô hoàn toàn tin tưởng anh.

Lúc cô nhắn tin đã là 10 giờ tối, sau khi nhắn tin trong lòng vẫn luôn lo sợ, vừa thất thần xem tổng nghệ vừa chờ tin nhắn của anh, trung bình mỗi phút đồng hồ lại giơ điện thoại nhìn một lần.

Đợi hơn mười phút, cuối cùng điện thoại cũng kêu lên, Nhan Tiêu vội vàng cầm lấy điện thoại, mở khóa màn hình.

Trả lời:

Nếu cô muốn kiên trì, vậy không có gì đáng ngại. Nhưng mà, không cần quá miễn cưỡng.

Xem xong tin nhắn của anh, Nhan Tiêu cong khóe miệng, trong lòng cảm thấy cảm động:

Phương thức mà mọi người cảm thấy đó là quan tâm cô chính là khiến cô không bị thương, không cần làm bọn họ gọi là chuyện ngu xuẩn, nhưng mọi người sẽ hiểu, hiểu cô giấu chuyện này ở trong lòng, sẽ tôn trọng ý kiến và quyết định của cô.

Trước kia là Nhiếp Sơ Sơ, hiện tại là anh.

Không biết có phải hay là do ban đêm nên cảm xúc dễ xúc động hay không, vốn là một chuyện rất nhỏ, thậm chí chỉ có một mình cô mới cảm nhận được điều này, giờ phút này trở nên thật tốt đẹp, rất chân thật.

Bỗng nhiên cảm thấy rất may mắn, cô vẫn luôn không có từ bỏ.

Nhan Tiêu nằm ở trên giường, nhìn đi nhìn lại tin nhắn của anh mấy lần, đóng lại rồi nhắn tin:

Cảm ơn anh.

Cô nằm ở trên giường, duỗi tay đến bức màn từ từ kéo ra, bầu trời đêm của thành phố không có sao, đêm tối đặc sệt như mực, thành phố bởi vì một người nào đó, giống như ánh đèn, trở nên ấm áp lại sáng ngời.....

-

Sau đó cô trở lại trường học một lần nữa, bởi vì chân Nhan Tiêu bị thương nên có rất nhiều bạn học chiếu cố, ngày thường nhóm Tiểu Giai cũng giúp Nhan Tiêu mua cơm mua đồ ăn vặt, Nhan Tiêu thụ sủng nhược

kinh*, ngày thường nhóm bạn trong phòng này đều bắt nạt cô, hiện tại sẵn sóc khiến người ta muốn rơi nước mắt.

*)thụ sủng nhược kinh: được sủng mà sợ

Ngày đó thầy giáo võ đạo tới thăm cô, Nhan Tiêu biểu hiện bản thân rất quyết tâm tập luyện muốn tham gia kỷ niệm ngày thành lập trường, luôn nói với thầy là bản thân cô không sao, thầy giáo mới đồng ý cho cô tham gia luyện tập xem hiệu quả, nói vốn dĩ vị trí trống của cô đã tìm được người phù hợp thay thế, nhưng độ phối hợp ăn ý còn chưa đủ, nếu Nhan Tiêu muốn tiếp tục quay lại, cũng có thể bởi vì mấy ngày này không có tham gia tập luyện động tác mới lạ, cần thiết phải thay thế bổ sung mới được.

Vì thế Nhan Tiêu chú trọng đầu tư vào luyện tập.

Bởi vì vị trí gãy xương tuy rằng phải bỏ đi thanh nẹp, nhưng mà sợ bị thương, vẫn là quấn băng vải rất dày.

Nhan Tiêu luyện tập rất cẩn thận, nhưng cường độ vẫn rất lớn, nhóm Tiểu Giai nhìn mà đau lòng, Nhan Tiêu lại cười trêu ghẹo: “Cái này có tính là gì? Có minh tinh không phải sốt cao bảy mươi độ, hôn mê hơn mười ngày vẫn còn tập luyện võ đạo sao?”

Nghe cô còn có thể nhẹ nhàng mà nói đùa như vậy, mọi người cũng đều ngừng câu chuyện.

Gần đây hầu như mỗi ngày có thời gian rảnh rỗi Nhan Tiêu đều chôn mình trong phòng tập, mấy ngày bị ốm khi ra khỏi trường gầy đi mấy cân thịt, cuối tuần lúc về nhà bị mẹ cô mắng cho một trận, nói không dễ dàng gì mới có tí thịt, hiện tại lại biến thành người như trang giấy.

Kỳ thật Nhan Tiêu muốn biến thành người như trang giấy vẫn còn một khoảng cách rất lớn, mặt có chút mũm mĩm giống trẻ con, cho nên gầy như thế nào nhìn cũng sẽ không khô cằn.

“Mấy ngày hôm trước không phải mẹ đi chùa giúp con hỏi cầu phúc tiêu tai sao? Có đại sư nói với mẹ mua cho con một chuỗi quang đá thạch lựu*, con đeo ở trên cổ tay mấy tháng, nhớ kỹ mấy tháng này ngàn vạn đừng để người xa lạ chạm vào.” Mẹ Nhan nói liền cầm tay đưa cho Nhan Tiêu một cái hộp, “Mẹ cũng chưa trực tiếp chạm tay vào.”

Nhan Tiêu múc một muống sữa chua đưa vào trong miệng, tùy ý tiếp nhận: “Người xa lạ chạm vào sẽ như thế nào?”

“Liên không linh, muốn một lần nữa tiêu từ tinh lọc.” Mẹ Nhan lại nói thêm, “Kỳ thật tốt nhất là đừng cho người khác chạm vào, trừ phi đặc biệt là người thân mật.”

Nhan Tiêu bị dáng vẻ nghiêm túc của mẹ khiến cô buồn cười, “Mẹ càng lớn tuổi tại sao lại càng tin điều đó?”

Nhan Tiêu liếc mắt nhìn cái hộp đựng chuỗi hạt châu, óng ánh màu đỏ tím, các viên này đứng cạnh nhau, sờ lên lành lạnh từ từ mà còn rất có khuynh hướng cảm xúc.

Đều nói thủy tinh ngọc thạch đồ vật linh tinh đều là có sinh mệnh, có thể dưỡng người, cũng có thể tiêu tai.

Vẫn là câu nói kia, thà rằng tin là có.....

Nhan Tiêu đeo ở trên cổ tay xoay xoay, “Được, con sẽ cố gắng không cho người khác chạm vào.”

“Chờ đeo thời gian lâu rồi, nó liền nhận con, không cần kiêng kị nhiều như vậy.” Mẹ Nhan sát lại nói chuyện lạ.

Nhan Tiêu vừa uống sữa chua vừa cười liếc mẹ cô, đột nhiên cảm thấy người phụ nữ này ấu trĩ lại đáng yêu.

Lần này về nhà Nhan Tiêu còn có một việc, chính là gửi thư tình cho bác sĩ Hoắc, lần trước thư tình của cô đứt quãng sửa lại vài lần, lại gửi cho vị kia xem xét rồi mới thận trọng gửi đi.

Bởi vì trước kia cô thấy có người ở bình luận ở Weibo hỏi biên tập Zain có thể xem thư tình này hay không, biên tập nói sẽ, bỗng nhiên cô muốn thử một lần Hoắc Trạch Tích có thể nhìn thấy hay không, liền yên lặng viết tên mình ở đuôi bức thư, nếu anh sẽ xem thư tình, nhất định có thể nhìn thấy.

Sau khi bài viết được gửi đi, Nhan Tiêu không khỏi cảm thấy đã làm một chuyện lớn, tâm trạng đều dồn vào ngày cuối tuần.

Quay lại trường học, lúc tập nhảy có người hỏi trên tay cô đeo cái gì, Nhan Tiêu nhớ tới lời nói của mẹ, tận lực tránh cho bọn họ chạm vào, lại ở trong lòng cười bản thân, còn cảm thấy mẹ cô mê tín đến buồn cười, kỳ thật bản thân còn không phải như vậy. Đối với mấy thứ mê tín này, nói chung là quan niệm này đã ăn sâu vào đầu người Trung Quốc.

Lần luyện tập cuối cùng cho ngày thành lập trường là ba ngày trước, Nhan Tiêu đã luyện tập các động tác tương đối thành thục, chỉ là có rất nhiều động tác chân vẫn có chút khó khăn, sẽ có cảm giác đau đớn, nhưng mà kìm nén lại để không ảnh hưởng đến hiệu quả của bài múa, cô rõ ràng có thể tham gia biểu diễn.

Trước biểu diễn một ngày, Nhan Tiêu cảm thấy áp lực có chút khẩn trương, bỗng nhiên lại muốn nói vài câu với Hoắc Trạch Tích.

Tóm lại lúc sau vẫn nhắn tin duy trì liên lạc với anh, mỗi ngày Nhan Tiêu cảm thấy xúc động khi thường nhắn tin cho anh, thấy cái gì lạ là muốn nói cho anh nghe, nghe được cái gì buồn cười cũng muốn chia sẻ với anh, cuối cùng vẫn lưu vào tin nhắn nháp, không thật sự nhắn đi.

Đã là hơn 11 giờ tối, cô cầm điện thoại lên trong chốc lát, đeo tai nghe lên, cuối cùng lại ngủ mất, ngày hôm sau bị Tiểu Giai đánh thức, điện thoại cũng chưa kêu.

Trong phòng ngủ chỉ có cô và Tiểu Giai muốn tham gia biểu diễn, cô không kịp sạc điện thoại, lúc sau rửa mặt liền trực tiếp lấy trang phục biểu diễn chạy về phía hậu trường sau đại sảnh.

Tới đại sảnh hậu trường, vừa thấy quả thực giống như người mẫu đi tuyển chọn, lộn xộn, váy áo treo tứ tung, khắp nơi đều có người trang điểm.

Nhan Tiêu cũng bị kéo qua đi thay quần áo biểu diễn, lần này nhảy vũ đạo là phong cách Trung Quốc, yêu cầu mặc sườn xám, chuyên viên trang điểm ở bên cạnh nhìn chăm chăm Nhan Tiêu một lúc lâu, lại lấy từ trong túi ra một hộp đưa cho Nhan Tiêu.

Lúc sau Nhan Tiêu thấy rõ thiếu chút nữa hộp máu, cư nhiên là hộp lót ngực.

Chuyên viên trang điểm với vẻ mặt “ Cô hiểu được” nhìn Nhan Tiêu, Nhan Tiêu nhắm mắt lại, ra tư thế tay “ok”.

Thế giới này đối giống như không có chỗ dành cho người ngực lép.....

Lúc sau kỷ niệm ngày thành lập trường bắt đầu, một người lãnh đạo lớn lên đọc diễn văn, Nhan Tiêu liếc mắt một cái nhìn xuống phía dưới sân khấu, kỷ niệm ngày thành lập trường tập hợp tất cả, có rất nhiều học trưởng học tỷ đã tốt nghiệp rồi, mệnh mông cuồn cuộn có vài ngàn người.

“Chờ một chút khi lên sân khấu, nhất định nhớ rõ vị trí diễn tập ngày hôm qua, không được rối loạn đội hình.....” Trước khi lên sân khấu, thầy giáo còn dặn dò đi dặn dò lại.

Ngày thường tuy rằng Nhan Tiêu cũng sẽ tham gia rất nhiều chỗ, mời làm khách quý khiêu vũ, nhưng mà hôm nay trường hợp nghiêm túc, lại bởi vì nguyên nhân chân bị thương, cũng bị không khí khẩn trương làm ảnh hưởng, ở dưới sân khấu điều chỉnh hô hấp.

Nghe thấy tiết mục giới các cô, người nữ sinh đứng thứ nhất dùng tay ra hiệu cho các cô tập trung lại, cùng nhau vỗ tay, nhanh chóng lên sân khấu.

Ánh đèn dần dần giảm xuống, lúc âm nhạc chưa có vang lên, Nhan Tiêu nhìn thoáng qua phía dưới sân khấu, bỗng chốc hình như nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, lại rất nhanh tập trung tinh thần không hề nhìn nữa.

Lúc cách buổi biểu diễn không xa Nhan Tiêu cảm thấy có chút khẩn trương, tập luyện rất nhiều lần, biểu diễn hết sức cẩn thận, dưới sân khấu Nhan Tiêu nhìn thấy rất nhiều người bắt đầu lấy ra điện thoại máy ảnh ra chụp.

Âm nhạc dừng lại, nhảy hoàn chỉnh điệu nhảy, khom lưng cúi chào tiếng vỗ tay vang lên bốn phía, thầy giáo ở dưới sân khấu duỗi ngón cái, dùng tay ra hiệu ý bảo các cô từ bên phải xuống sân khấu.

“Quả nhiên là có rất nhiều mỹ nữ khoa vũ đạo, quả thực màn mở đầu toàn nữ sinh có giá trị nhan sắc.....”

“Tôi biết nữ sinh đứng ở giữa, là em gái nhảy với Trạch Vũ ở trên mạng, không nghĩ tới cũng có thể gọi cảm như vậy!”

.....

Xuống sân khấu đi qua thính phòng còn có thể nghe thấy mọi người nghị luận, dọc theo đường đi có rất nhiều người tìm nhóm người Nhan Tiêu

chụp ảnh chung, cô phối hợp vài lần, nhưng thấy phía trước thấy giáo chỉ đạo thúc giục, đành phải xua tay cự tuyệt xin lỗi.

Một đường chạy chậm, sắp đi ra hội trường, cô ngẩng đầu thấy một bóng dáng đứng ở cửa, bỗng chốc ngây ngẩn cả người.

Dòng người đi tới, Hoắc Trạch Tích đứng ở chỗ đó, ăn mặc áo sơ mi cổ đứng màu trắng gạo, bóng dáng cao dài, trang phục tùy ý, ôn nhu nhìn cô.

Trong nháy mắt, tất cả mọi thứ xung quanh đều hóa thành hư không, Nhan Tiêu cảm thấy bức tranh này thật đẹp.

Chậm chạp mà phản ứng lại, cô lại chậm chạp chạy lên, không thể tin được mà che miệng lại, nhìn một lúc lâu mới cất tiếng: “Sao anh lại tới đây?”

Hoắc Trạch Tích cười một cái, “Tối hôm qua cô nhắn tin cho tôi, hôm nay nghỉ liền tới nhìn xem.”

Tối hôm qua.....

Chắc là cô mơ mơ màng màng buồn ngủ mà gửi tin nhắn.....

Nhan Tiêu bị chuyện vui đột nhiên xảy ra này khiến cho không biết làm sao, đi ở thấy giáo đi ở phía trước dừng lại nhìn cô mấy cái cũng không có phát hiện.

“Đó là người mà cô ấy thích, thấy giáo người cũng đừng thúc giục!” Tiểu Giai ở bên cạnh cười giải thích.

Vẻ mặt cô vẫn vui vẻ tươi cười mà đứng ở chỗ đó, bên cạnh có mấy học đệ học muội muốn chụp ảnh, Hoắc Trạch Tích thấy vậy ánh mắt ý bảo Nhan Tiêu, lại nhẹ giọng nói: “Hình như là tìm cô chụp ảnh.”

Nhan Tiêu quay đầu lại nhìn thoáng qua, dường như bình tĩnh, lại phối hợp cùng bọn họ chụp ảnh chung, nhưng ánh mắt vẫn nhìn Hoắc Trạch Tích đứng ở bên này.

Lúc sau chụp ảnh xong cô vội vàng lôi kéo Hoắc Trạch Tích đi ra phía đại sảnh: “Ở đây quá nhiều người, chúng ta đi ra ngoài trước.”

“Cô mặc như vậy ở bên ngoài sẽ không lạnh?” Hoắc Trạch Tích đột nhiên nói.

Nhan Tiêu cúi đầu nhìn bản thân một chút lại nhìn cái sườn xám xé bên đùi.....

Ở trước mặt anh sao cô có cảm giác bại lộ thế này?

Cô cau lệ cười một chút, trả lời: “Không phải quá lạnh, chờ một chút tôi đi thay.”

Ánh mắt người bên cạnh nhìn về phía bên này, Hoắc Trạch Tích trầm mặc hai giây: “Vẫn là đi thay quần áo trước.”

Nhan Tiêu chạy nhanh: “VẬY ANH.....”

“Tôi chờ cô.”

Mới vừa vào phòng ngủ, nhóm Tiểu Giai thấy Nhan Tiêu, cười vẻ mặt tà mị: “Nha, nam thần tới thăm cậu?”

Vẻ mặt Nhan Tiêu đầy cảnh xuân muốn dẫu cũng không dẫu được, cũng không cố kỵ cái gì, xông lên đi: “Giúp kéo khóa sườn xám xuống.”

“Lúc cậu nhìn thấy anh ta cảm thấy thế nào kinh ngạc không?” Tiểu Giai giúp cô kéo khóa, một bên cười hỏi.

“Mình cũng không biết anh ấy sẽ đến, lúc ấy trực tiếp liền phát nổ.” Nhan Tiêu nói lau son trên môi, thay một màu sắc hồng anh đào, cảm thán: “Hiện tại mình cảm thấy có chút không chân thật.”

“Đừng quá kích động, chân còn không có khối đầu!” Nhìn cô thay quần áo chuẩn bị phải đi, Tiểu Giai nhắc nhở.

Nhan Tiêu phất tay lên tiếng, vội vàng ra khỏi phòng ngủ.

Xa xa thấy bóng dáng của Hoắc Trạch Tích, anh giống như đang xem phong cảnh trong trường học. Nhan Tiêu nổi lên muốn trêu đùa, lặng lẽ đến gần, chọc một chút vào cánh tay trái anh, lúc anh nhìn qua lại chạy sang phía bên phải.

Hoắc Trạch Tích bị cách trêu đùa của cô làm cho cười, mu bàn tay Nhan Tiêu để ở sau người, cúi đầu đá hòn đá nhỏ, “Tôi đưa anh đi tham quan trường học!”

“Chân cô tốt chưa?” Anh không trả lời hỏi lại.

Kỳ thật vẫn chưa có khối hoàn toàn, ngày thường đi đường chân có chút đau, nhưng lúc này cô rất không muốn bị điều này gây mất hứng, Nhan Tiêu quyết đoán lắc đầu: “Tốt rồi! Tôi đều có thể khiêu vũ!”

Mới hơn hai tháng sao có thể tốt hoàn toàn.....

Hoắc Trạch Tích không phản bác lại lời nói của cô, lại hỏi: “Hôm nay nghỉ?”

Nhan Tiêu “Ukm” một tiếng, anh lại nói: “Tôi đưa cô về nhà. “

Nhan Tiêu: “.....”

Cô một chút cũng không muốn về nhà?

Nhìn thấy ánh mắt cô có chút do dự, Hoắc Trạch Tích hơi hơi híp mắt:
“Không muốn về nhà?”

Nhan Tiêu chần chờ: “Tôi muốn.....”

Tôi muốn ở cùng anh nhiều một chút.

Lời nói tới bên miệng rồi, cô lại thay đổi, dù sao ngồi xe anh về nhà cũng đã ở bên cạnh anh rồi, hôm nay thứ sáu vốn dĩ cũng muốn về nhà.

Cô đơn giản đáp ứng: “Vậy được rồi!”

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨM)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Thạch Thảo Mộc Đài Loan [3]

Xe dừng ở bên ngoài trường học, hai người vẫn ở trong trường học đi một lúc, Hoắc Trạch Tích cố tình thả chậm bước chân, Nhan Tiêu biết anh đang đợi bởi vì chân cô bị thương, hai người cứ như vậy chậm rãi đi trong vườn trường, Nhan Tiêu cảm thấy rất lãng mạn nói không nên lời.

Đi rồi trong chốc lát, cô phá vỡ sự trầm mặc: “Bác sĩ Hoắc, anh tới đây lâu chưa?”

Hoắc Trạch Tích không có trực tiếp trả lời, nói: “Tóm lại đến kịp buổi biểu diễn của cô.”

Nhan Tiêu cười trộm trong lòng, cô hiểu là: Tóm lại là đến xem cô biểu diễn.

“Vậy anh cảm thấy hôm nay tôi biểu diễn thế nào?” Nhan Tiêu cười, tiếp tục hỏi.

Hoắc Trạch Tích không cần nghĩ ngợi: “Khá tốt.”

Nhan Tiêu được bác sĩ Hoắc khen ngợi, vui vẻ thỏa mãn, trong lúc vô tình nhìn thấy cửa hàng bán đồ lạnh, nhin không được lôi kéo góc áo của anh: “Bác sĩ Hoắc, tôi muốn ăn sữa chua đông lạnh.”

Hoắc Trạch Tích khẽ cau mày: “Lạnh?”

Nhan Tiêu phủ định: “Ăn vào trong bụng liền không lạnh!”

Lời này nghe có vài phần giống với Gia Gia, Hoắc Trạch Tích không hề chần chừ gật đầu, theo cô đi vào.

Lấy được kẹo bông gòn sữa chua đông lạnh, Nhan Tiêu múc một muỗng cho Hoắc Trạch Tích: “Ăn không?”

Vốn tưởng rằng Nhan Tiêu nói đùa, nhìn thấy cô chớp đôi mắt, dáng vẻ " Anh không ăn tôi ép anh ăn", Hoắc Trạch Tích thật không biết nói gì, cảm thấy ấu trĩ, cô rõ ràng là thật lòng, cảm thấy ái muội, giống như cô không có ý khác.

Cuối cùng anh bất đắc dĩ cười, “Cô ăn đi.”

Nghĩ đến cũng là, đối xử với Nhan Tiêu, anh không tự giác mà đối với Nhan Tiêu giống như đối với đứa bé.

Đi đến cổng trường, Hoắc Trạch Tích ấn chìa khóa xe, Nhan Tiêu tự giác mở cửa ghế phụ ngồi vào.

Lúc sau ngồi xong, Hoắc Trạch Tích nhìn kính chiếu sau chuyển động xe, vô tình thấy Nhan Tiêu đang nhìn chăm chăm anh, lại dời tầm mắt tùy ý hỏi: “Có nghe nhạc hay không?”

Nhan Tiêu thu hồi ánh mắt, “Chỗ này của anh có tìm được nhạc của Tôn Yến Tư không?”

Cô thích ca khúc của Tôn Yến Tư.

Hoắc Trạch Tích vừa lái xe, vừa mở hướng dẫn bên trong xe, “Cô tìm một chút.”

Nhan Tiêu mới vừa mở ra, liền thấy danh sách truyền phát tin, chắc là bình thường anh cũng nghe nhạc.

Phần lớn đều là nhạc tiếng anh, Nhan Tiêu lập tức cảm thấy không còn hứng thú với Tôn Yến Tư nữa, click mở một đầu 《i will love you》.

Là một bài hát cũ, Nhan Tiêu nhớ rõ có nghe qua bài hát này.

Hoặc Trạch Tích nhìn thoáng qua đĩa nhạc: “Tại sao không nghe của cô?”

“Không có việc gì, trước hết nghe của anh.” Nhan Tiêu cười nói với anh.

Hoặc Trạch Tích khẽ cười, không nói lời nào.

Suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng cô cũng nhớ đây là nhạc phim của bộ điện ảnh nào, nhin không được nói: “Tôi nhớ tới, chính là bộ phim điện ảnh xuyên không khiến lịch sử bị thay đổi, sau đó lúc nam nữ chính kết hôn là lúc trời mưa to.....”

“Vì sao đưa anh tới.” Hoặc Trạch Tích bình tĩnh nói ra đáp án.

“Đúng!” Nhan Tiêu thiếu chút nữa muốn vỗ tay, đang chuẩn bị nói tên phim.

Nói đến điện ảnh, Nhan Tiêu như là tìm được đề tài: “Bác sĩ Hoặc, anh thích nhất bộ phim nào?”

Hoặc Trạch Tích vòng vo một lúc, giống như đang nghĩ, “《127 giờ》 là tôi nhớ nhất, 《khủng bố du thuyền》 cùng 《Leon the professional》 cũng xem qua mấy lần.”

Để bác sĩ Hoặc nói những gì mình thích cũng khá khó khăn.....

Sau khi Nhan Tiêu nghe xong, nhớ tới cốt truyện, “《khủng bố du thuyền》 tôi xem một nửa không hiểu liền bỏ.”

Anh không trả lời, Nhan Tiêu nhin không được hỏi: “Có phải rất hack não hay không?”

“Vẫn tốt”, giọng nói của anh bình tĩnh, “Quan hệ vòng vo nhưng khá rõ ràng, cũng không phải quá phức tạp.”

Nhan Tiêu cảm thán: “Anh thông minh như vậy đương nhiên xem phim sẽ cảm thấy hay, lúc trước tôi xem 《 ký ức mảnh nhỏ 》, đều phải xem phân tích phim mới hiểu.”

Hoắc Trạch Tích hỏi: “Ngày thường thích xem phim?”

“Như thế nào, nhìn tôi không giống?” Giọng điệu của cô có chút không phục.

“Tôi cho rằng cô xem phim hoạt hình.” Anh cười trả lời.

Không nghĩ tới bác sĩ Hoắc cũng sẽ nói đùa kiểu này.....

Nhưng có cảm giác giống như đang khing bỉ cô!

Lần này Nhan Tiêu thật sự có chút để ý: “Cho nên ở trong mắt anh tôi ấu trĩ như vậy?”

“Phim hoạt hình cũng có không ấu trĩ.” Thái độ của anh phong khinh vân đạm mà giải thích.

Nhan Tiêu giống như đánh vào bông, suy nghĩ trong chốc lát vẫn là không cam chịu, nhin không được hỏi: “Tôi ấu trĩ chỗ nào?”

Hoắc Trạch Tích nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái: “Tôi nói cô ấu trĩ khi nào?”

“Ánh mắt với giọng điệu của anh, đều nói cho tôi, anh cảm thấy tôi rất ấu trĩ!” Nhan Tiêu lên án.

Hoắc Trạch Tích dờ khóc dờ cười, “Tại sao tôi không biết ánh mắt với giọng điệu của tôi có ý này?”

Nhan Tiêu nhìn ra ngoài cửa sổ trong chốc lát, chậm rãi trút giận, “Vậy sao trước kia anh nói tôi giống đứa bé.....”

Trầm ngâm hai giây, Hoắc Trạch Tích giải thích: “ ‘ Đứa bé ’ không phải nghĩa xấu.”

Vậy anh lại không thích đứa bé.....

Tuy Nhan Tiêu nói thầm như vậy, nói chung vẫn không dám nói ra, cúi đầu ngắm nghía vòng đá thạch lưu trên tay, lại cầm lấy soi ra ngoài ánh nắng, xem hoa văn bên trong tinh thể.

Đột nhiên lại nghĩ tới trước kia mẹ cô nói cái này không thể để những người khác chạm vào, trừ phi là người rất thân.

Không nhịn được, ánh mắt cô nhìn về phía Hoắc Trạch Tích đang lái xe.....

Cô cười mỉm mở miệng: “Bác sĩ Hoắc, tôi có thể cho anh một đặc quyền, những người khác đều không có, anh có muốn không?”

Hoắc Trạch Tích cười cất tiếng, “Đặc quyền gì vậy?”

Cô mở tay ra, một chuỗi hạt châu màu tím nằm trong lòng bàn tay, “Người khác đều không thể sờ cái này, trừ bỏ anh.”

Hoắc Trạch Tích hơi cúi đầu nhìn, “Đây là cái gì?”

“Vật may mắn của tôi, mẹ tôi nói cho tôi đeo để tiêu tai.” Nhan Tiêu nói xong để ở trước mặt anh, “Muốn nhìn một chút hay không?”

Phía trước là đèn đỏ, sau khi dừng xe anh mới nhận một chuỗi hạt châu nhỏ trong tay Nhan Tiêu, “Vì sao người khác không thể chạm vào?”

“Mẹ tôi nói người khác chạm nên sẽ đen.....” Vừa nói, khoe miệng Nhan Tiêu nhếch lên, “Nhưng người tôi thích, thì không có việc gì.”

Hoắc Trạch Tích hơi sửng sốt, đưa vòng tay trả lại cho cô.

Đèn đỏ thay bằng đèn xanh, anh dẫm chân ga quẹo trái đi vào đường hầm, một lần nữa Nhan Tiêu đeo vòng vào cổ tay, muốn nhìn thấy vẻ mặt của anh lúc này, ánh sáng ở đường hầm lại rất mờ nhạt, chỉ có thể thấy mờ hồ sườn mặt của anh.

Rất nhanh là về đến nhà, Nhan Tiêu cũng không hề nói lời nào, yên tĩnh nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, nghĩ thầm anh im lặng là biểu hiện cho điều gì.

Nhà của Nhan Tiêu nằm ở khu phố Lâm Âm, là đường một chiều, dừng xe ở đây cũng không tốt, có nói có thể xuống xe ở ngõ nhỏ phía trước, Hoắc Trạch Tích cũng đã đi vào.

Ở đường phố, ánh mặt trời chiếu vào cây tạo thành bóng giống như những hình ghép, đen trắng rõ ràng chiều theo con đường, lay động theo gió.

Sau khi xe dừng lại, Nhan Tiêu tháo dây an toàn, mở cửa xe, “Tôi về đây, bác sĩ Hoắc đi trên đường cẩn thận.”

Hoắc Trạch Tích gật đầu, Nhan Tiêu vừa đi được một bước lại nghĩ đến chuyện gì, bỗng nhiên xoay người: “Thứ hai tôi tới bệnh viện khám lại, đến lúc đó..... Gặp lại.”

“Được.” Anh mỉm cười.

Nhan Tiêu lập tức cười to, lùi lại vài bước vẫy tay, lại xoay người đi vào khu chung cư.

Đưa Nhan Tiêu về nhà, Hoắc Trạch Tích lại lái xe về chung cư, trên đường nhận một cuộc điện thoại, là biên tập bản thảo.

“Zain, tôi đã xem và gửi một số bài viết cho anh, tự anh tính toán thời gian chọn bản thảo, buổi tối ngày mai phát sóng trực tiếp.” Giọng nói của biên tập có chút mệt mỏi, “Có mấy nhìn bản thảo của fan, chúng tôi xem đến mù mắt luôn rồi!”

Hoắc Trạch Tích cười nhẹ một tiếng, “Vất vả rồi, nghỉ ngơi cho tốt.”

“Hiện tại anh không ở nhà?” Biên tập nghe thấy tiếng còi.

“Ukm.”

“Hẹn hò?”

“Đưa bạn về nhà.”

Biên tập cười không hề hỏi đến, “VẬY lúc về nhà anh nhớ chọn bản thảo, đến lúc đó phát sóng trực tiếp không có nhiều thời gian để chuẩn bị.”

Hoắc Trạch Tích ừ một tiếng rồi cúp điện thoại, đỗ xe dưới hầm để xe.

Về nhà mở máy tính ra, Hoắc Trạch Tích pha một cốc cafe đen, vừa bắt đầu mở hòm thư, chọn được hai mươi mấy phong thư.

Ngồi ở trước máy tính xem từng cái một, vừa xem vừa uống.

Mỗi phong thư có hai ba trăm chữ, Hoắc Trạch Tích vội vàng xem xong muốn tắt đi, bỗng nhiên nhìn thoáng qua góc bên phải có tên một người:

Nhan Tiêu.

Anh dừng lại con chuột, lại lần nữa nhìn về phía phong thư xem thoáng qua:

Thích một người, có lẽ là bởi vì mùi hương trên quần áo của anh ấy, giọng điệu nói chuyện của anh ấy, cũng có lẽ là bởi vì giọng nói của anh ấy, anh ấy lơ đãng nói ra câu.

Giống như có rất nhiều lúc, em mơ hồ có cảm giác em không thích anh ấy, nhưng ban đêm em rất thích nghe giọng nói của anh ấy, thích ánh mặt trời chiếu lên người anh ấy, thích cùng anh ấy ngắm phong cảnh.

Không có chiếm hữu, không quan tâm kết cục.

Em biết có rất rất nhiều người thích anh ấy, có lẽ em cũng không phải là một người thích hợp, nhưng em sẽ chèo đèo lội suối không quản ngày đêm, đi về phía anh ấy, sẽ trở thành người mà anh ấy thích.

Anh phải chờ em.

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẮN)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Khu Rừng Hoa Anh Đào [1]

Hôm nay học xong tiết học Nhan Tiêu ngồi xe taxi đi thẳng đến bệnh viện, mượn cớ là đi khám lại, nhưng thực chất là đi gặp Hoắc Trạch Tích.

Bây giờ đã là 4 giờ chiều, Nhan Tiêu nghĩ thầm ngày thứ hai chắc không có nhiều người, không thì cô hoàn toàn không có thời gian gặp anh, hình như là 5 giờ anh tan làm.

Kết quả đến trung tâm thành phố rồi nhưng bị kẹt xe mất một đoạn, xe xếp hàng dài trên đường giống như một con rồng, rất hợp với ánh chiều phớt đỏ của hoàng hôn, quả thực là thảm tuyệt nhân hoàn*.

*) thảm tuyệt nhân hoàn: bi thảm của nhân gian

Buổi sáng điện thoại của Nhan Tiêu vẫn còn đầy pin, đến bây giờ đã không còn lại bao nhiêu, trong lúc kẹt xe lấy điện thoại ra chơi trò chơi, lúc chỉ còn lại 7% Nhan Tiêu cẩn rằng tắt điện thoại bỏ vào trong túi, sợ người khác gọi điện thoại cho cô lại không nhận được.

Thời tiết có chút nóng bức, bởi vì tắc đường nên tâm trạng Nhan Tiêu có chút rối loạn, hơn nữa với thời tiết thế này, tâm trạng càng thêm bức bối, chán nên dứt khoát chống tay lên cửa sổ nhắm mắt nghỉ ngơi.

Không gian mơ hồ, bỗng nhiên cô nghe được phía trước có tiếng nổ lớn, kéo cô tỉnh dậy khỏi giấc ngủ, bỗng chốc cô mở mắt ra.....

-

“Bác sĩ Hoắc, còn chưa tan làm sao?” Nữ y tá thay quần áo chuẩn bị rời khỏi bệnh viện, đi qua phòng khám 102 thấy bác sĩ Hoắc vẫn còn ở bên trong.

Hoắc Trạch Tích ngẩng đầu lễ phép cười một cái: “Còn có chút việc muốn xử lý.”

“Vậy tôi đi trước đây? Tạm biệt!”

“Hẹn gặp lại.”

Cúi đầu nhìn đồng hồ, bây giờ đã là 5 giờ, chẳng lẽ cô ấy không tới bệnh viện khám lại?

Anh lấy điện thoại ra gọi cho Nhan Tiêu, nhưng đầu bên kia tắt máy.

Đang muốn bỏ điện thoại xuống, bỗng nhiên nó lại kêu lên, Hoắc Trạch Tích nhận đặt ở bên tai: “Mẹ?”

“Con trai chắc không có việc gì?” Giọng nói của mẹ Hoắc có chút hoảng loạn.

Hoắc Trạch Tích nghi hoặc: “Làm sao vậy?”

“Mẹ vừa mới xem một tin tức, vòng xuyên bên kia xảy ra một vụ tai nạn giao thông, cách chỗ con làm không xa, sợ con ở trên đường gặp nguy hiểm.....”

Mẹ Hoắc còn chưa nói xong, anh khẩn trương cắt ngang: “Cụ thể là chỗ nào?”

“Tuyến xe buýt 23 nổ mạnh, hình như vừa đúng ở chỗ khoa học kỹ thuật..... Hiện tại con đang ở chỗ nào?”

Tuyến xe buýt 23.....

Trạm đầu là trường học của Nhan Tiêu.

Không rõ đầu bên kia nói gì, Hoắc Trạch Tích chớp mắt một cái, ngay sau đó cúp điện thoại.

-

Chiếc xe buýt kia nổ mạnh có ảnh hưởng khá lớn, giống như trong phim khoa học viễn tưởng mới có thể tạo ra bỗng nhiên có một hình ảnh chân thật xuất hiện ngay trước mắt như vậy, phản ứng đầu tiên của Nhan Tiêu chính là cảm thấy mình đang nằm mơ, sửng sốt một lúc lâu mới giật mình phát hiện đây là sự thật.

Toàn bộ người đi trên đường hình như cũng chưa kịp phản ứng lại, cách vài giây, chiếc xe ở bên cạnh chiếc xe buýt kia muốn tránh xa, kết quả chậm quá vẫn chết, lại chạm phải chiếc xe bên cạnh, trong lúc nhất thời tiếng còi nổi lên bốn phía, tình trạng vô cùng hỗn loạn.

Nhan Tiêu hoảng sợ không nói nên lời, trong lúc nhất thời đã quên bản thân mình muốn làm gì, ngơ ngác mà nhìn kia chiếc xe kia bị thiêu cháy, thấy bên trong có người liều mạng nhảy từ bên trong xe nhảy ra ngoài, trên quần áo còn mang theo lửa.....

Tiếng xe cứu hỏa đến gần, Nhan Tiêu mới hoàn toàn hoàn hồn, vội vàng lấy điện thoại muốn gọi cho Hoắc Trạch Tích, lại phát hiện điện thoại đã bị sập nguồn do hết pin.

Chỗ này hỗn loạn không thành cái gì, trên xe mọi người đều sôi nổi xuống xe, có xe lại vội vàng muốn rời đi, vốn là chật đến nỗi khiến nước không thể lọt qua bây giờ hoàn toàn bị phá hỏng.

Nhan Tiêu không có cách nào chỉ đành xuống xe trước, lại quẹo phải đi ra đường to, dọc theo con phố đi đến bên kia.

Bên này rất người người vây quanh để xem, Nhan Tiêu không dám nhìn đành nhìn sang phía bên kia, muốn đi xuyên qua đám người đó, lại cất bước khó khăn đi qua đám người đó.

“Có thể nhường đường một chút không..... Ngại quá nhường một chút.....”

Vừa đi vừa đẩy nhóm người đó, Nhan Tiêu chỉ cảm thấy bên tai toàn là tiếng ồn ào, cả người mệt mỏi.

Sắp thoát khỏi nhóm người vây xem đó, bỗng nhiên có một bàn tay cầm lấy tay của cô, Nhan Tiêu ngạc nhiên, trong lúc nhất thời bị lôi ra khỏi nhóm người đó, hoảng sợ bỗng nhiên ngã vào một vòng tay.

Là bạc hà vẫn là chanh thảo.....

Trong nháy mắt mùi hương quen thuộc gọi lại trí nhớ, Nhan Tiêu kinh ngạc ngẩng đầu, hoàn toàn ngoài ý muốn, sửng sốt.

“Nhan Tiêu.....” Giọng nói Hoắc Trạch Tích khàn khàn, ba phần khắc chế.

Vừa mới lúc này anh chạy tới, xa xa thấy có chiếc xe cháy rụi ở ngã ba phía trước, trong cửa sổ không ngừng bốc ra toàn khói đen, lửa đã tắt, có rất nhiều người bị thương không ngừng được khiêng ra khỏi xe, cả người cơ hồ không có một chỗ hoàn chỉnh.....

Anh không dám tưởng tượng, nếu một trong số đó có Nhan Tiêu, muốn anh chấp nhận như thế nào, nên làm cái gì bây giờ.

Ý nghĩ trong đầu còn chưa được hình thành, anh liền liếc mắt nhìn trong biển người thì thấy một bóng dáng đơn bạc.

Thậm chí chính anh còn không có phát hiện, thấy ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy cô, bỗng nhiên tâm trạng anh được thả lỏng, giống vậy tìm được đồ vật bị mất, vốn là cảm xúc căng thẳng hỗn loạn, trong nháy mắt tất cả như được thả lỏng.

Anh chậm chạp không có buông tay, Nhan Tiêu mới hiểu được bản thân không phải vô tình bị ngã vào vòng tay của anh, vừa rồi hoảng loạn cùng sợ hãi trong nháy mắt này trở nên rõ ràng lên.

Sinh mệnh có bao nhiêu yếu ớt, đứt mạch máu sẽ chết, bệnh tất ẩn dấu trong tim bộc phát sẽ chết, cũng giống như không làm gì chỉ ngồi ở trên chiếc xe như vậy, ai biết được ngay sau đó bị khói lửa chôn vùi, thậm chí không kịp gặp mặt người quan trọng nhất.

Thấy vừa chiếc xe nổ mạnh người trên xe vội vàng chạy trốn, Nhan Tiêu cảm thấy bản thân giống như trải qua sinh tử, cách cái chết rất gần, ngay sau đó mới phát hiện thật nhiều sự căn bản không đợi được.

Mỗi ngày thành phố này có rất nhiều chuyện xảy ra, bao nhiêu người đi, vốn tưởng rằng chỉ gặp thoáng qua tử thần không so đo với con người, nhưng ở một thành phố ồn ào náo nhiệt lúc sau bị người tìm được, bị ôm chặt.

Trong lòng cảm thấy rất đau lòng, Nhan Tiêu không hề do dự nói ra một câu:

“Hoặc Trạch Tích, anh có thể ở bên tôi hay không?”

Cô vừa dứt lời, rồi lại sợ anh giống như hai lần trước từ chối, lại nói thêm: “Anh thử xem, anh sẽ thích tôi.”

Không phải hỏi câu, giọng nói của cô là khẳng định.

Phảng phất giống như qua một thế kỷ, thành phố này, sau chuyện này tất cả sự ồn ào náo nhiệt đều biến mất, sự cố hiện trường tiếng cảnh báo vẫn còn vang lên, Nhan Tiêu lại khần trương giống như không nghe được bất cứ tiếng gì, bên tai chỉ còn lại sự yên lặng, yên lặng đến ù tai.

Giữa sự yên lặng, cô cảm giác có một bàn tay, nhẹ nhàng ôm đầu cô vào ngực anh.

Giọng nói của anh trầm thấp lại nhẹ nhàng chậm chậm, phảng phất gần sát.

Nhưng Nhan Tiêu nghe rõ, câu nói kia là: “Vậy thử xem.”

Âm cuối ôn nhu, trái tim Nhan Tiêu nhẹ nhàng run lên.

Cô sợ mình nghe nhầm, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Hoắc Trạch Tích: “Anh đồng ý rồi?”

Anh lại cúi đầu cười nhìn cô.

Không biết nên hình dung tâm trạng lúc này như thế nào?

Phảng phất giống như một cuốn truyện cổ tích, kết cục cũng không phải bao giờ cũng không viên mãn.

Lại giống như tất cả thế giới của cô.

Cô không dám tin tưởng nhìn anh, trong ánh mắt rực rỡ lung linh, đột nhiên lại cười: “Tôi sẽ không rút lui.”

Hoắc Trạch Tích cúi đầu khẽ cười một tiếng, tiếng cười gần như vậy, thậm chí Nhan Tiêu có thể cảm nhận được lồng ngực của anh có sự chấn động nhỏ, bỗng nhiên cô cảm thấy giây phút này giống như đang nằm mơ.

Mãi cho đến khi về nhà, Nhan Tiêu cũng không dám nói chuyện này cho bất kỳ ai, nằm như đờ ở trên giường.

Còn đọng lại những vẻ mặt của anh, mỗi một câu đối thoại.

Xác nhận lại, đó là thật sự.

Vậy thử xem.....

Lúc nói ra câu này, đó có phải là thích hay không?

Hoặc Trạch Tích thích cô?

Càng nghĩ càng nhiều, càng nghĩ càng loạn, cô lấy gối che đầu lại, muốn thét chói tai, muốn không kiêng nể gì mà cười to, cuối cùng lại không tiếng động trình diễn ở trong đầu.

Đột nhiên, cô lại nghĩ tới điều gì, đứng dậy bắt đầu tìm kiếm điện thoại.

Hôm nay 11 giờ, anh có phát sóng trực tiếp, là hoạt động của lần gửi bài đó.

Đeo tai nghe lên nghe mấy bài hát chờ đến 11 giờ, Nhan Tiêu gấp không chờ nổi mà mở app ra, chờ đợi giọng nói của anh.

Thẳng đến lúc cuối cùng đầu kia có kết nối, Nhan Tiêu tắt đèn trong phòng đi, trước mắt toàn màu đen, thính giác trở nên mẫn cảm.

Yên tĩnh hai giây, bên tai vang lên giọng nói của anh.

Âm lượng hơi to, giọng nói của anh gần ở bên tai, bởi vì là phát sóng trực tiếp, giọng nói rất chân thật, dội thẳng vào lỗ tai, Nhan Tiêu cảm thấy thả lỏng.

“Lần đầu tiên thử phát sóng trực tiếp, cũng thu được rất nhiều thư tình của người nghe, qua một buổi chiều đọc và lựa chọn, đột nhiên rất muốn nói cảm ơn, cảm ơn các bạn vẫn luôn ở.....”

Giọng nói của anh trầm thấp hơi khàn, giống như café tinh lọc, bình tĩnh dịu dàng, phảng phất giống như thời gian biến mất, chỉ muốn ngay lập tức, giọng nói của anh bên tai, chân thật đến nỗi giống như xoay người là có thể nhìn thấy anh, nằm nghiêng bên cạnh người.

Thời điểm anh đọc thư tình, giọng điệu nhỏ nhẹ, Nhan Tiêu tại đầu này cũng lặng lẽ cười.

“Cách thời gian kết thúc còn có hai phút.”

Đọc xong bức thư cuối cùng, giọng nói anh vang lên.

Trong sự mong muốn, mặc dù không có đọc đến bức thư của cô, cô cảm thấy rằng mình cũng không thất vọng, nhiều lắm thì có một chút tiếc nuối.

Nhưng đến cuối cùng, cô vẫn nhịn không được thần thờ.

Trầm mặc vài giây, chỉ có thể nghe thấy trong tai nghe nhọt nhọt có tiếng hít thở, giọng nói của anh lại vang lên lần nữa: “Anh biết em đang nghe anh nói chuyện.....”

Nhan Tiêu bỗng chốc sửng sốt.

“Có câu nói, anh biết em sẽ đến, cho nên chờ anh.

Kỳ thật anh cho rằng đó là câu trả lời tốt nhất, là anh biết em sẽ đến, cho nên anh vẫn luôn không rời đi.”

Nhan Tiêu sửng sốt một lúc, giọng nói anh đã biến mất, còn lại lè loi tiếng nhạc dương cầm, tiếng nhạc nhẹ nhàng quanh quẩn bên tai.

Bỗng nhiên cô cười rộ lên.

Cô không biết Hoắc Trạch Tích có trả lời thư tình của cô hay không, nhưng lại nhìn thấy ở góc nào đó trong bóng tối, nở ra một đóa hoa bí ẩn quyến rũ.

---lời ngoài lề: mình sẽ đổi cách xưng hô nam- nữ chính(anh- em)--- --

-----

Ngày hôm sau Hoắc Bình Quả hẹn Nhan Tiêu buổi chiều đi cổ trấn chơi, vốn dĩ nói tốt chỉ có hai người các cô, trên đường lại thêm một Gia Gia, biến thành ba người.

Hoắc Bình Quả lái xe, vốn dĩ Nhan Tiêu ngồi ghế phụ nhưng bị Gia Gia mặt dày mày dạn kéo tới phía chơi với cậu, vì thế trên đường đi đến cổ trấn, Nhan Tiêu chơi cờ đen trắng với Gia Gia hơn nửa tiếng, cuối cùng Gia Gia chơi mệt nằm ngủ, Nhan Tiêu cũng mệt mỏi dựa lưng vào ghế nghỉ ngơi.

“Sinh con trai thật khó chăm sóc, ngày thường làm ầm ĩ, em hầu như không để ý tới ới.” Hoắc Bình Quả từ kính chiếu hậu nhìn Nhan Tiêu vài lần, cười nói.

“Em như vậy mà làm mẹ à? Tình thương của mẹ đâu?” Nhan Tiêu ưỡn oải mà cười.

Hoắc Bình Quả cười hai tiếng, lại nhìn cô: “Như thế nào, chơi mệt mỏi?”

“Hiện tại đầu óc chị đang không tự chủ được mà hoang tưởng, đại khái là di chứng của cờ đen trắng.” Nhan Tiêu vừa nói vừa xoa huyệt thái dương.

Hoắc Bình Quả cười đến không kìm nén được, cười xong lúc sau lại nói ra một câu danh ngôn: “Làm người muốn học sẽ nói no chị biết không?”

“Chị nói no với con trai của em, nó khóc, chị không chịu nổi.” Nhan Tiêu phất tay.

“Chị liền lấy anh trai em ra hù dọa nói, nói khi trở về cậu sẽ đánh nói, chặn chặn nó tin.”

Nghe thấy lời này, Nhan Tiêu bỗng nhiên cảm thấy hứng thú, ngồi dậy: “Ai? Em có ý tứ gì? Bác sĩ Hoắc còn đánh Gia Gia?”

Ngày thường nhìn anh rất yêu thương Gia Gia!

Hoắc Bình Quả giải thích: “Kỳ thật nói đánh cũng không phải là đánh, chị biết anh trai em, thật muốn tức giận cũng rất dọa người, hơn nữa em ở bên cạnh châm ngòi thổi gió, Gia Gia liền sợ.”

Nhan Tiêu lén lút cười, cô vẫn chưa nói chuyện ngày hôm qua cho bất cứ ai, không biết vì cái gì, vẫn là cảm thấy không chân thật, hoặc là nói, còn không biết nên nói như thế nào.

Chính xác là đại hỉ hoặc đại bi, ngược lại sẽ không dễ dàng mở miệng.

Nhưng mà lại không biết hiện tại quan hệ giữa cô và Hoắc Trạch Tích là như thế nào, nếu không có cự tuyệt lời tỏ tình của cô, có phải quan hệ bạn trai bạn gái hay không? Nhưng mà, anh lại không có chủ động làm rõ.....

Nhan Tiêu mở cửa sổ xe ra gió thổi lạnh lạnh, vừa muốn tâm sự.

Từ kính chiếu hậu nhìn Nhan Tiêu, vẻ mặt như đang suy nghĩ chuyện gì, khi thì lại giống như thần kinh cười một cái, Hoắc Bình Quả bị dọa nhảy

dừng: “Nhan Tiêu, chị đang nghĩ gì vậy?”

“Chị đang nghĩ về cuộc sống.” Nhan Tiêu nói cho có lệ, lại cảm thấy bản thân nói có lý, suy nghĩ về chuyện chung thân đại sự của bản thân, cũng là nghĩ về cuộc sống đi.

Hoặc Bình Quả tỏ vẻ không tin mà bĩu môi: “Chị đang suy nghĩ về anh trai em?”

Dùng từ kiểu gì vậy?

Người là dùng để tự hỏi sao? Rõ ràng là dùng để tưởng niệm!

Bất quá cẩn thận ngẫm lại, vào giờ phút này trong lòng Nhan Tiêu, xác thật là đang tự hỏi đáng giá về Hoặc Trạch Tích.

Cô không lên tiếng, Hoặc Bình Quả đành cam chịu, lại nói: “Đến đây chơi cũng đừng suy nghĩ nhiều như vậy, làm người, quan trọng nhất vẫn là vui vẻ.”

“Em cũng thích xem Mạch?” Nhan Tiêu nghe ra lời nói của cô trích từ Mạch.

“Trước kia con trai em có xem qua, cảm thấy bất chút heo so với người thông minh hơn nhiều.” Hoặc Bình Quả nói nhìn thoáng qua cột mốc đường phía trước, “Rất nhanh sắp tới rồi!”

Gia Gia ngã vào trên ghế sau ngủ say, Nhan Tiêu khom lưng sờ sờ mặt cậu, thấy Gia Gia không phản ứng, lại gõ nhẹ cậu, “Mau tỉnh lại, rất nhanh sẽ xuống xe!”

Gia Gia cau mày, lại nhịn không được cười rộ lên, vừa cười vừa trốn khỏi tay của cô, rất nhanh bị cô gọi dậy.

Dừng xe ở bên ngoài cổ trấn, Nhan Tiêu bế Gia Gia xuống xe, Hoắc Bình Quả nhìn thoáng qua thời tiết, lại lấy kính râm ra đeo lên.

Bởi vì không phải cuối tuần, cổ trấn không nhiều người lắm, thời tiết không nóng không lạnh độ ẩm thích hợp, đi vào phố cũ cảm giác tươi mát thoải mái, bốn phía cửa hàng mộc mạc trang phục cổ, bao trùm bởi không khí cổ xưa Trung Quốc.

Trước kia Nhan Tiêu có đi đến một lần với bạn, phát hiện thay đổi không ít, vừa nhìn vừa hỏi Hoắc Bình Quả: “Tại sao lại muốn đến đây chơi?”

“Không khí rất tốt, cũng thanh tịnh.” Hoắc Bình Quả nói kéo Nhan Tiêu đi vào một quán làm gốm sứ.

“Vì sao lại là chị?” Nhan Tiêu lại hỏi.

Bạn bè của Hoắc Bình Quả cũng không ít, hơn nữa hai cô cũng quen biết không lâu.

Hoắc Bình Quả xem từng tác phẩm gốm sứ, “Bởi vì đi cùng chị cảm thấy rất thoải mái.”

“Chẳng lẽ đi chung với bạn em không cảm thấy thoải mái?”

Cầm lấy một cái huyên, Hoắc Bình Quả tò mò mà đánh giá một lượt, lại nhìn thoáng qua thấy Nhan Tiêu đang nhìn mình: “Đúng vậy, kỳ thật quan hệ của em với các bạn nữ rất kém cũng không có đi chung, nhưng sự thật là muốn một mình đi chơi với chị.”

Nhan Tiêu hiểu rõ gật đầu, thật ra cô cũng rất thích tác phẩm thủ công, lại giúp cô hỏi chủ tiệm: “Cái này là cái gì?”

“Là huyền*, là nhạc cụ của Trung Quốc thời xưa, thực hiếu học.” Chủ tiệm đi tới giới thiệu.

“Em thích sao?” Nhan Tiêu hỏi Hoắc Bình Quả.

“Như thế nào, chị muốn mua cho em?” Hoắc Bình Quả nhướng mày.

“Em nói thích đương nhiên chị có thể mua cho em.” Nhan Tiêu nói cầm túi lên đưa tiền cho ông chủ, Hoắc Bình Quả cũng không khách sáo cầm lấy, hai người đi ra ngoài đều đã quên Gia Gia, anh bạn nhỏ ngồi một mình ở bên ngoài xem hoa sen.

Thấy các cô đi ra, vội vàng chạy đến bảo muốn ăn kẹo hồ lô, mua kẹo hồ lô cho Gia Gia, mới chuẩn bị đi ăn cơm chiều.

Chỗ ăn cơm là một tòa gác mái, vị trí ở bên cạnh cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, còn có thể thấy máng nước chảy, toàn bộ cảnh đêm của cổ trấn đều thu vào tầm mắt.

Sắc trời đã muộn, trên mái hiên góc trấn đều đã treo lồng đèn màu đỏ, mặt sông nhan sắc kiều diễm, pháo hoa phong cách cổ.

Thời gian Nhan Tiêu nói chuyện với Hoắc Bình Quả còn nhiều hơn là thời gian ăn, Gia Gia ngoan ngoãn ở một bên ăn uống, ăn

no các cô còn đang nói chuyện, liền cầm điện thoại của Nhan Tiêu chơi Anipop.

Lúc tán gẫu xong, mới phát hiện bên ngoài trời đã tối, Nhan Tiêu vừa nhìn thời gian, thầm kêu không xong: “Ngày mai chị còn có tiết học!”

Hoắc Bình Quả vốn đang tính toán ngủ lại chỗ này một đêm, nhìn thấy dáng vẻ khẩn trương của Nhan Tiêu: “Có gì mà gấp? Ngày mai trở về sớm một chút không kịp sao?”

“Không biết, bằng không hiện tại trở về đi?” Trong lòng Nhan Tiêu vẫn cảm thấy lo sợ.

Hoắc Bình Quả lên tiếng, thanh toán nói hiện tại liền lái xe trở về.

“Ngại quá, lần này thời gian có hơi vội, đều không thể chơi vui.” Nhan Tiêu có chút xin lỗi, đã trẻ thế này còn muốn Hoắc Bình Quả lái xe đưa cô về nhà.

Hoắc Bình Quả cầm chum chìa khóa trong tay, không thèm để ý mà cười: “Có gì đâu, vốn dĩ chính là tới đi dạo một vòng, hôm nào lại chơi.”

Kết quả đi đến chỗ dừng xe, không thấy bóng dáng xe đâu, nguyên bản dừng xe trên mặt đất, dùng phấn viết viết biển số xe, còn viết địa chỉ cho đội giao thông, nói vi phạm quy định dừng xe bị kéo đi rồi.

.....

Nhan Tiêu: “Hoá ra em dừng xe ở bên cạnh đường lớn?”

Hoắc Bình Quả: “Vậy hiện tại làm sao bây giờ?”

Nơi này gần vùng ngoại thành, hiện tại trời đã tối rồi, rất khó bắt xe taxi, xe buýt xe cũng ít ỏi không có mấy.

Đừng nói về nhà, đội giao thông cũng không có cách nào.

“Vậy chị ở chỗ này từ từ xem có taxi hay không, em gọi điện cho chồng em.” Hoắc Bình Quả nói lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi.

Kết quả chưa đến ba mươi giây, Hoắc Bình Quả lại úp điện thoại: “Đã quên anh ấy đi công tác ở Thượng Hải..... Nhưng mà không có việc gì, em gọi điện thoại cho anh em.”

Nghe được lời này, trong nháy mắt Nhan Tiêu khẩn trương, “Em, em gọi điện thoại cho anh em làm gì? Đã trễ thế này tới đón chúng ta?”

“Hiện tại còn chưa tới 9 giờ, anh em chưa ngủ đâu, không thì làm gì còn cách nào?” Hoắc Bình Quả vừa nói vừa gọi điện thoại, cầm lấy điện thoại đặt ở bên tai.

Nói rõ ràng nguyên nhân, Hoắc Bình Quả không hề trì hoãn bị mắng, nhẫn nhục nghe xong điện thoại, giơ tay làm tư thế “ok” với Nhan Tiêu: “Anh em nói sẽ đến đón chúng ta, nửa tiếng nữa là đến.”

Nhan Tiêu chần chờ gật đầu, Hoắc Bình Quả lại nói: “An hem còn trách em mang chị đi chơi, nói chị gãy xương vẫn chưa có hoàn toàn bình phục, lại nói em không có nào dừng xe linh tinh, tóm lại là mắng em một trận.”

Nhan Tiêu nghĩ thầm buổi tối bị gọi tới đón người, ai cũng sẽ khó chịu, lại chưa nói, trong lòng yên lặng bắt đầu hoảng loạn.

Biết anh quan tâm đến thương thế của cô, lại không khỏi kích động.

“Dì Nhan Tiêu dì cứ đi tới đi lui khiến cháu cảm thấy chóng mặt!” Hai tay Gia Gia chống cằm ngồi xổm ở ven đường, một chút cũng không ngừng nhìn Nhan Tiêu.

Nhan Tiêu bỗng chốc dừng lại bước chân, nhưng thật ra Hoắc Bình Quả ở một bên nói chen: “Dì Nhan Tiêu có chút kích động, sắp được gặp nam thần.”

“Nam thần là ai?” Gia Gia mặt ngây thơ ham học hỏi.

Nhan Tiêu nhìn cô một cái, Hoắc Bình Quả cười không hề trả lời, để lại cho Gia Gia một dấu chấm hỏi.

Từ xa liền nhìn thấy xe Hoắc Trạch Tích đi về phía này, anh tắt đèn xa đi, Nhan Tiêu dắt Gia Gia, Hoắc Bình Quả đi ở phía trước, kéo cửa ghế phụ ra, dừng lại một giây lại nhìn về phía Nhan Tiêu: “Chị ngồi chỗ này.”

Nhan Tiêu còn chưa có lên tiếng, Gia Gia kháng nghị trước: “Con muốn dì Nhan Tiêu ngồi phía sau chơi với con.”

Hoắc Bình Quả trừng mắt nhìn liếc nhìn Gia Gia một cái, lại không có tác dụng gì, cậu vẫn lôi kéo Nhan Tiêu về phía sau.

“Về nhà?” Giọng nói Hoắc Trạch Tích.

Nhan Tiêu nghe giọng nói của anh, trong lòng mềm xuống một chút, Hoắc Bình Quả ở một bên trả lời: “Đương nhiên về nhà.”

Anh chuyển động tay lái quay đầu, “Anh hỏi Nhan Tiêu.”

“Vâng, về nhà.” Nhan Tiêu bị gọi tên, vội vàng trả lời sau khi trả lời cười khẽ ở trong lòng.

Tâm trạng quả thực rất ngọt.

Dọc theo đường đi Gia Gia lại muốn chơi trò chơi, lần này Nhan Tiêu quyết đoán nói no, thử nghĩ ở nam thần bên cạnh rung đùi đắc ý chơi trẻ con, không cần sống.....

Gia Gia chuẩn bị muốn khóc, bị Hoắc Bình Quả cảnh cáo: “Con không ngoan một chút, về sau dì Nhan Tiêu không chơi cùng con nữa.”

Vốn dĩ dẫu cao cái miệng lên nhưng rồi lại từ từ thu lại, Gia Gia đột nhiên lại nghĩ đến cái gì, nhìn về phía Hoắc Trạch Tích, “Cậu, con hỏi cậu một vấn đề.”

Hoắc Trạch Tích nhìn không chớp mắt lái xe, “Vấn đề gì?”

Gia Gia: “Cậu có phải là nam thần hay không?”

Nhan Tiêu: “.....”

Sát?!

“Mẹ vừa rồi nói.....”

Gia Gia đang muốn nói ra câu vừa rồi, Nhan Tiêu đột nhiên che lại miệng Gia Gia lại, “Gia Gia trên mặt con dính đường của kẹo hồ lô, dì lau giúp con ngoan!”

Gia Gia đang muốn bỏ tay Nhan Tiêu ra, cô lại rời đi lực chú ý của đứa bé: “Dì dạy con chơi một trò chơi!”

“Trò chơi gì?” Quả nhiên mắc câu.

“Xem ai ngủ nhanh nhất!” Nhan Tiêu cho Gia Gia nằm xuống.

Hoặc Bình Quả không nhin xuống xì một tiếng cười, Gia Gia nghi hoặc: “Đây là..... Trò chơi?”

Nhan Tiêu lấy bản thân thử trò chơi, lập tức nằm ở cạnh giả bộ ngủ.

Vốn tưởng rằng Gia Gia cũng sẽ học cô bắt đầu ngủ, không thể tưởng được thẳng nhãi ranh cư nhiên trộm cào nhẹ cô, Nhan Tiêu vốn dĩ sợ ngứa, lập tức kích động sợ hãi kêu một tiếng, Gia Gia đánh lén thành công, ở một bên cười khanh khách.

Như thế mà còn nhin được thì còn có gì không nhin được nữa!

Nhan Tiêu bất chấp tất cả lập tức đánh trả, hai người ở phía sau âm ỉ một trận.

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨN)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Khu Rừng Hoa Anh Đào [2]

Nhưng trẻ con thì dù sao vẫn là trẻ con, chơi mệt mỗi nói ngủ liền ngủ, chỉ lát sau Gia Gia liền nằm trong vòng tay của Nhan Tiêu không nhúc nhích.

Lúc đến nhà của Hoắc Bình Quả, Gia Gia đã ngủ say, Nhan Tiêu giúp đỡ ôm xuống xe, vốn muốn đưa đến cửa nhà Hoắc Bình Quả, bị cô cự tuyệt: “Không cần, đã trễ thế này rồi mau về nhà đi, đúng rồi không phải ngày mai chị còn phải đi học sao? Hiện tại về nhà ngày mai có thể theo kịp được không?”

“Không có việc gì, em không cần lo lắng.”

Nhan Tiêu nói đưa Gia Gia cho cô ôm, nhìn Hoắc Bình Quả đi vào chung cư mới xoay người quay trở lại trong xe, mở cửa ghế phụ xe ra.

Ngón tay Hoắc Trạch Tích gõ trên tay lái, thấy cô ngồi vào, mới hỏi: “Ngày mai em có kịp đi học không?”

“Hắn là tới kịp đi, không được thì kêu ba em lái xe đưa em đi, nhưng mà ông ấy đi làm sớm hơn em một chút.....” Nhan Tiêu nói ra cảm thấy bối rối, lại tùy ý phát tay: “Tóm lại không có gì.”

Hiện tại đã hơn 10 giờ, đến nhà Nhan Tiêu chắc cũng gần 11 giờ, bỗng nhiên Nhan Tiêu nhớ tới chìa khóa nhà hình như là để ở trường học, sờ túi phát hiện quả nhiên không có.

Bên này Hoắc Trạch Tích mở máy xe, “Tìm cái gì?”

Nhan Tiêu ăn ngay nói thật: “Hình như em không mang chìa khóa nhà.....”

“Bây giờ em gọi điện thoại cho người trong nhà.”

Nhan Tiêu lên tiếng, lấy ra điện thoại ra gọi cho mẹ, kết quả kêu hơn mười tiếng, đầu bên kia vẫn không bắt máy.

Tuy rằng biết thường ngày ba mẹ 10 giờ đi ngủ, nhưng mà cũng không đi ngủ nhanh như vậy chứ?

Cô lại gọi điện thoại cho ba, kết quả là tắt máy.....

Cho nên hiện tại biến thành không có nhà để về, có nhà không thể trở về?

Nhan Tiêu bỏ điện thoại xuống, trong lúc nhất thời khó có thể mở miệng: “Bọn họ..... Giống như đã ngủ, nhưng mà em gõ cửa chắc có thể nghe thấy. ”

Chính là sẽ bị mắng đến chết khiếp thôi.....

Cửa sổ xe mở ra một nửa, gió đêm thổi vào, tóc trên trán Hoắc Trạch Tích bị thổi loạn, hiện ra vẻ lười biếng tùy ý khác với mọi ngày.

Nhan Tiêu lại cảm thấy tóc anh nhất định rất mềm.....

Cô chính không giới hạn mà rất muốn chạm thử, đến cuối đường đột nhiên Hoắc Trạch Tích quay đầu, “Đêm nay ở lại nhà anh.”

Những lời này, mang Nhan Tiêu từ trên từng mây quay trở lại, khiếp sợ mà nhìn anh.

Tuy rằng cô có thể sẽ không từ chối, nhưng mà giọng điệu của anh có cần như vậy không..... Bá đạo?

“Anh..... Nhà nào vậy?”

Là ở cùng một chỗ với người nhà sao, vẫn là ở nhà anh đi.

“Em thích ở chỗ nào?” Anh quay đầu liếc nhìn cô một cái, hình như có ý cười, lại không rõ.

Ngắn ngủn trong vài giây, Nhan Tiêu vội vàng suy nghĩ.

Nếu ở chỗ nhà mẹ Hoắc, không thể nghi ngờ sẽ bị mẹ Hoắc tra hỏi, hơn nữa ngày mai mẹ mình cùng với ba mình nhất định sẽ đánh vỡ nồi cũng hỏi đến, thêm trí tưởng tượng của mẹ cô nữa, tuyệt đối cô sẽ bị phụ huynh tra hỏi rất phiền.

Nhưng mà ở lại chung cư của anh, giống như lại có vẻ..... Không thỏa đáng lắm?

Chính là đối lập lên.....

“Ở trung tâm thành phố bên kia đi, cái kia..... Cách trường học của em gần hơn.”

Nhan Tiêu vụn phần rối rắm mà lựa chọn cái sau.

Hoắc Trạch Tích không nói chuyện, tiếp tục lái xe, Nhan Tiêu cũng lo sợ mà im lặng.

Con đường này vốn yên tĩnh, hai bên đường đen thui chỉ có thỉnh thoảng mới có tiếng động cơ.

Nhan Tiêu đột nhiên cảm thấy tính năng của chiếc xe này quá là sai làm, ví dụ như hiện tại, không phát ra bất kỳ tiếng gì, bên trong xe có vẻ yên tĩnh, yên tĩnh đến kỳ lạ.

Cô đang muốn nói chuyện gì để phá vỡ sự yên tĩnh này, Hoắc Trạch Tích lại trước một bước đánh vỡ sự yên tĩnh: “Hôm nay tại sao em lại im lặng như vậy?”

Nhan Tiêu: “.....”

Không thể nói là mình đang suy nghĩ vấn đề kia?

Nhớ tới chuyện ngày hôm qua, kia hiện tại quan hệ của hai người bọn họ là như thế nào?

Vẫn là chủ động mở miệng thì hơn, vì thế Nhan Tiêu cắn răng, nói: “Em suy nghĩ, hiện tại em có phải là bạn gái anh hay không?”

Toàn bộ phố hầu như không có người đi đường, xe cũng chỉ lác đác được vài cái, Hoắc Trạch Tích dừng lại trước đèn đỏ, anh hơi nghiêng đầu, liền chạm phải ánh mắt cô, ở trong màn đêm hơi sáng lên.

Giọng điệu anh thẳng thắn: “Không phải bạn gái tại sao anh lại đưa em về nhà?”

Nhan Tiêu:.....

Trước để cô từ từ loading.....

Hoắc Trạch Tích nhìn thấy vẻ mặt ngờ ngạc của cô, bỗng chốc cười.

Ngày thường Nhan Tiêu nghe radio thì rất thích nghe anh cười, tùy ý lại mang theo vài phần lười biếng, nhưng chừng chặc!

Thẳng đến lúc xe chuyển động lần nữa, Nhan Tiêu mới từ từ tìm lại được cảm giác và dáng vẻ.

Muốn nhào lên ôm anh! Rất muốn!

Đấu tranh trong chốc lát, Nhan Tiêu suy xét đến anh còn đang lái xe, lại thu hồi lại suy nghĩ, không nhịn được “Phì” cười thành tiếng.

“Cười cái gì?” Hoắc Trạch Tích hỏi.

“Cười..... Vui vẻ thì cười!” Nhan Tiêu lại làm bộ lơ đãng mà tự giác che miệng lại , nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Cuối cùng xe cũng tiến vào bãi đỗ xe, Nhan Tiêu tháo dây an toàn, sau khi xe dừng lại thì xuống xe, đi theo Hoắc Trạch Tích lên lầu.

Cô đi được một chút thì đến gần hơn, nhìn bóng dáng anh, lại từ sống lưng nhìn thẳng về phía bàn tay anh, tự nhiên hơi ngón tay hơi nhúc nhích.....

Hoắc Trạch Tích mới vừa ấn thang máy, đột nhiên bị Nhan Tiêu cầm tay, anh nghi hoặc nhìn cô, Nhan Tiêu có chút đỏ mặt cười, nắm tay thật ra rất khẩn trương.

Anh lại nắm tay cô, khoe miệng nở nụ cười dịu dàng.

Công tác bảo an của khu này rất tốt, muốn đi vào khu này đều phải nghiệm chứng thân phận, muốn vào cửa thì phải có mật khẩu.

Lúc Hoắc Trạch Tích ấn mật khẩu, Nhan Tiêu mới buông tay, theo bản năng lễ phép dời ánh mắt nhìn chỗ khác.

Hoắc Trạch Tích lại gọi cô: “Xem mật mã.”

“Xem, xem mật mã làm gì?”

“Ra vào cho tiện.”

“..... Vâng.”

Kết quả anh nhập xong mật mã, Nhan Tiêu vẫn vì câu nói đó mà thất thần, hoàn toàn không nhớ kỹ.

“Báo cáo! Em không thấy rõ!” Cô thành thật mà nhắc tay.

Không nghĩ tới giây tiếp theo, Hoắc Trạch Tích cúi người đến gần lỗ tai của cô, nói ra mật mã.

Không biết hình dung loại cảm giác này như thế nào .....

Ngày thường ngày đêm tư tưởng giọng nói quanh quẩn bên tai , đột nhiên gần không thể gần hơn truyền đến lỗ tai, giọng nói từ tính trầm thấp thông qua thính giác một đường truyền về phía đại não, kích thích dây thần kinh mẫn cảm nhất.....

Hơi thở của anh ấm áp thổi vào lỗ tai, trong nháy mắt Nhan Tiêu cảm thấy bản thân thật sự sắp bùng nổ!

Suýt chút nữa cô không đứng vững, theo bản năng rụt bả vai lại.

Hoắc Trạch Tích không hiểu, “Làm sao vậy?”

“..... Sợ ngứa, tai của em rất mẫn cảm.” Tai Nhan Tiêu đều đỏ lên.

Hoắc Trạch Tích hơi nhượng mảy, hiểu rõ “Ukm” một tiếng.,

Tại sao anh cảm thấy lời nói kia có chút mờ ám?

Nhan Tiêu ngẩng đầu nhìn anh, sắc mặt anh nhàn nhạt, mở cửa để cho cô đi vào, khiến cho Nhan Tiêu cảm thấy vừa rồi không phải là ảo giác phải không.

Bởi vì đã tới một lần, Nhan Tiêu đối với nhà của anh tương đối quen thuộc.

Nhưng mà điều đáng phải nói là, hai lần tới đây tâm trạng đều khác nhau một trời một vực.....

“Uống chút gì không?” Hoắc Trạch Tích vào cửa sau đó cởi áo khoác.

Nhan Tiêu ngồi ở trên sô pha nhìn anh, nói " Anh uống cái gì em uống cái đó.”

" Trước khi đi ngủ uống chút sữa bò.”

“Vâng!”

Nhìn anh vào phòng bếp mở tủ lạnh ra, ánh mắt Nhan Tiêu vẫn luôn nhìn anh, nhìn áo sơ mi phác họa rõ đường cong của anh, rất dễ thích hợp ôm.....

Đột nhiên, Nhan Tiêu phát hiện buổi tối hôm nay bản thân đã nghĩ vấn đề gì đó, cả người đều ở một loại trạng thái muốn ôm một cái.....

Không thể như vậy! Nhan Tiêu sao người có thể thèm khát như vậy!

Cô giữ vững ngồi ở trên sô pha, thẳng đến khi Hoắc Trạch Tích đi tới, đưa cốc sữa bò cho cô, Nhan Tiêu uống một hớp, ngấm anh, uống một ngụm, lại ngấm.....

Tuần hoàn vài lần, cuối cùng cô bị phát hiện, Hoắc Trạch Tích nhàn nhạt nhìn cô.

Nhan Tiêu bị anh nhìn thẳng như vậy, cuối cùng cũng quy củ uống sữa bò, uống xong đặt lên bàn, báo cáo: “Uống xong rồi!”

Hoắc Trạch Tích cầm cốc không đứng lên, dường như khen thưởng xoa tóc cô.

.....

Chờ anh mang cái cốc đi vào phòng bếp, cảm đêm Nhan Tiêu đủ loại cảm xúc cuối cùng sắp không nhịn được, bị động tác cứng chiều của anh kích thích, nhịn không được xúc động, theo vào phòng bếp.

Nghe thấy tiếng bước chân, Hoắc Trạch Tích đang muốn quay đầu lại, không nghĩ tới cô trong tư thế rào rạt, đôi tay vòng qua eo anh ôm lấy từ phía sau.

Anh sửng sốt, quên cả bỏ cái cốc trong tay xuống.

“Em rất nhớ anh!” Giọng nói của Nhan Tiêu có chút giọng mũi, từ sau lưng truyền đến.

Anh bỏ cái cốc trong tay xuống, bật cười: “Không phải anh đang ở đây sao?”

“Vẫn rất nhớ anh.....” Cô nói nhỏ, ôm chặt anh từ phía sau không buông.

Hoắc Trạch Tích im lặng hai giây, bỏ cái cốc xuống.

Cuối cùng Nhan Tiêu lưu luyến không rời buông tay, ngoan ngoãn mà đứng ở một bên nhìn anh, Hoắc Trạch Tích hơi một cú đầu ánh mắt dịu dàng nhìn cô như cưng chiều con vật.

Yết hầu anh khẽ nhúc nhích, trầm ngâm hai giây: “Ngày thường không cần dùng loại ánh mắt này nhìn em.”

Cái gì?

Loại ánh mắt này?

Nhan Tiêu khó hiểu: “Tại sao vậy?”

Anh cất bước đi ra khỏi phòng bếp, “Không vì sao cả.”

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨN)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Khu Rừng Hoa Anh Đào [3]

Buổi sáng ngày hôm sau Nhan Tiêu bị bác sĩ Hoắc đánh thức.

Cô quên đặt đồng hồ báo thức, lúc bị đánh thức có chút bị dọa, vội vàng rời giường mặc quần áo đánh răng rửa mặt, động tác có thể so với quân nhân.

Kết quả sửa soạn xong, nhìn thời gian vừa đúng 7 giờ.

“Bác sĩ Hoắc, anh đang chinh em à?” Nhan Tiêu nhẹ nhõm thở một hơi ngồi ở trên sofa, “Làm em sợ muốn chết!”

“Hôm nay không phải đi học?” Hoắc Trạch Tích mặc quần áo chỉnh sửa lại cổ tay áo.

Nhan Tiêu ngồi ở chỗ đó nhìn anh, dần dần hiện ra ý cười: “Nhưng mà anh đưa em đi học, em rất vui!”

Anh ngẩng đầu, nhìn cô cười giống như ánh mặt trời, bình tĩnh dặn dò: “Đi học không được làm việc riêng.”

Không được làm việc riêng? Coi cô giống học sinh tiểu học sao?

Nhan Tiêu liếm môi, không cam lòng: “Buổi chiều em tới tìm anh?”

Hoắc Trạch Tích cầm chìa khóa, đứng ở cửa, “Trên đường quá đông, sẽ không có phương tiện.”

Nhan Tiêu đuổi kịp anh, bác sĩ Hoắc chả hiểu phong tình là gì, cho dù là thích anh nhưng vẫn cảm thấy có chút ủy khuất, “Em muốn gặp anh.”

Đúng như dự liệu anh sẽ từ chối, Nhan Tiêu kêu một tiếng: “Anh không cần như vậy sao, em là bạn gái anh không phải em gái sát vách!”

Không cần cái gì cũng đều dùng ánh mắt trờng bối đối với cô.

Ngày thường Nhan Tiêu ở trước mặt anh đều rất cẩn thận, thật cẩn thận không nói với giọng điệu có chút nghiêm trọng, thấy cô có vẻ tùy ý, Hoắc Trạch Tích cũng điều chỉnh lại lời nói: “Chỉ là lo lắng.”

“Lại không phải mỗi ngày đều xảy ra chuyện, gặp anh một chút thôi.” Giọng nói Nhan Tiêu càng nói càng nhỏ.

Hai người vào thang máy, cuối cùng anh cũng thỏa hiệp: “Tóm lại chú ý an toàn.”

“Em biết rồi.....” Nhan Tiêu nhỏ giọng nói.

Hoắc Trạch Tích lại nghĩ tới lời nói vừa rồi của cô, “Vừa rồi em nói em gái nhà hàng xóm, chẳng lẽ không phải?”

Vừa rồi chỉ là thuận miệng nói, bỗng nhiên mới nhớ tới quả thật khi còn nhỏ bọn họ là hàng xóm.

Cô cười hai tiếng, lại ngẩng đầu nhìn anh: “Thật sự!” Lại trêu chọc cười: “Anh có phải muốn em gọi là anh ~ trai~ Hoắc ~ phải không”

Cơ thể Hoắc Trạch Tích cứng lại, bỗng nhiên Nhan Tiêu cười ha hả.

Thang máy kêu đình một tiếng, cửa từ từ mở ra, Hoắc Trạch Tích lôi kéo Nhan Tiêu đi ra ngoài, một mặt làm lơ sự trêu đùa của cô.

Thằng đến khi lên xe, Nhan Tiêu mới dần dần ngừng cười, lại trộm ngăm anh.

Bộ dáng nghiêm túc của anh rất muốn trêu đùa.....

Ngày này Nhan Tiêu cảm thấy rất lạ, mỗi một tiết học giống như bị kéo dài thời gian, buổi chiều trực tiếp trốn tiết học đi tìm bác sĩ Hoắc, quả nhiên bị anh nói trúng kết quả, một phát phá hỏng, nếu không phải ánh mặt trời quá lớn, Nhan Tiêu cũng muốn trực tiếp chạy xuống, rõ ràng hơn mười phút là có thể đến, cố gắng đi chậm hơn bốn mươi phút.

Nghe y tá trước sảnh nói buổi chiều anh không phải khám bệnh, rất vui mừng, lại biết được anh còn có một hội nghị quan trọng nữa phải họp, có nghĩa là cô phải đợi hơn một giờ nữa mới có thể được nhìn thấy anh, lập tức từ thiên đường xuống địa ngục.

Trước kia cô ở đây cũng quen khá nhiều y tá, lúc chờ người cũng không quá nhàm chán.

“Có rất nhiều nữ sinh muốn yêu đương với bác sĩ, kỳ thật đều quá ngây thơ rồi, cô xem mỗi ngày bác sĩ đều rất bận rộn, bác sĩ Hoắc ở khoa này vẫn còn tốt, cô không biết có rất nhiều bác sĩ ở khoa ngoại, mỗi ngày phải phẫu thuật cho người ta, thường xuyên đến rạng sáng mới có thể tan làm.....”

Y tá nói chuyện phiếm với Nhan Tiêu ở dưới lầu, Nhan Tiêu có ý khác: “Đây không phải chuyện rất bình thường sao, không tính là gì!”

Tiếp theo, Nhan Tiêu lại cùng một vài người nói về vấn đề làm bác sĩ khoa phẫu thuật có nguy hiểm cao, nói mấy lần, cuối cùng cũng chờ được Hoắc Trạch Tích trở về.

Anh không nghĩ là cô lại tới sớm như vậy, lại rất nhanh phản ứng lại: “Trốn học?”

“Những tiết đó cũng không có nhiều người, tiết quan trọng của em có một tiết một tuần!” Nhan Tiêu giải thích.

Nữ y tá thức thời ra khỏi phòng khám bệnh, nhân tiện đóng cửa lại.

Hoặc Trạch Tích đặt quyển sách ở trên bàn, Nhan Tiêu dịch một bước nhỏ qua muốn ôm một chút, Hoặc Trạch Tích lui về phía sau một bước: “Anh vẫn đang mặc quần áo đồng phục.”

“Không liên quan!” Nhan Tiêu nói vẫn tiến lên.

Anh không từ chối, sờ tóc cô: “Khi nào quay lại trường học?”

“Trước 9 giờ tối đều có thể, chờ một chút chúng ta đi chỗ nào ăn cơm chiều?” Nhan Tiêu ngồi xuống, nghịch máy in trên bàn của anh.

“Em muốn ăn cái gì?” Hoặc Trạch Tích cũng ngồi xuống.

Ánh mắt Nhan Tiêu di chuyển suy nghĩ một chút, “Em muốn ăn mì Dương Xuân*!”

Kỳ thật Nhan Tiêu rất muốn ăn cháo cay, nhưng nhớ tới bác sĩ Hoặc không ăn cay, liền từ bỏ.

Anh lên tiếng, lấy bút bắt đầu viết thứ gì, Nhan Tiêu ghé vào trên bàn: “Viết cái gì vậy?”

“Tổng kết.”

“Nhìn chữ anh biết anh là một học sinh giỏi!” Nét bút mạnh mẽ, lại không mất đi sự chững chạc.

Nhan Tiêu lại nói thêm: “Nhưng mà anh lại là một bác sĩ, chữ viết đẹp như vậy, quá không bình thường!”

Hoắc Trạch Tích dừng bút, ngẩng đầu nhìn cô: “Chữ viết của bác sĩ rất khó nhìn?”

“Không phải khó nhìn, là viết nhanh không kèm chế được, điên cuồng anh biết không?” Nhan Tiêu nói bắt đầu khoa tay múa chân, “Anh lấy tờ giấy ra em làm mẫu cho anh xem thử!”

Hoắc Trạch Tích cầm đơn thuốc trắng đưa cho cô, Nhan Tiêu ra vẻ nghiêm túc ho vài tiếng, nhìn vẻ mặt hứng thú của bác sĩ Hoắc, cuối cùng nâng cao cổ tay hạ bút, điên cuồng viết mấy chữ.

..... Viết xong Nhan Tiêu cảm thấy, cho cô mấy ngày cô cũng không biết là cô đang viết chữ gì.

“Em chắc đây là chữ Hán sao?” Hoắc Trạch Tích nhẹ nhàng xoa cằm, có chút nghiền ngẫm mà nhìn chăm chăm chữ như gà bới của cô.

“Tại sao không phải? Anh học em nhiều một chút, anh có thể trở thành một bác sĩ có chiều sâu!” Nhan Tiêu nhìn anh với ánh mắt cổ vũ.

Bác sĩ Hoắc thu hồi ánh mắt tiếp tục viết báo cáo: “Quá có chiều sâu, anh làm không được.”

Nhan Tiêu nghe ra ý ghét bỏ của anh, “Anh giống như rất khinh thường đáng vẻ điên cuồng.”

Bác sĩ Hoắc đạm nhiên: “Anh chỉ là đơn thuần khinh thường chữ của em.”

“.....”

Nhan Tiêu hằm hừ ở một bên luyện chữ, cảm thán nghệ thuật của mình không ai có thể hiểu được.

Lúc sau tan làm quả nhiên bác sĩ Hoắc đưa cô đi ăn mì Dương Xuân, ăn xong lúc sau đưa Nhan Tiêu quay lại trường học.

Nhan Tiêu luôn luôn biết rằng, anh làm việc tuyệt đối lưu loát, hơn nữa cảm thấy Nhan Tiêu lấy việc học làm hàng đầu, nhưng thật ra Nhan Tiêu luyện tiết, trước khi xuống xe Nhan Tiêu ngồi trong xe một lúc lâu, cuối cùng chậm rì rì tháo dây an toàn xuống xe.

Trở lại ký túc xá, Tiểu Giai bắt đầu chất vấn Nhan Tiêu chuyện ngày hôm qua không quay trở lại trường học, Nhan Tiêu ăn ngay nói thật, kết quả toàn bộ phòng ngủ đều bắt đầu thay phiên nhau bùng nổ vấn đề này, vấn đề chủ yếu nói về tiết tháo.

Tiểu Giai: “Không có làm gì?”

Nhan Tiêu: “Làm cái gì?”

“ml!”

“Sao có thể?” Nhan Tiêu lau mồ hôi.

Tráng Tráng: “Tại sao không thể, bạn bè của mình, mới vừa quen biết nhau liền bạch bạch bạch!”

“Đó là có chuẩn bị được không? Đó là đùa giỡn lưu manh!” Nhan Tiêu càng nói càng oán giận.

“Vậy cậu phải chuẩn bị bao lâu?”

Nhan Tiêu vô lực: “Các cậu là bạn của mình! Sao không hỏi anh ấy có đối xử tốt với mình hay không?”

“Ở lúc bang có thể biết được đáp án.”

“..... Bang cái đầu quý cậu ý!”

Nhan Tiêu quyết định không bao giờ muốn trả lời các cô ấy về vấn đề này, đi vào nhà tắm đắp mặt nạ, trở về bắt đầu xem phim.

Kỳ thật ở trong lòng cô vẫn còn là một người truyền thống, muốn ở chung phải từ từ, cho nên hiện tại cô cảm thấy tiến độ này rất tốt, chỉ là ngẫu nhiên sẽ cảm thấy không có tự tin lắm, đối với chuyện Hoắc Trạch Tích thích cô.....

Xem xong phim cũng đến 12 giờ, bạn cùng phòng đều đã ngủ, Nhan Tiêu mới mở ra điện thoại lên bắt đầu nghe radio của anh.

Nhưng mà chủ đề hôm nay hơi kỳ lạ: Câu chuyện về ký túc xá lúc đêm khuya.

Không phải là câu chuyện kinh khủng chứ?

Nhan Tiêu còn nhớ rõ trước kia có nghe câu chuyện bóng ma, có chút do dự rồi cuối cùng muốn nghe hay không, tưởng tượng đến người đọc là bạn trai mình, cũng không nghĩ nhiều như vậy.

Nhan Tiêu căng da đầu nghe, nghe được một nửa bắt đầu say mê, biết rõ đó là một câu chuyện ma, cũng luôn duy trì sự hấp dẫn, kết quả còn chưa có nghe xong, cô sợ tới mức tháo tai nghe xuống, thiếu chút nữa ném điện thoại xuống giường.

Câu chuyện kể về ký túc xá có con ma lộng hành, ba nữ sinh không dám đi vệ sinh vào ban đêm, vì thế rủ nhau tay trong tay cùng đi, kết quả lúc đi ngang qua cái gương, đi đến cuối cùng có một nữ sinh phát hiện trên vai mình có một bàn tay.....

Nghe xong câu chuyện ngắn này, Nhan Tiêu liền trực tiếp sụp đổ.

Rõ ràng là một radio ấm áp, vì sao lại muốn kể câu chuyện ma dọa người này chứ?

Hơn nữa! Cô lại ở ký túc xá nữ! Vừa vặn nhà vệ sinh cũng có một cái gương! Quá dễ dàng liên tưởng đến hình ảnh kinh dị đó.....

Nhan Tiêu thử gọi Tiểu Giai, kết quả không có một chút tiếng động gì, lại gọi tất cả bạn ở ký túc xá một lần nữa, trừ bỏ Tráng Tráng dường như mê sảng hừ một tiếng, không có bất kỳ ai trả lời.

Nếu thật sự đánh thức các cô ấy, hẳn là sẽ bị đàn tấu!

Muốn chết! Hết lần này đến lần khác cô rất muốn đi vệ sinh.....

Đều do Hoắc Trạch Tích! Quá không có đạo đức công cộng!

Nửa đêm lại kể chuyện ma.....

Nhan Tiêu đã oán trách lại sợ hãi, nhin không được gọi điện thoại cho Hoắc Trạch Tích, điện thoại kêu lên hơn mười tiếng, đương lúc Nhan Tiêu chuẩn bị cúp máy, cuối cùng đầu bên kia mới truyền đến giọng nói của anh.

Nghe được giọng nói trầm thấp, còn có chút chưa tỉnh khàn khàn.

Chắc là đang ngủ.....

Bỗng nhiên Nhan Tiêu cảm thấy áy náy, nhớ tới anh kể chuyện ma làm hại cô ngủ không yên, lại cảm thấy không còn áy náy: “Bác sĩ Hoắc, em vừa mới nghe xong câu chuyện ma của anh, hiện tại ngủ không được.”

“.....” Đầu kia trầm mặc trong chốc lát, không nói chuyện.

“Bác sĩ Hoắc, anh là một người không tin ma quỷ, tại sao anh lại muốn kể chuyện ma? Lúc kể còn cố ý thấp giọng dọa người như vậy!” Nhan Tiêu càng nói càng tức giận.

“Cho nên hiện tại em tới khiếu nại?” Giọng nói Hoắc Trạch Tích khàn khàn, giọng điệu dần dần bình tĩnh: “Nêu ý kiến mời đi con đường chính,

hiện tại em đã tạo thành sự quấy rầy.”

Nhan Tiêu cười, bỗng nhiên từ trên giường ngồi dậy: “Em liền quấy rầy! Em không ngủ được còn không dám đi vệ sinh, anh nói làm sao bây giờ?”

Điện thoại truyền đến một tiếng động nhỏ, Nhan Tiêu nghe thấy giống như anh đang cười.

“Anh còn cười!” Cô gác chân lên cái chăn.

“Được, anh sai.....” Bác sĩ Hoắc cuối cùng chịu thua.

“Vậy anh cần thiết..... Cần thiết giúp em đi vệ sinh!” Nhan Tiêu nói thay đổi một bàn tay cầm điện thoại, “Vẫn luôn phải nói chuyện với em, không được cúp điện thoại!”

Nghe thấy anh lại cười, Nhan Tiêu lo lắng đề phòng: “Nếu anh dám làm em sợ, em liền.....”

Nhan Tiêu suy nghĩ một chút, giống như lại tìm không thấy điều gì có thể uy hiếp anh, yếu ớt nói: “Em sẽ bị hù chết!”

Hoắc Trạch Tích ở kia đầu đồng ý, Nhan Tiêu cầm điện thoại xuống giường, báo cáo: “Hiện tại em xuống giường.....”

Nói xong lại không nghe được giọng nói đầu bên kia, cô chần chờ: “Bác sĩ Hoắc?”

“Anh đây.” Giọng nói anh trầm thấp.

Tuy rằng ở đầu kia điện thoại, Nhan Tiêu nghe thấy giọng nói của anh, vẫn cảm thấy tim về cảm giác an toàn, tiếp tục báo cáo: “Rất nhanh em đến nhà vệ sinh, anh nói chút gì đi.”

“Cầm chắc vào, đừng để rơi xuống.”

—— bác sĩ Hoắc tri kỷ nhắc nhở.

Nhan Tiêu: “.....”

“Còn có hay không?”

“Ra tới nhớ rửa tay.”

—— bác sĩ Hoắc tri kỷ nhắc nhở lần thứ hai.

Nhan Tiêu muốn điên rồi, ai ngờ nghe thấy gì đó!

“Bác sĩ Hoắc làm sao bây giờ? Em cảm thấy thuyền nhỏ hữu nghị của chúng ta muốn lật rồi!”

Anh làm lơ sự oán trách của Nhan Tiêu: “Em có khỏe không?”

“Mới vừa ngồi xồm xuống.”

“.....”

“Được!”

Nói xong, thái độ bên này của Nhan Tiêu rất nghiêm chỉnh: “Xin lỗi, đánh thức anh.....”

“Không nói, mau trở về ngủ.” Nói chung tâm thần và thể xác bác sĩ Hoắc đều mệt mỏi.

Nhan Tiêu chậm rì rì đi trở về, lại bắt đầu tội nghiệp mà cảm thán, “Bỗng nhiên em rất nhớ anh.....”

Lại tới.....

Hoặc Trạch Tích không để ý tới cô, giọng nói mang theo mệnh lệnh, “Anh đếm một hai ba cúp điện thoại, chờ một chút gọi điện thoại cho em kiểm tra tắt máy.”

“Ai lời nói của em còn không có.....”

“Ba ——”

Nhan Tiêu còn chưa nghe anh đếm số xong vội vàng cắt đứt cuộc trò chuyện, lại ngoan ngoãn tắt máy, sững sốt trong chốc lát, lại nghi hoặc bản thân mình sao lại sợ anh như vậy.

Xong rồi, dường như cô có thể tưởng tượng về sau địa vị trong gia đình có thể thấp bao nhiêu...

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨM)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Bánh Quy Hoa Anh Đào [1]

Chuyện đầu tiên Nhan Tiêu làm là lướt Weibo, cố ý tìm chuyện hôm qua mà bác sĩ đã phát “Chuyện ký túc xá đêm khuya”, cô hừ lạnh click mở bình luận, trong lòng đã có thể tưởng tượng các bạn nữ bị dọa sau đó bộc phát, kết quả lúc nhìn thấy bình luận hoàn toàn há hốc mồm:

“Rất kích thích, cầu mong về sau nên phát nhiều loại chuyện này!”

“Cực kỳ kích thích!!!”

“Chồng get kỹ năng mới dụ dỗ tôi ngủ!”

“.....”

Đây là tư tưởng gì vậy?

Trước khi đi ngủ muốn nghe chuyện ma là tư tưởng gì vậy?!

Nhan Tiêu vốn tưởng rằng bản thân được xem như một fan nảo tàn, nhưng so sánh với hiện tại thì không bằng một phần!

Suy nghĩ, Nhan Tiêu vẫn chân tình phát biểu cảm nghĩ bình luận:

Quái lực thiếu nữ yx: Kém bình!!! Hơn nửa đêm kể chuyện suýt chút nữa hù chết tôi!!!

Cô bình luận xong xuống giường đánh răng rửa mặt, lúc ăn cơm sáng xem điện thoại phát hiện có người trả lời cô:

Một đóa hoa hồng trả lời cô: Là ai mà nhát gan vậy?

Tam tam té ngã muốn bạc khi thân thân trả lời cô: Vậy không cần nghe! Còn kém bình, thật là đủ rồi!

.....

Nhan Tiêu: “.....”

Các vị chỉ là tùy ý bình luận thôi, chỗ nào có ác ý? Một lời không hợp liền xé.....

Huống hồ các người đi xem trang cá nhân của tôi sẽ biết tôi cũng là một fan não tàn của Zain!

Suy nghĩ, Nhan Tiêu vẫn không trả lời, trong miệng ngậm một chiếc bánh bao nhỏ, gửi tin nhắn cho bác sĩ Hoắc:

Những em gái say mê anh thật đáng sợ!

Trong khoảng thời gian này tâm trạng Nhan Tiêu rất tốt, sức ăn bất tri bất giác cũng rất lớn, ăn xong một cái bánh bao nhỏ uống một cốc sữa đậu nành ăn một quả trứng gà, lại bắt đầu ăn khoai lát.

Lông mi Tiểu Gian nhấc cao lên, tấm tắc bảo lạ: “Cậu không sợ bản thân ăn thành mập mập bác sĩ Hoắc không cần cậu sao?”

“Không phải nói nữ sinh nhiều thịt một chút mới đáng yêu sao?” Nhan Tiêu nhớ rõ lần trước bác sĩ Lưu cũng có nói qua như vậy.

Tiểu Giai cười ha hả: “Nam sinh nói như vậy, ý tứ là thích chỗ cần lớn thì lớn của nữ sinh, Nhan Tiêu cậu.....”

Tiểu Giai nói không có ý tốt mà đánh giá cô.

Nhan Tiêu bị cô nhìn chăm chăm khiến cho sau lưng cảm thấy run lên, bỏ khoai lát xuống ở một bên im lặng chơi điện thoại, trên đường có nhận điện thoại, đối phương là nhân viên công tác của ACG Man Triển, hỏi Nhan Tiêu có thời gian cuối tuần đến thành phố H tham gia manga anime Carnival hay không.

Nói đến Nhan Tiêu cũng lâu không có tham gia hoạt động, tóm lại mấy ngày nay trường học cũng không có chuyện gì quan trọng, không do dự trực tiếp đồng ý.

Ngẫm lại từ sau khi gãy xương, cô rất ít khi đi chơi với bạn bè, hơn nữa ngày thường có thời gian một chút là đi bệnh viện tìm bác sĩ Hoắc, có rất nhiều cơ hội gặp nạn đều bị bỏ qua, lần này vừa đúng lúc có thể chơi đùa với đồng bọn.

Lần này Mạn Triển công bố khách quý, Nhan Tiêu liên hệ bạn tốt, hẹn nhau ở sân bay.

Đồng hành là người chụp ảnh cho Nhan Tiêu lần trước Địch Phán Quân, một người lớn lên giống “Đại thúc” 90 nhưng thật ra là một cậu bé, trong đó người ta gọi là chú Miêu, còn có một vũ cơ trước kia từng hợp tác với Nhan Tiêu vài lần, em gái chân dài cao một mét bảy, được gọi là cây cô-ca.

Lúc đi đến sân bay bị chụp được, Nhan Tiêu đi ở giữa hai người, hiện ra một chữ “Lỗm”, bị đăng ở trên mạng mọi người trêu đùa.

Nhan Tiêu đối với những lời cười nhạo của những người đó cũng không có trách, trước còn mang giày cao linh tinh còn chống đỡ được một chút, sau lại ngược lại bị phản công lợi hại hơn, truyền nhau bảo cô thân cao một thước bốn đều có.....

Cho nên hiện tại đơn giản mang giày thấp, hoàn toàn không thèm để ý.

Kéo rương hành lý, Nhan Tiêu cúi đầu nhắn tin cho bác sĩ Hoắc nói mình vừa xuống máy bay.

Bên này có xe chuyên dùng an bài, lúc sau cô lên xe mới nhận được tin nhắn, không kìm nén cười với cái điện thoại.

Cây cô-ca thò lại gần nhìn lén, Nhan Tiêu nhanh chóng che màn hình: “Làm gì?”

Cây cô-ca mắt lé: “Bạn trai? Khiến cho người khác cảm thấy thần bí?”

Tại đây toàn bạn bè, trước kia không yêu đương mọi người tạo thành hội FA.

Nhan Tiêu rối rắm một chút, vẫn là thẳng thắn thành khẩn, “Quên nói cho mọi người, tôi thoát hội!”

Cây cô-ca nghe xong khinh bỉ nhìn Nhan Tiêu: “Không mắng cô, về nhà liền kéo người phản công, đề phòng ngược cầu!”

“Người nào vậy, ngày nào đó đưa tới giới thiệu!” Miêu thúc ngồi ở hàng phía trước, quay đầu nói.

Nhan Tiêu lắc đầu: “Không phải quen trên mạng, là..... Bác sĩ.”

Bảo vệ, không nói ra thân phận của anh ở trên mạng.

“Chế phục mê hoặc!” Cây cô-ca rất có thâm ý mà cười.

Chú Miêu nghĩ đến cái gì: “Trước kia vẫn luôn cho rằng cô với Thập Yến sẽ ở bên nhau.”

Nhan Tiêu lập tức cảm thấy xấu hổ, Thập Yến với cô là do mọi người CP, bởi vì ngẫu nhiên một lần cơ hội, hai người cos 《 yêu hồ x phó ss》 trong cp, được fans trầm trồ khen ngợi, công ty bên kia của Thập Yến mời

Nhan Tiêu rất nhiều lần, lảng xê muốn cô và Thập Yến hợp tác, liền vẫn luôn bị fans đồn tin là hai người ở bên nhau, sau đó Nhan Tiêu cảm thấy chuyện này làm âm ỉ có chút lớn, liền không hợp tác cùng anh ta nữa rồi.

Trong giới có rất nhiều người CP đều ở bên nhau, nhưng cô với Thập Yến là ngoại lệ, cô cũng không liên lạc nhiều với Thập Yến, ngày thường gặp mặt vẫn là quan hệ bạn bè bình thường.

Thập Yến có tiếng là coser, diện mạo ưu tú tính cách cũng khá tốt, không thối nát không phong lưu, bởi vậy có rất nhiều bạn nữ thích anh ta, Nhan Tiêu không biết năm không cũng trúng đạn bao nhiêu lần.

“Tôi với anh ta là bạn bè bình thường, cậu còn không rõ ràng sao?”
Nhan Tiêu vội vàng phủi sạch quan hệ.

Cây cô-ca búng tay một cái: “Nhan Tiêu, lần này nam thần Thập Yến cũng tới tham gia!”

Nói lời này dường như khiến cô cảm thấy kích động.....

“Ukm, khá tốt.” Nhan Tiêu nhàn nhạt trả lời.

Cây cô-ca nhìn thấy Nhan Tiêu không có gì phản ứng, cũng tự biết không thú vị mà tiếp tục tự chụp.

Buổi tối hôm nay đầu tiên Nhan Tiêu sẽ ở khách sạn một đêm, buổi sáng có thể đi chơi quanh đây trong chốc lát, giữa trưa hóa trang, đúng hai giờ chiều đi đến hội trường Mạn Triển, thời gian sắp xếp rộng thùng thình.

Buổi tối Nhan Tiêu và cây cô-ca được sắp xếp ở một gian phòng, ăn cơm chiều xong hai người đi chơi loanh quanh một vòng, lúc quay trở lại khách sạn, không nghĩ tới vừa lúc chạm mặt với người vừa hôm nay thảo luận xong.

Nhan Tiêu vốn không phát hiện người đang ngồi chơi điện thoại ở đại sảnh khách sạn là Thập Yển, anh ta đeo khẩu trang với mũ lưỡi trai, căn bản nhìn không ra chân dung, thẳng đến khi đi qua đại sảnh, cây cô-ca bỗng nhiên nhận ra trợ lý của Thập Yển, lập tức phản ứng lại, bỏ Nhan Tiêu lại muốn đi đến chụp ảnh với Thập Yển.

Nhan Tiêu đi cũng không được, đành phải đi theo cô ấy đến chào hỏi.

Gần đây anh ta nhuộm tóc màu bạch kim, lúc bỏ mũ lưỡi trai xuống cây cô-ca kêu loạn lên, Nhan Tiêu đứng ở một bên chơi điện thoại.

Chờ cây cô-ca chụp xong, Thập Yển lại nhìn về phía Nhan Tiêu: “Đã lâu không gặp cô, cơ thể khôi phục như thế nào rồi?”

Nhan Tiêu không dự đoán được bỗng nhiên anh lại quan tâm chuyện cô gãy xương, phản ứng một chút: “Đã tốt rồi..... Gần đây anh rất bận?”

Anh trả lời: “Là rất vội.”

Cây cô-ca ở một bên chen vào nói: “Vội đến độ không có thời gian yêu đương?”

Thập Yển cười một chút, cây cô-ca nghi ngờ: “Không thể nào? Anh vẫn độc thân? Tiểu Nhan vừa thoát đội!”

Thập Yển ngăn người, hỏi Nhan Tiêu: “Thiệt hay giả?”

Nhan Tiêu cười gật đầu một cái, cây cô-ca nửa cười: “Cố phải ánh mắt của nam thần nhà ta rất cao hay không?”

“Ai, tôi chưa muốn yêu ai.” Thập Yển nói đùa.

“Con mẹ nó anh thôi đi!” Cây cô-ca cười đi đẩy anh.

.....

Nhan Tiêu ở một bên nhìn cây cô-ca nói chuyện, cũng không biết nói cái gì, đứng chán dứt khoát lấy điện thoại ra xem trạng thái.

Cây cô-ca càng nói càng hăng say, Thập Yến nhìn thoáng qua Nhan Tiêu, “Các cô về trước đi, bên này tôi cũng chuẩn bị lên lầu.”

“Vậy được, ngày mai đến hội trường tìm anh chơi.” Cây cô-ca tuy rằng bị cắt ngang nhưng vẫn có chút vội vàng, cũng chỉ có thể nói tạm biệt, lôi kéo Nhan Tiêu chuẩn bị đi về phía thang máy.

“Nam thần Thập Yến rất đẹp trai, không trang điểm làn da cũng đẹp như vậy!” Cây cô-ca đi vào thang máy liền bắt đầu kích động.

“Tại sao cô biết anh ta không hóa trang?”

“Là một người phụ nữ đương nhiên có thể nhìn ra trang điểm hay không!”

Có thể nhìn ra cây cô-ca rất thích Thập Yến, nhưng mà giống loại hoa si này, chắc là nhìn thấy anh đẹp trai là thích.....

Hơn nữa vừa nãy cây cô-ca nhìn thấy Thập Yến, trực tiếp bỏ Nhan Tiêu ở một bên, còn nói chuyện cô thoát khỏi hội, dùng để thăm hỏi Thập Yến có bạn gái hay không.

Ngày thường Nhan Tiêu thấy nhiều người như vậy, nhưng mà đây là bạn bè mình, vẫn sẽ có chút không thoải mái, hoàn toàn trọng sắc khinh bạn.....

Buổi tối, do thay đổi hoàn cảnh Nhan Tiêu có chút mất ngủ, ngày hôm sau giữa trưa mới rời giường, tự nhiên phát hiện cây cô-ca đã không ở đây nữa, điện thoại có mấy cuộc gọi nhỡ, là chú Miêu và Trang Nương bên kia.

Cô đeo tai nghe lên vừa gọi điện thoại vừa rửa mặt.

“Alo? Chú Miêu hiện tại anh đang ở chỗ nào?”

“Tôi ở Triển Tử chụp ảnh, Trang Nương gọi điện thoại nói với tôi gõ cửa phòng cô không thấy mở cửa, gọi điện thoại cho cô cũng không nhận, cô đang làm gì?” Bên kia có chút im lặng.

Nhan Tiêu nhớ tới cây cô-ca, có chút lo lắng: “Cây cô-ca không biết cô ấy đi đâu rồi, vừa rồi tôi đang ngủ không nghe được, tôi lập tức gọi điện thoại cho Trang Nương.”

Chú Miêu: “Vừa rồi tôi thấy cây cô-ca và Thập Yến đi đến phòng nghỉ của hội trường rồi hay sao?”

Quả thực Nhan Tiêu không biết nên nói cái gì, dám trực tiếp bỏ cô ở chỗ này đi theo Thập Yến.....

Gọi điện thoại, Nhan Tiêu nhận lỗi, mới mời Trang Nương vào phòng.

Hôm nay cô mặc một cái váy màu lục đậm, cổ váy hơi thấp, Trang Nương kiến nghị cô nên đội tóc xoắn giả màu nâu, nghe vậy Nhan Tiêu từ chối, nghĩ thầm tối này cũng không phải là chụp ảnh tráng phim, đội tóc giả có chút khó chịu, nếu mà trong hoạt động người chủ trì bảo cô nên khiêu vũ, tóc giả mà rơi xuống rất mất mặt.

Cuối cùng Trang Nương cũng thỏa hiệp, cho cô để đuôi ngựa.

Lúc ngồi xe đến Mạn Triển, Nhan Tiêu đi vào phòng nghỉ liền thấy cây cô-ca, người sau còn ở bên kia vui cười hơn hở.

Buổi sáng hôm nay đọc diễn văn kỳ thật cũng không đến mà cây cô-ca đi chỗ đó, nhưng là bằng hữu bình thường, Nhan Tiêu thật rất chịu không nổi tác phong của cô, đơn giản cũng không chào hỏi, đến gặp mặt khách quý cùng nhau chụp ảnh nói chuyện phiếm.

Buổi chiều hoạt động bắt đầu, Nhan Tiêu ngồi ở vị trí khách quý, không biết người sắp xếp chỗ có phải cố ý hay không, ngồi bên cạnh cô là Thập Yến.

Hôm nay anh ta hát bài (hắc tháp lợi á), trang phục, tóc bạch kim biểu diễn, lúc Nhan Tiêu đi vào thấy mấy nữ sinh ở phía sau kích động muốn khóc.

Nhan Tiêu cảm thấy có chút câu nệ, bởi vì chuyện CP trước kia, ở hiện trường không biết có bao nhiêu người sẽ chú ý đến hành động của bọn họ.

Xem xong mấy lượt biểu diễn, trạng thái của Nhan Tiêu vẫn không biết ở chỗ nào, không thể tưởng được trên sân khấu người chủ trì đột nhiên nhắc tới nhìn về phía cô: “Ai, tôi phát hiện hôm nay người sắp xếp chỗ ngồi rất có tình thương nha!”

Giữa sân một trận thét chói tai, bắt đầu kêu CP cô và Thập Yến, Nhan Tiêu miễn cưỡng duy trì mỉm cười.

“Thật không dám dấu diếm, tôi là một người độc thân hơn hai mươi năm, lúc ấy thấy hai bọn họ chụp ảnh, vẫn là bị ngược thật sự thảm, quá thực xứng với vẻ mặt đúng hay không?” Người chủ trì tiếp tục nói.

Dưới sân khấu: “Đúng!”

Nhan Tiêu có chịu chịu đựng không nổi gương mặt tươi cười, hơi hơi cúi đầu cào lông mày.

“Như vậy hiện tại vỗ tay cho mời, Tiểu Nhan và Thập Yến lên sân khấu!” Người chủ trì thay đổi giọng điệu nói cao lên, đưa ra tư thế mời bọn họ lên sân khấu.

Nhan Tiêu duy trì nụ cười, quay đầu nhìn về phía Thập Yến, Thập Yến cười một chút: “Tôi đi từ bên này.”

Đi theo phía sau anh lên sân khấu, Nhan Tiêu nhìn về phía người chủ trì.

“Hôm nay là ngày quan trọng như vậy, tôi cảm thấy nên có chút phúc lợi hay khờn!” Người chủ trì còn liên tục nhiệt tình nói.

Nhan Tiêu nhìn về phía người chủ trì, ánh mắt rối rắm.

Lời nói ra lúc sau, ý khán giả dưới sân khấu không thể chống đỡ nổi, người chủ trì giống như không phát hiện ra ánh mắt Nhan Tiêu nhìn anh ta, vẫn tiếp tục: “Không bằng như vậy, liền ôm kiểu công chúa, mọi người cảm thấy được không?”

Thấy phản ứng của người dưới sân khấu, làm cho tình hình là không ôm không được, Nhan Tiêu không biết nên phản ứng như thế nào, cầm microphone muốn giảng hòa, lời nói còn chưa nói, cô sợ tới mức thiếu chút nữa thét chói tai ——

Thân thể không trọng lực ở trên không, bỗng nhiên cô bị bế lên.....

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨM)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Bánh Quy Hoa Anh Đào [2]

“Anh thật sự không ngại?” Lưu Du chỉ vào hình ảnh hiện trên màn hình điện thoại, nghi ngờ nhìn Hoắc Trạch Tích.

Hình ảnh đó, Nhan Tiêu bị người đàn ông tóc bạch kim bế lên, vẻ mặt cô mỉm cười, nhưng nhìn kỹ, thì vẻ mặt có chút mất tự nhiên.

“Đùa thôi, để ý làm gì?”

Trên tay Hoắc Trạch Tích đang cầm một quyển sách, phân loại các quyển sách giống nhau để cạnh nhau trên bàn làm việc, lại liếc nhìn hình ảnh người đàn ông kia, hỏi: “Người này ăn mặc theo kiểu rock and roll?”

Lưu Du sờ sờ mũi, nhin không được cười, một là bị chính bản thân bác sĩ Hoắc làm cho kinh ngạc, hai là anh cười câu nói.

Xu hướng rock and roll?

May mắn là anh có còn có thể gọi được đúng tên như vậy, cách ăn mặc của người này không phải là đang rất thịnh hành sao.....

Lưu Du nói: “Anh đi Nhật Bản là vui đầu cảm cổ học không thêm để ý chuyện bên ngoài? Xu hướng rock and roll? Đây gọi là cosplay!”

Hoắc Trạch Tích suy nghĩ một chút, chậm rãi gật đầu: “Nghe nói qua.”

“Hơn nữa tôi cảm thấy, có phải là anh quá tự tin hay không? Anh thật cho là cô gái nhỏ trước theo đuổi anh, cô ấy sẽ không chạy theo người đàn ông khác?” Lưu Du nhin không được hỏi.

Lông mày Hoắc Trạch Tích hơi cau lại, cuối cùng đặt quyển sách ở trên kệ, thấp giọng nói: “Tôi cho rằng không như vậy, nhưng cũng sẽ không mù quáng ngờ vực.”

Lưu Du á khẩu không trả lời được: “Được.”

Khiến cho anh giống như tiểu nhân đo lòng dạ quân tử.....

-

Bên này Nhan Tiêu mới vừa xuống máy bay, chưa cho gọi điện thoại cho bất kỳ ai liền chạy về phía nhà bác sĩ Hoắc, muốn cho anh một sự ngạc nhiên.

Mới có bốn giờ chiều, nếu tốc độ của cô nhanh một chút, chắc là có thể đến nhà anh trước anh.

Đi thẳng một mạch, quần áo cô cũng chưa có kịp đổi, sau khi xuống xe không để ý, chạy chậm đến dưới lầu nhà anh.

Không thể tưởng được trong giây phút thang máy mở ra, cô chạy chậm nhưng bỗng nhiên nhìn thấy một hình dáng quen thuộc.

Hoá ra bác sĩ Hoắc đã đứng ở bên cạnh thang máy, nhanh hơn vài giây so với cô?

Cũng quá trùng hợp đi?

Ánh mắt nhìn thấy có người bên cạnh, Hoắc Trạch Tích đang muốn ấn mật mã, lại dừng lại động tác xoay người nhìn, thấy một hình dáng chạy nhanh đến thang máy.

Anh nghi ngờ cau mày, dừng lại vài giây, “Nhan Tiêu?”

Không phát hiện không phát hiện.....

Nhan Tiêu thất bại đi ra, “Bị anh nhìn thấy rồi?”

“Đoán được.” Vừa nói anh vừa nhìn cách ăn mặc của Nhan Tiêu, thu hồi ánh mắt tiếp tục ăn mật mã: “Hôm nay là ngày cuối cùng của tuần, không trở về trường học?”

Nhan Tiêu nói: “Tối gặp anh, vốn dĩ muốn cho anh một sự ngạc nhiên, không thể tưởng được đã bị phát hiện nhanh như vậy.”

Quả nhiên ngạc nhiên cũng phải đến giới hạn, giống như bác sĩ Hoắc luôn bình tĩnh hơn người, muốn cho anh một sự ngạc nhiên thật sự là quá khó khăn.

Vào phòng, Nhan Tiêu tùy ý ngồi ở trên sofa, nhin không được kể lại một vài việc nhỏ mà cô gặp phải ở thành phố H.

Nói xong chuyện của cây cô-ca, giọng điệu của Nhan Tiêu có một chút oán giận, cảm thán: “Kết bạn với loại bạn bè này khiến em cảm thấy tức giận mà, em nhớ rõ ngày thường quan hệ cũng không tồi? Kết quả cô ấy đối với em như thế nào? Rồi đi khách sạn trước cũng không bảo em một câu, tự nhiên trực tiếp chạy theo người đàn ông kia.....”

Nhan Tiêu ngồi ở trên sofa trong tay cầm quả quýt, nhìn Hoắc Trạch Tích rửa tay xong, chỉ lo xịt thuốc khử trùng, cũng không trả lời cô, nhin không được hỏi: “Anh cảm thấy thế nào?”

Nghe Nhan Tiêu nói chuyện của con gái, kỳ thật anh không nghĩ lên tiếng hoặc là can thiệp, nhưng nhìn dáng vẻ của cô thật sự là tức giận, vì thế trả lời khách quan: “Bởi vì em đối với cô ấy có thành kiến, cho nên loại hành vi này của cô ấy mới khiến em không hài lòng, kỳ thật cô ấy căn bản cũng không có nghĩa vụ phải đối tốt với em.”

Nhan Tiêu suy nghĩ một chút về lời nói của anh, cảm thấy cũng không phải không có lý, nhưng mà vẫn cảm thấy không cam lòng: “Nhưng mà

những bạn bè khác của em không như vậy, cô ấy chính là trọng sắc khinh bạn!”

“Rốt cuộc mỗi người đều không giống nhau, muốn ở chung được thì phải tìm được tiếng nói chung để tồn tại.” Bác sĩ Hoắc nói lấy quả quýt trong tay cô, thông thả ung dung lột ra, đưa một nửa cho cô.

Nhan Tiêu muốn dùng tay cầm, Hoắc Trạch Tích lại đưa đến miệng cô: “Em chưa có rửa tay.”

Nhan Tiêu ăn luôn miếng quýt trong tay anh, kích động nói: “Rất ngọt!”

“Đi rửa tay!”

Những lời này là trả lời cho nụ cười ngọt ngào của cô.

Nhan Tiêu tươi cười, ảo não đứng lên: “..... Vâng.”

Rửa xong tay trở về, Nhan Tiêu học anh xịt thuốc khử trùng, nhớ tới lời nói vừa rồi của anh, nhin không được thử hỏi: “Vừa rồi anh nói bạn bè không có nghĩa vụ phải đối tốt với em, vậy anh có nghĩa vụ phải đối tốt với em sao?”

Nói xong hoàn toàn chờ mong mà nhìn anh.

Bác sĩ Hoắc cũng không ngẩng đầu lên tiếp tục lột vỏ quýt, “Không có.”

Nhan Tiêu: “!!”

Cô cảm thấy bản thân hỏi loại vấn đề này là muốn tìm đường chết mà.

Không có liên quan Nhan Tiêu, kiên cường một chút.....

Nhan Tiêu đang tự mình an ủi, không nghĩ tới anh lại nói thêm: “Ít nhất hiện tại, không có.”

Anh dang hai chân ngồi ở ven ghế sofa, khuỷu tay tùy ý chống ở trên đùi, lột xong quả quýt lúc sau lại đưa cho cô một nửa, “Cho nên phải cảm ơn, biết không?”

Sửng sốt một chút, Nhan Tiêu không nghĩ tới anh sẽ nói như vậy.

Ít nhất hiện tại không có nghĩa vụ đối tốt với cô? Vậy có nghĩa là về sau sẽ có nghĩa vụ? Về sau là chỉ kết hôn?

Cúi đầu ăn miếng quýt mà anh đưa tới, Nhan Tiêu vẫn còn đọng lại dư vị của hai câu nói vừa rồi, bỗng nhiên vừa muốn cười, ngồi xuống ôm anh, thập phần chân chó mà phối hợp nói: “Đại nhân đối với em —— tốt sao, tiểu nhân nhất định mang ơn đội nghĩa!”

Tóc mái bị vén về một phía, Nhan Tiêu nghe thấy tiếng cười vang lên trên đỉnh đầu cô: “Ngoan.....”

Những lời này thành công biến Nhan Tiêu trở thành tiểu súng vật, mở to mắt nghiêng đầu nhìn anh: “Anh nói em rất ngoan?”

Hoặc Trạch Tích nói: “‘rất’ là tự em thêm vào.”

“A mặc kệ! Dù sao cũng là anh khen em!” Nhan Tiêu vui vẻ cất tiếng hát, gương mặt lại bỗng nhiên bị chạm vào một chút, mềm mại, lập tức cảm nhận được một luồng nhiệt chớp mắt một cái.

Nhan Tiêu ngây ngốc chưa kịp phản ứng lại đã bị hôn một cái, đang hát cũng dừng lại.

Bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy mặt cô đang đỏ lên, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Hoặc Trạch Tích, lại nhanh chóng cúi đầu, không biết nên

nói cái gì, vì thế hoảng loạn: “Em, em đi vào phòng bếp đun nước sôi.”

Để lại bác sĩ Hoắc ngồi trên ghế sofa, nhìn bóng dáng chạy trốn chết của cô, nhin không được nở nụ cười.

-

“Bác sĩ Hoắc hôn mình! Anh ấy! Hôn mình!”

Nhiếp Sơ Sơ một nhận được điện thoại cả Nhan Tiêu tiếng của cô giống như tiếng chuông, lập tức để điện thoại ra xa lỗ tai.

Mấy ngày hôm trước cô mới biết được Nhan Tiêu và bác sĩ Hoắc ở bên nhau, lúc ấy còn không thể nào tin, nghe cô nói mấy chuyện này trước kia sau đó lại biết được bác sĩ Hoắc cũng thích Nhan Tiêu đã bị bại lộ.

Ví dụ như sau khi nghe nói Nhan Tiêu nhảy lầu, trước tiên anh chạy đến phòng bệnh hỏi rõ ràng.

Nếu thật sự không thích một cô gái, lại nghe nói cô vì mình nhảy lầu, bình thường những người con trai sẽ cảm thấy phiền phức buồn chán không muốn đối mặt, mà ngay lúc đó biểu hiện của anh có thể lý giải thành lo lắng.....

Nói không chừng trước kia chính anh cũng không biết đã có hảo cảm với Nhan Tiêu.

Lúc phân tích hết chuyện này cho Nhan Tiêu nghe, Nhan Tiêu cười đến tâm hoa nộ phóng*, “Mình nghe được trái tim thiếu nữ! Mới dụ dỗ cậu vài câu mà đã vui vẻ như vậy!”

*)Tâm hoa nộ phóng: nở gan nở ruột.

Lúc ấy Nhiếp Sơ Sơ quyết định không phí thiên phú phân tích tình cảm của mình ở chỗ này nữa, lúc này lại nghe thấy cô nói yêu đương, hơn

nữa kích động thành như vậy, cũng hoàn toàn không muốn nói quá nhiều, lạnh nhạt trả lời nói:

“Hôn một cái mà thôi, cậu lại đến mức này sao? Lần sau cậu mà nói chuyện hai người ân ái! Liền trực tiếp cúp luôn điện thoại!”

“Cậu thật lạnh nhạt!” Nhan Tiêu cảm thán.

Nhiếp Sơ Sơ bỗng nhiên nhớ tới chuyện Thập Yến ôm Nhan Tiêu ở trên Weibo, nhin không được hỏi: “Hôm nay trên mạng nói về cậu và Thập Yến, cậu không sợ bạn trai cậu sẽ thấy sao?”

Hôm nay Nhan Tiêu không lên Weibo, nhưng mà cũng có thể đoán qua được tình huống như thế nào, “Hẳn là không thể nào, bác sĩ Hoắc không thích thế giới mạng, nhưng mà cũng không có liên quan, giải thích đây là công tác yêu cầu là được!”

Nhiếp Sơ Sơ trầm ngâm trong chốc lát: “Nói cậu với Thập Yến thật sự không có gì? Cảm giác đáng vẻ của anh ta rất thích CP với cậu.”

“Sau lưng anh ta có công ty lãng xê cho anh ta, anh ta lại kiên quyết cự tuyệt bán hủ bán tao*, đương nhiên nam thẳng chỉ có thể lãng xê cùng với nữ, hơn nữa trước kia mình với anh ta cũng có xì căng đan, cho nên mình là người được chọn.” Nhan Tiêu phân tích sâu sắc chuyện này.

*)Bán hủ bán tao: tạo CP với nam hoặc tạo hình tượng công tử phong lưu

Nhiếp Sơ Sơ nói: “Vậy cậu không phải sẽ bị mắng? Có rất nhiều fans của anh ta không phải trước kia vẫn nói xấu cậu sao?”

Nhan Tiêu thở dài: “Không sao cả, dù sao mình cũng không mất gì.”

Dù sao không mất gì.....

Nhiếp Sơ Sơ nghĩ thầm Nhan Tiêu giác ngộ như vậy, phải trái không
biệt được trí tuệ vẫn là đại ngu.....

NGHIỆN NGỌT (NGỌT ẨM)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Bánh Quy Hoa Anh Đào [3]

Trời mưa vào ban đêm là thời gian thích hợp để ngủ, ngày thường tâm này vẫn chưa buồn ngủ nhưng hôm nay ngoài dự đoán cơn buồn ngủ ập tới, nằm ở trên giường chỉ dựa vào muốn nghe radio của bạn trai để chống đỡ tinh thần.

Tiếng mưa rơi tí tách bên ngoài cửa sổ, rơi trên mái hiên tạo thành những bọt nước, nhịp điệu ổn định, còn có tiếng mưa rơi trên lá cây, tiếng ô tô lướt qua trên những con đường.....

Cơn mưa đã phá vỡ sự yên tĩnh của toàn thành phố.

Nhan Tiêu đang mơ màng sắp ngủ, bỗng nhiên nghe thấy có tiếng người nói chuyện, “Hắc, mọi người đều ngủ rồi sao?”

Là Tiểu Giai.

Nhan Tiêu trả lời đầu tiên, lại không nghĩ rằng mọi người cũng lục tục trả lời, cũng chưa ngủ.

Tiểu Giai nhẹ giọng nói: "Kể chuyện gì rồi hãy ngủ tiếp, hôm nay không khí rất tốt."

“Kể cái gì? Mình rất khốn.....” Giọng nói của Tráng Tráng.

“Vậy cái gì có thể làm tinh thần của cậu tốt lên, hay là kể chuyện kinh dị đi?”

Cái đề nghị này lọt vào tai Nhan Tiêu là người đầu tiên phản đối, nhớ tới chuyện đêm hôm đó trong lòng cô vẫn cảm thấy sợ hãi.

“Vậy kể cái gì tương đối mới đi ví dụ như? Kể..... Cơ thể thích nhất tư thế gì?” Tiểu Giai trước sau như là vút hết tiết tháo ở trên đường.

Không ai lên tiếng, trong chốc lát Tiểu Giai vẫn không nghe thấy ai trả lời, lấy Nhan Tiêu khai đao: “Vậy, em gái Tiêu nói trước.”

Đôi mắt Nhan Tiêu híp lại, biết có chạy đằng trời cũng không thoát.

Ngày thường lúc này cô không nghĩ mấy sẽ nói luôn, thường bị mọi người tẩy chay, lần này đơn giản trực tiếp một chút: “Mình chưa thử qua làm sao mà biết?”

Tiểu Giai nói: “Cảm nhận bằng trí tưởng tượng?”

“Mình tưởng tưởng mấy cái đó làm gì?”

Tráng Tráng nghe không nổi nữa: “Điệp hợp thức*, thăng đảo hoàng long thức*, Quan Âm tọa liên thức*, đứng thẳng thức*, sau nhập thức*, tạm thời nhiều như vậy chọn một cái đi!”

*) mọi người search google nha

.....

“Tất —— bởi vì ngôn ngữ quá ô, hệ thống tự động che chắn.....” Nhan Tiêu bắt chước tiếng nói điện tử: “Tráng Tráng vừa rồi cậu nói cái gì?”

“Nhan Tiêu, mẹ nó cậu quá giả!” Tráng Tráng bật cười.

Tiểu Giai quạt gió thêm củi: “Các cậu đừng có đầu độc Nhan Tiêu đơn thuần!”

“Mình.....” Nhan Tiêu muốn giải thích, lại cảm thấy dứt khoát nhận một chút sẽ tốt hơn:

“Vậy cuối cùng chọn một cái đi.”

Quý biết cuối cùng một cái là cái gì.

“Ai nha, Nhan Tiêu thích sau nhập thức, tất cả mọi người đều nghe được đi.....” Giọng nói của Tiêu Giai hơi to mang theo chút hài hước.

Sát!

Nhan Tiêu lập tức cảm thấy xấu hổ, lại đeo tai nghe lên không tham gia đề tài này nữa:

“Mình nghe nhạc, các cậu tiếp tục mấy đề tài này đi.”

Kết quả buổi tối hôm nay, nói chung nhóm bạn cùng phòng trước khi đi ngủ nói chuyện không hề có tiết tháo, khiến cho Nhan Tiêu nằm mơ.

Cũng không thể nói là mộng xuân như phổ biến, nhưng là toàn bộ đoạn đầu của giấc mơ cũng không đứng đắn.

Cô mơ thấy mình nằm trên một cái giường, có người vẫn luôn ở thối hơi vào tai của cô.

Thực chất cũng không có gì là tiến triển, thối đúng điểm mẫn cảm khiến toàn thân cô tê dại, sau đó liền tỉnh mộng.

Không cần nghĩ lại, cô cũng có thể đoán được người nhìn không rõ mặt đó là ai.

Đều nói là ban ngày nghĩ gì ban đêm sẽ mơ thấy cái đó, mà Nhan Tiêu là phản đối, sau đó ban đêm nằm mơ, cả ngày này ở lại để vượt qua bóng ma giấc mơ đó.

Lúc buổi chiều cô đến bệnh viện, trong nháy mắt nhìn thấy bác sĩ Hoắc, không thể hiểu được vì sao lại đỏ mặt.

Cũng may anh chuyên tâm công tác, không phát hiện điều gì, Nhan Tiêu ngồi ở một bên chơi Anipop trong phòng khám đợi anh, nghĩ thầm quả nhiên ở cùng với mấy người bạn nói chuyện không đúng đắn rồi cũng khiến bản thân bị thay đổi.....

Ngồi ở chỗ đó đợi hơn một tiếng, cuối cùng cô cũng đợi được còn một người bệnh cuối cùng.

Nhan Tiêu cảm thấy người bệnh này rất quen mắt, là một người phụ nữ trẻ tuổi, khả năng so với cô cũng không lớn hơn bao nhiêu, đại khái là bởi vì lớn lên khá xinh đẹp, trang điểm tương đối gợi cảm, Nhan Tiêu chú ý cô ấy rất nhiều lần, cơ hồ mỗi tuần đều tới khám răng hai ba lần, hơn nữa đều vào thời gian này.

Hàm răng bị làm sao vậy?

Nhan Tiêu cảm thấy rất nghi hoặc.

Nhưng mà lần này, người phụ nữ kia đi vào vẻ mặt có chút khác thường, nói chuyện cũng ngượng ngùng xoắn xít: “Cái kia, bác sĩ Hoắc.....”

Dáng vẻ của cô ấy muốn nói rồi lại thôi, Nhan Tiêu tò mò nhìn cô ấy, Hoắc Trạch Tích đeo khẩu trang ngồi ở trên ghế, ngẩng đầu dò hỏi: “Làm sao vậy?”

Người phụ nữ kia nhìn xung quanh phòng khám một vòng, lại nói: “Kỳ thật, tôi không thích lúc khám bệnh, bên cạnh có quá nhiều người.”

Phòng khám bệnh trừ bỏ bác sĩ Hoắc còn có Nhan Tiêu và hai nữ y tá, xin hỏi “Quá nhiều người” là ai?

Rõ ràng chính là muốn Nhan Tiêu đi ra ngoài.....

Tuy tăng Nhan Tiêu không rõ lý do, lại vẫn hiểu mà đứng lên, phối hợp công tác mà yên lặng đi ra khỏi phòng khám.

Một lát sau, hai nữ y tá cũng đi ra ngoài, Nhan Tiêu kinh ngạc: “Tại sao các cô cũng đi ra?”

Vẻ mặt nữ y tá có chút kỳ quái, lại kéo Nhan Tiêu sang một bên, lặng lẽ nói: “Kỳ thật mỗi người bệnh tới đều không có gì, một hai người có chút tật xấu, kêu bác sĩ Hoắc giúp cô ấy khám một chút.”

Nữ y tá ở bên cạnh lại nói thêm: “Vừa rồi chúng ta cũng bị đuổi ra ngoài, cũng không biết khám cái gì, lại không phải khám phụ khoa.....”

Này.....

Nhan Tiêu trong lòng mười phần cũng đoán được tám chín phần là gì, lại không được tốt khi nói thẳng ra.

Chẳng lẽ muốn một mình ở chung với bác sĩ Hoắc?

Hiện tại không phải thành công sao? Cho nên cuối cùng người này muốn làm gì?

Trong lòng cô bất ổn, đã cảm thấy không thoải mái lại tò mò, tuy rằng biết rình coi loại chuyện này là không được đứng đắn, lại vẫn là nhin không được đứng nhìn qua cửa sổ nhỏ có kính nhìn vào trong.

Từ góc độ của Nhan Tiêu, có thể nhìn rõ được người phụ nữ kia nằm trên ghế nha khoa, bác sĩ Hoắc dịch chuyển đèn qua, cúi đầu dựa thật sự rất gần.

Rõ ràng là tư thế rất bình thường, lúc này Nhan Tiêu nhìn rất nhập tâm, hơn nữa bác sĩ Hoắc che lại không nhìn rõ được vẻ mặt của người phụ

nữ kia, khiến cho trong lòng cô càng hiếu kỳ.

Nhan Tiêu dán ở trên cái cửa sổ nhỏ nhìn rất chăm chú, những người đi qua đều nhìn cô, nữ tá bên cạnh kéo cô: “Được không?”

“Có được!” Nhan Tiêu vẫn không nhúc nhích ghé vào trên cửa.

Từ từ! Vì sao người phụ nữ kia bỗng nhiên bật dậy.....

Nhan Tiêu mở to hai mắt nhìn, đột nhiên thấy người phụ nữ kia ngồi dậy, không biết đang nói cái gì, bác sĩ Hoắc rõ ràng sững sốt, ở trong trường hợp nghìn cân treo sợi tóc, người phụ nữ kia bỗng nhiên lại gần anh.....

Bởi vì hình ảnh quá không thể tưởng tượng, trong lòng Nhan Tiêu nghi ngờ là mình hoa mắt, chính là bác sĩ Hoắc bỗng chốc đứng lên, lại đánh rơi khẩu trang.

Nhan Tiêu chỉ có thể thấy bóng dáng của anh, không biết anh nói gì đó, chỉ thấy dáng vẻ của người phụ nữ kia giống như muốn khóc.....

Rốt cuộc kìm nén không được, phanh một tiếng cửa bị mở ra, Nhan Tiêu trong cơn giận dữ, chất vấn người phụ nữ kia: “Cô làm gì vậy?”

Vốn dĩ trên mặt người phụ nữ kia dính mấy giọt nước mắt sau khi thấy vẻ mặt xông cửa đi vào của Nhan Tiêu, sững sốt trong chốc lát lại vô tội hỏi: “Tôi làm sao?”

Còn hỏi!

Nữ lưu manh!

Cư nhiên ở bệnh viện công khai ôm bác sĩ!

“Tôi đều thấy được, cô giở trò lưu manh! Cô.....”

Nhan Tiêu một chuỗi từ còn chưa nói xong, Hoắc Trạch Tích nhíu mày nhìn về phía cô, giọng điệu hơi tức giận: “Nhan Tiêu!”

Bạn trai ở ngay dưới mí mắt mình bị ăn mất, Nhan Tiêu sao có thể nhẫn nhịn được, chỉ vào người phụ nữ kia, “Cô ta thân mật với anh” lời nói đã đến bên miệng, Nhan Tiêu lại cảm thấy nói thẳng như vậy thì quá trần trụi, suy nghĩ một chút chút, sửa lại lời nói: “Cô ấy tự nhiên phi lễ anh!”

Phía sau không biết là ai xì một tiếng cười, Nhan Tiêu nào còn lo lắng mà nghĩ đến người khác, tóm lại tay phải xé nữ lưu manh này.

Không ngờ Hoắc Trạch Tích không giải thích với Nhan Tiêu, ngược lại nói với người phụ nữ kia: “Tôi mới vừa đã kiểm tra qua, hàm của cô không có bất luận vấn đề gì, có thể rời đi.”

Muốn đi.....

Bác sĩ Hoắc còn bận tâm đến mặt mũi của người bệnh, nhưng Nhan Tiêu nuốt được cục tức này, đến cô còn chưa có thân mật như vậy, làm sao lại để nữ lưu manh này nhúng chàm?

“Không được! Cô nói rõ ràng rời đi, về sau cô còn tới hay không?” Nhan Tiêu đi qua tiếp tục hung hăng chất vấn.

Đại khái người phụ nữ kia cũng bất chấp tất cả, ý chí chiến đấu tăng lên, đứng lên khỏi ghế: “Tôi tới hay không thì có liên quan gì đến cô? Cô dựa vào cái gì nói chuyện với tôi như vậy?”

“Cô mơ ước bạn trai tôi bị phát hiện, cô nói xem tôi có liên quan hay không?” Thái độ Nhan Tiêu bằng phẳng.

Đại khái người phụ nữ kia cũng không đoán được thân phận của Nhan Tiêu tự nhiên là bạn gái của bác sĩ Hoắc, sừng sốt một chút, mặt trắng nói

vậy cũng là khí tuyệt, âm dương quái khí mà cười lạnh: “Là cô? Giống như học sinh tiểu học, chỉ biết mắng chửi người đúng không?”

Là cô ta khơi mào ngọn lửa, Nhan Tiêu cũng không phải là người chịu thua, y tá bác sĩ thấy tình hình không ổn, nhanh chóng chạy vào, vội vàng kéo người phụ nữ kia ra ngoài.

Nhan Tiêu bị cô ta nói như vậy, muốn cùng đi ra ngoài, bị Hoắc Trạch Tích giữ chặt: “Được rồi.”

Quả thực là ủy khuất đầy bụng không ai hiểu, hiện tại phòng khám bệnh chỉ còn hai người bọn họ, Nhan Tiêu quay đầu lại, giọng điệu mãnh liệt: “Em nhìn thấy được! Cô ta thân mật với anh!”

Hoắc Trạch Tích ôm cô lại: “Anh đeo khẩu trang.”

“Còn mắng em là học sinh tiểu học!” Nhan Tiêu càng nói càng tức giận, “Em nhìn cô ta rất nhiều lần, khẳng định là chủ mưu đã lâu..... Còn có, vừa rồi cô ta ở trong phòng khám bệnh nói gì với anh?”

Hoắc Trạch Tích nhìn cô, bất đắc dĩ: “Nói gì quan trọng sao?”

Nhan Tiêu nghĩ thầm đối phương còn là một mỹ nữ, vạn nhất cho anh nói khách sạn phòng hào linh tinh, em có thể không lo lắng sao?

Nhưng mà không thể nói ra loại nghi ngờ này, lại nói bác sĩ Hoắc khẳng định không phải loại người này, vì thế cô giảm bớt tức giận, lại rồi rẫm ở trong lòng anh: “Liên tính đeo khẩu trang, đây cũng coi như gián tiếp hôn môi!”

“Nghe ai nói?”

Hôm nay coi như Hoắc Trạch Tích đã lĩnh hội được uy lực của bạn gái, kỳ thật làm âm ỉ chuyện này cũng rất xấu hổ, nhưng mà nghĩ lại bộ

dáng vừa rồi của Nhan Tiêu cảm thấy rất đáng yêu.

Nhan Tiêu hơi cắn môi, lại dùng tư thế để miêu tả độ dày của khẩu trang, nói: “Chỉ cách một tầng vải dệt mỏng như vậy, không tính gián tiếp hôn môi sao?”

Hoặc Trạch Tích cúi đầu nhìn cô cười, Nhan Tiêu bị ánh mắt ôn nhu của anh khiến trong lòng mềm nhũn, đang muốn nói “Tính không truy cứu”, lại bỗng nhiên bị anh ôm eo, cúi đầu tới gần, giọng nói có chút trầm thấp: “Gián tiếp là cái gì?”

Nhan Tiêu sửng sốt, ngay sau đó hơi thở của anh đến gần, trong một khắc kia lông mi của anh cách rất gần, Nhan Tiêu mới phản ứng lại đây làm gì, nhắm mắt lại, cảm giác được cảm xúc trên môi hơi lạnh mềm mại.

Cảm nhận được hô hấp ấm áp phủ ngay trên mặt cô, trong đầu Nhan Tiêu giống như có pháo hoa, lên không, nổ mạnh.....

Một mảnh hỗn độn.

Lại chỉ là lướt qua liền ngừng, Nhan Tiêu khẩn trương đến mức quên cả hô hấp, trong một khắc kia mở mắt, thấy trong mắt anh theo ý cười.

Anh nói:" Khiến em cảm thụ trực tiếp một chút."

.....

Nhan Tiêu:.....

↑ Trái tim người thiếu nữ này giống như đã bùng phát.

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẮN)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Bánh Quy Hoa Anh Đào [4]

Cái gì gọi là nhờ họa được phúc?

Đây là nhờ họa được phúc!

Vốn dĩ phải khổ sở vì bạn trai bị cướp mất, không thể tưởng được vì an ủi bản thân, bác sĩ Hoắc cư nhiên tự động hiến thân.....

Nhan Tiêu chưa nói đây là nợ hôn đầu của cô, sau mấy chục phút, cả người giống như trong trạng thái sốt nhẹ, cũng không hề nói đến chuyện xảy ra chiều nay.

Hôm nay buổi tối bác sĩ Hoắc liên hoan với đồng nghiệp, sau khi nghe nói Nhan Tiêu định tính quay trở về trường học, lại bị anh ngăn cản, nói đi liên hoan cùng anh.

Kỳ thật tham gia liên hoan với bác sĩ, Nhan Tiêu cũng không cảm thấy gì, vốn dĩ trước kia năm viện cũng có quen biết nhiều nhân viên y tế, hơn nữa gần đây cũng hay đến bệnh viện, thời gian nhàn rỗi đều đến làm quen với mọi người, hiện tại đi vào bệnh viện giống như đi thăm người thân, chỗ nào cũng chào hỏi, lòng trước hẳn là sẽ không có vấn đề xấu hổ gì.

Nơi liên hoan hôm nay là một nhà hàng bán món ăn Quảng Đông, lúc sau Nhan Tiêu ngồi xuống mới phát hiện người ngồi bên cạnh mình là nhóm người viện trưởng của bệnh viện, nghe mọi người ông là Phó viện trưởng.

Vì thế cô chủ động chào hỏi: “Chào Phó viện trưởng!”

“Ai, là bạn gái của Tiểu Hoắc sao?” Phó viện trưởng tươi cười thân thiết nhìn Nhan Tiêu.

Bác sĩ Hoắc ngồi bên kia cạnh Nhan Tiêu cũng giới thiệu một chút với cô, lại nói ở bên tai Nhan Tiêu: “Đây là viện trưởng của bệnh viện.”

Nhan Tiêu che miệng nói: “Không phải phó viện trưởng sao?”

“Ông ấy họ Phó.”

..... Họ này thật dễ khiến người khác hiểu lầm.

Liên hoan này, mọi người nói những đề tài mà Nhan Tiêu không hiểu, chủ yếu nói về y học, Nhan Tiêu nghe hiểu mỗi một vấn đề: Sau khi vi khuẩn siêu cấp bùng phát sẽ có mấy trăm vạn người tử vong.

Tin tức này nghe thật sự rất rợn người, Nhan Tiêu trộm lại gần hỏi Hoắc Trạch Tích: “Thật sự có vi khuẩn khủng bố như vậy?”

Hoắc Trạch Tích đang lột tôm giúp Nhan Tiêu, động tác trên tay rất thuần thục, khiến Nhan Tiêu nhìn không chớp mắt.

Anh giải thích: “Nếu lạm dụng quá nhiều chất kháng sinh, mới có thể sẽ xuất hiện loại vi khuẩn kháng lại loại thuốc này.”

Anh lột tôm để vào trong bát cho Nhan Tiêu, dùng khăn ướt lau tay, thấy Nhan Tiêu vẫn còn nhìn chăm chăm tay anh, hỏi: “Nhìn gì vậy?”

Nhan Tiêu ngẩng đầu nhìn anh, tới gần anh nói: “Anh có biết hay không, có một loại phục vụ lột tôm?”

Hoắc Trạch Tích đặt khăn ướt ở một bên, “Lột tôm?”

“Đúng vậy, hơn nữa loại phục vụ này đặc biệt lột tôm cho mỹ nữ.”
Nhan Tiêu cười có chút tà ác, “Anh hiểu!”

Hoắc Trạch Tích híp mắt, lại cười: “Anh không hiểu.”

Nhan Tiêu cười, “Bác sĩ Hoắc, nhìn thấy anh lột tôm tốt như vậy, giá trị nhan sắc lại cao, nếu làm loại phục vụ này, khẳng định đặc kiếm được rất nhiều tiền!”

Hoắc Trạch Tích hỏi: “Anh lột cho anh?”

Nhan Tiêu không cần nghĩ ngợi: “Phú bà!”

Năm giây sau, dưới ánh mắt của Nhan Tiêu những con tôm vừa mới được lột vỏ xong bị anh cướp đi.

Hoắc Trạch Tích không có vẻ mặt gì cúi đầu ăn canh, Nhan Tiêu kinh ngạc nhìn anh: “Anh làm gì vậy? Không phải anh cho em ăn sao?”

Anh không chút hoang mang giải thích: “Anh chỉ lột vỏ tôm cho phú bà.”

Tự nhiên lại đào hố chính mình.....

Trong lúc nhất thời Nhan Tiêu vừa cảm thấy bực mình vừa thấy buồn cười, lại thuận thế: “Em trực tiếp bao anh chỉ lột tôm cho một mình em, được chưa?”

Anh nhướn mày: “Em biết anh lấy bao nhiêu tiền một lần?”

Nói được lời này, thật đúng là khá biết điều!

Nhan Tiêu nhẫn nhịn, từ trong túi lấy ra năm tờ, đặt ở trên bàn, “Năm tờ không thể nhiều hơn!”

Hoắc Trạch Tích cười một tiếng không nói lời nào, Nhan Tiêu làm bộ muốn lấy bát tôm kia trở về, một bên hừ cười: “Thấy tiền sáng mắt!”

Phó viện trưởng thấy ý cười trên mặt Hoắc Trạch Tích, nhin không được nói chuyện với Nhan Tiêu ở bên cạnh: “Bác sĩ Hoắc đối với cô rất tốt?”

Nhan Tiêu đang ở ăn tôm, nghe vậy liếc mắt nhìn bác sĩ Hoắc một cái, nhỏ giọng lặng lẽ trả lời: “Đừng nói nữa, lột tôm cho cháu đều là cháu dùng tiền mua mới được đó.”

“Bao nhiêu tiền? Tiểu Hoắc keo kiệt như vậy?” Viện trưởng đã đến tuổi trung niên, nói chuyện chậm rì rì mang theo khẩu âm.

Nhan Tiêu vươn một bàn tay, “Năm tờ.”

Viện trưởng cười ha ha: “Hẹn bác sĩ Hoắc khám bệnh phí đắt hơn so với thế này, cháu nói xem nó là dạng người gì?”

Nhan Tiêu cũng cười, viện trưởng mang lại cho người khác cảm giác thân thiết, nhin không được nói: “Viện trưởng, ngày thường bác sĩ Hoắc là dạng người gì?”

Viện trưởng trầm ngâm trong chốc lát mới nói: “Rất nghiêm túc, làm việc nghiêm túc lại nói lý lẽ, dù sao là một cô gái cũng sẽ thích chàng trai tốt.”

Nhan Tiêu không kìm nén lại cười, thò đầu qua nói cho anh: “Bác sĩ Hoắc, viện trưởng đang khen anh đó!”

Hoắc Trạch Tích đang nói chuyện phiếm với bác sĩ ở bên cạnh, nghe thấy Nhan Tiêu nói nhìn về phía viện trưởng.

Viện trưởng vỗ vỗ Nhan Tiêu: “Hai người các cháu phải sinh hoạt thật tốt..... Đúng rồi Tiểu Hoắc, khi nào kết hôn?”

Nhan Tiêu bị hỏi đến vấn đề này cũng thấy cả kinh, cũng nhìn về phía anh, xem anh trả lời như thế nào.

Hoắc Trạch Tích lễ phép cười một chút, đứng đắn trả lời: “Kết hôn bây giờ còn quá sớm, chờ cô ấy tốt nghiệp mới quyết định.”

Nhan Tiêu nhìn anh, đầu óc có chút ngốc.

Hóa ra anh cũng nghĩ tới vấn đề kết hôn với cô?

Không biết vì sao, trong nháy mắt Nhan Tiêu cảm thấy rất cảm động, ngày thường cũng không phải nhạy cảm như vậy, nhưng mà bỗng nhiên nghe được bác sĩ Hoắc nói chuyện này mà trước kia cô chưa từng dám tưởng tượng, lập tức cảm xúc dâng trào, khóe mắt nóng lên.

Viện trưởng nghe Hoắc Trạch Tích nói xong lại vỗ vỗ Nhan Tiêu: “Tuổi còn rất nhỏ, kia bác sĩ Hoắc khẳng định sẽ yêu thương con gái giống như yêu thương cháu.....”

Nhan Tiêu lau khóe mắt một chút, lại cười, “Chỉ là hơi nhỏ tuổi chút thôi.”

Bác sĩ Hoắc bên kia nói xong, lại gấp đồ ăn cho Nhan Tiêu, thấy đôi mắt cô hồng hồng, “Làm sao vậy?”

“Không có gì, vừa rồi bị cay.” Nhan Tiêu nói dối biện giải.

“Đừng dùng tay dụi mắt.”

“Vâng.....”

Viện trưởng ở bên này nhìn thấy hai người bọn họ, nở nụ cười.

Thời gian ăn bữa cơm này rất lâu, mọi người hầu như toàn nói chuyện trên trời dưới biển, Nhan Tiêu cảm thấy không có ai nghiêm túc ăn cơm

giống như cô, bác sĩ Hoắc vẫn luôn tự mình gấp đồ ăn cho cô, cô không ngừng ăn, đứng lên cảm thấy dạ dày như muốn bục ra.

Cùng nhau đi ra đến cửa tiệm cơm, Nhan Tiêu nắm tay bác sĩ Hoắc, nói lảm nhảm “Nếu không có anh, em cũng chỉ có bám tường mà đi ra”.

Hoắc Trạch Tích tỏ vẻ nghi ngờ: “Có khoa trương như vậy sao?”

Nhan Tiêu lôi kéo tay anh sờ bụng mình, đã phồng lên tròn tròn.

Điều này làm cho anh thấy hoảng sợ, “Em ăn nhiều như vậy?”

Xác thực anh không nghĩ một cơ thể bé như vậy, cứ nhiên có thể ăn bụng thành như vậy.

Phản ứng của anh giống như đổ thêm dầu vào lửa, Nhan Tiêu khóc: “Anh gấp cho em bao nhiêu chính anh không rõ ràng sao?”

Hoắc Trạch Tích nghiêm trang: “Lúc em cảm thấy no rồi, liền có thể nói với anh là không ăn được nữa, như vậy đối dạ dày không tốt.”

Nhan Tiêu tiếp tục khóc tang, gật đầu: “Rất xin lỗi, em đánh giá mình quá cao.”

Bỗng nhiên Hoắc Trạch Tích lại cảm thấy buồn cười, “Vậy em lên xe trước đi, chờ anh một chút.”

Nói xong đưa chìa khóa cho cô.

Nhan Tiêu cầm chìa khóa, dờ eo để đi, nghe thấy viện trưởng gọi “Cô gái nhỏ”, theo bản năng cô quay đầu lại, hóa ra là đang gọi cô thật.

“Viện trưởng!” Nhan Tiêu đi qua, “Hôm nay cháu ăn nhiều, no căng muốn chết.”

Viện trưởng cười hai tiếng, nhìn thoáng qua cái bụng bình thản của cô: “Người trẻ tuổi không được ăn uống quá nhiều!”

“Về sau sẽ không.” Nhan Tiêu đồng ý.

Viện trưởng nói: “Cô gái nhỏ, chú có bí mật muốn nói cho cháu!”

Nhan Tiêu cảm thấy có đôi lúc ông nói chuyện giống đứa bé, cười: “Bí mật gì vậy?”

Viện trưởng mang theo khẩu âm phía nam nhỏ giọng nói: “Hôm nay bác sĩ Hoắc vẫn luôn cười, ngày thường không có cười nhiều như vậy.”

Nhan Tiêu hơi sững sờ, lại cười chậm rãi gật đầu: “Cháu đã biết.”

Ngồi ở trong xe, Nhan Tiêu vẫn luôn hát, Hoắc Trạch Tích kéo ra cửa xe tiến vào, thả lỏng ghế dựa, lại quay đầu nhìn Nhan Tiêu: “Tâm trạng rất tốt?”

Tâm trạng của cô tốt nên vẫn luôn lặp lại một giai điệu.

“Đúng vậy, em với viện trưởng trở thành bạn tốt.”

Nhan Tiêu vừa nói vừa ngâm nga bài hát.

Hoắc Trạch Tích liếc nhìn cô một cái: “Biểu diễn tạp kỹ?”

Không ngờ lời này vừa nói ra, Nhan Tiêu càng ngày càng nghiêm trọng, lại bắt đầu biểu diễn tuyệt kỹ độc môn —— một bên nói khẩu âm “Ta ăn trứng ngỗng ta biến thành ngỗng”.

Hoắc Trạch Tích điều khiển ô tô rời khỏi chỗ đậu xe, một bên khăng khái nói: “Lấy năm đồng trong túi anh ra, thưởng cho em vì tiết mục này.”

“Đó là em bao anh, không thể tùy tiện cho người ta!” Lời lẽ của cô rất chính đáng.

Cũng không phản bác cô, Hoắc Trạch Tích cười không nói lời nào, qua một lát lại trở về vấn đề chính: “Vừa rồi viện trưởng nói gì với em?”

Nhan Tiêu xoa bụng: “Nói anh là một chàng trai chính trực tốt bụng.”

“Nói như vậy?”

“Đúng vậy!”

Anh đương nhiên không tin, cũng không hề hỏi, lúc chờ đèn đỏ lại không nhin được nhìn cái bụng tròn vo của cô, duỗi tay qua xoa nhẹ.

Nhan Tiêu đang nhắm mắt nghỉ ngơi, bị anh xoa tỉnh lại, trịnh trọng mà nói: “Đừng nhúc nhích, để im cho nó yên tĩnh mà tiêu hóa một chút.”

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨM)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Bánh Quy Hoa Anh Đào [5]

Lúc sau về nhà, quả nhiên dạ dày Nhan Tiêu rất khó chịu, ngủ đến nửa đêm bò dậy tìm thuốc dạ dày trong tủ thuốc.

Cô ngồi ở phòng khách uống thuốc, nửa đêm mẹ Nhan đi vệ sinh nhìn thấy cô, đi tới nhỏ giọng hỏi: “Tại sao còn chưa đi ngủ?”

“Dạ dày khó chịu, uống thuốc.” Nhan Tiêu cau mày vừa nói vừa xoa bụng.

Lập tức mẹ Nhan nghiêm mặt, lo lắng hỏi: “Sao lại thế này?”

Trong khoảng thời gian này Nhan Tiêu vẫn chưa có nói với bố mẹ về chuyện của cô và bác sĩ Hoắc, muốn tìm một thời gian thích hợp để nói, kết quả lại kéo dài, hiện tại không biết nên mở miệng như thế nào, đơn giản mà nói: “Đi ra ngoài ăn cơm với bạn, không cần thận ăn nhiều.”

Mẹ Nhan dờ khóc dờ cười, trừng cô: “Không cần thận ăn nhiều? Con lớn rồi đến sức ăn của mình bao nhiêu cũng không biết?”

Nhan Tiêu nghĩ thầm bác sĩ Hoắc gấp đồ ăn cho cô, cô quên không từ chối, thật là “Không cần thận ăn nhiều”.

Lại cười: “Không có gì, trước kia con ăn buffet còn ăn đến ói ra.”

“Không biết xấu hổ còn nói!” Mẹ Nhan nhìn thoáng qua vỉ thuốc mà cô uống, lại ngáp một cái.

Nhan Tiêu thấy thế: “Mẹ đi ngủ trước đi, con uống thuốc xong sẽ không có việc gì. “

“Vậy con đi ngủ sớm một chút, không thoải mái ngày mai đi khám bác sĩ.” Mẹ Nhan dặn dò hai câu rồi về phòng.

Nhan Tiêu vẫn ngồi ở phòng khách, nhớ tới vừa rồi nói chuyện ăn buffet đến ói ra.

Đó là lúc cô học trung học, tham gia sinh nhật của bạn học, đấu với một bạn mập mạp cùng lớp xem ai ăn được nhiều hơn, cô cầm mấy bát, sau đó ăn đến mắt trợn ngược lên, thẳng đến lúc bạn con trai kia nhận thua, cô mới không chịu nổi chạy về phía nhà vệ sinh, nôn hết ra.

Hiện tại nghĩ lại cảm thấy thật ngốc, vì sao lại so đấu ăn nhiều với cậu con trai đó làm gì? Thắng thì như thế nào?

Sau thời gian đó có nhiều bạn học tham gia cũng thường xuyên nhắc tới chuyện này, còn đặt biệt danh cho cô là “Đại Vị Vương”.

Trước kia còn cảm thấy danh hiệu này rất phong cách, hiện tại cảm thấy rất ngu xuẩn.

Nhớ rõ lúc tốt nghiệp trung học, tất cả mọi người đều nói thi đỗ đại học là một chuyện rất khó khăn, Nhan Tiêu cũng cảm thấy lo cho tương lai của mình, cảm thấy thật sự không thi được sẽ phát sóng trực tiếp ăn cơm để kiếm tiền, noi theo em gái có dạ dày lớn bên Nhật Bản.....

Nhớ tới lúc đó nhịn không được rất muốn cười, không biết là do tâm lý hay sao, Nhan Tiêu cảm thấy dạ dày không còn khó chịu nữa, lại rón ra rón rén về phòng ngủ.

Theo thói quen cô mở điện thoại lên, thấy có một tin nhắn chưa đọc.

Là của một bạn trước kia cùng hợp tác khiêu vũ nhả tới:

Ngày mai có một buổi tụ họp, buổi chiều lúc hai giờ tại quán cafe hầu gái phía nam, có đến không?

Nhan Tiêu hồi phục: “Có có có!”

Kết quả ngày hôm sau, Nhan Tiêu ngủ thẳng đến 12 giờ trưa, lúc đánh răng bỗng nhiên nhớ tới hôm nay có cuộc hẹn, vội vàng trang điểm nhẹ rồi thay quần áo, một lúc sau chạy như bay ra ngoài cửa.

Liên tiếp hai bữa cơm không ăn cũng không đói, bỗng nhiên Nhan Tiêu cảm thấy tối hôm qua ăn bữa cơm kia rất được.

Trước kia Nhan Tiêu cũng làm ở quán cafe này, vẫn luôn là nơi mà bọn họ tụ tập, ông chủ có nuôi mấy con mèo, ngày thường cũng để ở trong tiệm để mọi người chơi đùa.

Lúc Nhan Tiêu tới cũng có vài người đến, lần này có chú Miêu, mang theo hai em gái mới, đều tầm mười lăm mười sáu tuổi, nhìn thấy Nhan Tiêu rất lễ phép chào hỏi.

Lập tức Nhan Tiêu cảm thấy thương cảm khi mình đã thành người cũ, “Chú Miêu, em nhớ rõ lần đầu tiên khi tiến vào cũng là tuổi thành niên, anh nói tại sao anh lại đi dụ dỗ thiếu nữ vị thành niên?”

“Nói giống như tôi là một tội phạm vậy, tôi mang theo hai em ấy chỉ chụp tấm ảnh thôi, nào có như em nói bĩ ối như vậy?” Chú Miêu ngồi nhìn màn ảnh camera, nói.

“Anh đi dụ dỗ trẻ vị thành niên cũng khá tốt, em thích nhìn tiểu shota.” Nhan Tiêu vừa nói vừa gọi kem dâu tây.

“Chú Miêu cũng có thể dụ dỗ bác gái!” Cô gái lên tiếng.

Hai cô gái nói xong cười rộ lên.

Đây là kinh bí các bác gái sao?

Nhan Tiêu nghĩ thầm nam mặc quần áo phụ nữ cũng rất được ưa thích.....

Lúc sau mọi người tới đủ, chơi game chơi game, xem vài lần, Nhan Tiêu có đôi khi muốn hỏi chơi Nhất Tộc Ngự Trạch có ý nghĩa gì, đối với bọn họ mà nói, chỉ là thay đổi một chỗ tiếp tục chỗ đó mà thôi.....

Trước kia Nhan Tiêu chơi giữ vững được 100, kết quả chơi hai tuần vẫn không được năm sao cấp vương tử, vẫn luôn ở cấp người Phi Châu, dưới sự tức giận đã gỡ cài đặt trò chơi.

Vừa rồi bỗng nhiên thấy có hai em gái chơi điện thoại cư nhiên chơi đến Keil Baader mà trước kia cô vẫn muốn, tâm lý hoàn toàn sụp đổ: “Vì sao mỗi lần tôi chơi đến cấp vương lớn lên giống biến thái?”

“Nói chung bởi vì nhân phẩm có vấn đề.” Chú Miêu ở bên cạnh nói vào.

Nhan Tiêu không phục: “Nhân phẩm của tôi vẫn luôn không có vấn đề!”

“Được, vậy chúng ta chơi trò chơi đi, xem nhân phẩm của cô thế nào?” Chú Miêu đề nghị.

.....

Kết quả Nhan Tiêu cũng không dám nghĩ đến bọn họ chơi “Trò chơi giết người”.

Cô nhớ rõ lúc tiểu học có chơi trò này, chủ yếu chính là kỹ thuật diễn.....

Bọn họ cho thêm thành bảy cái, hai cảnh sát, một thẩm phán, một ăn trộm, còn lại chính là bình dân.

Ván thứ nhất Nhan Tiêu là cảnh sát, một cô gái khác cũng nói mình là cảnh sát, xét thấy chú Miêu là một con cáo già xảo quyệt, hai người cùng nhau chỉ anh là ăn trộm.

Kết quả người chết lại là Nhan Tiêu, cô càng thêm tin tưởng chú Miêu là kẻ trộm, chú Miêu oan uổng chết thảm.

Hai cảnh sát thua.

Kết quả hôm nay Nhan Tiêu giống như người bị nguyên rủa, vĩnh viễn đều là bị giết oan, không làm được kẻ trộm quá một lần.

Chú Miêu bỏ đá xuống giếng: “Cô còn nói nhân phẩm của cô không có vấn đề? Chỉ cần cô làm cảnh sát, kẻ trộm luôn thắng!”

“Thật đúng là, Nhan Tiêu thua quá thảm đi?”

“Đổi trò chơi đi! Tôi không tin không trở mình được!” Nhan Tiêu xắn tay áo lên, “Chơi bao kéo búa, đây là sở trường của tôi!”

“Tôi chơi với cô, cô nói cô mà thua thì làm sao bây giờ?” Chú Miêu chỉ vào cô, cười không có ý tốt.

Nhan Tiêu cũng nở nụ cười: “VẬY anh thua làm sao bây giờ?”

Chú Miêu buông tay: “Tôi thua tùy cô xử trí, cô thua nói..... Nhất định phải ở chỗ này nhảy điệu múa ma quỷ, cho tôi quay lại rồi phát lên trên mạng.”

Điệu múa ma quỷ.....

Nhan Tiêu do dự một chút, chú Miêu khiêu khích: “Như thế nào? Không thể tin được nhân phẩm của cô?”

“Ai sợ ai!” Nhan Tiêu nói uống một hớp nước, “Tới tới tới!”

Ngày thường Nhan Tiêu cũng thường chơi bao kéo búa, tự nhận công lực mình cũng là thâm sâu, cảm thấy mình vẫn tốt đẹp, trò chơi ngay từ đầu cao thủ còn dùng ánh mắt đe dọa nhìn chú Miêu.

Chú Miêu cười mà không nói, vài người bên cạnh nói cổ lên cổ vũ.

Kết quả trò chơi ngay từ đầu, Nhan Tiêu liền biết chú Miêu sử dụng kỹ thuật cũng không hay ho, phản ứng cũng khá nhanh, tốc độ hai người nhanh hơn, người ở bên cạnh đều vây lại xem.

Tới tới lui lui rất nhiều lần hai người đều nhẹ nhàng thông qua, trước mấy lần Nhan Tiêu ra bao kéo búa thắng, trong đầu vẫn luôn suy nghĩ muốn chỉ bên kia, kết quả bỗng nhiên cô ra kéo, chú Miêu ra đá, chính là tốc độ quá nhanh, cô còn chưa kịp phản ứng, ngón tay cũng đã chỉ về phía bên trái, tự sụp đổ.

Chú Miêu lập tức nắm tay cười to.

Nhan Tiêu không phục: “Ba ván quy định thắng hai!”

“Ai, tùy cô tùy cô, dù sao cô cũng đã định là thua rồi!” Chú Miêu dựa vào cô, kết quả ván thứ hai vẫn là chú Miêu thắng, Nhan Tiêu đến cả cơ hội cũng không có.

Chuyện càng làm cho mọi người thất vọng buồn lòng hơn là mọi người vây xem đều chọn Nhan Tiêu nhảy điệu múa ma quỷ.

“Giang Nam Bì Am! Cái này siêu cấp ma quỷ!”

“Cái này một chút đều không phá hủy, muốn tới liền tới, nhảy ‘ Động ba ba ’!”

Nhan Tiêu đổ mồ hôi: “Tôi sẽ không! Cái này chắc sẽ không!”

Cuối cùng vẫn là chú Miêu lên tiếng: “Tôi nghĩ đến một cái!”

Trong lòng Nhan Tiêu bỗng nhiên nhắc nhở, người này không thể không phòng, thật sự quá nguy hiểm!

Chú Miêu: “Trước kia không phải bảo Nhan Tiêu nhảy 《 óc nổ nữ hài 》 cô ấy không muốn sao? Lần này thử xem!”

Óc nổ nữ hài.....

Cả người Nhan Tiêu muốn hôn mê, “Nhảy cái kia xong tôi tuyệt đối sẽ ngất xỉu!”

Tóm lại chính là không ngừng điên cuồng vung chân tay, 《 óc nổ thiếu nữ 》 tốc độ của ca khúc rất nhanh, hơn nữa yêu cầu đồng bộ 400%, lúc cô nhảy sẽ cách xa so với âm nhạc, sau đó hậu kỳ phối video với âm nhạc dài ngắn, liền sẽ hiện ra một loại âm nhạc điên cuồng.

Cho nên người nhảy khúc đầu của bài này phần lớn đều là khô hài hoặc bỏ cuộc.....

“Sẽ không, ngất xỉu chúng tôi sẽ đưa cô đi bệnh viện!” Chú Miêu vừa nói vừa lấy camera, bảo người bên cạnh bật nhạc lên.

Nhan Tiêu khóc không ra nước mắt, “Các người thật là đáng sợ!”

Chính là sau đó mọi người phát hiện, đáng sợ nhất hóa ra là Nhan Tiêu.

Sau khi tiếp thu được hiện thực này, Nhan Tiêu nhìn thấu được sinh tử giống nhau, lúc sau âm nhạc vang lên, Nhan Tiêu yên lặng hai giây, đột nhiên bắt đầu nhảy một loạt động tác giống như động kinh, cơ hồ mọi người ở đây đều sửng sốt, vài giây sau bắt đầu cười ha hả.

“Kính Nhan Tiêu là hán tử! Quá chuyên nghiệp!”

“Trí não hoảng thành như vậy, nhảy xong thật sự sẽ không ói sao?”

.....

Kết quả là, Nhan Tiêu nhảy được hơn một nửa, quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người mà phi đầu chạy về phía nhà vệ sinh.

Lần đầu tiên trong đời nhảy đến ói ra.....

Đại khái là sau lần ăn buffet, cô lại bị mọi người truyền miệng chê cười?

Lần này chú Miêu phát video vào ban đêm, còn không có xóa đi đoạn cô chạy vào nhà vệ sinh, lúc sau Nhan Tiêu cảm thấy thật đáng sợ, đặc biệt là lúc sau tốc độ nhanh hơn, toàn bộ hành trình giống như nổi điên ở bệnh viện tâm thần.

Sau khi chú Miêu phát đi, Nhan Tiêu cũng chia sẻ.

Lý do chia sẻ: Nhảy xong ói ra thật.....

Rất nhanh liền có fans nhắn lại, lần này hưởng ứng tương đối mãnh liệt:

“Nói người này nhảy vũ điệu cuồng ma sao có cảm giác rất quen thuộc”

“Cảm giác giống như đang xem video ở bệnh viện tâm thần.....”

“Tiểu Nhan cô bị chịu đả kích gì vậy?”

.....

Nhan Tiêu dờ khóc dờ cười, nằm ở trên giường nhìn một hồi lâu, lại đột nhiên lướt ra một tin nhắn:

n: Tại sao không có mang cô ấy đi?

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẮN)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Thác Nước Chocolate* [1]

Nhan Tiêu sợ ngậy người.

Luôn mãi xác nhận kia thật là Weibo của Zain, Nhan Tiêu không thể tưởng tượng được là bác sĩ Hoắc nhắn tin cho cô:

Anh không phải đã xem video kia rồi chứ?

Trả lời rất nhanh:

Xem rồi.

Lúc này Nhan Tiêu mới bắt đầu cảm thấy thẹn thùng, nằm ở trên giường quay cuồng.

Hình tượng một thiếu nữ tốt đẹp cứ như vậy bị hủy đi.....

Tâm trạng và thể xác cô đều mệt mỏi mà nhắn tin:

Em chơi trò chơi với bạn thua, bị bắt!

Bác sĩ Hoắc: Ukm

Trả lời chẳng có tâm gì cả, liền dấu chấm câu cũng không có đặt.....
Không phải là cảm thấy cô phiền chán chứ?

Lâm vào trạng thái kinh hoàng, Nhan Tiêu quyết định gọi điện thoại đến thăm dò một chút, kết quả mới vừa kết nối, đầu kia lại tắt máy luôn của cô.

Xong rồi xong rồi!

Nhan Tiêu tê liệt ngã xuống giường, không thể ngăn chặn mà bắt đầu suy diễn các loại ý tưởng mà bác sĩ Hoắc ghét bỏ cô.

Cô vò đến đầu tóc rối loạn, bỗng nhiên điện thoại vang lên một tiếng, cô vội vàng lấy xem.

Bác sĩ Hoắc: Anh đang ghi âm, chờ một chút.

Nhan Tiêu xem đến sửng sốt.

Trong lòng nhẹ nhõm thở dài một hơi, lại cảm thấy hành động vừa rồi của mình có chút quá kích.

Vì sao im lặng liền cho là anh không thích cô?

Không tự tin hay là không có cảm giác an toàn?

Qua nửa giờ, tiếng chuông Nhan Tiêu vang lên, cô nhận điện thoại.

“Bác sĩ Hoắc.....” Cô đã gọi một tiếng, đột nhiên lại im lặng.

Hoắc Trạch Tích vốn tưởng rằng sau đó cô sẽ nói gì, đợi trong chốc lát lại không nghe được gì, nghi hoặc: “Tại sao không nói lời nào?”

Nhan Tiêu hít một hơi, lại nói: “Em thấy anh nhẵn lại cho em.”

“Ukm.” Đầu bên kia chỉ trả lời một tiếng rất ngắn ngủi.

Nhan Tiêu lại trầm mặc, nàng không biết có nên nói những ý nghĩ vừa rồi hay không, nhưng trong lòng lại nhịn không được mà ngờ vực.

Đến được không dễ, ngược lại lo được lo mất.

Cô không phải là người thích dấu điểm tâm sự, nhưng mà Hoắc Trạch Tích ở ngay đây, lại chần chờ.

Giống như cảm nhận được hôm nay tâm trạng của Nhan Tiêu có chút khác thường, Hoắc Trạch Tích mở miệng trước: “Hôm nay ở bên ngoài chơi có vui không?”

“Ukm, rất vui.”

Nhan Tiêu mở cửa sổ phòng ra, thấy đối diện là một tòa nhà cao tầng mới sửa chữa, hình như đang kiểm tra bóng đèn, mỗi phòng đều bật đèn sáng trưng, lấp ló, trong phòng là màu hoàng kim, ban đêm rất loá mắt lại ấm áp. Không hề giữ lại.

Cô hít sâu một hơi, vẫn lấy hết can đảm: “Kỳ thật em vẫn luôn muốn hỏi, anh thích em điểm nào?”

Có lẽ hỏi ra rồi, cô biết về sau sẽ có tự tin hơn một chút.

Điện thoại không có ai lên tiếng, Nhan Tiêu nhìn nhìn màn hình điện thoại, vẫn còn duy trì cuộc trò chuyện.

Cô cũng không nói lời nào, liền yên lặng chờ đợi.

“Không phải bởi vì điểm nào”, giọng nói của anh có chút mơ hồ bởi vì vừa ghi âm xong, còn giữ lại cách nói nhỏ nhẹ chậm chạp trầm thấp của ngày thường, “Vì sao bỗng nhiên em hỏi như vậy?”

Vẻ mặt Nhan Tiêu hơi trầm xuống hít sâu một hơi , “Bởi vì tò mò, trước kia anh vẫn luôn không thích em.”

Anh lại im lặng, tưởng bởi vì cô nói trước đó cảm thấy cô không nghiêm túc, các phương diện với mong nuốm một nửa kia của anh không

giống nhau, cho nên mặc dù có hảo cảm ngay từ đầu, lại rất nhanh bị lý trí phủ nhận.

Nhưng mà nói ra, lời nói có chút thay đổi.

Cuối cùng anh trả lời: “Những gì em nói, đều là trước kia.”

Nhan Tiêu suy nghĩ một chút, nghe thấy vậy, lại bỗng nhiên nhớ tới một câu, chần chờ hỏi: “Anh có xem qua một bộ phim hay không, nam chính là Dư Văn Nhạc thủ vai, anh ta có một lời thoại rất nổi tiếng: Anh thích em, cho nên nơi nào có em đều rất tốt.....”

Nói xong Nhan Tiêu dừng lại vài giây, “Có phải anh cũng nghĩ như vậy không?”

Hai giây mới phản ứng lại, Hoắc Trạch Tích bỗng nhiên cười: “Nói rất không khiêm tốn.”

Nhan Tiêu cảm thấy trong lòng anh nghĩ “Nói rất không biết xấu hổ”, cô đành phải cười gượng hai tiếng, bản thân khó khăn như vậy còn làm ra vẻ, quả nhiên không chết già được.

Quả nhiên không thể quên anh là đại nhân, trong chuyện này bản thân là tiểu lâu la.

Người vẫn là phải nhớ kỹ vị trí của mình.....

“Chủ yếu là em tương đối sợ, sợ anh sẽ đá em thì làm sao bây giờ, con người của em lại rất thâm tình, chẳng phải là rất thâm sao?” Giọng điệu của Nhan Tiêu nhẹ nhàng, kỳ thật sợ lúc không chú ý sẽ lộ ra vẻ uy hiếp.

Hoắc Trạch Tích nghe ra được, cô là không có cảm giác an toàn.

Nếu đứng ở góc độ bình thường, có lẽ anh sẽ cảm thấy chính mình sẽ mang lại cho mình cảm giác an toàn, không nên đi ý lại người khác.

Nhưng Nhan Tiêu nói ra với vẻ thoải mái như vậy, bỗng nhiên anh cảm thấy mềm lòng.

Trong nháy mắt anh cảm thấy, cô của trước kia và cô của bây giờ không giống nhau, là một cô gái nhỏ, tiểu công chúa, nhưng mà không phải như vậy?

Cô cần người bảo vệ, anh sẽ bảo vệ cô.

Cô sợ bị vứt bỏ, anh sẽ cho cô cảm giác tuyệt đối an toàn.

Cô không hiểu hiện thực và sự lạnh nhạt của thế giới, anh sẽ làm người che chở trước thế giới cho cô.

Hóa ra luôn có một người, sẽ làm cho bản thân mình can tâm tình nguyện vứt bỏ nguyên tắc của mình.

“Sẽ không.....” Giọng nói của anh từ tĩnh như dòng suối chảy, “Anh sẽ không để mất em.”

Anh nói xong, tòa nhà đối diện cũng kiểm tra đèn xong, bỗng chốc tắt hết điện đi.

Trong nháy mắt mọi thứ như biến mất, thành phố ồn ào về đêm cũng biến mất.

Trước mắt giống cả thế giới chỉ còn lại ánh sáng, với câu nói kia của anh vẫn văng vẳng bên tai.

Không thể thích ứng với bóng đêm trong nháy mắt, Nhan Tiêu nhắm mắt lại.

Nhắm mắt vào như vậy, bỗng nhiên cô cảm thấy, ánh sáng của những bóng đèn đó mang lại, nói chung là thu vào trong lòng cô.

Giống như bị những ý nghĩ vớ vẩn này làm cho buồn cười, một khắc trước cô vẫn hít mũi, dần dần biến thành tiếng cười trong ban đêm.

-

Đêm nay, Nhan Tiêu mơ thấy một giấc mơ rất đẹp, giống như quay trở lại lúc còn nhỏ, chuyện gì cũng không cần lo lắng, gió nam ấm áp phơ phất thổi bay tấm rèm, trong mơ cũng rất ấm áp dễ chịu.

Ngủ dậy sau giấc mơ, trời mới sáng sớm, ánh mặt trời lên cao.

Nhan Tiêu không nhớ được đã bao lâu cô không nhìn kỹ ngôi nhà này, hóa ra buổi sáng nằm ở trên giường, vẫn là có thể thấy được bóng cây mộc lan mọc đầu hồi nhà qua cửa sổ, khi còn nhỏ lúc thấy cây lan nở hoa, Nhan Tiêu liền muốn cắt bóng cây thành vải dệt hoa văn, dùng để gắn vào góc váy dài.

Ấu trĩ đơn thuần, giấu ở nơi sâu nhất trong ký ức của người con gái.

Suy nghĩ rất nhiều chuyện xa xôi, cô mới chậm rì rì ngồi dậy, mặc xong quần áo đi ra khỏi phòng ngủ.

Cuối tuần ba mẹ Nhan tham gia hoạt động của khu, Nhan Tiêu lại ở nhà một mình.

Cô chiên một quả trứng gà, hấp một cái bánh bao, lại dùng lò vi sóng hâm lại sữa bò.

Tâm trạng rất tốt, một người ăn cơm cũng cảm thấy phong phú thỏa mãn.

Ăn được một nửa, cô mới nhớ tới hôm nay rời giường chuyện đầu tiên không phải là xem điện thoại, nhưng mà hiện tại vẫn là có chút nhịn không được, cô lại trở về phòng cầm điện thoại.

7 giờ sáng hôm nay cư nhiên bác sĩ Hoắc nhắn tin cho cô.

Sao lại sớm như vậy?

Nhan Tiêu mở tin nhắn ra nhìn thấy, thiếu chút nữa bị sặc sữa bò.

Bác sĩ Hoắc: Hôm nay nhìn thấy gia trưởng (cha của Nhan Tiêu), trước tới nhà của anh.

Nhan Tiêu vừa cắn miếng bánh bao, vừa đánh chữ:

Mấy giờ? Em đang ăn cơm sáng!

Còn chưa gọi đầu!!

Bây giờ là 10 giờ sáng, đối với Nhan Tiêu mà nói rời giường cũng không tính là muộn, nhưng mà đối với những người lao động làm việc và nghỉ ngơi bác sĩ Hoắc mà nói.....

Anh trả lời: Tối hôm qua nói chuyện điện thoại xong em làm gì?

Nhan Tiêu: Ngủ!

Bác sĩ Hoắc: Em ngủ từ 11 giờ tối đến 10 giờ sáng?

Nhan Tiêu: Đúng vậy! Em vẫn muốn cơ thể dài thêm!

Một lát sau anh mới trả lời: Không cần gọi đầu, ăn xong liền xuống lầu, anh đón em.

Không gọi đầu.....

Làm sao lại có thể không gọi đầu?

Nhan Tiêu nhét nốt miếng bánh bao cuối cùng vào trong miệng, tiếp tục đánh chữ: Không được!

Mỗi ngày em đều phải gọi đầu, bằng không anh không thể sờ đầu em!

Lại một lát sau, bác sĩ Hoắc trả lời: Vậy không sờ.

Nhan Tiêu có thể tưởng tượng dáng vẻ của anh lúc nhắn tin.....

Khăng định từ ngữ là đang cố kiên nhẫn.

Nhan Tiêu: Không nói nữa, em đi gọi đầu, chờ em một chút (~ ▽
~) ~

Không chờ anh trả lời, Nhan Tiêu liền vọt vào nhà tắm.

Kỳ thật gọi đầu căn bản không mất bao nhiêu thời gian, Nhan Tiêu còn có thể vừa sấy tóc vừa chơi điện thoại.

Cô kinh ngạc phát hiện, tối hôm qua cái video ma quỷ kia có rất nhiều người chia sẻ.

Mà nguyên nhân là, do khía chất của người nào đó đã chia sẻ về Weibo.

Hóa ra ngày hôm qua anh không chỉ bình luận, mà còn chia sẻ!

Nhan Tiêu xem bình luận dưới Weibo mà anh chia sẻ, có hỏi người hỏi anh có phải biết cô hay không, cũng có nói nam thần có phải bị nữ thần (kinh) dọa tới rồi hay không.....

Cô xem đến quên cả sấy tóc, da đầu bị nóng mới kịp phản ứng hét lên một tiếng.

Trong đầu bỗng nhiên xuất hiện một ý tưởng khiến cô bị kích thích
—— Có phải bác sĩ Hoắc muốn công khai tình yêu hay không?

Bên này Nhan Tiêu không có vấn đề gì, nhưng còn anh phần lớn fans đều là nữ sinh, còn cả ngày gọi chồng nam thần, nếu công khai sẽ có ảnh hưởng?

Tựa như idol có bạn gái, tuyệt đối sẽ làm cho fans nữ cảm thấy đau lòng, đó là một đạo lý.

Trong tưởng tượng của mình Nhan Tiêu cảm thấy rất bối rối, bỗng nhiên điện thoại kêu.

“Alo? Em lập tức ra cửa liền!”

Nhan Tiêu đoán được bản thân sẽ bị mắng, vội vàng giành trước để thanh minh.

Đầu kia trầm mặc ba giây, Hoắc Trạch Tích ho một tiếng: “Không cần.”

Nhan Tiêu:???

Anh từ từ nói ra nguyên nhân: “Ở trước cửa tiểu khu anh gặp chú và dì, cùng nhau đi lên.”

Nghe thấy tin tức này, Nhan Tiêu kinh ngạc nói năng lộn xộn: “Ba mẹ em? Ở bên cạnh anh?!”

“Em có muốn nói chuyện với bọn họ không?” Nói, không biết là anh cố ý hay sao, thật đúng là đưa điện thoại cho mẹ Nhan.

“Alo, A Tiêu?” Nhan Tiêu còn chưa có kịp từ chối, liền nghe được giọng nói của bà mẹ nhà mình, trong lúc nhất thời cảm thấy đau đầu.

Lại không ngờ không có hỏi như trong tưởng tượng, cảm xúc của mẹ Nhan rất ổn định: “Cái kia, bác sĩ Hoắc sẽ đi lên cùng với chúng ta, ở nhà pha trà đó.”

Nhan Tiêu ngốc nghếch mà lên tiếng, đầu kia đã cúp điện thoại.

Cúp điện thoại, lập tức cô cảm thấy rất khẩn trương, đứng ở tại chỗ hoảng loạn mà muốn nhảy dựng lên, lại lấy tốc độ nhanh nhất thay quần áo rồi đi pha trà.

Sớm biết rằng nên nói chuyện của bác sĩ Hoắc với ba mẹ sớm một chút, hiện tại cảm thấy có chút vi diệu?

Tâm trạng hiện tại của Nhan Tiêu, quả thực càng khẩn trương hơn so với gặp người nhà anh.....

Tình yêu là sự đồng điệu lạ kì của hai trái tim, như hòa chung một nhịp , là chia sẻ , là gắn kết , là xem ai đó như cả thế giới , là muốn bên ai đó một đời.

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨM)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Thác Nước Chocolate [2]

Nhan Tiêu mở cửa, nhìn thấy Hoắc Trạch Tích trước, nháy mắt ra hiệu với anh rồi cười bối rối.

Rồi sau đó nhìn thấy ba mẹ, lập tức da đầu căng thẳng, đặc biệt là nhìn thấy ánh mắt của ba, tự giác cúi đầu.

“Nhan Tiêu đứa nhỏ này, cái gì cũng không nói, con nói xã hội hiện tại có phải luyện ái đầu mà dấu diếm?”

Lúc sau ngồi ở trên ghế sofa, mẹ Nhan đi thẳng vào vấn đề.

Nhan Tiêu đang muốn nói không có cố ý muốn dấu diếm, Hoắc Trạch Tích lại nói trước cô: “Cô ấy và cháu đã nói rồi, muốn xác định quan hệ rồi mới nói cho dì.”

Nhan Tiêu: Muốn vỗ tay tán thưởng cho tốc độ phản ứng và bản lĩnh nói dối của bác sĩ Hoắc!

Tuy rằng chuyện xảy ra có hơi vội vàng, nhưng lại biến thành ngồi nói chuyện với gia trưởng, Nhan Tiêu có thể nhìn ra, bác sĩ Hoắc hoàn toàn thành thạo khi đối mặt với trường hợp này, bản lĩnh nói chuyện rất cao, khiến cho Nhan Tiêu nghi ngờ có phải anh gặp gia trưởng rất nhiều rồi nên luyện thành hay không.....

Nhưng thật ra Nhan Tiêu ở một bên pha trà quy củ giống như cô con dâu.

Vấn đề trọng tâm mẹ cô nói “Giá tôi ở dưới chợ đang tăng giá”, mãi cho đến lúc ba cô nói vấn đề “ Tình hình kinh tế Mỹ đang chuyển biến xấu Trung Quốc ở bên ngoài hóa giải nguy cơ”, từ góc độ nào đó Nhan Tiêu có thể hiểu được bác sĩ Hoắc.

Nhìn xem, loại người này tại sao lại có thể ở trong xã hội hô mưa gọi gió!

Làm bác sĩ làm chủ bá không được, còn có thể đi lột tôm phải không? Lột tôm không được còn có thể dựa vào thân này đi diễn thuyết phải không? Diễn thuyết không được còn có thể dựa đầu óc đi lừa dối tập đoàn lừa dối người phải không?

Tóm lại, Nhan Tiêu tin tưởng bác sĩ Hoắc là người đáng để gả.

Đang nói được một nửa, Nhan Tiêu bị mẹ cô đuổi vào phòng chơi.

Chờ đến lúc cô đọc xong nửa quyển truyện tranh, cuối cùng bọn họ mới nói chuyện xong, cửa bị đẩy ra.

Là Hoắc Trạch Tích.

Nhan Tiêu không nói chuyện, chỉ rất có thâm ý mà nhìn anh cười, trong ánh mắt không giấu được sự vui vẻ.

Lúc sau anh vào cửa bắt đầu đánh giá phòng của Nhan Tiêu.

Tất cả đều là hồng nhạt, trên tường dán các loại poster manga anime.

Nhan Tiêu không nói lời nào liền đi qua ôm anh, người sau trở tay đóng lại cửa phòng, đón nhận cái ôm hung hãn giống koala của cô.

Cô nhảy lên người anh, có chút tụt xuống, Hoắc Trạch Tích nâng đùi cô, cúi đầu tới gần.

Định hôn môi.

Lần trước không phải chỉ chạm qua như chuồn chuồn lướt, lần này mới thật sự, trực tiếp đến không thể trực tiếp hơn.

Môi dưới môi trên, đến đầu lưỡi, không tiếng động mà cuốn lấy nhau.

Nhan Tiêu không hề có kinh nghiệm, rất nhanh bị anh hôn đến hô hấp dồn dập, lúc đầu cô trống rỗng, anh lại đột nhiên dừng lại.

Hô hấp chưa bình ổn, anh lại hôn lên môi cô một chút, rồi buông cô xuống.

Trong giây phút chân vừa chạm đất, cả người Nhan Tiêu nhũn ra, suýt chút nữa đứng không vững, Hoắc Trạch Tích đỡ lấy cô, Nhan Tiêu chợt dạ ngẩng đầu, thấy trong mắt anh hiện lên ý cười không đứng đắn.

Nhất thời mặt Nhan Tiêu đỏ lên, cũng mặc kệ vừa rồi là cô chủ động nhảy lên người anh, nói: “Ba mẹ em ở bên ngoài mà anh còn dám như vậy?”

Hoắc Trạch Tích đột nhiên kéo cô qua, nói chuyện ở bên tai cô: “Chính là bởi vì ba mẹ em, nên anh mới dám như vậy.”

.....

Còn muốn như thế nào nữa?

Mặt cô lại càng đỏ hơn, rõ ràng là muốn trừng anh, lại không nhịn được, dưới ánh mắt anh lại từ từ nở nụ cười, lại thay đổi đề tài khác: “Chờ một chút em ra giúp mẹ em nấu cơm, em khẳng định mẹ em sẽ giữ anh lại ăn cơm trưa.”

“Không cần.” Anh giữ chặt Nhan Tiêu đang chuẩn bị ra khỏi cửa,

“Anh đã nói với bọn họ, chờ một chút đi ra ngoài ăn cơm.....”

Nhan Tiêu đang muốn nói ra ngoài ăn cơm để làm gì, anh lại nói: “Còn có người nhà của anh.”

-

Đời này Nhan Tiêu chưa từng ăn bữa cơm nào mà lại khẩn trương như vậy, bởi vì đề tài nói chuyện dường như không rời khỏi người cô, người nhà Hoắc đều khen Nhan Tiêu, người trong nhà cô đều khen bác sĩ Hoắc.

Tình huống này rất trật tự hài hòa.

Bỗng nhiên Nhan Tiêu cảm thấy tò mò, ba mẹ cô có tràn đầy hảo cảm với bác sĩ Hoắc, mẹ cô không cần phải nói, ngay cả ba cô, ánh mắt nhìn bác sĩ Hoắc cũng mang theo vẻ khen ngợi.

Cô nhin không được hỏi Hoắc Trạch Tích ở bên cạnh: “Lúc em không có ở đó, anh đã nói chuyện gì với ba mẹ em vậy?”

“Nếu đã bảo em rời đi, đương nhiên là không muốn cho em nghe thấy.” Hiển nhiên bác sĩ Hoắc không muốn nói cho cô.

Không muốn cô nghe thấy nói gì?

Nhan Tiêu đoán mò: “Em không phải con ruột của ba mẹ?”

“Có khả năng.” Bác sĩ Hoắc cười ba phải trả lời.

Nhìn thấy không hỏi được điều gì.....

Nhan Tiêu từ bỏ, cúi đầu ăn cơm: “Không nói thì không nói!”

Bởi vì phía trước hai nhà cũng có quen biết nhau, không khí lúc ăn cơm rất tốt, cơm nước xong mẹ Nhan Tiêu còn hẹn mẹ Hoắc đi làm đẹp,

còn muốn nếu có thời gian thì lại ăn cơm.

Tuy rằng chỉ nói chuyện hai người yêu nhau, nhưng từ một phương diện nào đó hai nhà vẫn duy trì được quan hệ lâu dài. Hoắc Trạch Tích không nói, Nhan Tiêu mơ hồ cũng có thể đoán được, đại khái là tối hôm qua cô nói cảm thấy bác sĩ Hoắc không cần cô, cho nên muốn cô yên tâm, nên anh mới vội vàng sắp xếp để hai nhà gặp mặt.

Không phải chỉ hứa qua miệng, nhưng làm như vậy cũng đủ để khiến cô tin tưởng anh, anh rất nghiêm túc, nghiêm túc muốn cùng cô sống bên nhau.

Sau khi về nhà, Nhan Tiêu vẫn nhìn không được, cuối cùng cái nhìn của ba đối với bác sĩ Hoắc là gì, kết quả ba cô liền tổng kết một câu:

Tiểu Hoắc người này, biết hiểu đời mà không phải cố tình.

Kỳ thật Nhan Tiêu rất ít khi nghe ba cô khen người khác, muốn khen phải khen dạng người giống như một danh nhân, cho nên một câu như vậy đã khiến cô biết: Ba cô đã bị bác sĩ Hoắc hàng phục thành công rồi.

Buổi tối cô nhắn tin cho Hoắc Trạch Tích:

Bác sĩ Hoắc, em muốn cúng bái anh! Anh là Kế..... (hài hòa) lúc sau lại khiến cho ba em khen một người hiện đại!!

Nhìn thấy tên một người trong lịch sử Trung Quốc thời đại mới, Hoắc Trạch Tích nhìn không được cười, trả lời:

Cực kỳ sợ hãi.

Nhan Tiêu trả lời: Về mặt sợ hãi! Cửa nhà em luôn mở rộng

(* 3 *)

Bác sĩ Hoắc trả lời: Biểu tình vụn vặt.

Nhan Tiêu:.....

Bác sĩ Hoắc anh chú ý trọng điểm một chút được không?

-

Lúc sau Nhan Tiêu nhận tin lại, tâm trạng rất tốt.

Đầu tiên là, mang theo một đồng đồ ăn lớn cho các bạn cùng phòng, sau đó là, đi xuống lầu mua sữa cũng không quên mua cho các bạn cùng phòng, lại là, hoa quả trong tay bạn cùng phòng là lúc Nhan Tiêu đi vội quá nên vội vàng mua.

Nhìn thấy đủ loại đồ ăn, bởi vậy nhóm người Tiểu Giai quyết định tra khảo.

“Nhan Tiêu, có phải cậu làm chuyện gì có lỗi với bọn tớ hay không?”

Nhan Tiêu đang xem gameshow, ngẩng đầu nhìn về phía vẻ mặt nghiêm túc của các cô, lập tức không hiểu: “Có ý gì?”

Tiểu Giai: “Giống như có bán hình ảnh lõa thể của bọn tớ lên trang web linh tinh.”

Nhan Tiêu: “..... Các cậu lõa thể cho tớ xem tớ cũng không dám, còn bán cho các trang Web?”

Tráng Tráng trực tiếp: “Mấy ngày nay hành động của cậu rất khả nghi!”

“Oan uổng!” Nhan Tiêu bỏ que cay trong tay xuống, “Tâm trạng tớ tương đối tốt, đối với các cậu mới tương đối hào phóng như vậy, tại sao lại thành hành động khả nghi?”

Tiểu Giai nhìn chăm chăm cô đánh giá: “Vì sao tâm trạng của cậu tốt?”

Đương nhiên là bởi vì chuyện của bác sĩ Hoắc.....

Nhan Tiêu không nói chuyện gặp mặt gia trưởng, tùy ý có lệ: “Bởi vì bạn trai mình lớn lên đẹp trai.”

.....

“Cách ly Nhan Tiêu, đang có một thể lực tà ác đang khống chế não bộ của cậu ấy!” Tráng Tráng vừa nói vừa vận công để ngăn cách.

Nhan Tiêu: “.....”

Tiểu Giai lui về phía sau hai bước, một bàn tay đặt ở trên tai, một bàn tay bịt mũi: “Hương vị của tình yêu đã tran ra, đừng để chúng ta bị nhiễm!”

Hai người các cô múa may vận công trong không khí, kỹ thuật diễn có thể nói rất phô trương.

Nhan Tiêu thật sự chịu không nổi: “Quý ấu trĩ! Hai người các cậu không đi diễn tiểu phẩm quả thực rất đáng tiếc!”

Buổi tối Nhan Tiêu lên Wchat thấy tin nhắn của Hoắc Bình Quả:

Đều gặp mặt phụ huynh rồi?

Mấy ngày hôm trước Hoắc Bình Quả đi Hàn Quốc, hơn hai ngày mới về, cho nên không thể tới buổi gặp mặt phụ huynh ngày hôm qua, nghe được mẹ Hoắc nói, liền lập tức lên mạng hỏi kỹ Nhan Tiêu về tình huống hôm qua.

Nhan Tiêu liền nói đại khái một chút tình huống ngày hôm đó, các phương diện cũng chưa có vấn đề gì.

Nói chuyện một chút, Hoắc Bình Quả lại gửi mấy hình ảnh cho Nhan Tiêu, là hôm nay cô đi dạo cửa hàng nên chụp hình lại, hỏi Nhan Tiêu có cần cái gì hay không.

Nhan Tiêu nghĩ thầm quả nhiên muốn nhờ mua đồ mình thích đều phải nhờ bạn bè, nhưng mà cô vẫn chọn một ít đồ dùng và son môi, nghĩ thầm dù sao cũng tiện nghi hơn so với đồ trong nước, cũng coi như là ủng hộ cửa hàng của cô ấy.

Không thể không nhắc tới chuyện chuyển khoản, Hoắc Bình Quả kiên quyết không cầm tiền của, nói là tặng cô, nếu Nhan Tiêu còn muốn trả tiền chính là không cho cô ấy mặt mũi.

Nhan Tiêu vẫn luôn không thích thiếu người khác cái gì, mặc dù là ở cùng Nhiếp Sơ Sơ, phần lớn thời gian là tính số rõ ràng, nhưng mà Hoắc Bình Quả nói như vậy, cô xác thật cũng không thể cự tuyệt.

Tóm lại cô ấy là em gái của bác sĩ Hoắc, về sau vẫn còn nhiều cơ hội gặp mặt, tương lai còn dài.

Nghĩ như vậy, liền đồng ý trước.

Kết quả nghe nói Nhan Tiêu nhờ người mua đồ dùng Hàn Quốc, lúc sau các cô gái trong phòng hỏi có thể tin cậy được không, sau đó đều nói muốn mua đồ dùng bên Hàn.

Tất cả mọi người trong phòng ngủ náo nhiệt nói đều muốn mua.

Gọi cho Hoắc Quả Bình nói bạn cùng phòng muốn mua, bên này Nhan Tiêu đang nhớ các đồ vật mà các cô ấy muốn mua, đầu kia Hoắc Bình Quả nhắn tin tới:

Tiêu Tiêu, bỗng nhiên nhớ tới có chuyện nói với chị một chút!

Nhan Tiêu đoán được cô ấy định nhờ cô giúp các gì, trả lời: Em nói đi.

Hoặc Bình Quả: Em biết ở trên mạng chị có mấy vạn fans, không bằng chị giúp em tuyên truyền một chút!

Bảo Nhan Tiêu tuyên truyền? Anh trai cô ấy không phải rất nhiều fans sao?

Nhưng mà nghĩ lại, làm người giống bác sĩ Hoặc có khả năng sẽ không giúp Hoặc Bình Quả tuyên truyền một quảng cáo nhỏ.

Xác thực Nhan Tiêu sẽ giúp tuyên truyền cho mua sắm Vi Thương, phần lớn là quảng cáo, đối phương sẽ phải chi tiền cho quảng cáo các loại, kỳ thật loại bạn bè này còn chưa có, nhưng mà trước đó quan hệ của cô với Hoặc Bình Quả cũng không tồi, bác sĩ Hoặc lại là anh trai của cô ấy, Nhan Tiêu cũng tuyệt đối hỗ trợ, cho nên cô trực tiếp đồng ý:

Chị chờ một chút em gửi cho chị mấy sản phẩm, thuận tiện dán mấy hình ảnh của chị tại một số nơi ở Hàn Quốc để tăng độ tin cậy, làm xong gửi em là được.

Đầu kia lại nhăn lại: Nói phí tuyên truyền, ngày thường giá cả của chị như thế nào?

Bỗng nhiên Nhan Tiêu cảm thấy buồn cười, chính cô cũng hiểu rõ cô, Hoặc Bình Quả cũng là, cô biết Hoặc Bình Quả cũng không phải nghĩ cô ham lợi, tiền đối với loại chuyện này, tuy rằng nói tiếp lại cảm thấy tục, nhưng vẫn nói rõ ràng là tốt nhất, cho nên cô ấy mới hỏi như vậy.

Nhan Tiêu trả lời: Em cho chị mua mấy hộp làm đẹp da Brownie là ok rồi!

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẮN)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Thác Nước Chocolate [3]

Tuyên truyền quảng cáo cho Hoắc Bình Quả xong, trước khi đi ngủ Nhan Tiêu nhắn tin cho Hoắc Trạch Tích.

Vào lúc này, chắc là anh đang thu âm, Nhan Tiêu cũng không trông mong anh sẽ trả lời tin nhắn ngay, nằm ở trên giường chơi trò chơi, chơi một lúc rồi ôm điện thoại ngủ luôn.

Bởi vì ngày hôm sau có một bài kiểm tra chuyên ngành, Nhan Tiêu đến phòng vũ đạo rất sớm để làm nóng cơ thể, bởi vì bài kiểm tra lần này chủ yếu là kiểm tra năng lực biên đạo, ngày thường cô hay cầm quyển sổ nhật ký để ghi lại một vài động tác, tuy rằng vẽ không đẹp lắm, nhưng Nhan Tiêu cũng không để ý mấy chuyện đó, tự mình xem hiểu là đủ rồi.

Làm nóng cơ thể xong mới phát hiện để quyển sổ nhật ký trong phòng thay đồ, cô lại chạy vội vàng đến phòng thay đồ để lấy, đang chuẩn bị đóng tủ đựng đồ vào, lại bỗng nhiên nghe thấy tiếng nói chuyện của hai bạn nữ bên cạnh.

Giọng nói không lớn, nhưng đủ để cho Nhan Tiêu nghe thấy:

“..... Ngày thường ở trường học còn không phải là không lý tưởng sao? Không có việc gì đều trốn học.”

Cô nghe được hai bạn nữ đang nói ai đó, không dự định nghe, lại bị câu tiếp theo khiến cho dừng động tác:

“Nghe nói đã sớm bị người bao dưỡng, trước kia còn lôi kéo một coser lãng xê, thật sự là kỹ nữ!”

Nhan Tiêu đứng ở sau tủ đựng đồ, như là cái cột.

“Bao dưỡng? Chưa nghe nói bao giờ, nhưng mà cũng phải có tình cảm bên trong, hiện tại kẻ có tiền đều không một ai tốt cả, mặc kệ bà vợ ở nhà, kết quả bên ngoài bao dưỡng tiểu tam, loại người non nớt như Nhan Tiêu chỉ làm tổn hại hình tượng.”

“Nói như vậy, khẳng định cô ta không phải ở đây? Cậu có biết hay không mấy ngày hôm trước Hữu Vỹ Hồng – hoa hậu giảng đường, bị phơi ra video không đứng đắn, hiện tại đi xe buýt bị mắng, thật xứng đáng!”

“Những người đó đều là một loại.....”

Giọng nói dần dần đi xa, Nhan Tiêu đóng cửa tủ đựng đồ lại.

Trong lòng ngũ vị tạp trần, có phần nộ, nhiều hơn là không dám tim.

Hai bạn nữ này là bạn học cùng lớp với cô, tuy rằng ngày thường quan hệ không được tốt lắm, nhưng vẫn thường xuyên qua lại, cô chưa từng nghĩ tới bản thân ở trong lòng người khác lại là loại người này.

Bị người bao dưỡng?

Lôi kéo người khác lãng xê?

Quả thật cô rất muốn cười, không biết những việc này bị các cô ấy truyền ra ngoài sẽ thành như thế nào, còn dám dùng giọng điệu chắc chắn như vậy.

Loại chuyện này không thể nghiêm túc mà nghĩ, càng nghĩ càng tức giận, bỗng nhiên Nhan Tiêu cảm thấy hối hận vừa rồi tại sao không đứng ra

giải thích rõ ràng.

Lại có lẽ, các cô ấy cũng không muốn nghe giải thích, chỉ là không chỗ phát tiết, cho nên mới ngang nhiên chửi bới như vậy, cô giải thích được sự thật, lại nói bản tính không phục.

Nếu hiện tại đi ra ngoài, Nhan Tiêu thật sự không dám tin tưởng bản thân mình sẽ làm ra chuyện gì trong lúc tức giận, cô ngồi ở trên ghế, chờ cho mình bình tĩnh lại.

Loại chuyện này tốt nhất không nên nói cho Hoắc Trạch Tích, bạn bè an ủi cũng chỉ là tạm thời, vẫn là muốn tự mình đối mặt.

Cuối cùng cô lại đứng lên, đi ra khỏi phòng thay đồ.

Bài kiểm tra kết thúc, thầy giáo dạy võ đạo điểm danh nói muốn Nhan Tiêu và một bạn nữ ở lại, nói chỗ thầy ấy có hai danh sách thực tập, hỏi các cô có đồng ý đến một trường học có tiếng ở trung tâm thành phố để thực tập hay không.

Trước kia cũng có người hỏi Nhan Tiêu về chuyện thực tập, lúc ấy cô ham chơi, cũng không quá để ý chuyện vào nghề này, vẫn luôn không đồng ý, vốn dĩ lần này cũng muốn từ chối, nhưng bỗng nhiên lại nghĩ tới lời nói của hai bạn nữ kia.

Ruồi bọ không bầu trứng không vỡ, Nhan Tiêu thừa nhận ngày thường mình tương đối ham chơi, theo như lời các cô ấy nói không có lý tưởng như vậy, nhưng đó cũng không phải là sự thật, nếu có thể mượn cơ hội thực tập để đứng lên, có lẽ sinh hoạt sẽ có quy luật một chút.

Có đơn vị võ đạo chính thức như vậy, cơ hội thực tập như vậy rất quan trọng, bạn nữ được điểm danh cùng với Nhan Tiêu rất nhanh đồng ý với thầy giáo, thầy giáo nhìn về phía Nhan Tiêu.

Nhan Tiêu do dự một chút, gật đầu: “Cảm ơn thầy, em sẽ quý trọng cơ hội lần này.”

Bạn nữ đồng hành kia là Phùng Thi Dư, cùng lớp với Nhan Tiêu, ngày thường là một bạn nữ dịu dàng ít nói, nhưng khiêu vũ vẫn luôn không tồi, lần này thầy giáo sắp xếp như vậy đại khái cũng là có một sự tín nhiệm với các cô, cho các cô một cơ hội rèn luyện.

Kỳ thật Nhan Tiêu vẫn luôn có ấn tượng rất tốt đối với Phùng Thi Dư, diễm đạm nho nhã lại xinh đẹp, sạch sẽ nhìn qua sẽ có một cái nhìn đặc biệt tốt với bạn nữ này.

Lần này tìm được cơ hội trả lời: “Vậy lần sau cậu đi liền gọi mình, chúng ta cùng đi?”

Phùng Thi Dư cười đồng ý.

Lúc sau trở về, Nhan Tiêu liền gọi điện cho Hoắc Trạch Tích nói chuyện này, đương nhiên là anh rất phối hợp, Nhan Tiêu hồ nghi: “Có phải anh chê em ngày thường tới bệnh viện làm phiền anh phải không, cho nên mong muốn em đi thực tập?”

Hoắc Trạch Tích trả lời: “Bởi vì em ở bệnh viện đều là chờ anh, rất lãng phí thời gian.”

“Nào có, ngày thường em cũng đi lại khắp nơi, không có việc gì thì đi khoa nhi thăm bạn nhỏ.” Ở bệnh viện xác thật Nhan Tiêu quen rất nhiều bạn bè, còn có một bộ phận Hội Chữ Thập Đỏ giúp đỡ trẻ em mồ côi.

Bác sĩ Hoắc trầm mặc một lát nói: “Anh nghe y tá nói, ngày thường em không ở chỗ anh thì là đang ở chỗ bác sĩ Khương, xem ra là sự thật.”

Bác sĩ Khương là bác sĩ thực tập khoa nhi, không lớn hơn Nhan Tiêu bao nhiêu, đặc biệt là một nam sinh mảnh khảnh, am hiểu kể chuyện cười,

Nhan Tiêu không có việc gì thích đi thăm bạn, đưa một vài món đồ chơi linh tinh, thường xuyên qua lại với bác sĩ Khương kia, từ nay về sau Nhan Tiêu nhiều lần quỳ gối dưới chuyện cười của anh ta.

Nhưng mà người ở bệnh viện đều biết, bác sĩ Khương này rất giống các bác gái, Nhan Tiêu hoàn toàn là bởi vì cảm thấy người này thú vị nên mới quen biết anh ta.

Nghe bác sĩ Hoắc nói như vậy, Nhan Tiêu muốn giải thích, bỗng nhiên giống như phát hiện ra chuyện gì mới: Anh không phải là ghen chứ?

Không có khả năng.....

Bên này Nhan Tiêu không nói lời nào, Hoắc Trạch Tích gọi cô một tiếng, Nhan Tiêu mới phản ứng, vốn dĩ tâm trạng mù mịt lại bỗng nhiên tốt lên, “Ukm, tóm lại đơn vị vũ đạo ở trung tâm thành phố bên kia, thứ hai đến thứ sáu buổi chiều đi từ 5 giờ đến 7 giờ là đến nơi.”

“Trung tâm thành phố?”

“Đúng vậy, cách nhà anh rất gần, đi đường vài phút là đến.”

Nhưng mà cách trường học của cô rất xa.

Hoắc Trạch Tích cũng nghĩ đến vấn đề này: “Nhà em cách trường học quá xa.”

Không phải là muốn cô từ bỏ cơ hội này chứ?

Nhan Tiêu nghĩ như vậy, anh lại mở miệng đưa ra một kết luận: “Vậy ở chỗ anh.”

Hả?

Nhan Tiêu thật sự bản thân mình nghe nhầm: “Anh, anh nói là.....”

Dừng lại hai giây, anh lại thay đổi cách nói, nói thẳng ra một cách rất đơn giản: “Ở cùng với anh.”

Nhan Tiêu:.....

“Em có đang nghe hay không?” Một lúc lâu bác sĩ Hoắc vẫn không nghe thấy giọng nói của cô, giọng điệu có hơi chút không kiên nhẫn.

Nhan Tiêu hít sâu một hơi, rút mình ra khỏi cảm xúc cực đoan khiếp sợ, lại nhanh chóng sắp xếp ngôn ngữ, duy trì vẻ mặt bình tĩnh, “Vâng, tốt, vậy..... Có muốn em nói với ba mẹ hay không?”

Anh thẳng giọng: “Để anh nói.”

Ukm, nếu để cô đi nói, bên phía mẹ cô đoán chừng vẫn tốt, nhưng với ba đoán chừng sẽ bị tức chết, cái gì không rụt rè không cốt khí kỳ cục, nghĩ lại sẽ biết mắng cô như thế nào.

Vẫn nên tin tưởng bác sĩ Hoắc một chút.

Cúp điện thoại, hôm nay Nhan Tiêu cảm thấy những chuyện không vui đều tan biến hết rồi ngồi ngắm cảnh vật, có một loại cảm giác cuộc sống tươi đẹp đang vẫy tay với cô.

Nhan Tiêu nằm ở trên giường, dùng chăn che mặt lại, cảm thấy khẩn trương, lại hưng phấn muốn xuống giường nhảy một bài hát, tâm trạng phập phồng giống như những gợn sóng.

Nhưng mà làm người trưởng thành, biết được nam nữ ở chung sẽ có chuyện gì.....

Nhan Tiêu lăn qua lộn lại nhưng không ngủ được, Tiểu Giai ngủ ở trên nhện không được: “Nhan Tiêu cậu đừng động đậy có được không?”

Tiểu Giai:.....

Tiểu Giai hình như là tương đối có kinh nghiệm về phương diện này.....

Nhan Tiêu cất tiếng: “Tiểu Giai cậu còn chưa ngủ?”

Tiểu Giai u oán: “Cậu động đậy giường giống như động đất cấp 8, mình làm sao ngủ được?”

“Mình có một vấn đề muốn thỉnh giáo cậu!”

“Cút!”

“Là về..... vấn đề về phương diện kia.” Nhan Tiêu nói bất cứ giá nào.

“Nói!”

Uy! Phản ứng có sự khác biệt quá lớn!

Nhan Tiêu đẽ thấp giọng nói: “Cái kia, nam nữ ở cùng một nhà, không phải một gian phòng, tỷ lệ phát sinh quan hệ tình dục là bao nhiêu?”

“Cậu nói là quan hệ gì?”

“Người yêu.”

“Trăm phần trăm! Bằng không ở chung làm gì?”

Nhan Tiêu giật mình: “Cậu, cậu liền khẳng định như vậy?”

“Mình nói chính là tình hình chung, nhưng mà có rất nhiều trường hợp ngoại lệ!”

“Ví dụ như?”

Tiểu Giai thao thao bất tuyệt: “Ví dụ như có tính cách. Lãnh đạm..... Không đúng, Nhan Tiêu cậu hỏi cái này để làm gì?”

Không hỏi Tiểu Giai còn tốt, lúc sau hỏi rồi tại sao cảm thấy trong lòng rối loạn.

Nhan Tiêu thuận miệng nói có lệ: “Không có gì.”

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨM)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Tiramisu * [1]

Thứ sáu Nhan Tiêu nơm nớp lo sợ về nhà, không thể tưởng được người trong nhà không có gì phản ứng, vẫn thường hay qua lại với nhau, cũng không hỏi cô về chuyện thực tập, một mặt Nhan Tiêu cảm thấy nhẹ nhàng thở ra, lại nghi ngờ có phải bác sĩ Hoắc không nói chuyện này cho ba mẹ cô.

Vì thế trong lúc ăn cơm cô giả vờ vô tình nói chuyện muốn đi thực tập, mẹ cô chỉ nhàn nhạt lên tiếng, nói có cơ hội rèn luyện một chút khá tốt.

Không thể nào?

Thật chưa nói chuyện ở chung?

Cơm nước xong Nhan Tiêu quay trở lại phòng ngủ, đang muốn nhắn tin hỏi bác sĩ Hoắc, bên này cửa phòng bỗng nhiên bị mở ra.

Nhan Tiêu ngồi dậy khỏi giường, hóa ra là mẹ cô.

Trong tay bà cầm một cốc trà gừng pha với đường đỏ, mang vào cho Nhan Tiêu.

Vừa vào cửa, Nhan Tiêu liền nhìn ra mẹ cô có chút không bình thường, đoán chừng là muốn nói chuyện gì, tự nhiên tâm trạng của cô cũng khẩn trương, chờ mẹ cô chậm rãi ngồi xuống mép giường, Nhan Tiêu mới khẳng định ý nghĩ này.

“A Tiêu, mẹ cảm thấy con cũng không còn nhỏ tuổi.”

Nhan Tiêu:!!

Tại sao giọng điệu của mẹ lại trầm trọng như vậy.

“Vâng, mẹ người muốn nói chuyện gì?” Nhan Tiêu cũng đi thẳng vào vấn đề.

“Ngày hôm qua Tiểu Hoắc nói chuyện thực tập của con, mẹ cảm thấy khá tốt, chính là.....”

Nói tới đây, Nhan mẹ cố tình tạm dừng một chút, trong lòng Nhan Tiêu đã dâng lên tận cổ họng, mẹ nói xong luôn một câu được không, ghen chết người.....

Mẹ Nhan lại tiếp tục: “Chính là, mẹ cũng rất yên tâm Tiểu Hoắc, nhưng mà có một số việc con cũng biết, là con gái phải yêu thương bản thân mình.”

Nhan Tiêu: “.....”

Ha ha ha phải yêu quý bản thân mình là cái quý gì?

Nhan Tiêu thiếu chút nữa muốn cười to, lại véo đùi mình, “Vâng, con biết.”

Nhan Tiêu sợ bà còn nói gì về an toàn rồi chuyện bài thi linh tinh, cũng may chỉ nhợt nhạt rặn dò hai câu rồi rời khỏi, để lại Nhan Tiêu ở trong phòng càng nghĩ càng muốn cười.

Không nghĩ tới người trong nhà cư nhiên cũng đồng ý, không biết bác sĩ Hoắc sử dụng yêu thuật gì, mà thu phục được toàn bộ người trong nhà cô.

Thực tập huấn luyện bắt đầu vào thứ hai, cuối tuần Nhan Tiêu phải sắp xếp để chuyển nhà, cô có một cái tật xấu, ra ngoài thích mang một đồng hồ

vật, mặc dù biết có thể không dùng, nhưng cần thiết mang theo mới có cảm giác an toàn.

Ví dụ như vỏ gối, sổ nhật ký, gối ôm.....

Nghĩ lại cảm thấy mình có phải mang nhiều quá không, gọi điện thoại hỏi ý kiến của Hoắc Trạch Tích, nhưng anh nói cứ tùy ý, tỏ vẻ đồng ý muốn mang gì thì mang.

Vì thế Hoắc Trạch Tích ngồi ở trong xe, lúc anh đến nhìn thấy Nhan Tiêu xách túi hành lý còn to hơn so với người đi ra, vẫn kinh ngạc cau mày.

Lên xe, anh mới hỏi: “Trong túi có những cái gì?”

“Là đồ dùng, còn có thể là cái gì?”

Thường ngày nhìn thấy hành lý lớn như vậy là rất hiếm, Hoắc Trạch Tích nói: “Giống như mang đi để dụm người.”

Nhan Tiêu đang muốn hỏi có phải anh xem quá nhiều phim trinh thám hay không, nghĩ lại lại nói theo anh: “Kỳ thật là em đang tìm người vứt xác giùm.”

Hoắc Trạch Tích cười một tiếng: “Lần đầu tiên giết người còn nhớ tới nhờ anh giúp em vứt xác, xem ra em rất tin tưởng anh.”

Nói đến giết người vứt xác, bỗng nhiên Nhan Tiêu nhớ tới một bộ phim.

Thân phận của nữ chính là kỹ nữ, một người khách bởi vì bệnh tim bột phát mà chết ở phòng cô, bị con gái của nữ chính và nam chính phát hiện, cho rằng nữ chính giết người, sợ cô bị bắt, liền một mình mang xác đi chôn. Giả dạng thành thanh thủy chôn ở nơi hoang dã, lúc sau bị cảnh sát bắt giữ nhận tội thay nữ chính.

Đó là bộ phim điện ảnh mà Nhan Tiêu cảm thấy cảm động nhất, nam chính ngày thường là một người cực kỳ lương thiện, là người theo chủ nghĩa đồ chay, thấy máu là choáng, không phải yêu đến mức tận cùng, tuyệt đối sẽ không làm ra những việc này.

Nghĩ lại, nàng nhin không được hỏi Hoắc Trạch Tích: “Vậy nếu em thật sự giết người, anh sẽ giúp em vứt xác sao?”

Xe đi lên cầu vượt, anh nghiêng đầu nhìn thoáng qua Nhan Tiêu: “Em giết người vì điều gì?”

“Em nói là nếu, một giả thiết.”

Hoắc Trạch Tích hơi hơi híp mắt, giống như nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói: “Không nhất định một hai phải vứt xác, kỳ thật có rất nhiều loại phương pháp xử lý, nếu dùng đến một ít thuốc hóa học, không ra khỏi cửa cũng là có thể tiêu hủy thi thể.”

“.....”

Chỉ là hỏi một cái nhìn nhận vấn đề lãng mạn, đến lúc trả lời câu hỏi khiến cho Nhan Tiêu ngồi một chỗ, không biết nói cái gì, chỉ có thể cảm thán một câu bác sĩ Hoắc quả nhiên chính là bác sĩ Hoắc.

Nhan Tiêu: “Anh nói như vậy khiến cho em cảm thấy nếu như em và anh cãi nhau, em sẽ chết rất thảm.”

Hoắc Trạch Tích cười: “Sẽ không.”

Rõ ràng cười lên dáng vẻ rất đẹp, Nhan Tiêu lại cảm thấy không hiểu, tại sao lại cảm thấy như là nói mát.

Nhan Tiêu quay đầu đi không muốn tiếp tục cái đề tài này nữa, lại lấy chocolate từ trong túi ra ăn, rất nhanh đã đến dưới lầu nhà anh.

Nhớ tới dáng vẻ bình tĩnh của ba mẹ khi ra cửa, Nhan Tiêu nhịn không được cảm thán: “Ba mẹ em thật lạnh nhạt, em dọn đi một chút tỏ vẻ ba mẹ cũng không có.”

Hoắc Trạch Tích hỏi: “Em muốn tỏ vẻ như thế nào?”

Nhan Tiêu nói: “Ví dụ như mẹ em lôi kéo tay em vừa khóc vừa dằn dò, ba em ở một bên im lặng không nói, quay đầu không cho em thấy được nước mắt của ông.....”

Hoắc Trạch Tích: “..... Xem ra em xem rất nhiều phim truyền hình Quỳnh Dao.”

Nhan Tiêu cười nhạo một tiếng: “Phim truyền hình Quỳnh Dao là của thời đại nào? Em xem 《 mưa sao băng 》 hệ liệt, phim đó kỹ thuật đóng của nam chính rất tốt, mỗi lần em xem đều khóc đến nước mắt nước mũi tùm lum.”

Hoắc Trạch Tích nhướn mày: “Kia xác thực diễn cũng không dễ dàng.”

Xuống xe, Hoắc Trạch Tích giúp Nhan Tiêu lấy hành lý, Nhan Tiêu chủ động nhập mật mã của anh vào cửa, lúc sau đi vào kéo hành lý vào phòng thu dọn.

Thu dọn các thứ đều rất thuận lợi, lúc sau Nhan Tiêu thu dọn xong ngồi trên giường nghỉ ngơi, xong lại đứng lên đi ra khỏi cửa.

Phòng khách có ánh nắng chiếu vào, có mùi hương cafe tỏa ra.

Bác sĩ Hoắc đứng ở bên cốc cafe, không biết đang xem cái gì, hình như là nghỉ ngơi, Nhan Tiêu gọi anh một tiếng, anh phản ứng lại, xoay người nhìn cô, “Thu dọn xong rồi?”

“Vâng.” Nhan Tiêu vẫn có chút không quen khi ở chung nhà với anh, mu bàn tay đặt ở góc áo đằng sau, ánh mắt lại nhìn về cốc cafe: “Uống cafe?”

Giống như nhìn được cô không biết nói gì, Hoắc Trạch Tích không trả lời, nhìn thoáng qua đồng hồ: “Buổi chiều có việc gì không?”

Nhan Tiêu trả lời: “Không.”

Ngày thường muốn nghỉ học, hiện tại ở chỗ anh thì nhàn rỗi.

“Vậy còn anh? Có việc gì hay không?” Nhan Tiêu lại thử hỏi.

“Có.”

Lập tức Nhan Tiêu cảm thấy mất mát không nói nên lời, lại miễn cưỡng cười, đành phải nói: “Vậy..... Có việc gì vậy?”

Anh tựa hồ nâng khóe miệng: “Bồi em.”

Nhan Tiêu hơi giật mình, ngay sau đó cúi đầu cười một chút, trên mặt không giấu được cảnh xuân, thập phần bình thường hỏi một câu “Vậy buổi chiều chúng ta làm gì?”

Hỏi xong lúc sau bản thân lại cảm thấy có chút xấu hổ, những lời này tại sao nghe có chút.....

“Em muốn làm gì?” Trái lại anh hỏi cô.

Trong đầu Nhan Tiêu lại xoẹt qua một câu nói nổi tiếng trên mạng —— “Em muốn làm anh”.

Cái ý tưởng này khiến Nhan Tiêu cảm thấy sợ hãi, trong lúc nhất thời vẻ mặt cô bối rối, “Đi ra ngoài xem phim?”

Nói xong Nhan Tiêu lấy điện thoại ra, đứng một bên xem danh sách: “Có 《 Chim Khổng Tước 》 , 《 Tiểu thời đại 》 , 《 Bá Vương Kiều Hoa 》 ..... Ai cho điểm cũng đều rất thấp, hình như là phim không hay!”

Xét thấy trên thị trường phim không hay quá nhiều, cần giữ đúng nguyên tắc không lãng phí thời gian, bác sĩ Hoắc từ chối đi rạp chiếu phim.

Ngày thường anh cũng thích sưu tầm đĩa phim, Nhan Tiêu dứt khoát cũng thỏa hiệp chủ ý này "Xem đĩa".

Nhưng mà Nhan Tiêu không biết mình có nghe được những cái gì, có một thầy giáo nam thường xuyên mời một nữ sinh ở nhà xem phim, có một lần đổi thành xem phim không tốt, sau đó làm gì đó với bạn học nữ kia.

Tin tức nghe rợn cả người, Nhan Tiêu biết rõ phát sinh loại chuyện này đại khái bằng không, trong đầu lại không có cách nào để loại trừ ý tưởng này, lúc xem phim cơ thể luôn duy trì trạng thái căng thẳng khó thích ứng.

Bộ phim này Nhan Tiêu không nhớ rõ trước kia đã xem qua hay chưa, cũng may không có tình tiết gì quá mức, kết quả xem được một nửa, Hoắc Trạch Tích đột nhiên đứng lên đổi đĩa.

Đổi đĩa làm gì?

Trong lòng cô bỗng nhiên lo sợ, chờ đến lúc Hoắc Trạch Tích ngồi lại bên cạnh cô, lại khẩn trương.

Khoảng cách của hai người, Hoắc Trạch Tích muốn ôm vai của Nhan Tiêu.

Nhưng mà một sự đụng chạm nhỏ như vậy, khiến cho Nhan Tiêu luôn duy trì một trạng thái cuối cùng cũng bùng nổ, đột nhiên dịch ra một chút, ít nhất dịch ra một nửa sofa.

Nhan Tiêu: “.....”

Hoắc Trạch Tích: “.....”

Hai người sững sốt ít nhất ba giây, Hoắc Trạch Tích thu lại tay đặt trên bả vai của cô, hơi rũ mắt, không nhìn rõ vẻ mặt.

Nhan Tiêu không có cách nào giải thích được vì sao cô lại phản ứng kịch liệt như vậy, bởi vì..... Chính cô cũng không hiểu được!

Một khắc kia theo bản năng cô đứng lên khỏi ghế.....

Một lát sau, Hoắc Trạch Tích ngẩng đầu, vẻ mặt bình thường: “Đứng làm gì?”

Nhan Tiêu ngốc mà “Nga” một tiếng, lập tức nhớ tới muốn giải thích, có chút lắp bắp: “Cái kia, em đứng lên là muốn đi WC.”

Nói lại dựa vào nói dối đi vào toilet.

“Nhan Tiêu.....” Ở phía sau anh gọi cô.

Nhan Tiêu hít sâu một hơi quay đầu lại: “Hửm?”

Ánh mắt anh nhìn xuống phía dưới: “Em chỉ đi có một chiếc dép.”

Nhan Tiêu: “.....”

Cô gượng cười hai tiếng lại yên lặng quay đầu lại tìm chiếc dép lê đi lạc ở dưới ghế sofa.

Đóng cửa phòng vệ sinh lại, Nhan Tiêu nhìn bản thân trong gương, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Nhất định là điên rồi, phản ứng lớn như vậy, nhìn vẻ mặt liền biết bác sĩ Hoắc khẳng định cho rằng cô không muốn cho anh chạm vào cô.....

Nhan Tiêu nào của người có thể dùng như vậy được không, hoặc là không thuần khiết như vậy?

Còn nữa, người khẩn trương cái gì? Có cái gì đáng sợ?

Ở trước gương khiến cho tâm trạng thanh tĩnh một chút, Nhan Tiêu rửa sạch tay rồi lại đi ra.

Hoặc Trạch Tích đã không còn xem phim nữa, đeo kính ngồi ở một bên xem máy tính, phim vẫn còn đang phát.

Hóa ra phim vừa này có nhiều tập, cho nên vừa rồi anh đứng lên có thể là đi đổi đĩa, Nhan Tiêu lập tức cảm thấy tư tưởng của mình thật sự quá hẹp hòi, lập tức cũng mất hứng thú ngồi xem phim, ngồi ở trên sofa nhìn anh: “Anh không xem?”

“Anh có việc chút, em tiếp tục xem đi.” Anh vừa nói vừa bắt đầu đánh chữ.

Người không đeo kính có sự khác biệt thật là lớn, ví dụ như bác sĩ Hoắc đeo lên đôi mắt kính anh có cảm giác cấm dục, nhưng mà Nhan Tiêu thấy phản ứng lạnh nhạt của anh, trong lòng vẫn là hoài nghi, có phải bởi vì chuyện vừa rồi mà không vui hay không?

Nhan Tiêu yên lặng xem phim, kỳ thực là không tập trung cao độ, rất nhanh đến lúc phim kết thúc, bên kia bác sĩ Hoắc mới làm việc xong, bỏ mắt kính xuống uống cà phê.

Tắt TV đi, Nhan Tiêu lại nhìn về phía anh: “Anh xong việc rồi sao?”

“Không sai biệt lắm, chờ một chút đi tìm bản thảo.” Hoắc Trạch Tích để cốc cafe xuống.

Tâm trạng Nhan Tiêu bắt đầu đi xuống, tuy rằng biết đây là công việc của anh, nhưng mà không phải trước đó nói rõ ràng là bồi cô sao, vậy mà đã quên hết sao?

“Bác sĩ Hoắc.....” Cô chần chờ một chút, gọi anh.

Hoắc Trạch Tích " Ukm" một tiếng, cuối cùng ánh mắt cũng rời khỏi màn hình máy tình nhìn về phía Nhan Tiêu.

Một lúc lâu Nhan Tiêu không nói chuyện, anh đang cất tiếng muốn hỏi, Nhan Tiêu lại chạy tới, hai tay xuyên qua vòng eo anh, ôm lấy, “Rất xin lỗi.....”

Hoắc Trạch Tích bị những lời nói không đầu không đuôi của Nhan Tiêu khiến cho ngẩn ra,

“Tại sao muốn nói rất xin lỗi?”

“Vừa rồi không phải em cố ý muốn né tránh anh, em cũng không biết tại sao, em không có nghĩ tới.....” Nhan Tiêu nói đến nói đi vẫn không giải thích rõ ràng, Hoắc Trạch Tích nghe rõ lời nói của cô, lại khẽ cười, vỗ vỗ cô, “Anh biết.”

Nhan Tiêu không hề sốt ruột giải thích, cũng không nói lời nào, an tĩnh ôm anh.

Ngoài cửa sổ ánh nắng chiều dần dần biến mất phía sau tòa nhà cao tầng của thành phố, trên không trung chỉ còn lại một nửa, một bên là tông màu ấm sáng lạn, một bên là màu xanh biển màn đêm, đẹp hoàn mỹ nhưng có chút yêu dị.

Không biết vì sao, bỗng nhiên cô lại nhớ tới có một ca sĩ, từng có kể lại “Chứng sợ hãi lúc về chiều tối”, vừa bắt đầu chạng vạng tối đã cảm thấy hoảng hốt sợ hãi, cảm thấy tồn tại không có ý nghĩa.

Nhan Tiêu ngẫu nhiên cũng sẽ có cảm xúc như vậy, giống như vừa đến chạng vạng tối, không biết tại sao cảm xúc sẽ suy sụp xuống dốc, cảm thấy làm bất kỳ chuyện gì đều là sống uổng.

Nhưng trong giây phút ôm anh bỗng nhiên Nhan Tiêu cảm thấy, hoàng hôn làm người ta cảm thấy an tâm.

Có người còn đang lưu lạc, có người không nghề nghiệp, hoàng hôn trong thành phố khiến cả mấy chục vạn người đang mệt mỏi cũng bắt đầu về nhà, cô lại có một chỗ sạch sẽ ấm áp, an tâm ổn thỏa chờ đợi đến ban đêm.

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨM)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Tiramisu [2]

Ngày đầu tiên đi thực tập, Nhan Tiêu gặp mặt Phùng Thi Dư ở cửa, người phụ trách phân chia lịch thực tập cho các cô, lịch thực tập vẫn còn nhẹ nhàng, bởi vì cơ sở đầu tiên chính là học tập, phần lớn bộ phận là những cô (cậu) bé, tuy rằng ồn ào một chút, nhưng vẫn đỡ áp lực.

Ngày thường Nhan Tiêu không hay ở chung với trẻ nhỏ, nên sự kiên nhẫn là rất quan trọng, khóa học đầu tiên vẫn còn nhẹ nhàng vui sướng, thời gian nghỉ ngơi thì ngồi nói chuyện phiếm với Phùng Thi Dư.

Hôm nay trải qua hơn một giờ tiếp xúc, Nhan Tiêu tổng kết hai chữ để miêu tả Phùng Thi Dư: Nữ thần.

Bất luận là nói chuyện về giáo khóa, đều rất dịu dàng, kỳ thật ở bên cạnh Nhan Tiêu có rất ít bạn bè kiểu này, phần lớn đều là kiểu tùy tiện giống như Nhiếp Sơ Sơ và Tiểu Giai, cho nên lúc ở chung với Phùng Thi Dư, cảm giác của Nhan Tiêu đều không giống nhau.

“Tại sao cậu không đi học ba lê, mình cảm thấy khí chất của cậu rất phù hợp với ba lê.” Nhan Tiêu vừa uống nước vừa nói.

Trong ấn tượng của cô, những cô gái đi học múa ba lê đều giống như nữ thần, khí chất tươi mát.

“Từ nhỏ mình đã đi học nhảy, không nghĩ tới học ba lê.” Phùng Thi Dư cười giãy nảy ra, “Còn cậu? Vì sao lại muốn đi học nhảy?”

“Mình cũng là, khi còn nhỏ còn không hiểu chuyện đã bị mẹ mình lôi đi học cái này, căn bản không hỏi qua ý kiến của mình.”

Nhan Tiêu đang muốn thay quần áo, Phùng Thi Dư cười xoay người, “Duyên phận chính là như vậy.”

Sau khi Nhan Tiêu thay quần áo xong cười đi nhìn lên Phùng Thi Dư, khiến cho cô ấy sợ đến mức thét chói tai, lấy quần áo che trở, “Làm gì!”

Nhan Tiêu mừng rỡ cười ra tiếng, loại tình huống này mà xảy ra trên người Nhan Tiêu, Nhiếp Sơ Sơ sẽ đứng im bất động, còn sẽ nói đưa tiền rồi cho xem.

Đối lập, quả thực Phùng Thi Dư khiến người khác muốn trêu đùa.

Nhan Tiêu cười hai tiếng, “Thi Dư cậu thâm tàng bất lộ nha.”

Phùng Thi Dư thay quần áo xong mặt đỏ lên, trừng mắt liếc nhìn Nhan Tiêu một cái.

Hai người đi xuống dưới lầu, Nhan Tiêu thử nghĩ một chút nếu như đi sờ ngực cô ấy, cô ấy sẽ có phản ứng gì, lúc đi xuống cô thật sự không nhịn được muốn thử nghiệm một chút, Phùng Thi Dư kinh ngạc mà nhìn Nhan Tiêu, trong lúc nhất thời vẻ mặt thay đổi, Nhan Tiêu cảm thấy có khả năng cô ấy nghĩ Nhan Tiêu có phải là có vấn đề về giới tính hay không.

Nhan Tiêu nhìn thấy phản ứng của cô, thật sự trải nghiệm qua làm lưu manh, không biết nữ sinh trộm sờ áo ngực là chuyện rất bình thường hay sao? Cư nhiên phản ứng lớn như vậy.....

“Thi Dư cảm xúc của cậu thật không tồi!” Nhan Tiêu làm bộ bơ đi về mặt ngạc nhiên của coi, tiếp tục lưu manh mà nói.

“Nhan Tiêu cậu.....”

Bên cạnh có người đi qua, Phùng Thi Dư nói lại đột nhiên im bật, Nhan Tiêu giành trước giải thích: “Cậu không cần hiểu lắm, mình chỉ là cảm thấy chơi rất vui, cậu phản ứng lớn như vậy làm gì? Mình lại không phải đàn ông.”

“Mình không thích người khác sờ loạn!” Phùng Thi Dư hạ giọng.

Nhan Tiêu cười hai tiếng, “Vậy về sau chồng của cậu làm sao bây giờ?”

“Nhan Tiêu cậu rất không đứng đắn!” Vẻ mặt Phùng Thi Dư còn có chút giận dữ.

Đây cũng coi như không đứng đắn?

Nhan Tiêu nhớ tới mấy vị ở ký túc xá, vẫn là muốn nói với mấy em gái too young too simple.

Đi xuống lầu Nhan Tiêu liền thấy xe của Hoắc Trạch Tích, quay đầu nói với Phùng Thi Dư: “Mình đi trước đây.”

“Cậu về nhà như thế nào?”

Nhan Tiêu khẽ nhếch cằm, ý bảo chiếc xe kia: “Hôm nay bạn trai mình hào tâm đi đón mình!”

Ngày thường không nghe người ta nói cô có bạn trai, Phùng Thi Dư hơi ngạc nhiên, lại rất nhanh nói: “Vậy..... Được, vậy cậu đi trước đi.”

Lúc sau nhìn thấy Nhan Tiêu lên xe, Phùng Thi Dư nhớ tới hành động vừa rồi của cô, nhin không được lắc đầu cười, lại quay đầu tò mò mà nhìn thoáng qua chiếc xe kia.

Kéo cửa xe ra, Nhan Tiêu thấy Hoắc Trạch Tích chống khuỷu tay ở cửa sổ xe, một tay khác gõ nhẹ ở trên tay lái, dáng vẻ giống như đã đợi

được một lúc, cất tiếng hỏi: “Anh đã chờ bao lâu?”

“Khoảng mười phút”, nói xong anh nhìn thấy trên mặt Nhan Tiêu không giấu ý cười, “Tâm trạng không tồi?”

Nhan Tiêu lại nói về chuyện của Phùng Thi Dư: “Nữ sinh đi thực tập với em rất thẹn thùng, rất thích trêu cô ấy.”

Xe khởi động, mắt Hoắc Trạch Tích nhìn phía trước nhàn nhạt mở miệng: “Em còn đi trêu người khác?”

“Anh có ý gì?” Tại sao cô không thể đi trêu người khác?

Ngón trỏ bác sĩ Hoắc nhẹ nhàng gõ huyệt thái dương một chút, tỏ vẻ đầu óc Nhan Tiêu có vấn đề, lại lời nói thấm thía giáo dục: “Cẩn thận bị người khác trêu lại.”

.....

Đây quả thực là vũ nhục nhân cách!

Nhan Tiêu chán nản, “Đó là anh không hiểu em, ngày thường em đều đùa giỡn con gái nhà lành.”

Hoắc Trạch Tích cười nhẹ ra tiếng.

Xem ra là không tin.....

Nhan Tiêu nghiêm túc quyết định phổ cập một ít tri thức cho bác sĩ Hoắc, ví dụ như có phần lớn bộ phận nữ sinh làm loại chuyện này so với nam sinh.....

Vì thế cô nghiêm túc nói: “Bác sĩ Hoắc, anh thật không hiểu biết chúng em, thật ra chúng em không đơn thuần như các anh tưởng tượng đâu,

cùng với, nhìn qua bạn nữ đặc biệt thuần khiết cũng không phải không biết chuyện này, mười có chín người đều là hóa trang.”

Nhan Tiêu nói xong, Hoắc Trạch Tích cười như không cười gật đầu, lại hỏi: “Em có bao nhiêu không đơn thuần? Anh muốn kiến thức một chút.”

Kiến thức? Cái này làm sao mà nói kiến thức được?

Nhớ tới ngày thường cùng nhóm bạn trong phòng không có chuyện gì là kể chuyện hài thô tục, Nhan Tiêu vượt cái trán suy nghĩ một lát, nói: “Chúng ta kể chuyện hài thô tục đi.”

Hoắc Trạch Tích còn chưa nói lời nào, Nhan Tiêu liền tự mình bắt đầu kể, thanh thanh giọng nói: “Công chúa Bạch Tuyết cởi quần, đập vỡ đồ uống —— bậy tin mừng.”

Hoắc Trạch Tích: “.....”

Nói xong, Nhan Tiêu nghiêng đầu đi xem phản ứng của anh, một bên cười: “Có phải rất nội hàm hay không? Lập tức cảm thấy em không thuần khiết như vậy?”

Đây là không thuần khiết?

Anh có chút muốn cười, khụ khụ, vẫn là phối hợp trả lời: “Ukm, quá không thuần khiết.”

Nghe ra trong giọng nói của anh có vẻ trái ý mình, Nhan Tiêu nhin không được khiêu khích: “Đến phiên anh.”

“Vừa rồi anh chưa đồng ý với em?”

Nhan Tiêu không thuận theo: “Hiện tại đồng ý cũng không muộn, bác sĩ Hoắc, có cơ hội triển lãm kiến thức rộng rãi của anh!”

Bác sĩ Hoắc cũng không tỏ vẻ gì, lái xe vào ngõ nhỏ, suy nghĩ vài giây sau bình thường nói: " Anh cũng kể câu chuyện công chúa Bạch Tuyết."

Không nghĩ tới đồng ý nhanh như vậy, Nhan Tiêu vạn phần chờ mong: "Ukm!"

Giọng nói quen thuộc, Nhan Tiêu không hiểu sao lại có cảm giác giống như nghe anh kể chuyện trên radio trước khi đi ngủ.

Anh bắt đầu kể: "Có một ngày công chúa Bạch Tuyết đi tìm Pinocchio chơi....."

Thái độ của anh với giọng điệu bình tĩnh trầm ổn, nghe mở đầu hứng thú dạt dào, Nhan Tiêu bắt đầu nghi ngờ có phải anh lý giải sai ý "Chuyện hài thô tục" , lại an tĩnh nghe anh tiếp tục nói:

"Công chúa Bạch Tuyết liền nói với Pinocchio, nói thật ra, nói láo, nói thật ra, nói láo....."

.....

"..... Không có?"

"Không có."

Kết thúc quá vội vàng, Nhan Tiêu bình tĩnh nghe anh kể chuyện hài thô tục xong, sau đó vẻ mặt dờn nén: Đây là ý gì chứ?

"Liền vẫn luôn lặp lại nói thật lời nói dối?" Nhan Tiêu vẫn mờ mịt.

Giọng điệu Hoắc Trạch Tích hơi nghiến ngậm: "Không thuần khiết em vẫn là không hiểu?"

Không cam lòng nhận thua như vậy, ở trong đầu Nhan Tiêu tinh tế phân tích một lần:

Pinocchio nói láo cái mũi sẽ biến thành dài, nói thật ra liền sẽ không, nói thật ra nói láo = biến ngắn biến dài, công chúa Bạch Tuyết vẫn luôn lặp lại.....

“A! Trời ạ!” Nhan Tiêu kêu sợ hãi một tiếng, cuối cùng cô đã hiểu!

Cái này cũng quá bần đi?!

Tại sao Bác sĩ Hoắc kể tiết mục ngắn như vậy!

Lại nhìn anh, cư nhiên dường như không có việc gì lái xe, dáng vẻ cười phong khinh vân đạm.

Không phải là dùng vẻ bề ngoài thuần khiết cấm dục để che dấu cái lớn, kỳ thật nội tâm giống như một con Teddy.....

Tóm lại mấy ngày nay mỗi ngày Nhan Tiêu đều không ngừng đổi mới tri thức và hiểu biết với anh.

Thực hiển nhiên cô bị đánh bại “Một lần ai kể chuyện hài thô tục càng ô” , Nhan Tiêu tức giận: “Tại sao anh lại kể cho em nghe loại chuyện này?”

Bác sĩ Hoắc nhướng mày nhìn cô, vô tội: “Là ai muốn anh kể?”

Được rồi, Nhan Tiêu phản bác không có hiệu quả, đành phải từ mặt bên tiến hành công kích nhân cách: “Có phải ngày thường anh không có việc gì đều tìm hoàng.sắc.chê xem?”

Hoắc Trạch Tích: “..... Em vu khống người.”

Nhan Tiêu cất cao giọng: “Vậy anh nói xem tại sao anh lại biết tiết mục ngắn đó?”

“Đó là chuyện cười lão chê, mấy năm trước có nghe người ta kể qua.”

Nhan Tiêu lại bắt lấy trọng điểm: “ Chuyện hài thô tục mấy năm trước anh nhớ đến bây giờ?”

Thái độ của cô không thuận theo, tính cách điển hình chơi không dặng nổi lại không chịu thua, Hoắc Trạch Tích ngừng xe ở ven đường, rồi sau đó quay đầu nghiêm trang nhìn Nhan Tiêu.

Nhan Tiêu bị anh nhìn có chút khiếp sợ, “Dừng xe làm gì?”

Anh tới gần một chút, giáo dục nói: “Tại sao lại nói nhiều như vậy? Thua liền phải nhận, quy tắc hiểu hay không?”

Nhìn qua đảo dáng vẻ rất nghiêm túc.....

Giữ nguyên tắc “Việc nhỏ mà không nhịn được thì sẽ làm loạn việc lớn”, Nhan Tiêu nhẫn nhục hệ trọng gật đầu: “Hiểu.”

Lúc này anh mới quay trở lại tay lái.

Nhan Tiêu liếc nhìn anh một cái, yên lặng nghĩ thầm cũng không biết so đấu chuyện hài thô tục có gì tốt mà so đo, người đàn ông này nghiêm thật đáng sợ!

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨM)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Tiramisu [3]

Nhan Tiêu học hai tiếng vũ đạo, hôm nay Hoắc Trạch Tích cũng tìm bản thảo, cho nên sau khi về nhà hai người đều không có thời gian rảnh rỗi.

Nhan Tiêu muốn tham quan không gian thu âm của anh, kỳ thật còn rất đơn giản, đài thu âm cũng không có phức tạp như trong tưởng tượng, chính là máy tính để bàn, ổ cắm nguồn điện, thanh kẹp, tai nghe, Mic.

Hơn nữa giấy bút sách được bày biện trên bàn rất chỉnh tề, đơn giản trong sáng mộc mạc.

Nhan Tiêu nhớ tới nơi này chính là nơi mà anh đọc bản thảo nói chúc ngủ ngon mỗi ngày, vẫn cảm thấy tò mò, sờ soạn các loại một chút, nghe thấy có tiếng ho khan, quay đầu lại nhìn thấy Hoắc Trạch Tích đang dựa vào cửa nhìn cô, cười mang theo vẻ lười biếng.

Nhan Tiêu cũng cười, không biết anh nhìn bao lâu, đi qua: “Em đói bụng.”

Anh cúi đầu nhìn cô: “Muốn ăn cái gì?”

“Cái gì cũng muốn ăn, tôm hùm đất, BBQ nướng, bánh bao nhỏ, cá nục nướng giấy bạc.....” Nhan Tiêu càng nói càng nhịn không được, lôi kéo Hoắc Trạch Tích đi ra ngoài: “Đi xuống lầu nhìn xem.”

Không có thể kéo được Hoắc Trạch Tích, Nhan Tiêu bị anh kéo trở lại, “Bên ngoài lạnh, em mặc ít quá.”

Nhan Tiêu nhìn cách ăn mặc của mình một chút, một chút cũng không ít, lúc vừa mới trở về cũng không có cảm thấy lạnh, cô lại lười đi đổi: “Cứ như vậy, em không lạnh.”

Kết quả sau một lúc lâu, Nhan Tiêu cảm thấy rất hối hận, vô cùng sâu sắc cảm nhận được câu nói “Không nghe lời người già, trước mắt chỉ chịu thiệt”.

Gần đây là mùa mưa, sáng sớm chênh lệch nhiệt độ rất lớn, dưới lầu gió lớn khiến cho mái tóc của Nhan Tiêu bị thổi bay, gió cũng luồn vào trong quần áo.

Trước đó còn nói không phải thay quần áo, lúc này cũng không còn mặt mũi nào đối diện với Hoắc Trạch Tích, Nhan Tiêu đi ở trong gió lạnh, đi được chốc lát vẫn không nhận được mà nắm tay anh.

Tay cô rất lạnh, Hoắc Trạch Tích hỏi: “Em có phải rất lạnh hay không?”

Nhan Tiêu do dự một chút, cân nhắc trong lòng, tuy mặt mũi quan trọng, nhưng thành thật vẫn hơn, cô gật đầu: “Có chút lạnh.”

Hoắc Trạch Tích liếc nhìn cô một cái: “Vừa rồi em bảo không cần mặc thêm.”

“Em sai rồi.....”

“Trước tìm một chỗ ngồi.”

Nhan Tiêu nhìn thấy bên cạnh có một cửa hàng tôm hùm, lôi kéo Hoắc Trạch Tích đi về phía đó.

Trung tâm thành phố bên này xác thật rất nhiều người, Nhan Tiêu đi vào mới tìm được vị trí, đột nhiên nghe thấy có người gọi tên bác sĩ Hoắc.

Tìm kiếm nơi giọng nói phát ra, là một nhóm người, cả trai lẫn gái, nhìn chăm chăm bọn họ.

Hiển nhiên là biết Hoắc Trạch Tích.

Nhan Tiêu mờ mịt ngẩng đầu nhìn anh, anh cười với nhóm người kia một chút, sau đó cúi đầu nói với cô: “Là bạn học cao trung.”

“Ai, Hoắc Hoắc các cậu lại đây ngồi!” Trong đó có một người con trai nhuộm tóc màu vàng đứng lên nói với bọn cô.

Không có lý do từ chối, lúc sau đi qua, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Nhan Tiêu, “Đây là?”

Hoắc Trạch Tích lôi kéo Nhan Tiêu ngồi xuống, “Bạn gái, Nhan Tiêu.”

Một bàn này ít nhất có tầm bảy tám người, không biết có phải đều là bạn học của anh hay không, Nhan Tiêu nghe thấy Hoắc Trạch Tích giới thiệu cô như vậy, trong lòng vui vẻ không nói nên lời, lại gật đầu với bọn họ, lễ phép mỉm cười.

Ngồi xuống, người con trai nhuộm tóc vỗ Hoắc Trạch Tích một cái, cười: “Tháng trước gặp mặt hỏi cậu, cậu còn nói chưa có bạn gái, nhanh như vậy đã có?”

Hoắc Trạch Tích cười cười không nói lời nào, lại nói sang chuyện khác: “Hôm nay gặp mặt bạn học?”

“Bình thường có vài người tụ tập một chút, như thế nào, nhà cậu ở gần đây?”

“Rất gần.”

Bọn họ tùy ý nói chuyện, Nhan Tiêu không biết nên làm gì, lấy điện thoại ra chơi Anipop, nghĩ thầm bác sĩ Hoắc này không phải là để cô một mình rồi ngồi nói chuyện phiếm với các bạn học chứ?

Nhan Tiêu sợ xấu hổ, yên lặng chơi điện thoại, một nữ sinh ngồi bên cạnh cô nhin không được cất tiếng hỏi: “Cô là bạn gái của Hoắc Hoắc sao?”

Nói chuyện là một cô gái hơi béo một chút, nhìn dáng vẻ rất thân thiện, Nhan Tiêu cười cười: “Vâng.”

“Hóa ra học bá thích nữ sinh kiểu này!” Cô gái kia chỉ vào Nhan Tiêu, cảm thán quay mặt đi nói với hai nữ sinh khác.

Nghe cô ấy gọi Hoắc Trạch Tích là “Học bá”, Nhan Tiêu tò mò: “Thành tích của bác sĩ Hoắc lúc cao trung rất tốt?”

“Đúng vậy, không thì tại sao lại gọi là học bá? Vị trí vẫn luôn ổn định, đúng không Mai Tử?” Cô gái hơi béo cười nói.

Cô gái được gọi là “Mai Tử” cũng gật đầu theo, lại nhìn về phía Nhan Tiêu: “Cô tên là Nhan Tiêu?”

Nhan Tiêu gật đầu, cô ấy lại nói: “Nhan Tiêu khẳng định cô không biết, năm đó Hoắc Trạch Tích ở trường chúng tôi rất nổi tiếng.”

Nhan Tiêu nghe nhin không được cười thầm, lại hỏi: “Nhưng mà tại sao các cô lại gọi anh ấy là ‘Hoắc Hoắc’?”

Loại xưng hô này gọi rất đáng yêu, để gọi con gái thì được, nhưng vừa rồi Nhan Tiêu nghe người con trai nhuộm tóc gọi anh như vậy.

Mai Tử cười giải thích: “Lúc ấy mẹ Hoắc Trạch Tích được mời đến trường diễn thuyết, toàn bộ quá trình diễn thuyết đều gọi con trai bà ấy là

‘Hoắc Hoắc’, đặc biệt là câu cuối cùng ‘ Hoắc Hoắc con là nhất ’, sau đó còn trở thành câu nói lưu hành trong lớp chúng tôi, trong lớp các bạn học thường xuyên nói lời này trêu chọc cậu ấy, từ đó ‘Hoắc Hoắc trở thành biệt hiệu của cậu ấy.’”

Không nghĩ tới còn có liên quan như vậy, Nhan Tiêu tưởng tượng hình ảnh kia một chút, lúc ấy bác sĩ Hoắc cũng đã học cao trung, ở trước mặt toàn trường được xưng hô như vậy, đúng với giọng điệu kiêu ngạo sủng nịnh của mẹ Hoắc, ngẫm lại cảm thấy buồn cười.

Hoắc Hoắc con là nhất.....

Thật là mẹ anh sẽ nói như vậy.

Người nghiêm túc như bác sĩ Hoắc mà cũng có cái biệt hiệu đáng yêu như vậy, nhưng vẫn đối lập với sự đáng yêu, Nhan Tiêu lại hỏi: “Bác sĩ Hoắc không có ý kiến gì?”

Nữ sinh kia nhớ tới cũng cười: “Ý kiến của cậu ấy cũng rất nhiều, đặc biệt là lúc giáo sư điểm danh cũng gọi như vậy, lúc ấy cả người cậu ấy phát ngốc, nhưng mà sau đó đại khái cũng thành thói quen.”

Nhan Tiêu không nhịn được cười, nhân vật chính của đề tài giống như cảm nhận được, nhìn về phía nữ sinh bên này, lại nhìn về phía Nhan Tiêu: “Nói cái gì?”

Nhan Tiêu vội vàng phát tay: “Không có gì.”

Hoắc Trạch Tích bán tín bán nghi quay lại, Hoàng Mao* chuyển thực đơn: “Các cậu gọi chút gì đi, ăn cùng mọi người cho náo nhiệt.”

*)Hoàng Mao: tên người con trai nhuộm tóc

Nói rồi tiếp đón Nhan Tiêu: “Em gái kia.....”

Hoặc Trạch Tích ở bên cạnh nhắc nhở: “Nhan Tiêu.”

“Ukm, em gái Nhan Tiêu, ngàn vạn đừng khách khí, muốn ăn cái gì thì cứ gọi.”

Nhan Tiêu nhìn về phía bàn đồ ăn lớn, xua tay: “Không cần, gọi quá nhiều ăn không hết.”

“Nhìn rất nhỏ tuổi, em bao nhiêu?” Hoàng Mao lại hỏi.

Nhan Tiêu đã miễn dịch với lời đánh giá này, thành thật trả lời: “Hai mươi.”

“Học đại học?”

“Vâng.”

Hoàng Mao cười, nhìn về phía Hoặc Trạch Tích, thoáng dè thấp giọng nói: “Tìm được em gái học sinh này ở chỗ nào?”

“Biết nhau khi còn nhỏ.” Hoặc Trạch Tích tùy ý trả lời.

Thời học sinh Hoặc Trạch Tích là học sinh tiêu biểu của trường, thành tích tương đối tốt, các phương diện đều nổi bật, nhiều nữ sinh theo đuổi anh khiến cho nam sinh nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng anh lại rất đáng đánh đòn, không để ý đến một ai, năm đó khiến cho bao nữ sinh cảm thấy đau lòng.

Hiện tại cuối cùng cũng thấy thẳng nhãi thanh tâm quả dục *này mang theo bạn gái đi dạo, hôm nay đề tài của mọi người liền vây quanh anh với người bạn gái nhỏ này.

*)Thanh tâm quả dục: trong suốt, công minh liêm khiết.

Một người nữ sinh bên cạnh nhin không được hỏi: “Là ai theo đuổi ai?”

Nhan Tiêu cười: “Em chủ động.”

“Vậy thỉnh giáo em một chút em theo đuổi thế nào?”

Mai Tử trừng mắt nhìn người nữ sinh kia một cái ““ thỉnh giáo ’ từ này dùng không đúng?”

“Ukm vậy, xin hỏi một chút.”

Nhan Tiêu nhìn thoáng qua Hoắc Trạch Tích, anh cúi đầu uống trà, không nhìn cô.

Loại này vấn đề Nhan Tiêu thật không biết nên trả lời như thế nào, suy nghĩ một chút: “Liên..... Cũng không theo đuổi như thế nào, kỳ thật có trả giá một chút, liền nước chảy thành sông.”

Nói xong cô cúi đầu ăn lẩu thỏ, trên mặt có chút nóng.

Tại sao lại bảo cô trả lời loại vấn đề này? Bản thân bác sĩ Hoắc ở bên cạnh, căn bản khó mà nói ra!

Nhóm nữ sinh kia nghe Nhan Tiêu nói có chút mơ hồ, cũng không hề hỏi đến, nghĩ thầm em gái này có chút thủ đoạn, trước kia trong trường học những nữ sinh đó thủ đoạn gì cũng đã thử qua, gì mà gửi thư tình, tan học đi theo, làm bộ ngẫu nhiên gặp được, chờ ở cửa phòng học cửa nhà linh tinh, kết quả tất cả đều là ném đá trên sông.

Nghĩ lại, có vài nữ sinh bắt đầu lấy muốn điện thoại ra chụp ảnh rồi phát tin:

Nam thần thời học sinh cuối cùng cũng là hoa đã có chủ.

Đáng tiếc bị Hoắc Trạch Tích ngăn lại: “Đều bỏ điện thoại xuống.”

“Bác sĩ Hoắc thật không có tinh thần giải trí? Cậu nói xem khó khăn lắm cậu mới có bạn gái, còn không cho chúng tớ chia sẻ một chút?” Mai Tử khuyên bảo.

Hoắc Trạch Tích lời còn chưa nói, Nhan Tiêu đã cười mở miệng: “Nghĩa khác của lời này lại có chút lớn? Chẳng lẽ bác sĩ Hoắc lại có bạn trai?”

Làm lơ cái liếc mắt của bác sĩ Hoắc, Nhan Tiêu mạo hiểm nói ra những lời này.

Vốn dĩ chỉ là một câu nói giỡn trêu ghẹo, không nghĩ tới còn kích thích lớn hơn.

Nữ sinh đại biểu lên tiếng: “Lấy tôi xem, thời kỳ cao trung, bất luận nam nữ, bác sĩ Hoắc đều không có hứng thú, hiển nhiên là một người xuất gia.”

Nam sinh đại biểu phản bác: “Cậu hiểu biết cái rắm, khi đó tôi chung phòng với Hoắc Trạch Tích, cậu ấy nói qua cậu ấy thích thực nữ.”

Thực nữ.....

Bỗng nhiên Nhan Tiêu liên tưởng đến phương diện không tốt.

Hoắc Trạch Tích nghe xong muốn đỡ trán, lại không kiên nhẫn mà gõ cái bàn, phản bác: “Mình nhớ rõ nguyên lời nói là ‘cô gái có tư tưởng chín chắn’, cậu còn rở cái gì?”

Lúc ở trường học, xác thực anh thích cô gái có tư tưởng chín chắn, ít nhất mỗi ngày sẽ không đi theo anh hay gõ trộm cửa nhà anh, hoặc là sau khi tan học sẽ không xem anh là động vật quý hiếm mà đứng nhìn.

“Tư tưởng chín chắn, thân thể có thể không chín chắn sao? Lúc ấy ý của cậu không phải ý này?” Nam sinh kia cười có chút không đứng đắn.

Lúc này Nhan Tiêu nghe thấy cũng cảm thấy khá buồn cười, nhìn về phía Hoắc Trạch Tích, anh không nói lời gì, đơn giản cũng không cãi lại.

Không thể tưởng được còn chưa có xong, một làn sóng khác lại lôi lịch sử của anh ra nói khiến anh cảm thấy đau đầu.

Vẫn là người nam sinh kia mở miệng nói: “Nhưng mà tôi có nhớ tới một chuyện, trước kia phòng ngủ bên cạnh có hội trưởng Hội Học Sinh, các cậu nhớ rõ không?”

Chuyện này nhắc tới, trong nháy mắt Hoàng Mao rõ ràng, hiểu rõ mà đưa tới một ánh mắt.

Hoắc Trạch Tích cũng nhớ tới, sững sốt chớp mắt một cái, lại cau mày nhìn về phía một sách, ánh mắt mang theo cảnh giác uy hiếp, “Hôm nay có phải cậu uống say rồi hay không?”

Ánh mắt người nam sinh kia dường như không hiểu, không quan tâm tiếp tục nói: “Hội trưởng Hội Học Sinh kia là cái gay, có một thời gian mỗi ngày đều mua bữa sáng cho Hoắc Trạch Tích, buổi tối không có việc gì liền đến phòng ngủ của chúng tôi, có một lần còn động tay động chân, lúc ấy suýt chút nữa cậu ấy đánh cậu gay kia, may là chúng tôi ngăn lại.....”

Tin tức này cũng đủ lớn, bỗng nhiên Nhan Tiêu mở to hai mắt, hỏi: “Thiệt hay giả?”

Nhóm nữ sinh ngồi bên cạnh cười rất vui vẻ.

“Thiên chân vạn xác*, lúc ấy cậu ấy vừa mới tắm xong còn chưa có mặc áo, hội trưởng kia liền đến gần cậu ấy, như vậy.....”

*)Thiên chân vạn xác: Thật một trăm phần nghìn.

Người nam sinh vừa nói vừa bắt trước động tác và vẻ mặt của hội trưởng kia, nũng nịu dùng tay sờ soạng một chút ngực Hoàng Mao ngồi bên cạnh, ngón tay lại giảo hoạt khiêu khích bụng dưới của anh.

Hoàng Mao vô tội bị sờ soạng “Bốp” một cái chán ghét mà bỏ tay anh ta ra, nữ sinh thấy động tác đó đều cười ha ha, có thể tưởng tượng lúc ấy có thể để lại bao nhiêu bóng ma tâm lý trong lòng bác sĩ Hoắc.

Nhan Tiêu cười đến không nhịn được, nhìn về phía Hoắc Trạch Tích cũng không hề nói lại, dựng ngón tay cái về phía anh: “Bác sĩ Hoắc nam nữ đều ăn, anh rất lợi hại!”

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨM)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Tiramisu [4]

Hoắc Trạch Tích lạnh nhạt liếc nhìn cô một cái, bỗng nhiên Nhan Tiêu ý thức được, nếu nói thêm vài câu nữa, lúc sau trở về đoán chừng kết quả không được tốt lắm.

Nhưng mà chuyện bác sĩ Hoắc bị gay phi lễ khiến cho cô kinh ngạc cảm thán không thôi, xem ra bác sĩ Hoắc chính là “thể chất chiêu phi lễ”* trong truyền thuyết, vì thế cô thu lại nụ cười, nhẹ nhàng kéo góc áo của anh một chút, “Bác sĩ Hoắc.....”

*)Thể chất chiêu phi lễ: cơ thể thu hút người khác muốn phi lễ.

Hoắc Trạch Tích đang bị Hoàng Mao lôi kéo nói chuyện, nghe vậy quay qua nhìn cô.

“Em cảm thấy áp lực của em thật lớn.....” Nhan Tiêu cố gắng nhin cười, cố gắng thể hiện vẻ mặt u buồn.

Hoắc Trạch Tích đoán được cô muốn nói cái gì, nhìn về phía khác, không nói gì chớp mắt một cái dời khỏi ánh mắt của cô: “Không phải em đói bụng sao? Vậy nghiêm túc ăn đi.”

“Em không phải là heo, cái gì cũng muốn ăn?” Nhan Tiêu phản đối anh qua loa cho có lệ.

“Ai nha, Hoắc Hoắc cậu đối với em đâu có thể phóng khoáng chút hay không?” Mọt sách đeo khuyên nói.

Hoắc Trạch Tích nhìn về phía một sách, cau mày, dùng ánh mắt không tiếng động hỏi: “Có liên quan đến cậu?”

Một sách: “Hoắc Hoắc cậu nhìn gì?”

“Đừng gọi tôi như vậy.”

“Đều đã gọi bao nhiêu năm, vẫn để ý sao?” Một sách xua tay tỏ vẻ không sao cả.

Điều này khiến cho Nhan Tiêu cảm thấy rất nghi ngờ, loại tính cách lại thiếu chỉ số thông minh như một sách này tại sao lại sống được đến tận bây giờ.

Hoàn toàn là bởi vì bác sĩ Hoắc với nhóm bạn này quá lương thiện rồi.

Nhưng mà hôm nay anh ta khiến mọi người rất vui vẻ, trừ bỏ bác sĩ Hoắc bị một sách đóng giả.....

Chuyện đêm nay đúng là ngoài ý muốn, nhưng mà Nhan Tiêu cảm thấy rất vui vẻ, có thể từ bạn học của anh mà hiểu anh được thêm một chút, lại cảm thấy gần anh thêm một bước, mặc dù cô không quá hiểu Hoắc Trạch Tích, nhưng mọi thứ rất chân thật, thậm chí rất đáng yêu.

Lúc chia tay, Nhan Tiêu thêm Wchat của mấy bạn học nữ kia, Hoàng Mao còn hẹn nếu có thời gian thì lần sau lại gặp mặt, đi ra khỏi quán ăn đã là 10 giờ tối.

Bên ngoài từng cơn gió lạnh, nhưng tâm trạng Nhan Tiêu rất tốt, cũng không cảm thấy quá lạnh, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Hoắc Trạch Tích, nghĩ tới điều gì, có chút buồn cười mà gọi anh: “Hoắc Hoắc.....”

“.....”

Anh chậm rãi cúi đầu, nhìn cô, không nói gì.

Nhan Tiêu cười đến vẻ mặt sáng lạn, bắt chước mẹ Hoắc: “Hoắc Hoắc anh là nhất.”

“..... Nhan Tiêu đêm nay em có chút không bình thường.”

“Về sau em gọi anh như vậy là sẽ khỏe.”

“Em thử xem.”

Tâm lý Nhan Tiêu không cân bằng: “Người khác đều có thể gọi, dựa vào cái gì mà em không thể?”

“Em chính là không thể.”

Bị câu nói có vẻ bá đạo này chặn lại, trong nháy mắt Nhan Tiêu cảm thấy tức giận, nếu là dựa vào tính tình ngày thường của cô, đều đã cãi lại, nhưng mà chính là anh, Nhan Tiêu vẫn nuốt trở vào.

Nhưng mà càng nghĩ càng tức giận, đi được một lúc, dần dần Nhan Tiêu không nhịn được, miệng không tự giác chu lên, người sáng suốt đều có thể nhìn ra được dáng vẻ tức giận của cô.

Hai người cách nhau một khoảng, Hoắc Trạch Tích cầm tay cô, Nhan Tiêu nắm tay, ngón tay anh đan vào từng ngón tay cô, cầm vững vàng.

Biết cô tức giận, Hoắc Trạch Tích cũng không nói chuyện, chỉ im lặng nắm tay cô đi trên đường.

Lúc sau về nhà, anh mới buông Nhan Tiêu ra, trở tay đóng cửa lại, nói: “Người khác cho rằng em là một con cá nóc.”

Cá nóc.....

Cái này lại có thể liên tưởng đến động vật.....

Bỗng nhiên Nhan Tiêu nhìn thấy mặt mình trên gương ở cửa, xác thật là đáng vẻ tức giận.

Cô dừng lại trong chốc lát, nhỏ giọng nói: “Em không có tức giận.”

Mới là lạ.

Cô cúi đầu, Hoắc Trạch Tích cúi đầu nhìn vẻ mặt của cô, lại beo nhẹ trên gương mặt cô một cái: “Đáng vẻ này mà còn nói không tức giận?”

Nhan Tiêu bị anh beo tạo thành miệng cá vàng, đang muốn giãy giụa thoát khỏi tay anh, bỗng nhiên anh khom lưng, một cánh tay ôm lấy hai đùi cô, cả người Nhan Tiêu bỗng bị nâng lên.

Nhan Tiêu bị dọa nhảy dựng lên, cho rằng sẽ bị anh khiêng trên vai, anh lại chỉ cứ như vậy ôm cô vào phòng khách, Nhan Tiêu để tay ở bả vai của anh, “Em, em sợ độ cao!”

“Hai ba mét mà đã sợ cao rồi?”

“Anh để em xuống trước đi!”

Khi còn nhỏ Nhan Tiêu thường xuyên bị ba bế lên như vậy, nói cái gì ném xuống lầu để dọa cô, để lại bóng ma tâm lý.

Ôm cô đến gần sofa, lúc sau thả tay để Nhan Tiêu đứng trên ghế sofa, lại ngồi xuống: “Dép em đâu?”

Hoắc Trạch Tích ngồi xuống bên cạnh cô, “Vừa rồi em không có mang.”

“Em đang muốn đi thì bị anh ôm lại đây! Vậy anh giúp em lấy đi!”
Nhan Tiêu chỉ ra cửa.

“Anh đã ôm em lại đây lại còn giúp em lấy dép?” Nghe giọng điệu của Hoắc Trạch Tích hiển nhiên có chút không vui, đứng lên chắc là muốn đi rửa tay.

Đây là logic gì vậy? Rõ ràng là anh muốn ôm cô, cô mới không có đi dép được không phải sao?

Nhan Tiêu trừng mắt nhìn bóng dáng của anh, lại hừ cười: “Vậy em cứ ngồi ở đây không xuống đất.”

Không được trả lời, Nhan Tiêu thở hồng hộc mở TV lên, Hoắc Trạch Tích rửa sạch tay rồi lại ngồi lại, thấy Nhan Tiêu giống như mỹ nhân ngư nằm chiếm hai phần ba diện tích ghế.

Anh hơi đẩy chân cô sang một chút: “Ngồi dịch qua chút.”

Nhan Tiêu ngoảnh mặt làm ngơ, lại cố gắng duỗi thẳng chân ra.

Hoắc Trạch Tích: “.....”

Anh từ trên cao nhìn xuống Nhan Tiêu, không thể bỏ qua ánh mắt nhìn chăm chú, Nhan Tiêu giả bộ bình tĩnh, nói: “Thật ngỡ ngàng, chân em quá dài.”

Ánh mắt hai người giằng co vài giây, Hoắc Trạch Tích thoải mái nhướn mày, còn mơ hồ lộ ra một chút ý cười.

Phản ứng của anh khiến Nhan Tiêu nghĩ mà thấy sợ, lại vẫn không chịu thua mà thu chân lại, nhưng mà sau một giây, cô liền hối hận.

Hoắc Trạch Tích cầm cổ chân cô, tách hai chân cô ra, từ giữa hai chân cô mà tiến lên.

Lập tức Nhan Tiêu vẫn chưa kịp phản ứng, thẳng đến khi thấy anh cúi người, gần trong gang tấc, cười cười với cô, sau đó cúi đầu hôn cô.

Theo ý nghĩa nào đó mà nói, đây căn bản không tính hôn môi, bởi vì còn mang theo mãnh liệt và trừng phạt, Nhan Tiêu bị đè nặng giãy giụa không được, ngay từ đầu anh chỉ là hôn nhẹ, sau đó hơi thở nhanh hơn, Nhan Tiêu cảm thấy trên môi hơi đau, cứ nhiên bị cắn.

Biến thành quỷ hút máu? Cắn người để làm gì vậy?

Nhan Tiêu muốn đẩy anh, lại bị anh dùng tay ấn lại, dưới tình thế cấp bách cô muốn cắn lại, lại sợ hậu quả thảm hại hơn, giữ vững nguyên tắc “Quân tử có thể duỗi có thể khuất”, Nhan Tiêu từ bỏ ngay cái ý tưởng nguy hiểm này.

Môi răng ở giữa, hô hấp cũng trở nên mỏng manh, Nhan Tiêu cảm thấy nghẹt thở, anh mới dần dần tách ra, lại không rời khỏi người cô này, nghiêng người, mặt chôn ở bên tai cô.

Nhan Tiêu có thể cảm giác được hơi thở ấm áp của anh, nghe thấy tiếng hít thở không bình tĩnh của anh, nhột nhột quanh quẩn ở bên tai cô.....

Bỗng nhiên giống như bị đánh trúng, toàn thân Nhan Tiêu như có dòng điện chạy qua, không thể nói rõ được cảm giác mềm mại lan tỏa khắp lồng ngực, cô không tự giác mà hừ nhẹ một tiếng, đầu hơi nghiêng về bên trái, né tránh tiếng hít thở ở bên tai.

Cảm nhận được động tác của Nhan Tiêu, bỗng nhiên anh nhớ tới cô nói điểm mẫn cảm của cô là ở tai, bỗng nhiên cười nhẹ một tiếng, cố ý tới gần nói chuyện ở phía bên phải cô, giọng nói nhẹ nhàng: “Lần sau còn dám như vậy không?”

Hiện tại đại não của cô đang trong trạng thái trống rỗng, một bên trốn một bên hỏi dám hay không.

Anh tiếp tục: “Cố ý chọc anh.”

Đã quên chuyện vừa rồi, hiện tại Nhan Tiêu chỉ nghĩ nhanh nhanh thoát khỏi loại tra tấn này, lại lắc đầu: “Không dám.....”

Anh cúi đầu, căn nhẹ vành tai Nhan Tiêu, giọng nói rất nhẹ rất thấp, không che dấu vẻ cứng chiều: “Vậy có ngoan hay không?”

Nhan Tiêu cảm thấy bản thân thật sự xong rồi.....

Đã cảm thấy thoải mái, lại cảm thấy đây là tra tấn, Hoắc Trạch Tích nuốt hết những ý nghĩ muốn giãy giụa cuối cùng của cô, Nhan Tiêu mơ hồ bất giác đưa tay lên ôm lấy cổ anh, hôn lên, “Vâng, sẽ ngoan.....”

Nói xong, Nhan Tiêu thấy ánh mắt anh trầm xuống, trong ánh mắt có cảm xúc nào đó, hoàn toàn khác biệt với ngày thường, giống như tỉnh táo rất nhanh, lại rõ ràng có một loại nguy hiểm, lập tức cô cảm thấy có chút xa lạ và sợ hãi.

Đầu óc cô rất nhanh tỉnh táo lại, hồi hận vừa rồi nói vậy, vực dậy tinh thần khỏi những mớ hỗn độn, theo bản năng mở miệng: “Không được.....”

Anh đã vùi đầu ở cổ cô, giọng nói hơi khàn khàn: “Sẽ không đau.....”

“Không phải..... Tóm lại hiện tại không được.....” Nhan Tiêu nói lại có chút thẹn thùng, mặt mũi lố tai đều đỏ hết lên.

Anh dừng lại động tác, đôi mắt đen nhánh thâm thúy, nhìn cô: “Vì sao? Không tin anh?”

Nhan Tiêu không thể nói được nguyên nhân, chẳng nhẽ nói là sợ hãi, hay nói là chưa chuẩn bị tốt tâm lý.

Cuối cùng khẽ cắn môi, giọng nói yếu ớt giống như muỗi kêu, nói dối:
“Em, thân thích của em tới.....”

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨM)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Thạch Đen Đông Lạnh* [1]

Sửng sốt chớp mắt một cái, Hoắc Trạch Tích từ từ ngồi dậy, Nhan Tiêu cũng vuốt tóc ngồi dậy, rồi nhìn trộm anh.

Hoắc Trạch Tích ngồi ở sofa, khuỷu tay chống ở đùi, hơi thở dần ổn định lại, không nhìn Nhan Tiêu, một lát sau đứng lên rời khỏi phòng khách.

Trong lòng Nhan Tiêu vẫn cảm thấy sợ hãi, ngẩng đầu nhìn anh đi vào hành lang, lại nhảy xuống sofa đi tìm dép lê, nghĩ thầm đều họa là do dép lê mà ra, nếu là vừa rồi bản thân không làm ầm ĩ mình không đi dép, đâu có thể xảy ra chuyện như vừa rồi.

Lúc anh đi ra, đã thay đổi áo màu xám trắng thành áo sơmi, mới vừa tắm rửa xong, sợi tóc vẫn còn ướt, tùy ý vén về phía sau.

Anh bưng một cốc nước, thần sắc đã khôi phục lại như thường, ánh mắt Nhan Tiêu mang theo vẻ tìm tòi nghiên cứu nhìn lên anh, bị anh ngẩng đầu nhìn thấy.

Trong lòng Nhan Tiêu cân nhắc một chút, hỏi: “Cảm giác có tốt không?”

“Cảm giác gì?”

“Chính là..... Em nghe nói, con trai sau việc đó, nếu không có cái kia, sẽ rất khó chịu?” Lúc sau Nhan Tiêu hỏi xong lại nhin không được đỏ mặt.

Nghe cô nói " cái kia", câu nói một nửa ngược lại nghe càng cảm thấy quái dị, còn không bằng nói thẳng.

Hoặc Trạch Tích sờ sờ mũi, khóe miệng nở nụ cười, nhìn cô: “Biết rất nhiều?”

Những lời này không biết biểu đạt có ý gì, Nhan Tiêu cười gượng hai tiếng: “Đây không phải là sinh lý bình thường sao, nhưng mà không còn cách nào khác, thân thích của em.....”

Nhan Tiêu đang muốn giải thích, Hoặc Trạch Tích thoáng nghiêm mặt, cắt ngang: “Hiện tại còn nói dối? Kỳ sinh lý của em vừa qua khỏi.”

Cái này, bỗng nhiên Nhan Tiêu nhớ tới mấy ngày hôm trước mình còn oán giận chuyện đau bụng kinh với bác sĩ Hoặc.....

Hóa ra anh vẫn nhớ rõ.

Vậy tại sao vừa rồi.....

Lúc này trong lòng Nhan Tiêu rất phức tạp.

Nếu Hoặc Trạch Tích biết cô đang nói dối, nhất định là biết rõ chuyện cô không tình nguyện, cho nên không lập tức vạch trần, cũng không muốn miễn cưỡng, nghĩ đến cũng đã đủ rồi tôn trọng cô.....

Một bên Nhan Tiêu cảm thấy giống như có chút có lỗi với anh, một bên lại vẫn là cảm thấy lo sợ, cân nhắc một lúc, mở miệng: “Rất xin lỗi.....”

Sau khi nói xong không khí chỉ còn lại sự yên tĩnh, Hoặc Trạch Tích khẽ cau mày, trầm mặc một lúc, mở miệng: “Không cần phải luôn nói xin lỗi với anh.”

“Em..... Không nên nói sao?”

Anh nhìn vào đôi mắt cô, giọng nói từ từ: “Em không có gì phải xin lỗi anh.”

“Vạn nhất về sau có?”

Anh trầm ngâm vài giây, trầm thấp nói: “Ba chữ này cũng không giải quyết được vấn đề gì.”

Khóe miệng Nhan Tiêu mấp máy, “VẬY em sẽ không bao giờ nói nữa.”

-

Từ sau khi đính chính lại chuyện đó, Nhan Tiêu cũng không có kể lại với nhóm bạn cùng phòng, trước đó dò hỏi, cô cũng không dám nói đang ở nhà bạn trai, bằng không màng nhĩ của cô sẽ không được thanh tịnh.

Lúc đến giờ ăn cơm trưa, Nhan Tiêu không cẩn thận nói lỡ miệng, nói ở trung tâm thành phố rất tiện, kết quả bị Tiểu Giai tóm được vấn đề hỏi: “Chùng nào thì cậu ở trung tâm thành phố?”

“Mình nói nếu, nếu ở tại trung tâm thành phố, nhất định rất tiện.”

Nói xong, Nhan Tiêu rất muốn tán thưởng vì năng lực ứng biến của mình.

“Từ chỗ thực tập cách nhà cậu rất xa, vì sao không ở trường? Lúc cậu không ở đây phòng ngủ của chúng ta rất tịch mịch và lạnh lẽo.” Tráng Tráng cảm thán.

Trong phòng ngủ kỳ thật các em gái rất yêu thương nhau, nghe được lời này trong lòng mềm một chút: “Liên thực tập một tháng thôi, cũng giống như mình về nhà thôi, mình cũng sẽ công tác ở kia không lâu dài, vẫn sẽ trở về.”

Lời này là lời nói thật, nguyên bản cô cũng chỉ là muốn mượn cơ hội rèn luyện một chút, không tưởng được lại lâu như vậy, hơn nữa nói thực tập một tháng, cô cũng chỉ ở nơi đó của Hoắc Trạch Tích một tháng thôi.

Sau đó công việc lu bu, thời gian giống như là bị cắt ngắn, nên phá lệ một ngày trở lên rất ngắn ngủi.

Sau khi thực tập buổi chiều xong, Nhan Tiêu rời khỏi trung tâm võ đạo cùng với Phùng Thi Dư, hai người nói chuyện phiếm, Phùng Thi Dư nói mấy ngày hôm trước đi Thái Lan một chuyến, lại nghe nói Nhan Tiêu thích ăn sầu riêng, vừa vặn trong nhà mua rất nhiều sầu riêng, nói trở về sẽ mang cho Nhan Tiêu một chút, Nhan Tiêu cũng không từ chối, vừa vặn hôm nay bác sĩ Hoắc không tới đón cô, liền đi theo Phùng Thi Dư về nhà cô ấy.

Ngày thường Phùng Thi Dư ở cùng với chị, chị của cô ấy là bác sĩ, trước kia có ra nước ngoài học tập, gần đây mới về nước, Nhan Tiêu nghĩ thâm tình huống của cô ấy rất giống với bác sĩ Hoắc, nhưng mà chị của cô ấy là bác sĩ khoa chỉnh hình, thực tập ở bệnh viện.

Chung cư nhà cô ấy không phải không có thang máy, còn bảy lầu, Nhan Tiêu leo cầu thang thở hồng hộc, Phùng Thi Dư đi ở phía trước kéo cô: “Chưa rèn luyện như vậy bao giờ?”

“Ngày thường ký túc xá chỉ ở lầu hai, nơi ở cũng là đi thang máy, chưa thử qua leo cầu thang nhiều như vậy.” Nhan Tiêu nói ghé vào lan can, “Không được, dừng lại một chút!”

Phùng Thi Dư cười nhìn cô, Nhan Tiêu nhịn không được hỏi: “Chị cậu ở nhà sao?”

“Không biết, chị ấy cũng không thích ngồi ở nhà, ngày thường không có việc gì cũng hẹn bạn đi ra ngoài ăn cơm.”

Nhan Tiêu bắt lấy lan can đi từng bước một lên trên, vừa nói chuyện phiếm: “Một người không thấy chán sao?”

“Không biết, đại khái nghĩ ra đi tìm bạn trai.”

Nhan Tiêu cười hỏi: “Vậy tại sao cậu không tìm?”

Phùng Thi Dư cúi đầu cười cười: “Xem duyên phận đi.”

Rốt cuộc cũng đến cửa nhà cô ấy, Phùng Thi Dư cầm chìa khóa mở cửa, Nhan Tiêu chống tay ở vách tường thờ dốc.

Lúc sau mở cửa, Nhan Tiêu thoáng sững sốt một chút, bởi vì bên trong rất gọn gàng sạch sẽ, phần lớn là màu sắc nhạt, sàn nhà bằng gỗ cơ hồ không nhiễm một hạt bụi.

Nhan Tiêu kinh ngạc cảm thán một tiếng, lại nghĩ tới chuyện chị của cô ấy là bác sĩ, nhin không được hỏi: “Ngày thường có phải chị cậu rất hay quét phòng hay không?”

Phùng Thi Dư nhướng mày: " Tại sao cậu biết?"

Thật sự đoán đúng rồi.....

Nhan Tiêu nhin không được cảm thán: “Bác sĩ luôn thích sạch sẽ không phải sao?”

Cảm giác Hoắc Trạch Tích cũng là loại này, cảm giác mỗi ngày anh phải rửa tay một trăm mười tám lần, một lúc về đến nhà là thay quần áo.....

Hôm nay chị của cô ấy không ở nhà, Nhan Tiêu cũng tính toán không ở lâu, Phùng Thi Dư cầm tới một hộp sầu riêng, Nhan Tiêu đang định hàn huyên hai câu rồi rời đi, bỗng nhiên lại bị Phùng Thi Dư gọi lại: “Nhan Tiêu, cánh tay cậu tại sao lại chảy máu?”

Cánh tay cô bị thương ngoài da có một chút, Nhan Tiêu nhớ tới đại khái là vừa này leo cầu thang bị cọ vào, chỉ là trầy da chảy máu một chút, cũng không để bụng: “Không sao, mình về nhà dán băng cá nhân là xong.”

“Cậu từ từ!” Phùng Thi Dư nói rồi lại chạy về phòng, cầm một hộp thuốc đi ra, lấy ra một cái băng cá nhân, “Nhân lúc vết thương còn chưa có kết vảy thì phải xử lý tốt, bằng không sẽ uốn ván.”

Nhan Tiêu ngồi ở trên sô pha, Phùng Thi Dư dùng bông tăm chấm vào cồn rồi chấm vào miệng vết thương của cô, dáng vẻ rất chuyên chuyên tâm.

“Tại sao cậu lại ôn nhu dịu dàng như vậy? Mình rất muốn cưới cậu!” Nhan Tiêu nhin không được cười nói.

Phùng Thi Dư không nói chuyện, cười cười tiếp tục dán băng cá nhân cho cô.

Nhan Tiêu chú ý tới hộp thuốc của cô ấy, bên trong hộp thuốc giống y hộp thuốc ở nhà

Hoặc Trạch Tích, vốn dĩ không có gì đáng giá tò mò, nhưng là ở nơi nào đó trong lòng lại có chút nghi hoặc, đều là thuốc, hầu như là thuốc dạ dày.

Bởi vì bị đau ở trong sẽ không thấy, ấn tượng của Nhan Tiêu khắc sâu, cái này cư nhiên ở nhà cô ấy cũng có, nhin không được hỏi: “Loại thuốc này rất tốt?”

“Hộp thuốc này là của chị mình, trước kia chị ấy bị đau dạ dày, lúc ở nước ngoài lại không quen ăn đồ bên đó, thường xuyên đau dạ dày, cho nên phòng cái này.” Phùng Thi Dư giải thích.

Nhan Tiêu lên tiếng, “Quan hệ của cậu với chị cậu rất tốt?”

“Đúng vậy, từ nhỏ chúng mình đã ở cùng nhau, đều là bà ngoại nuôi lớn, đặc biệt chị của mình rất ganh đua, khi còn nhỏ mẹ và ba chị ấy ly hôn, không ai quản chị ấy, nhưng mà thành tích của chị ấy vẫn luôn đứng đầu, được cử đi nước ngoài học tập..... Lớn lên cũng rất xinh đẹp.”

Nghe Phùng Thi Dư nói như vậy, nhìn ra được cô ấy rất thích người chị này, nhưng mà câu cuối cùng khiến Nhan Tiêu cảm thấy hứng thú, bất quái hỏi: "Xinh đẹp hơn so với cậu?"

“Đẹp hơn so với mình.”

Nhan Tiêu vốn dĩ muốn ca ngợi Phùng Thi Dư một chút, không thể tưởng được cô ấy vẫn luôn khen chị mình, Nhan Tiêu rất cuộc nhẹn không được tò mò: “Mình muốn nhìn một chút.”

Phùng Thi Dư đi lấy điện thoại cho Nhan Tiêu xem, tuy rằng trong lòng mong muốn đánh giá rất cao, nhưng mà lúc nhìn thấy ảnh vẫn kinh ngạc một chút, là lúc tùy ý cười lộ lên, khí chất rất sạch sẽ, cho người ta cảm giác có điểm giống diễn viên Nhật Bản.

“Có phải xinh đẹp hơn tiêu hoa đán trong TV không?” Phùng Thi Dư không dừng lại việc quá khích.

Nhan Tiêu cười: “Đây quả thực là hình mẫu cho các em gái.”

Lại nhìn vài lần, Nhan Tiêu nhin không được nói: “Kỳ thật cậu lớn lên nhìn rất giống chị cậu, đặc biệt là đôi mắt, cười lộ lên liền tạo thành một đường nhỏ.”

“Đây là cậu khen mình hay mắng mình?”

“Đương nhiên là khen cậu, một đường nhỏ trông rất đáng yêu!” Nhan Tiêu nói cười đôi mắt cũng tạo thành một đường nhỏ, Phùng Thi Dư đi véo

cô, Nhan Tiêu cười đứng lên: “Mình phải về rồi, nếu không trở về nhà là trời sẽ tối.”

Lúc sau xuống lầu, Nhan Tiêu chuẩn bị ngồi xe điện ngầm về nhà, trên đường nhận được tin nhắn Wetchat của Phùng Thi Dư:

Đâu có tạo thành đường nhỏ?

Ảnh là mình chụp chung với chị mình, nhưng mà hai người đều khoa trương mở to mắt tạo thành p.

Nhan Tiêu bị câu trả lời của cô ấy khiến cho buồn cười, rồi xem ảnh kia giống đồ bảo tồn, lại đăng lên bạn bè, viết một câu:

Bạn bè ở nước ngoài thật mỹ lệ [cười khóc]

Ngồi ở tàu điện ngầm, cô lại nhận được điện thoại của Hoắc Trạch Tích, hỏi cô không về nhà mà đi chỗ nào vậy, Nhan Tiêu nói đang đợi tàu điện ngầm, lại một năm một mười nói hành tung hôm nay cho anh, anh dặn dò vài câu rồi mới cúp điện thoại.

Hoàn toàn đối đãi với cô như một đứa trẻ.....

Nhan Tiêu nhớ rõ trước kia lúc ở nhà, ba mẹ cô cũng sẽ không lo lắng nhiều như vậy.

Đang chuẩn bị muốn bỏ điện thoại xuống, bỗng nhiên điện thoại của cô vang lên, là Hoắc Bình Quả gọi tới.

Nơi này có chút khó, đặc biệt đây không phải là nơi nhận điện thoại, Nhan Tiêu hung hăng tắt đi trước, đang chuẩn bị đi lên tàu điện ngầm, không nghĩ tới điện thoại lại vang lên lần nữa, vẫn là cô ấy.

Xem ra là có việc gì gấp.

Nhan Tiêu rồi ren nghe điện thoại, vừa nói vừa cúi thấp xuống: “Chị đang ở trạm xe điện ngầm, nơi này có chút không tốt.....”

Cô còn chưa nói xong, Hoắc Bình Quả vội vàng cắt ngang: “Chị mau xóa trạng thái kia của chị đi.....”

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨM)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Thạch Đen Đông Lạnh [2]

Nhan Tiêu nghe không hiểu ý của cô lắm, tưởng ở trạm xe điện ngầm quá âm nên nghe nhầm, lại nói: “Em chờ một chút rồi nói chuyện, chỗ này của chị quá ồn!”

Nói Nhan Tiêu bước nhanh đi ra khỏi nhóm người, lại cất tiếng: “Alo! Hiện tại có thể nghe rõ, em nói đi!”

Đầu điện thoại bên kia cất cao giọng nói, Hoắc Bình Quả nói: “Tại sao chị lại có ảnh chụp của Ngụy Tâm Trúc?”

Nghe giọng nói của cô, cảm giác cảm xúc rất nôn nóng và kích động, Nhan Tiêu nghĩ nghĩ: “Ngụy Tâm Trúc là ai?”

“Là cô gái mà vừa rồi chị đăng lên trang bạn bè đó!”

Nhan Tiêu “Ukm” một tiếng, lại nghĩ tới vừa rồi cô ấy nói câu xóa trạng thái hoạt động đó đi, trong lúc nhất thời tò mò: “Đó là chị của bạn chị, em biết cô ấy?”

Hoắc Bình Quả yên tĩnh hai giây, sau đó giọng nói bình tĩnh không thể bình tĩnh hơn: “Cho nên chị không biết cô ấy là ai?”

Nhan Tiêu đột nhiên buồn cười, “Không phải em vừa mới nói sao? Gọi Ngụy Tâm Trúc.”

Đầu kia lại trầm mặc, một lát sau cất tiếng: “Chị mau xóa trạng thái hoạt động kia đi.”

Nhan Tiêu nghi hoặc: “Vì sao? Em có thù oán gì với cô ấy sao?”

“Đừng hỏi, mau xóa!” Giọng điệu của Hoắc Bình Quả có chút nôn nóng.

Cô ấy càng nói như vậy, Nhan Tiêu càng cảm thấy tò mò, lại không thể hiểu được: “Em không nói nguyên nhân, vì sao muốn chị xóa?”

Trầm mặc thật lâu, Hoắc Bình Quả mới cất tiếng: “Cô ấy chính là bạn gái cũ của anh trai em!”

Nói xong, Hoắc Bình Quả thở dài, không nghe được giọng nói của Nhan Tiêu, lại nói: “Đã biết, để anh trai em nhìn thấy chị liền không nói rõ được rồi.”

Trong đầu Nhan Tiêu đang là một mớ hỗn độn, trong lòng một lần lại một lần lặp lại “Sao có thể”, sao có thể khéo như vậy?

Vừa rời ở nhà Phùng Thi Dư, xác thật cô ấy có nói qua chị cô ấy học ở nước ngoài, học y, gần đây mới về nước.....

Tất cả đều trùng hợp như vậy, căn bản khiến Nhan Tiêu không có khả năng nghi ngờ.

Cô cầm điện thoại đứng ở trạm đường sắt không nói ra lời, cả người đứng im, thật lâu mới tỉnh lại.

Cũng may đầu điện thoại bên kia Hoắc Bình Quả không tắt điện thoại, im lặng cùng với cô.

Trong đầu có rất nhiều câu hỏi, nhưng tới bên miệng rồi, lại biến thành một câu “Chị đã biết”.

Ngoài dự đoán mà bình tĩnh, cắt đứt điện thoại, xóa trạng thái hoạt động kia đi.

Trên đường trở về nhà, Nhan Tiêu nắm điện thoại, muốn tâm trạng của mình thoát khỏi sự tò mò và muộn phiền này, lại phí công.

Lúc đến dưới lầu chung cư, cô dừng lại bước chân.

Bỗng nhiên không nghĩ lại phải đối mặt với anh nhanh như vậy, không nghĩ coi như chưa xảy ra chuyện gì, cũng không biết đáng vẻ, cũng không nghĩ muốn làm một người bạn gái như vậy, hỏi chuyện về bạn gái cũ của anh.

Huống hồ trước kia cô cũng biết được một chút.

Do dự trong chốc lát, Nhan Tiêu ngồi ở ghế dưới lầu nghỉ chân, nhịn không được tò mò, lấy ra điện thoại ra mở Wetchat tìm Phùng Thi Dư, nhắn tin:

Chị gái cậu là người như thế nào?

Vấn đề tới không đầu không đuôi, Nhan Tiêu cũng không có tâm trạng tìm lý do, trực tiếp hỏi như vậy.

Phùng Thi Dư hồi âm:

Hỏi cái này để làm gì? Muốn quen biết chị mình?

Nhan Tiêu trả lời: Xem như vậy đi.

Phùng Thi Dư: Vậy cậu có muốn thêm Wetchat của chị ấy sao?

Thêm WeChat.....

Nhan Tiêu: Không cần, thôi.

Tắt điện thoại, bỗng nhiên Nhan Tiêu có cảm giác chán ghét bản thân.

Rõ ràng, một chút cũng không nghĩ bản thân trở thành cái loại đi dò xét, cân nhắc người khác.

Nhưng không nhịn được muốn biết, muốn hiểu biết.

Một buổi tối thất thần, cái gì cô cũng không dám nói, không dám hỏi, buổi tối nằm ở trên giường, tại sao lăn qua lăn lại đều không ngủ được.

Cho nên hiện tại, Hoắc Trạch Tích biết cô ấy về nước sao?

Vì sao trong nhà anh lại để thuốc trị dạ dày?

Vì sao cô ấy phải về nước?

.....

Các loại vấn đề rắc rối giống như rễ cây, hơi duỗi ra một chút, dây dưa, không ngừng sinh trưởng ở trong đầu Nhan Tiêu.

Lúc này cả người lâm vào trạng thái nghi ngờ, trở nên giống như bị tâm thần, những chi tiết đó, vốn dĩ những chuyện đó không có liên quan nặng nhẹ, liền biến thành những manh mối quan trọng, giống như mỗi một sự kiện, đều ở chỉ hướng cho người khác thấy nghi ngờ.

Ngụy Tâm Trúc.....

Nhan Tiêu thật sự nhịn không được, mở điện thoại ra, tìm tên cô ở trên Baidu.

Điền từ tìm kiếm, ngoài ý muốn tìm được Weibo của cô ấy.

Là dùng tên thật, số lượng theo dõi Weibo cũng không phải là nhiều.

Lần đăng gần đây nhất là ở sân bay, đánh hàng chữ: Tôi đã trở về.

Nhìn Weibo của thần tượng cũng không cần thận như vậy, Nhan Tiêu xem xét từng cái một.

Cô ấy không có nhiều ảnh chụp, phần lớn là chia sẻ một ít trạng thái sinh hoạt và cảm ơn, ảnh chụp cũng phần lớn là chụp cùng bạn bè, hoặc là bạn bè chụp cho cô ấy, rất tự nhiên, cười lộ lên mi mắt cong cong, khí chất rất giống với Phùng Thi Dư, là cô gái khiến cho mọi người nhìn cũng cảm thấy vui vẻ.

Nhưng mà nhiều trạng thái như vậy, không sai biệt lắm hầu như là đều ở chung với bạn bè, không biết có bạn trai hay không.

Lướt từ hôm nay đến năm trước, lướt từng dòng trạng thái ở Weibo, giống như đi vào sinh hoạt của cô ấy, dần dần hiểu biết cô ấy từng chút một.

Sau đó nhìn lại, có một dòng trạng thái khiến Nhan Tiêu: tata sinh em bé, bé sinh ra là một điều tốt đẹp.

Phối với dòng trạng thái là hình ảnh con mèo màu vàng và hai con mèo con.

Đó là hai năm trước, đại khái là lúc Hoắc Trạch Tích về nước không lâu.

Giống như cuối cùng cũng tìm được đồ vật mình mong muốn, ánh mắt Nhan Tiêu nhìn thất thần, trong lòng nói không nên lời khổ sở.

Rõ ràng biết bản thân nhàm chán tự tìm phiền muộn, nhưng vẫn là nhịn không được muốn nhìn, trong giây phút đó nhìn thấy bắt đầu hối hận. Lo sợ không đâu.

Nhan Tiêu tắt Weibo, rồi tắt máy.

Nhưng một chút cô cũng không chán ghét Ngụy Tâm Trúc, cô ấy sáng ngời ưu tú như vậy, nếu có thể làm nam sinh, cô cũng sẽ thích con gái như vậy.

Nhưng vì sao lại muốn chia tay?

Nếu chỉ là bởi vì ở riêng hai nơi không có phương tiện nói, ý là cũng không liên quan gì đến tình cảm? Bây giờ cô ấy về nước, có thể hay không.....

Dừng lại!

Không thể lại suy nghĩ miên man nữa, đều chỉ là bản thân đoán mà thôi.....

Bởi vì đêm nay ngủ quá muộn thêm mất ngủ, khiến cho mắt Nhan Tiêu có thêm quầng thâm giống như ma nữ trong phim kinh dị.

Sợ bị Hoắc Trạch Tích phát hiện điều gì, Nhan Tiêu đánh phẫn qua, đánh lần phần che khuyết điểm mới che đi được.

Trong giây phút mở cửa ta, Hoắc Trạch Tích bảo Nhan Tiêu mặc thêm một chiếc áo vào, Nhan Tiêu nói không cần, anh lại nhấn mạnh một lần, thái độ cứng rắn.

Ngày thường đều sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh, nhưng không biết vì sao, giờ khắc này bỗng nhiên cô lại do dự, cơ hồ là buột miệng thốt ra: “Anh đối với bạn gái cũ cũng như thế này sao? Dừng lời nói trường bối, giống như hạ mệnh lệnh vậy?”

Những lời này nói không nghĩ, lúc hỏi ra cô mới nhảy dựng lên, yên lặng nắm chặt ngón tay, lại vẫn là cưỡng ép bản thân ngẩng đầu lên nhìn anh.

Hoặc Trạch Tích sững sốt, trầm mặc chớp mắt một cái hơi trầm xuống mở miệng: “Lời này có ý gì?”

Nhan Tiêu cắn môi, lại nói: “Em chỉ là không thích..... Không thích anh đối với em như vậy.”

Anh nhàn nhạt nhìn nàng: “Anh đối với em như thế nào?”

Nhan Tiêu không thể nói ra, cái mũi bỗng nhiên có chút chua xót.

Cô đứng tại chỗ, tất cả trạng thái đều không thể hiểu được.

Không thể hiểu được mà tức giận, không thể hiểu được muốn khóc, nội tâm bối rối, không ai nhìn hiểu.

Hoặc Trạch Tích nhìn cô trong chốc lát, mặt mày nhăn lại: “Làm sao vậy?”

Sau khi trở về nhà từ tối hôm qua, cô liền thất thần, luôn ở trạng thái cái gì cũng không biết.

Muốn cô nói như thế nào?

Muốn nói có phải anh thật sự thích em hay không? Nói bản thân không có bao nhiêu tự tin? Nói có phải anh mong nhớ người yêu cũ hay không?

Không thể nghĩ nhiều, tất cả ý nghĩ đều nối gót nhau tới, cô cắn bản vô lực chống đỡ.

Trong nháy mắt cảm thấy, lúc bản thân muốn nói rõ chuyện kia, rất cẩn thận như vậy, sợ rằng tất cả mọi thứ đều là giấc mơ.

Cuối cùng cô hít sâu một hơi, thoáng điều chỉnh cảm xúc: “Không có gì, đi thôi.”

Đi đường không nói chuyện, xe chạy đến trường học Nhan Tiêu, cô đang muốn cởi bỏ dây an toàn, ấn đến cái nút, Hoắc Trạch Tích bỗng nhiên cầm tay cô.

Nhan Tiêu ngẩng đầu nhìn anh, đối mặt với ánh mắt thâm thúy đen nhánh của anh, bên trong có một hình ảnh nho nhỏ của cô.

“Nếu có chuyện gì làm em cảm thấy rất khổ sở, có thể nói cho anh.”

Khi anh nói chuyện sắc mặt rất bình tĩnh, giọng nói lại trầm thấp, có thể làm người khác cảm thấy rất nghiêm túc.

Trong nháy mắt như vậy, Nhan Tiêu thật sự rất muốn nói hết tâm sự ra, nhưng mà cô biết, không được.

Cô không xác định, không xác định được vị trí của mình ở trong lòng anh là như thế nào, cũng không dám tùy tiện nhắc tới Ngụy Tâm Trúc.

Tưởng rằng bản thân cất giữ tâm sự tốt như vậy, nhưng vẫn không nhận được khế run.

Cuối cùng cô cười gật đầu, đẩy cửa xe ra rời đi.

Lúc nghỉ trưa, cô lại nhận không được nhắn tin cho Hoắc Bình Quả, hỏi có biết Ngụy Tâm Trúc đã về nước hay không, Hoắc

Bình Quả trả lời rất nhanh biết, hơn nữa biết từ mấy ngày hôm trước.

Cô lại hỏi: Vậy Hoắc Trạch Tích biết không?

Lúc sau Hoắc Bình Quả gửi cho cô một đoạn ghi âm, ý là trước kia Hoắc Trạch Tích và Ngụy Tâm Trúc là bạn học, bên người có nhóm bạn bè, anh biết cũng rất bình thường, bảo Nhan Tiêu không nên lo lắng những cái không cần thiết.

Lúc buổi chiều, Nhan Tiêu vẫn luôn ở trạng thái mơ hồ, buổi chiều học xong, đi thẳng đến trung tâm võ đạo, bỗng nhiên thể xác và tinh thần đều mệt.

Phùng Thi Dư nhìn ra Nhan Tiêu có chút khác thường, hỏi cô có phải không thoải mái hay không, Nhan Tiêu trả lời qua loa lấy lệ, Phùng Thi Dư nghe ra, cũng không hề hỏi nhiều, sau khi thực tập kết thúc hai người cùng đi xuống lầu, đi đến dưới lầu cô mới phát hiện không có điện thoại ở trong túi.

Trên phòng trung tâm võ đạo cũng không có, dùng Phùng Thi Dư gọi điện thoại, lại không có tắt máy, chắc không phải là bị trộm.

Nhan Tiêu nghĩ một chút, nói: “Chắc là để ở trường học, Thi Dư cậu về nhà trước đi, mình về trường học tìm một chút.”

Phùng Thi Dư đồng ý, dặn dò hai câu, đợi Nhan Tiêu ngồi lên taxi rồi mới rời đi.

Đã chạng vạng 8 giờ, Nhan Tiêu không có cách nào liên lạc với Hoắc Trạch Tích, lúc sau tới trường học đi thẳng đến phòng ngủ, quả nhiên lúc nghỉ trưa đã để ở chỗ này.

Tiểu Giai nhìn thấy dáng vẻ vội vội vàng vàng của Nhan Tiêu, cắn quả táo từ từ nói: “Vừa rồi bạn trai cậu gọi điện thoại cho cậu, mình giúp cậu nhận, nói điện thoại cậu để ở trường học, anh ta nói rất nhanh sẽ đến lấy, đoán chừng bây giờ đang trên đường, hiện tại cũng được một lúc rồi cậu gọi điện thoại cho anh ta đi.....”

Nhan Tiêu đồng ý một tiếng, đang chuẩn bị mở điện thoại ra gọi đi, bỗng nhiên tiếng chuông lại vang lên.

“Giọt lệ” ...

Cũng giống như muối một gia vị trong mọi món ăn...

Chẳng ai thích, một món ăn nhạt nhẽo...

Cũng giống như chẳng ai khi “yêu” mà không rơi “lệ” ...

Tuy nhiên ...

Món ăn dù hình thức đẹp nhưng quá mặn thì không ai có thể thưởng thức...

Tình dù đẹp nhưng quá nhiều nước mắt...

... Nào ai có thể tiếp tục!

(sưu tầm)

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨM)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Thạch Đen Đông Lạnh [3]

“Em đã tìm thấy điện thoại, anh ở chỗ nào?” Nhan Tiêu gọi được điện thoại, cất tiếng hỏi.

Nghe thấy đầu kia của điện thoại có tiếng còi xe, tiếng còi cách Hoắc Trạch Tích khá xa, chắc bật loa ngoài, “Rất nhanh đến cổng trường, em đi ra chưa?”

“Anh chờ em một chút, em lập tức đi ra.”

Cúp điện thoại, Tiểu Giai nhìn dáng vẻ mệt mỏi của Nhan Tiêu, có chút lo lắng: “Có phải cậu mệt hay không? Lại muốn đi học lại muốn đi làm.”

Nhan Tiêu lắc đầu, trong lúc nhất thời cũng không biết nói như thế nào, nghĩ lại có lẽ qua đi: “Không có việc gì, mình đi trước, ngày mai gặp.”

Tiểu Giai nhìn ra được tâm trạng của Nhan Tiêu không được tốt, khẳng định trốn không thoát được đôi mắt của Hoắc Trạch Tích, cô hít sâu một hơi, trên đường đi đến cửa hàng bán đồ lạnh mua một chai nước chanh, vô tình nhìn thấy có người quen.

Phía trước cô là xã trưởng của hội manga anime, là một trạch nam chính hiệu.

Xã trưởng cũng liếc mắt một cái thấy cô, đi tới: “Ai, Nhan Tiêu? Đã lâu không gặp em!”

“Đại khái là gần đây tương đối bận.” Nhan Tiêu cười tiếp nhận chai nước chanh mà nhân viên cửa hàng đưa.

Xã trưởng thấy Nhan Tiêu cầm chai nước, quay đầu nói với nhân viên cửa hàng, “Tính tiền chung đi.”

Cũng không từ chối, Nhan Tiêu cười cười: “Cảm ơn xã trưởng.”

“Cảm ơn cái gì? Em nói anh thật vất vả xuống lâu một chuyến, cứ nhiên liền gặp được em, có phải là duyên phận trong truyền thuyết hay không?” Xã trưởng cười nói.

Nói thêm vài câu nữa, Nhan Tiêu nhìn thoáng qua thời gian, đoán chừng bác sĩ Hoắc đã tới cửa, muốn cáo từ: “Xã trưởng, em đi trước, còn có chút việc.”

“Ân..... Ai, em ở đâu vậy?” Xã trưởng đột nhiên lại gọi cô lại.

Nhan Tiêu nói: “Mấy ngày nay em ở bên ngoài, hiện tại ra khỏi trường.”

“Anh cũng đi ra ngoài tìm bạn ăn cơm, cùng nhau đi thôi.” Xã trưởng nói đứng lên, tạm biệt với ông chủ cửa hàng.

Xã trưởng kể về tình hình gần đây của xã đoàn, Nhan Tiêu ngẫu nhiên nói vài câu, nói nếu không vội thì chờ thêm một thời gian nữa, sẽ giúp anh ấy tuyên truyền một chút.

Mới vừa đi ra cửa trường học, đột nhiên một chiếc xe máy lao đến, cửa rất hẹp, xe máy không giảm tốc độ, Nhan Tiêu đang cúi đầu mở điện thoại xem có tin nhắn hay không, chiếc xe máy kia bỗng nhiên xoẹt qua người Nhan Tiêu.

Xã trưởng ôm lấy bả vai Nhan Tiêu kéo sang bên cạnh, ngay sau đó chửi ầm lên : “Tôi đánh ông có phải không có mắt hay không?” Lại cúi đầu hỏi Nhan Tiêu: “Có chuyện gì hay không?”

Tay anh vẫn để ở bả vai của cô, Nhan Tiêu có chút không được tự nhiên, cười cười: “Cảm ơn, em không có việc gì.”

Cô ngẩng đầu, liền thấy Hoắc Trạch Tích dừng xe ở gần đó, anh chậm rãi đóng cửa sổ xe lại.

“Xã trưởng, em đi trước đây!” Nhan Tiêu nói rồi vẫy tay với xã trưởng, đi qua đường cái.

Lúc sau lên xe, Nhan Tiêu giải thích chuyện điện thoại của mình, Hoắc Trạch Tích nhàn nhạt nghe, tùy ý mở miệng: “Người vừa mới đi ra cùng em, là bạn học?”

Nhan Tiêu dừng hai giây, “Là xã trưởng của hội manga anime , là người khá tốt.”

“Đối với em khá tốt?” Anh nhìn thẳng phía trước, xe đi không nhanh không chậm.

Có ý gì?

Không biết có phải đa nghi hay không, Nhan Tiêu cảm thấy lời nói của anh có hàm nghĩa khác, đột nhiên nghĩ đến vừa rồi anh thấy xã trưởng kéo cô sang bên cạnh, có chút nóng vội mà nói: “Anh không cần nghĩ lung tung? Vừa rồi là bởi vì anh ấy sợ xe đụng vào em, cho nên mới kéo em một chút.”

Cái gì cũng chưa có hỏi, cô đã hoảng loạn sững sốt như vậy, Hoắc Trạch Tích liếc nhìn cô một cái, nửa là trêu chọc: “Lúc này còn không nói thật?”

Rốt cuộc nhịn không được, cuối cùng cả ngày áp lực sâu lo phiền lòng không kiềm chế được, bỗng nhiên cảm xúc cô bộc phát, cất cao giọng nói: “Anh dựa vào cái gì mà nghi ngờ em như vậy? Em nó sai cái gì sao?”

Anh thu mắt lại: " Bỗng nhiên em ầm ĩ cái gì?"

Rất lâu chưa từng có áp lực như vậy, Nhan Tiêu chỉ cảm thấy nghẹn lại, phát tiết nói: “Đúng vậy, chuyện nhỏ mà em cũng làm ầm ĩ, em nói đều là sai, anh nói đều là chân lý, anh là người lớn em là trẻ con, có phải anh muốn nghe như vậy không?”

Thay đổi hướng xe, dừng xe ở ven đường, Hoắc Trạch Tích cau mày nhìn qua, “Rốt cuộc hôm nay em làm sao vậy?”

Nhan Tiêu chỉ cảm thấy cảm xúc cam chịu đang thâm nhập và khuyếch tán trong lòng, cô không hề do dự mở miệng: “Anh có biết Ngụy Tâm Trúc về nước hay không?”

Ven đường chỉ còn lại ánh đèn mờ nhạt và ánh nhìn chăm chú, yên tĩnh, triền miên, giống như yêu cầu làm người yêu.

Không khí cũng ngưng trọng lại, qua một hồi lâu, lông mày Hoắc Trạch Tích cau lại cũng dần ra một chút, biến thành vẻ mặt không có gì, giọng nói hơi thấp: “Vì sao lại nhắc đến cô ấy?”

“Em không thể nhắc đến cô ấy?”

“Em vô cớ gây rối!”

Cuối cùng Nhan Tiêu nhịn không được, nói ra tất cả những nghi ngờ ở trong lòng, cô chất vấn: “Tại sao ở trong nhà lại có thuốc dạ dày giống nhà cô ấy?”

Anh dùng ánh mắt không thể nói lý nhìn Nhan Tiêu, cười một tiếng: “Là bởi vì cái này sao? Em tức giận?”

“Còn có lần trước em thổ lộ, vì sao lúc em nhắc tới bạn gái cũ anh liền cắt ngang? Vì sao em không thể so sánh với cô ấy? Căn bản anh cảm thấy em vô pháp phải không?”

Nhan Tiêu liên tiếp chất vấn, nói xong lời cuối cùng gần như nghẹn ngào, giống như là gào lên.

Hoắc Trạch Tích nghe cô phát tiết xong, dựa lưng vào ghế, mệt mỏi mà thở dài một hơi.

Nhan Tiêu nắm chặt ngón tay, cảm thấy trong đầu một mảnh hỗn loạn như là nằm mơ, lại cảm thấy giống như tỉnh lại, chính vì nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của anh, bỗng nhiên cô cảm thấy vô cùng thất bại.

Một trận gió thổi qua, giống như gào thét ở bên cạnh, qua một lúc, anh mới một lần nữa điều khiển ô tô, ánh mắt lặng im, dáng vẻ không muốn nói chuyện.

Không thấy trả lời, Nhan Tiêu cũng không nói chuyện nữa, dọc theo đường đi chỉ có tiếng gió thổi, ở bên cửa sổ tàn sát bừa bãi.

Mãi cho đến nhà anh, hai người cũng không có nói thêm lời nào nữa.

Nhan Tiêu tắm rửa xong, đang muốn về phòng, lại bỗng nhiên nhìn thấy Hoắc Trạch Tích đứng ở cuối hành lang.

Không có bật đèn, anh đứng ở trong bóng tối, mơ hồ thấy hình dáng, dựa lưng vào vách tường, lẳng lặng nhìn cô, chờ cô ở phòng ngoài.

Nhan Tiêu không có dừng lại bước chân, muốn đi qua người anh để về phòng, lại đột nhiên bị anh giữ chặt: “Chúng ta nói chuyện.”

Cô sửng sốt một chút, chậm rãi gật đầu.

Đi vào phòng khách, ngồi ở sô pha, giống như cảnh tượng ngày thường cô và anh ngồi xem TV.

Trong lòng Nhan Tiêu hoang mang, ngồi ở bên cạnh anh, chờ anh mở miệng.

“Nghe em nói nhiều như vậy, anh mới phát hiện hóa ra em có rất nhiều cái nhìn về anh, anh muốn biết cuối cùng tại sao hôm nay tâm trạng của em thất thường.” Giọng nói của anh vẫn như cũ trầm ổn, nghiêm túc mà nhìn Nhan Tiêu.

Nhan Tiêu hơi cúi đầu, trả lời không được.

“Bởi vì vừa rồi khi ra cổng trường .....”

“Không phải.” Nhan Tiêu đánh gãy.

Anh im lặng thật lâu sau mở miệng: “Đó là bởi vì cái gì?”

Nhan Tiêu cắn môi, giọng nói không tự giác mà thấp xuống: “Có phải anh chưa buông tay Ngụy Tâm Trúc phải không?”

Vòng tới vòng lui vẫn không thoát được cái đề tài này, Hoắc Trạch Tích dừng lại một giây, hỏi: “Cho nên là bởi vì cô ấy?”

Nhan Tiêu nói: “Trước kia Hoắc Bình Quả nói anh lâu như vậy không yêu đương là bởi vì cô ấy.”

“Nếu anh nói không phải, em tin em ấy hay là tin anh?”

“Vậy có phải anh thật sự thích em hay không?” Nhan Tiêu không trả lời hỏi lại, Hoắc Trạch Tích nhìn cô, vẻ mặt có chút mệt mỏi.

Anh thở dài, chậm rãi nói: “Em vẫn luôn hỏi anh vì sao anh thích em, kỳ thật không có gì phức tạp, lúc ở chung với em anh cảm thấy được thư giãn, rất đơn giản, là rất lâu chưa từng có cảm giác.....”

Anh nói tới đây, bỗng nhiên dừng lại, trong lòng Nhan Tiêu khẽ nhúc nhích, sợ hãi anh muốn nói lại thôi.

Anh cúi đầu trầm ngâm một lát, lại tiếp tục nói: “Anh cho rằng anh đã qua cái tuổi yêu đương rồi, nhưng nếu em cho rằng bình đạm chính là không thích em, anh đây không có cách để chứng minh.”

Tất nhiên Nhan Tiêu nhìn anh: “Vậy có phải anh tưởng nói, hiện tại em làm anh cảm thấy rất mệt mỏi?”

“Nếu em vẫn luôn giống như vậy, anh rất mệt mỏi.” Anh trầm giọng trả lời.

Nhan Tiêu ngẩng đầu, hít cái mũi, nói: “Em nhớ rõ trước kia, anh nói ‘ vậy thử xem ’, hiện tại thử, có phải rất thất vọng hay không?”

Cô nói, không chờ Hoắc Trạch Tích trả lời, cô lại bổ sung: “Kỳ thật em chưa từng nghĩ muốn cùng anh bước tiếp, nếu ở dừng lại ở chỗ này, em cũng cảm thấy khá tốt.”

Chưa từng nghĩ tới sẽ bước tiếp.....

Ánh mắt Hoắc Trạch Tích dần dần lạnh lẽo, “Ý tứ của em là muốn chia tay?”

Nhan Tiêu đã không thể gánh vác được, “Có lẽ vậy.”

Anh đứng dậy nói, trên cao lạnh lùng nhìn cô, giống như nhớ tới cái gì, bỗng nhiên cười: “Cho nên căn bản em không phải nghiêm túc, thích ba năm cũng là giả?”

Tay Nhan Tiêu đỡ trán, không nói lời nào.

Cô im lặng hoàn toàn chọc giận Hoắc Trạch Tích, trong giọng nói của anh kiềm chế tức giận: “Vậy em chơi đủ rồi sao?”

Khóe mắt Nhan Tiêu nóng lên, liều mạng nhịn xuống nước mắt: “Chơi đủ rồi! Vậy chia tay đi!”

Trong lồng ngực kìm nén tức giận, phát ra cùng với những lời nói này, cô nói xong che lại đôi mắt, rốt cuộc nhịn không được rơi nước mắt.

Cãi nhau vì sao lại khiến cho con người mất đi lý trí, giống như càng nói càng không lựa lời, càng có thể tổn thương bản thân, làm cho đối phương đau đớn, giống như đánh thắng một trận chiến.

Hoắc Trạch Tích nghe được sững sốt trong chốc lát, tựa hồ không thể lý giải, lông mày cau lại: “Em nói cái gì?”

Nhan Tiêu lau nước mắt: “Nếu anh đã rất mệt, vậy chia tay!”

Thời tiết oi bức, thành thị ở thật lớn giống như một cái lồng hấp, Nhan Tiêu mơ hồ nghe

thấy bên ngoài có một tiếng sấm rền.

Trong không khí chỉ có tiếng khóc của Nhan Tiêu, giống như qua một thế kỷ, giọng nói của

Hoắc Trạch Tích trầm thấp, mở miệng: “Anh đã biết.....”

Anh đi vào phòng ngủ, suýt ngã ở cửa, phòng khách chỉ còn lại một mình Nhan Tiêu, nước mắt như vỡ đê, cô làm như thế nào cũng không kìm nén được.

Không biết hình dung loại cảm giác này như thế nào, giống như bị toàn thế giới vứt bỏ, nhưng rõ ràng, người lựa chọn vứt bỏ trước, là cô.

Bảo vệ tự tôn, tất cả mọi thứ đều không giữ lại được.

Lý trí bị toàn bộ cảm xúc cắn nuốt, Nhan Tiêu nghe được trong giây phút anh dùng sức đóng cửa, bỗng nhiên khổ sở muốn rời khỏi đây, ý nghĩ vừa mới xuất hiện, cô đã chạy đến cửa, chưa kịp đổi giày, vội vàng chạy ra khỏi nhà anh.

Ra đi không phải bao giờ cũng đồng nghĩa với sự từ bỏ, đó cũng có thể là một cách để giữ gìn những gì đã trải qua, nếu người ta biết ra đi trước khi quá trễ.

(Sưu tầm)

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẮN)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Thạch Đen Đông Lạnh [4]

Nhiệt độ bên ngoài vẫn rất cao, nhưng đối lập với không khí trong phòng của anh có cảm giác không thở nổi, lập tức Nhan Tiêu cảm thấy vô cùng tươi mát.

Thời gian cũng không phải là khuya, chưa đến 10 giờ.

Nhan Tiêu đi ra khỏi chung cư, muốn đi xa một chút, không thể nói là bởi vì cái gì, có lẽ là vì có thể rời xa được nơi mà làm mình cảm thấy đau lòng, hoặc là muốn khiến cho anh cảm thấy hối hận.

Ý nghĩ thứ hai vừa xuất hiện Nhan Tiêu cảm thấy khinh thường, nếu anh không ra khỏi phòng, sẽ không biết cô không còn ở đó nữa, không có tính trả thù gì.

Cô lắc đầu, giống như muốn đuổi đi loại cảm xúc này ở trong đầu.

Không nghĩ tự hỏi nhiều như vậy, chỉ nghĩ cô đã quên cảm giác vừa rồi, mọi tâm sự đều có thể hòa giải.

Đi đã lâu rồi, cô lại không biết, hóa ra vừa rồi cô ở nhà, nghe được tiếng sấm rền không phải là ảo giác, ở nơi không xa bỗng nhiên có sét rạch ngang trời.

Ông trời thật không công bằng, vì sao mỗi buổi tối cô chạy ra khỏi nhà của anh là trời lại mưa?

Bỗng nhiên cô hồi hận, trước đó không nên xúc động như vậy, ít nhất lấy được đồ gì trong nhà, hiện tại cả người cũng chỉ có năm đồng, hơn nữa tờ năm đồng còn dúm đó.

Đến ô cũng không mua được.....

Gặp phải tình cảnh ác liệt này, hiện tại lại rơi vào đường cùng, ngoài dự đoán tâm trạng của Nhan Tiêu lại không phải giống như không xong rồi.

Còn có tâm trạng châm chọc bản thân.

Yên lặng trước giông bão quả là ngăn ngủi, cô cảm giác được có hạt mưa to rơi trên cánh tay của cô.

Căn cứ vào kinh nghiệm sẵn có, cơn mưa này sẽ diễn ra rất dài, hạt mưa to, hai ba phút nữa sẽ rơi bồm bộp xuống đất, nhưng mà căn cứ vào kinh nghiệm, cơn mưa này chắc cũng không quá dài.

Cô rẽ vào một siêu thị gần đó, quả nhiên mới vừa đi vào, bên ngoài bắt đầu mưa to tầm tã, hạt mưa lớn rơi trên mặt đất, thời tiết rất lạnh.

Siêu thị này là buôn bán 24 giờ, lúc Nhan Tiêu đi vào, nhân viên cửa hàng đang nghỉ ngơi, nghe thấy tiếng vang, nói câu hoan nghênh quý khách với Nhan Tiêu.

Bỗng nhiên Nhan Tiêu cảm thấy câu “Hoan nghênh quý khách” đã chữa khỏi tất cả, giống như người vừa mới bị vứt bỏ, cho rằng trong lúc mình cảm thấy đau khổ nhất, bỗng nhiên xuất hiện một người xa lạ, cũng sẽ không so đo chuyện gì, không hỏi không nghi ngờ, thân thiết quen thuộc hỏi han người.

Ngày thường đều sẽ xem nhẹ câu thăm hỏi, hiện tại bỗng nhiên trở nên nặng trĩu, Nhan Tiêu cười gật đầu đáp lại: “Xin chào.”

Cô không biết, hiện tại đôi mắt của cô, dấu vết khóc rất rõ ràng.

Đại khái nhân viên cửa hàng không nghĩ tới cô sẽ trả lời, sững sốt một chút, ngay sau đó cười với Nhan Tiêu.

Làm việc ở siêu thị, đã sớm gặp qua nhiều loại người, anh nhìn cô gái này ăn mặc giản dị bình thường, đôi mắt cũng hơi sững, liền đoán được cãi nhau với người trong nhà hoặc với bạn trai rồi chạy khỏi nhà.....

Chung quy anh vẫn đứng ngoài cuộc, tiếp tục làm việc của mình, cuối cùng nấu lòng với Quan Đông*.

Nhan Tiêu chú ý tới mấy xô Quan Đông lẻ loi đó, bỗng nhiên cất tiếng: “Cái kia, tôi muốn.”

Dù sao cô mang tiền cũng chỉ đủ mua thứ đó, đầu cô cũng nghĩ, không muốn lãng phí.

Anh trai cửa hàng lại sững sốt một lần nữa, nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Nhan Tiêu, còn bắt đầu bỏ tiền, vì thế cười giúp cô lấy mấy xô Quan Đông để vào trong cốc.

Ngồi ở bên trong cửa kính, mặt Nhan Tiêu nhìn ra bên ngoài rồi bắt đầu ăn Quan Đông, nhìn cơn mưa ban đêm.

Ngẫu nhiên có ô tô đi qua, xa xa dưới ánh đèn, hạt mưa rất rõ ràng, um tùm, dưới ánh sáng còn có hình dạng.

Quan Đông nấu rất lâu rất mềm, đã có chút thay đổi, nhưng rất ngon miệng, nàng cứ nhiên cảm thấy ăn ngon hơn so với mọi ngày, từ trước đến nay không có phát hiện.....

Giống với Vương Gia Vệ trong phim, có người thích ăn đồ ăn hộp sắp hết hạn, hóa ra cũng sẽ có người thích ăn Quan Đông sắp hết hạn.

Ngoài dự đoán cơn mưa về đêm ở trung tâm thành phố rất yên tĩnh.

Nhan Tiêu ngồi sát cửa sổ bên trong cửa kính, thấy bên ngoài hai vợ chồng bán thức ăn ở chợ vừa mới tan tầm, ngồi xe ba bánh, người đàn ông lái xe, vợ ở phía sau che ô, cơ hồ toàn bộ cái ô đều che ở trên đầu người chồng, không để cho anh ta ướt, sau lưng người vợ đã ướt hết.

Nhan Tiêu nhìn đến thất thần, bỗng nhiên cảm thấy chua xót.

Bỗng nhiên cô cảm thấy, những điều đó tự cho là thâm tình, hóa ra so ra những thứ đó là bình thường.

Làm người đứng đầu có lẽ đã tập mãi thành thói quen, người đứng xem cũng cảm thấy xúc động.

Bỗng nhiên cô nhớ tới Hoắc Trạch Tích.

Vẫn luôn nhắc nhở mình không được nghĩ đến những chuyện tối hôm nay, bỗng nhiên lúc này nhớ tới, những tức giận và ủy khuất giống như bị cơn mưa này rửa trôi một phần.

Cô thích bản thân mình lúc này, có thể cảm động với một chút việc nhỏ, lại có thể yên tĩnh ngắm mưa rơi.

Không có sự nhắc nhở mình không được nghi ngờ ghen ghét, không có chuyện chán ghét mình.

Bình tĩnh lại tìm nguồn gốc nguyên do, cô biết ngọn nguồn cãi nhau là bởi vì sự miễn cảm và không tự tin của cô, chính những chuyện đó tích tụ ở trong lòng, cuối cùng bùng nổ, không phải hôm nay, cũng sẽ ở cuộc sống sau này, bây giờ cô rất tự tại, không phải vì bảo toàn đại cục mà thừa nhận tất cả tính cách của mình.

Kỳ thật hôm nay cãi nhau, cô có thể nhìn ra, anh rất tức giận, thậm chí không có sự trấn định và bình tĩnh, mà cô đến cuối cùng, cũng không so đó cái gì, so đo chính là, lúc cô không suy nghĩ mà nói lời chia tay, một câu giữ lại anh cũng không nói.

Ai cũng không chịu nhượng bộ.

Lúc cô ăn xong, đã là 11 giờ, mưa không có dấu hiệu dừng lại.

Cô ngây ngốc một lúc, đã là 11 giờ 30, mưa cũng không có dấu hiệu dừng lại.

Sự tức giận cũng đã tiêu tán hoàn toàn, đã gần 12 giờ, mưa cũng không có dấu hiệu dừng lại.

.....

Tính sai!

Đoán chừng cơn mưa này mưa suốt đêm.....

Nếu biết trước vừa rồi đã mượn ô của anh nhân viên cửa hàng đi về.

Cuối cùng Nhan Tiêu hết kiên nhẫn, đứng lên xoay người, lại thấy nhân viên cửa hàng ngồi ngủ ở trên ghế, lập tức cảm thấy chân tay có chút luống cuống, nếu bây giờ đánh thức anh ta mượn ô, có thể có chút mạo muội hay không?

Nhưng nếu vẫn chờ như vậy, thời gian càng ngày càng muộn, trong lòng Nhan Tiêu càng ngày càng hoảng.....

Nhan Tiêu thật cẩn thận đi qua, đang định nhẹ nhàng gọi nhân viên cửa hàng một tiếng, bỗng nhiên lại nhìn thấy cửa kính mở ra.

Đêm hôm khuya khoắt còn có người mạo hiểm mưa to đi đến siêu thị?

Nhan Tiêu cảm thấy tò mò quay đầu lại, lúc sau thấy rõ lại ngẩn ngơ một chút.

Hoặc Trạch Tích đứng ở cạnh cửa, cũng không đi vào hoàn toàn, ánh sáng hơi tối, một nửa mặt anh ở trong bóng tối, giống như phác thảo hình dáng bằng nét mờ, không nhìn rõ vẻ mặt.

Hình dáng thon dài cao ngất, lặng im lại yên ổn, phảng phất giống như được sống lại sau cơn mưa ban đêm.

Rõ ràng chỉ không nhìn thấy có hai tiếng, Nhan Tiêu lại cảm thấy xa cách đã lâu, lâu đến nỗi cô không biết nên mở miệng như thế nào, đối mặt như thế nào.

Cố gắng thu lại cảm xúc trong mắt, Hoặc Trạch Tích dời ánh mắt, “Còn không đi?”

Giọng nói lạnh như băng không một chút độ ấm, Nhan Tiêu nghe thấy bỗng nhiên muốn khóc, anh vẫn tới tìm cô.

Cô không nói chuyện, đi qua, Hoặc Trạch Tích cố tình không nhìn cô, mặt khác che ô qua.

Nhan Tiêu chú ý tới anh rõ ràng có mang ô, cả người lại có vết nước.

Nơi này cách nhà ít nhất hai trạm xe buýt, cô lại không mang điện thoại lại không hay đến chỗ này, tại sao anh lại tìm được?

Nhan Tiêu muốn ngẩng đầu hỏi anh, lại thấy vẻ mặt anh lạnh nhạt, có vài phần mơ hồ lộ ra vẻ mệt mỏi, lập tức không nói ra được cái gì.

Hai người che ô, ở giữa cách ra một đoạn rất dài.

Không gian im lặng, chỉ nghe thấy tiếng mưa rơi.

Đi trong chốc lát, góc váy của Nhan Tiêu bị ướt, cô sững sốt, bỗng nhiên không nhìn được thấy mũi đau xót.

Anh đã tìm cô bao lâu mà cả cơ thể đều ướt đẫm?

Đi đến dưới lầu, Nhan Tiêu im lặng, nhìn vào bóng dáng anh đi phía trước.

Lúc sau về nhà, cũng không nói lời dư thừa, từ đầu đến cuối Hoắc Trạch Tích không nhìn cô, tắm rửa xong rồi đi vào phòng đóng cửa lại.

Nhan Tiêu ngủ ở trên giường, mặt chôn ở gối, trong lòng cảm thấy khó chịu không nói nên lời.

Cảm thấy áy náy, nhưng sự sợ hãi nhiều hơn, cô không hiểu chuyện như vậy, còn nói lời chia tay, có thể anh vẫn luôn như vậy không để ý đến cô hay không, có thật sự phải rời đi hay không.....

Rốt cuộc nhìn không được, cô nhắc đầu khỏi cái gối do khóc mà ướt sũng, xuống giường ra khỏi phòng.

Đẩy cửa phòng Hoắc Trạch Tích ra, anh đã ngủ, bên trong có ánh đèn mỏng manh mờ nhạt, lúc anh ngủ thích bật đèn bàn.

Ánh đèn có chút tối, cơ hồ không thấy rõ phòng, Nhan Tiêu đứng ở cạnh cửa, còn chưa nói lời nào, đã bắt đầu nghẹn ngào.

Vốn là chưa ngủ, Hoắc Trạch Tích nghe được tiếng cô mở cửa, lại nghe được tiếng nước nở, trầm mặc một lát, hỏi: “Khóc cái gì?”

Nhan Tiêu nói từng chữ không rõ, nói chuyện cũng sứt sịt, lúc lâu mới hỏi: “Anh, có phải anh không cần em hay không?”

Trong phòng rất yên tĩnh, giọng nói thút tha thút thít của cô rất rõ ràng, trong bóng tối, anh không nói chuyện.

Không thấy trả lời, Nhan Tiêu thật cẩn thận đứng ở chỗ đó, không dám tới gần một bước, cũng không rời đi được, một chút cô cũng không muốn khóc, nhưng không nhịn được mà nước nở.

Hoặc Trạch Tích đứng dậy ngồi ở mép giường, Nhan Tiêu chỉ nhìn thấy trong ánh đèn mờ nhạt, bóng dáng của anh.

Giọng nói anh âm trầm, chậm rãi nói: “Người phải đi, không phải là em?”

Nhan Tiêu muốn nói xin lỗi, lại chợt nhớ lại cái gì, sửa miệng: “VẬY anh tha thứ cho em được không?”

Tay anh đỡ trán, sau một lúc lâu mới nói, giọng nói có chút mệt mỏi: “Hiện tại đã khuya, anh rất mệt, muốn nghỉ ngơi.”

Từ đầu tới đuôi, thậm chí một ánh nhìn anh cũng không cho cô.

Trong lòng Nhan Tiêu cảm thấy căng thẳng, nếu buổi tối hôm nay không thể nói rõ ràng, có lẽ sẽ không còn cơ hội nữa.

Nghĩ, cô lại hít sâu một hơi hồi phục lại tâm trạng, dùng giọng điệu bình tĩnh nói:

“Gần đây em không thể khống chế được mà hay nghi ngờ, biết rõ kia chỉ là do em đoán, nhưng em càng làm cho bản thân không muốn nghĩ đến, là sẽ càng nhớ tới, em không dám nói cho bất kỳ ai, nhưng mà.....”

Cô nói, bỗng nhiên nghẹn ngào, giọng nói mang theo sự chịu đựng nước nở nói: “Nhưng mà em thật sự quá mệt mỏi, em cảm thấy em không còn là bản thân mình nữa..... Em một chút cũng không nghĩ như vậy, anh nói, có phải em bị bệnh hay không? “

Cô nói xong, che mắt lại không nói nên lời.

Không thể khống chế mà nghi ngờ, lo được lo mất, mà trước đây chưa từng xảy ra tình trạng như vậy, cô cảm thấy, bản thân thật sự bị bệnh.

Nghe cô nói xong, qua lúc lâu, bóng dáng Hoắc Trạch Tích mới khẽ nhúc nhích, nghiêng đầu nhìn cô, giọng nói trầm tĩnh: “Lại đây.”

Nhan Tiêu đi qua, ngồi ở bên cạnh anh, khuôn mặt cô toàn là nước mắt, Hoắc Trạch Tích giơ tay muốn giúp cô lau đi nước mắt, lại thu lại, chỉ nhìn cô, “Vì sao trước kia em không nói cho anh?”

“Em sợ.....”

“Sợ cái gì?”

Sợ anh cảm thấy em phiền phức, sợ anh và Ngụy Tâm Trúc sẽ quay lại, sợ.....

Cuối cùng Nhan Tiêu không nói ra, chỉ lắc đầu, “Anh dẫn em đi khám bác sĩ tâm lý được không?”

Hoắc Trạch Tích không biết, thế nhưng cô lại nghi ngờ bản thân có bệnh, giấu chuyện ở trong lòng, đến cuối cùng đã khiến cô khổ sở bao nhiêu.

Ánh mắt anh an tĩnh, nghe cô nói xong, thở dài một hơi, chung quy vẫn ôm cô, “Không cần nghĩ linh tinh, em rất tốt.....”

Cuối cùng Nhan Tiêu nhịn không được, ôm lấy anh khóc lớn, bị anh bế lên giường, nằm ở trong ngực anh.

Trên mặt vẫn toàn nước mắt, Hoắc Trạch Tích vén tóc dính vào mặt cô lên: “Trước đó em cứ chạy đi như vậy, có biết anh lo

lãng bao nhiêu hay không? Đã trẻ thế này, còn mưa to, đi chỗ nào cũng không tìm thấy em.....”

Nhan Tiêu ngẩng đầu nhìn anh, giữa lông mày hơi cau lại, cô hỏi: “Anh tìm em rất lâu?”

“Rất lâu.”

Nhan Tiêu áy náy, nói không nên lời, anh giúp cô lau đi nước mắt, trong ánh mắt không giấu được vẻ đau lòng: “Về sau không được như vậy.”

Trong phòng ánh đèn nhàn nhạt, Nhan Tiêu nhìn anh, nửa khuôn mặt anh ở trong bóng tối, bóng dáng anh ở trong ánh mắt, có vẻ ôn nhu lại chân thật.

Nhan Tiêu im lặng trong chốc lát, cất tiếng: “Con người của em có rất nhiều khuyết điểm, nói chuyện thường không nghĩ ngợi gì, làm việc cũng sẽ không quá cẩn thận, rất dễ dàng khiến cho người khác cảm thấy chán ghét, em đều biết, cũng từ từ tỉnh lại.”

Hoặc Trạch Tích dừng trong chốc lát, nói: “Đó là tính cách của em, không phải khuyết điểm.”

“Em còn rất hay nghi ngờ, luôn nghi ngờ anh.” Giọng nói của cô cũng nhỏ lại.

“Nhan Tiêu.....” Bỗng nhiên anh thấp giọng gọi cô một tiếng, Nhan Tiêu ngẩng đầu, “Ukm?”

“Em phải biết rằng, rất nhiều lúc anh sẽ đối xử với em giống đứa bé, không phải bởi vì cảm thấy em ấu trĩ.....”

Anh ôn hòa trầm tĩnh nhìn cô chăm chú, nói chuyện từng câu từng chữ, hết sức nghiêm túc.

Nhan Tiêu nằm ở trong khuỷu tay anh, trầm mặc nghe.

Anh nói: “Đây là cách mà anh yêu em.”

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẮN)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Bánh Trung Thu Kem Lạnh Dq* [1]

Bỗng nhiên Nhan Tiêu sững sốt, ngay sau đó cúi đầu vào lồng ngực anh: “Em đã biết.”

Hoắc Trạch Tích nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô, “Hôm nay lúc buổi tối anh ra ngoài tìm em, anh cũng suy nghĩ, tại sao em lại không hoàn toàn tin tưởng anh, có phải anh đối với em không tốt hay không.....”

“Không có.” Nhan Tiêu lắc đầu, tại sao lại là bởi vì anh không tốt?

Kim phút đồng hồ kêu tích tắc, vang lên những tiếng nhắc nhở ngán ngủ.

Nhan Tiêu vẫn ôm anh, từ từ nhắm mắt lại, bỗng nhiên mở miệng: “Bác sĩ Hoắc, hôm nay em không nghe radio của anh, sẽ ngủ không được.”

Hoắc Trạch Tích cười, Nhan Tiêu lại mở to mắt nhìn anh: “Em muốn nghe chính miệng anh nói.”

“Nói cái gì?”

“Chuyện xưa trước khi ngủ, thể loại này rất đáng yêu, là một chuyện xưa ngắn.”

Anh hơi híp mắt suy nghĩ trong chốc lát, Nhan Tiêu vịn phần chờ mong mà nhìn anh, cuối cùng chờ được anh nói chuyện: “Em đi lấy máy tính của anh một chút, bên trong có một cái vẫn chưa có phát, download nghe.”

Nhan Tiêu: “..... Em muốn nghe chính miệng anh kể, tại sao lại muốn nghe trong máy tính?”

“Đêm nay em ngủ với anh?”

“A.” Một tiếng điều.

Trong mắt anh hiện lên ý cười, nhìn cô: “Không sợ?”

“Sợ, sợ cái gì?” Giọng nói của Nhan Tiêu lộ ra có chút chột dạ, lại ho, “Giường anh rất mềm, ngủ thoải mái hơn so với bên kia.”

Anh lên tiếng: “Có muốn đổi hay không?”

“Đổi làm gì? Về sau mỗi ngày em đều sang bên này ngủ.”

Nhan Tiêu có chứng cứ thuyết phục bản thân không lúng túng.

Hoặc Trạch Tích thấp giọng cười, Nhan Tiêu lại ngẩng đầu nhìn anh, bổ sung một câu: “Ngủ với anh.”

Anh cười nhướn mày: “Ngủ với anh?”

“Đúng vậy, ngủ với anh.” Nhan Tiêu nhẹ giọng nói ở bên tai anh.

“Em là Diệp Công thích rồng*.” Hoặc Trạch Tích không để ý tới sự khiêu khích của cô, vén tóc của cô về đằng sau, “Nhanh ngủ đi, ngày mai còn lên lớp.”

*)DIỆP CÔNG HIẾU LONG Diệp Công thích rồng; chỉ ra vẻ yêu thích bên ngoài (còn thực chất bên trong thì không) (Do tích Diệp Công rất thích rồng, đồ vật trong nhà đều khắc, vẽ hình rồng. Rồng thật biết được, đến thò đầu vào cửa sổ. Diệp Công nhìn thấy sợ hãi vất giò lên cổ bỏ chạy. Ví với trên danh nghĩa thì yêu thích nhưng thực tế lại không như vậy)

Diệp Công thích rờng?

Nhan Tiêu đột nhiên không cam lòng: “Em mới không có, không phải nói vào lúc đó, con gái rất thoải mái sao?”

Hoắc Trạch Tích bị cô làm cho nghẹn lại, lại cau mày, trong lúc nhất thời không biết nên đứng đắn giáo huấn hay là.....

Cuối cùng anh cũng thoáng buông cô ra, “Em không cần nói nữa, ngủ đi.”

Nhan Tiêu nhin không được cười, mấy ngày nay không ngủ được, xác thật cũng rất buồn ngủ, nhẹ giọng nói: “Bác sĩ Hoắc ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

“Anh Hoắc ngủ ngon.”

“..... Ngủ ngon.”

“Hoắc Hoắc ngủ ngon.”

“.....”

Nhan Tiêu trợn mắt: “Tại sao anh không nói ngủ ngon?”

“Nói thêm gì nữa sẽ đến sáng mai mất.”

Ánh mắt Nhan Tiêu lấp lánh, vẻ mặt chờ đợi nhìn anh: “Em thích nghe anh nói ‘ ngủ ngon ’, anh vừa nói em liền muốn ngủ.”

Hoắc Trạch Tích bất đắc dĩ nhìn cô, lại thoải mái thỏa hiệp: “Ngủ ngon.”

“Ukm, còn muốn.”

“Ngủ ngon, ngủ ngon, ngủ ngon.....” Tốc độ nói của anh rất chậm, càng ngày càng bằng phẳng, lúc dừng lại, hô hấp của Nhan Tiêu đã tăng thêm, nhợt nhạt tiến vào giấc ngủ.

Nương theo ánh đèn màu vàng ấm áp, anh thấy rõ vẻ mặt thản nhiên khi ngủ của cô, rõ ràng đến tất cả lông tơ đều hiện lên, làn da tinh tế nõn nà, anh chống cánh tay nhìn cô, dùng ánh mắt từng giây từng phút giữ lấy, cảm nhận được hương sữa ấm áp của cô phả lên, hơi thở sạch sẽ.

Cuối cùng nhẹ nhàng hôn lên trán cô một nụ hôn, thành kính không nhiễm tình dục.

-

Đêm nay ngủ rất ngon, lúc Nhan Tiêu bị đánh thức rất không tình nguyện, bị bác sĩ Hoắc túm lên, lại mềm sụp ngã xuống, bị túm xuống giường, một giây lại nhảy trở về: “Năm mươi phút! Bác sĩ Hoắc cầu xin anh.....”

Hoắc Trạch Tích không có biện pháp đánh thức cô, nhìn cô trong chốc lát, lại bế ngang cô lên, Nhan Tiêu hoảng sợ, “Làm gì?”

“Đi rửa mặt đánh răng.”

Bị ôm ngồi ở bồn rửa tay, mắt Nhan Tiêu buồn ngủ mông lung, Hoắc Trạch Tích giúp cô lấy kem đánh răng đánh răng, Nhan Tiêu chỉ phụ trách há mồm, giống như một đứa trẻ khiến Hoắc Trạch Tích giúp cô đánh răng, cuối cùng cơn buồn ngủ cũng giảm hơn phân nửa, tròn tròn mắt nhìn anh: “Hoắc y hử (bác sĩ Hoắc), anh ăn (nhẹ) chút!”

“Đừng nói chuyện, kem đánh răng phun toán loạn.” Hoắc Trạch Tích cau mày.

Anh chưa nói dứt lời, Nhan Tiêu cẩn thận suy nghĩ tình cảnh hiện tại một chút, đột nhiên nhin không được: “Phụt ha ha ha ha.....”

Hoắc Trạch Tích: “.....”

Nhan Tiêu hoảng loạn vội vàng lấy giấy, giúp anh lau kem đánh răng bắn lên mặt: “Rất xin lỗi, em không phải cố ý.....”

Thấy vẻ mặt giống như máy chết của anh, Nhan Tiêu vẫn không nín được cười, vừa cười vừa run rẩy tiếp tục lau mặt cho anh.

Cuối cùng Hoắc Trạch Tích không nhin được, cầm cổ tay cô: “Đừng lau.”

Ngay sau đó ôm cô thả xuống khỏi bồn rửa tay, tức giận rửa mặt lần thứ hai.

Thẳng cho đến lúc ngồi trên xe, anh vẫn nghiêm trang thề sẽ không làm lại hành động ngu xuẩn này một lần nữa, Nhan Tiêu ở một bên cười trộm.

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời ấm áp, xuyên thấu qua những tán cây lá cây chiếu vào cửa sổ xe, Nhan Tiêu mở cửa kính, mở ra đúng lúc gió thổi: “Tối hôm qua mưa lớn, hôm nay không khí thật trong lành!”

Nhớ tới chuyện tối hôm qua, Nhan Tiêu nhin không được nhìn thoáng qua Hoắc Trạch Tích, anh vẫn chuyên tâm lái xe, sợi tóc ở dưới ánh mặt trời biến thành màu vàng nâu, hiện lên vẻ mặt nhin nghiêng rất ôn nhu, Nhan Tiêu nhin ra, thật là muốn đẹp cỡ nào thì đẹp cỡ đó.

Chiếc xe chạy qua một công viên nhỏ, Nhan Tiêu thấy một người mẹ mang con đi dạo trên mặt cỏ, còn ở trên ghế có mấy đôi người già đang ngồi nghỉ ngơi.

Lướt qua phong cảnh trong chốc lát, Nhan Tiêu nhìn đến không tự giác cười lên, giọng nói của Hoắc Trạch Tích bên cạnh truyền đến: “Cười ngây ngô cái gì?”

“Em đang cười?” Nhan Tiêu sờ mặt, lại nhìn về phía gương xe trong ô tô, quả nhiên thấy khóe miệng còn chưa mất đi ý cười.

Cô nói: “Thời tiết tốt nên em rất vui vẻ.”

Rất nhanh đến trường học, Nhan Tiêu tháo dây an toàn, nghĩ nghĩ lại bổ sung: “Có anh ở bên cạnh, kỳ thật thời tiết tốt hay không đều vui vẻ.”

Nói xong cô đẩy cửa xe ra, đột nhiên cảm thấy nói ra lời nói này có chút thẹn thùng, mấp má môi cười với anh: “Em đi đây!”

Anh hơi gật đầu, Nhan Tiêu xoay người lúc sau lại quay đầu vẫy tay, thẳng đến khi cô hoàn toàn đi vào cổng trường, Hoắc Trạch Tích mới chuyển động tay lái rời đi.

-

Hôm nay Nhan Tiêu, trong trạng thái hoàn toàn như được sống lại, Tiểu Giai nói, chính là “Một con yêu tinh vừa mới hút máu người”.

Nhan Tiêu xì một tiếng khinh miệt: “Hút máu người chính là con muỗi, yêu tinh là hút tinh khí của người.”

Không thể tưởng được những lời này khiến cho Tiểu Giai suýt nữa cười bò ra, Nhan Tiêu không còn lời nói nhìn cô, sau một lúc lâu Tiểu Giai mới kìm nén lại được, nói: “Được, mình sửa lại, hôm nay cậu, là một nữ yêu tinh chuyên hút tinh khí đàn ông.”

Nhan Tiêu tức giận đá cô ấy: “Cậu có thấy nhàm chán hay không? Mọi thời điểm đều như vậy?”

Mặt Tiểu Giai không đổi sắc: “Chính cậu nói, mình chỉ là giúp cậu mở rộng một chút.”

Hai người hi hi ha ha đi về cửa hàng trà sữa, đột nhiên nghe thấy có tiếng cãi nhau, một lát sau còn có tiếng người bị ngã.

Tiểu Giai xem náo nhiệt, nhìn về phía cửa hàng ăn vặt, bĩu môi với Nhan Tiêu, nói: “Một nam một nữ đang cãi nhau, nữ bị đẩy ngã.”

Nhan Tiêu không để ý, tiếp tục uống trà sữa, bỗng nhiên lại nghe được tiếng đánh người, ngay sau đó là tiếng khóc của người nữ.

Cô và Tiểu Giai liếc nhau, đều chạy nhanh đi ra ngoài xem tình huống, quả nhiên là người con trai đang đánh người con gái, chủ tiệm bên cạnh hoảng sợ, dảng vẻ muốn khuyên can, nói vài câu lại không làm nên chuyện gì.

Mấy bàn bên cạnh đều đứng lên, có bắt đầu cầm điện thoại chụp ảnh.

Bỗng nhiên người con trai quát to: “Các người mẹ nó ai dám chụp ảnh, tôi đánh người đó.”

Giờ phút này Nhan Tiêu chỉ muốn thăm hỏi tổ tông người con trai kia, lấy điện thoại ra muốn gọi 110, còn không có gọi được, bảo vệ trường học tới trước, bắt người con trai lại.

Dáng vẻ người con gái kia dường như không có việc gì rồi sửa lại tóc đứng lên khỏi mặt đất, Nhan Tiêu nhận ra, là bạn học cùng lớp của cô, người con trai kia hình như là bạn trai cô ấy, cũng là người khá có tiền gọi là phú nhị đại, thường xuyên nhìn thấy cô ấy ở trong nhóm hoặc ân ái với bạn trai.

Tiểu Giai lôi kéo Nhan Tiêu phải đi, Nhan Tiêu không nhịn được, cẩn thận gọi cô ấy một tiếng: “Cô không sao chứ?”

Người con gái kia nhìn thấy Nhan Tiêu, bỗng nhiên ánh mắt có chút né tránh, lại tức giận trừng cô: “Liên quan gì đến cô..... Nhìn cái gì mà nhìn?”

Nhan Tiêu bị mắng sừng sốt một chút, người phụ nữ kia lại vội vàng rời đi, Tiểu Giai kéo Nhan Tiêu: “Cậu nhiều chuyện làm gì? Lúc này hỏi cô ta làm gì?”

“Mình sợ cô ấy bị thương nên mới quan tâm một chút, không phải, mình làm sao vậy?” Nhan Tiêu không thể hiểu được, chỉ chỉ chính mình.

“Làm người tốt không dễ dàng như vậy, cậu động não một chút đi.” Tiểu Giai lôi kéo Nhan Tiêu đi về phía cửa hàng tà sữa: “Thôi, hôm nay coi như cậu làm người tốt một lần, mình liền đồng tình mời cậu một ly trà sữa hoa hồng.”

Lúc sau trở về, Nhan Tiêu nhắn tin nói chuyện này cho Hoắc Trạch Tích, hỏi bản thân có phải thật sự làm sai gì hay không.

Lúc sau tan tầm Hoắc Trạch Tích mới trả lời tin nhắn của cô: Là cô ta có vấn đề, em không sai.

Lúc đó Nhan Tiêu đang ở trên tàu điện ngầm đi về phía trung tâm vũ đạo, trả lời: Anh không phải nể tình, bạn em nói đó là do em xen vào việc của người khác, hiện tại em cũng cảm thấy như vậy.

Đại khái Hoắc Trạch Tích đang lái xe, một lát sau mới trả lời cô: Anh nói em đúng, chính là em đúng.

Nhan Tiêu cười với di động, đang muốn trả lời “Còn dám nói anh không nể tình”, bỗng nhiên điện thoại kêu, là tin nhắn của anh:

Cho dù không ai cảm kích em lương thiện, lương thiện cũng không phải là sai.

Thấy những lời này, Nhan Tiêu ngồi ở trên tàu điện ngẫm chen chúc với những người xa lạ, nhin không được cười.

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨM)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Bánh Trung Thu Kem Lạnh Dq [2]

Sau khi kết thúc buổi tập luyện ở trung tâm võ đạo, Hoắc Trạch Tích đón Nhan Tiêu đi dạo trung tâm thương mại.

Hôm nay là thứ sáu, khách nước ngoài ở trung tâm rất đông, Nhan Tiêu khăng khăng muốn đẩy xe đi mua sắm, nói đi dạo siêu thị như vậy mới có không khí, kết quả là biến thành cô chịu khổ đẩy xe công, Hoắc Trạch Tích phụ trách chọn lựa thực phẩm.

Cô không cam lòng, đẩy đến khu đồ ăn vặt liền bắt đầu càn quét, Hoắc Trạch Tích nhìn thoáng qua những đồ ăn ở trong xe đẩy, “Em ăn được hết?”

Nhan Tiêu nhìn ra được ánh mắt xem thường của anh, “Anh không cần tỏ vẻ với những đồ em thích, em còn chưa ghét bỏ một đồng thuốc khử trùng kia của anh đâu.”

Hoắc Trạch Tích hơi nhượng mảy, cười gật đầu: “Được, anh không xem thường em.”

Đi đến khu đại sảnh, bỗng nhiên Nhan Tiêu nhớ tới gần đây đều là ăn cơm bên ngoài, nhện không được hỏi Hoắc Trạch Tích: “Bác sĩ Hoắc, anh sẽ làm đồ ăn sao?”

“Em muốn ăn cái gì?” Hoắc Trạch Tích hỏi ngược lại cô.

Nhan Tiêu bĩu môi: “Em nói ăn cái gì anh đều biết làm sao?”

“Em nói đi, anh thử xem.”

Lập tức trong lòng cô như có bông hoa nở rộ, “Hôm qua em nhìn thấy có bạn trai của bạn học làm tôm hùm đất xào, anh có thể hay không?”

Hoắc Trạch Tích cau mày: “Vì sao lại so sánh với người khác?”

Được rồi, bác sĩ Hoắc người này cốt cách thanh cao, khinh thường so sánh với người khác.....

Nhan Tiêu thay đổi một cái: “Cái kia, thịt bò xào hành tây, anh biết sao?”

“Biết.”

Đôi mắt Nhan Tiêu trừng lớn, biểu tình khoa trương: “Oa , thiệt hay giả?”

“Em không chế biểu tình một chút.....”

“Khụ khụ, vị tiên sinh này, anh không cần cậy mạnh, nếu anh nói không biết, em cũng không ghét bỏ anh.” Nhan Tiêu vỗ ngực mình.

Hoắc Trạch Tích nhàn nhạt nhìn cô, theo thói quen hơi liếm môi, “Ngại quá vị tiểu thư này, xác thật tôi biết.”

Vốn dĩ Nhan Tiêu bán tín bán nghi, nhưng nhìn anh thuần thực lựa chọn nguyên liệu nấu ăn, lập tức tin hơn một nửa.

Sau đó Nhan Tiêu nhìn dáng vẻ cẩn thận chọn lựa đồ ăn của anh, rất đẹp trai, ấm áp như ở nhà, rất muốn được sưởi ấm.....

Nhan Tiêu đi qua, muốn bày ra dáng vẻ hiền hậu, trong trạng thái cùng người yêu đi dạo siêu thị, ở một bên hiền hậu giúp anh chọn hành tây, kết quả hành tây cô chọn Hoắc Trạch Tích đều ghét bỏ, lý do là: “Nhan Tiêu có

phải em bị mắt kém hay không, có một cái lỗ to như vậy ở chỗ này, còn có cái này, chẳng có chút thành tựu gì cả?”

Nhan Tiêu: “.....”

Bác sĩ Hoắc không phối hợp với sự hiền hậu của cô anh anh anh.....

Không hiểu phong tình.....

Sau đó cùng anh đi dạo trung tâm chọn những hành tây có dáng vẻ xinh đẹp.....

Kết quả dạo xong siêu thị về đến nhà, đã là 8 giờ tối.

Nhan Tiêu mệt mỏi nằm ở trên ghế sofa, một bên liếc nhìn Hoắc Trạch Tích: “Hoắc Hoắc ~~”

Hoắc Trạch Tích đi ra phòng bếp, trừng mắt liếc nhìn Nhan Tiêu, người sau được một tắc lại muốn tiến một thước: “Đầu bếp Hoắc Hoắc, em đói bụng. “

“Ukm.” Anh lạnh nhạt rót nước.

“Chết đói ~~” Nhan Tiêu ôm bụng.

“Ukm.”

“Em đã chết, a em đã chết.....” Nhan Tiêu tiếp tục □□.

“Đã chết mà còn nói nhiều như vậy.”

Nhan Tiêu ngồi dậy, mỉm cười: “Anh nói làm thịt bò bít tết cho người ta đâu?”

Hoắc Trạch Tích chậm rì rì hỏi: “Người ta là ai?”

Vẻ mặt Nhan Tiêu cố gắng nhin cười, hai ngón tay chỉ vào hai mắt mình: “Đôi mắt này nhìn thấu quá nhiều! Em quyết định xuống dưới lầu mua mì ăn liền, mua vị bò kho mà em thích nhất, canh cũng sẽ không cho anh uống.”

Nói xong xuống sofa đi về phía cửa.

Hoắc Trạch Tích nắm tay che miệng, cười ho vài tiếng, lại gọi cô lại: “Em quay lại.”

Nhan Tiêu đứng lại, anh lại không chút hoang mang nói: “Một chút nữa thịt sẽ chín, chờ một chút.”

Vừa rồi không nói sớm.....

Nhan Tiêu lại xoay người trở về, tóm lại sau khi ở cùng bác sĩ Hoắc, cô xem như đã lý giải

được câu châm ngôn"Quân tử co được dân được".

Lúc sau thịt chín, Nhan Tiêu đứng ở một bên nhìn Hoắc Trạch Tích rưới sốt cà chua, tuy rằng động tác của anh không quá thành thạo, nhưng kỹ thuật cắt rau củ lại vượt xa, khiến cho người chứng kiến là Nhan Tiêu nhìn thấy rất ngon, nhin không được trực tiếp dùng tay lấy một miếng.

Hoắc Trạch Tích kinh ngạc, lại nhìn cô cảnh cáo:" Em ăn kiểu gì vậy?"

Nhan Tiêu hắc hắc cười.

Thái cà chua xong lại thái hành tây, Nhan Tiêu nhớ tới cái gì, đột nhiên ngăn anh lại: “Anh từ từ!”

Nói xong chạy ra phòng bếp, lúc quay trở lại trong tay cầm một cái kính bơi, làm bộ phải đeo lên cho Hoắc Trạch Tích.

Bất đắc dĩ Hoắc Trạch Tích đẩy tay cô ra: “Được rồi, ai lại đeo cái này xắt rau củ?”

“Hành tây cay mắt!”

“Mới vừa ở trong ngăn lạnh lấy ra, sẽ không cay.”

Được rồi, đáng vẻ hiền hậu lại thất bại.....

Nhìn anh thái hành tây, cô lại nhịn không được lấy một miếng, không nghĩ tới hành tây này còn rất cay, cô nhịn không được kêu to.

Hoắc Trạch Tích từ từ ngẩng đầu, không còn lời nào nhìn cô, lại tùy ý chỉ phía sau một chút: “Chỗ đó còn có thịt, anh cắt cho em một miếng?”

“Em không ăn thịt bò, em muốn ăn..... Em muốn ăn anh.” Nói Nhan Tiêu làm bộ muốn cắn tay anh.

Hoắc Trạch Tích lui một bước, cau mày: “Đừng nháo.”

Dáng vẻ nghiêm trang, nhưng trên mặt hiện rõ dáng vẻ muốn cười.

Nhan Tiêu yên lặng lè lưỡi với anh, lại ngồi vào phòng ăn, tay chống má nhìn bóng dáng của anh.

Nghĩ thầm trên thế giới tại sao lại có người như vậy, nhìn bóng dáng không đủ.

Rốt cuộc chờ đến ngày này, bác sĩ Hoắc tự mình xuống bếp, làm đồ ăn mà cô thích.....

Nghĩ, chính cô cũng không biết, không kìm nén được nở nụ cười.

Trong phòng bếp ra hương thơm của thịt bò rán, Nhan Tiêu bị hương vị hấp dẫn dẫn đi vào, trong chảo có hai ba miếng thịt bò đang rán, chiêm

kêu sè sè, cô cười ngãng đầu, “Lợi hại nha.”

“Có thể khen kiểu khác không?”

"Làm rất tốt?"

“.....”

“Em nói là, tay nghề rất tốt.”

Đùa giỡn nghiêm trang của bác sĩ Hoắc, Nhan Tiêu hết sức vui mừng, rốt cuộc cảm nhận được ngày thường Tiểu Giai các cô vút hết tiết tháo không kìm nén thật vui sướng.

“Còn chưa có thử mà em đã biết ngon?” Hoắc Trạch Tích cầm cái kẹp thịt lật thịt, cười như không cười nói.

Không nghĩ tới bị phản bác lại, Nhan Tiêu kinh ngạc, trong lòng nói anh cấm dục như vậy là không cần thiết, bỗng nhiên Hoắc Trạch Tích cúi đầu bỏ qua vẻ mặt ngạc nhiên của cô, nói: “Anh nói là, bò bít tết còn không chưa làm xong, tại sao em biết tay nghề của anh tốt?”

Nhan Tiêu: “.....”

Cư nhiên anh cũng bắt đầu chơi chữ!

Nhìn rõ gương mặt thật của bác sĩ Hoắc, Nhan Tiêu nghĩ thầm trước đây sao cô không biết được rõ ràng.....

Lúc sau bò bít tết làm xong, vốn dĩ nghĩ ra ý tưởng khi nếm thử bò bít tết “Vô luận ăn ngon không đều phải nói ăn ngon, như vậy về sau bác sĩ Hoắc mới thường xuyên xuống bếp”, nhưng trong giây phút nếm được hương vị kia, Nhan Tiêu lệ rơi đầy mặt.

Trước kia cô ăn bò bít tết thường rất dai, giống nhau đều là chín phần chín, bảy phần chín đều ăn rất ít, nhưng là miếng thịt này có năm phần sống, hơi hơi có chút máu, nhưng mà ngoài dự đoán rất tươi mới, nước sốt cũng không quá nhiều, hiện ra mùi thịt nồng đậm.

Không biết có phải có tác dụng tâm lý hay không, Nhan Tiêu cảm thấy đây là phần bít tết ăn ngon nhất, không gì sánh nổi.

Trừ bỏ khen ngợi ở ngoài cô không nghĩ ra là nên nói lời gì, nghĩ thầm xem ra về sau còn muốn khai quật kỹ năng của bác sĩ Hoắc nhiều hơn.

Buổi tối ăn bít tết xong, Nhan Tiêu cứ theo lẽ thường xem gameshow thứ sáu, Hoắc Trạch Tích xem với cô.

Tuy nói ngồi xem tiết mục với bạn trai là rất ngọt ngào, nhưng mà Nhan Tiêu lại xuất hiện ý tưởng, tỷ như đang xem TV đúng lúc xuất hiện minh tinh nam, cô không bao giờ có thể cười trộm hoặc là siê.

Chỉ có thể thừa dịp lúc Hoắc Trạch Tích tắm rửa, tỷ như hiện tại, vì thần tượng kích động một chút.

Lúc sau anh quay lại, cô lại khôi phục lại dáng vẻ thuần khiết tươi cười.

Trên người anh có mùi hương nhẹ nhàng thoải mái, Nhan Tiêu dịch qua , bị anh kéo vào trong ngực: “Giống con chó nhỏ, ngủ cái gì?”

Nhan Tiêu thuận thế ngồi ở trên đùi anh, “Anh dùng sữa tắm gì, em cũng muốn dùng.”

“Của con trai cũng muốn dùng?”

Nhan Tiêu kinh ngạc: “Cái này còn phân chia nam nữ? Em có thể có lông chân hay sao?”

Hoắc Trạch Tích: “Có thể có yết hầu.”

Cách lý giải của bác sĩ Hoắc khiến Nhan Tiêu cảm thấy buồn cười, lại theo nói giỡn: “Vậy tính, vốn dĩ đặc thù của phái nữ không rõ ràng, còn có yết hầu.....”

Nghe được lời này, Hoắc Trạch Tích rất có hứng thú nhìn cô, hỏi: “Không rõ ràng như thế nào?”

Đây không phải là vô nghĩa sao?

Nhan Tiêu cắn răng: “Không có gồ lên rõ ràng. Sau ngẩng đầu.....”

Nói xong, Nhan Tiêu thấy ánh mắt anh nhìn về phía ngực cô, Nhan Tiêu che ngực: “Nhìn cái gì?”

“Còn không thể nhìn?” Hoắc Trạch Tích rõ ràng bị động tác của cô chọc cho buồn cười.

Nhan Tiêu bác bỏ: “Anh nhìn trắng trợn táo bạo.”

Hoắc Trạch Tích bị cô làm cười, lại nói theo cô: “Vậy nhìn như thế nào mới gọi là hàm súc?”

Vấn đề này thật đúng là.....

Cẩn thận ngẫm lại, bạn nam này có nhiều lúc làm khó người.

Nhan Tiêu buông tay che ngực, lại sợ anh nhìn rất xấu hổ, tay lướt bả vai anh, dứt khoát tới gần ôm lấy anh: “Em biết vẻ ngoài của anh không phải như vậy, không phải nói đàn ông có trình độ văn hóa thấp mới thích ngực lớn hay sao, anh có văn hóa như vậy, nhất định khoản này của em.”

“Ai nói cho em?” Giọng điệu của Hoắc Trạch Tích giống như không tán đồng.

Nhan Tiêu hơi sững sờ: “Cho nên ý anh là gì?”

Cô chỉ tự tìm bậc thang cho cô đi xuống mà thôi, bác sĩ Hoắc anh nghĩ chúng ta còn có thể nói chuyện phiếm vui như vậy hay không?

Anh tiếp tục: “Trình độ giáo dục và phương diện yêu thích này thì có quan hệ gì? Em không hay nghe những cái đó được gọi là chuyên gia nói linh tinh.”

Nhan Tiêu rất muốn khóc, “VẬY Ý ANH LÀ GÌ?”

Mặt anh không đổi sắc, thản nhiên: “..... Trừ bỏ tiếp thu, anh còn có thể có ý gì khác?”

Ha hả ha hả.

Dáng vẻ bất đắc dĩ.

Lòng tự trọng bị tổn thương Nhan Tiêu nhịn không được, đẩy bả vai anh ra: “Anh nói chuyện thật là tổn thương người!”

Hoắc Trạch Tích không hiểu: “Anh nói không đúng?”

“Trừ bỏ tiếp thu anh còn có thể có ý gì khác? Anh là khó tiếp thu bao nhiêu?” Nhan Tiêu nói có chút kích động, thân thể cũng phập phồng theo, đã quên giờ phút này vẫn còn đang

ngồi trên đùi anh.

“Em có thể ngồi im hay không?” Anh thoáng nâng Nhan Tiêu lên một chút.

“Anh nói cho rõ ràng!” Nhan Tiêu lại đẩy tay anh đặt trên eo cô, ngồi sát vào để nói.

Bỗng nhiên ánh mắt Hoắc Trạch Tích trầm xuống, “Em lại lộn xộn thử xem.”

Bỗng nhiên Nhan Tiêu bị vẻ mặt có chút thay đổi của anh dọa sợ, lại vẫn quật cường ngẩng đầu: “Em lại động thì như thế nào?”

Anh đến gần tai Nhan Tiêu, thấp giọng: “Anh cứng rồi.”

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẦN)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Bánh Trung Thu Kem Lạnh Dq [3]

Những lời này trong nháy mắt lôi kéo Nhan Tiêu từ trong lửa giận trở về, cô vô cùng tỉnh táo để nhận biết tư thế hiện tại và tình cảnh của mình có bao nhiêu nguy hiểm, sống lưng hơi cứng đờ, nhanh chóng lui đến góc ghế sofa, trốn đến rất xa.

Ngày thường tuy là đùa giỡn, nhưng nếu tới thật sự, cô vẫn cảm thấy có chút sợ hãi.

Giới tính áp chế loại này, quả nhiên là sinh ra đã có sẵn.....

Hoặc Trạch Tích hơi hơi liếm môi, cánh tay chống ở chỗ tựa lưng trên ghế sofa, nhìn cô, giọng điệu không nóng không lạnh: “Em trốn cái gì?”

“Em.....”

Nhớ tới mấy ngày hôm trước còn nói cái gì mà ngủ cùng anh, hiện tại nghĩ lại đúng là tự vả mặt, cô hơi nói lắp, nói: “Ai biết anh có thể không cho em thời gian để chuẩn bị tốt hay không.....”

Cô nói dừng lại, Hoặc Trạch Tích hỏi: “Liên như thế nào?”

“Liên, liên thú tính quá độ!”

Nhan Tiêu nói có chút đỏ mặt, Hoặc Trạch Tích nghe xong lại dựa vào đệm lót ghế sofa, một cánh tay che đôi mắt, như là đang cười, lại như là thờ dài.

Nhan Tiêu bị phản ứng của anh khiến cho sững sờ phản ứng không được linh hoạt, “Anh, anh còn tốt chứ?”

Anh không nhúc nhích.

Nhan Tiêu do dự trong chốc lát, vẫn rất cẩn thận dịch qua, kéo đôi tay đang che mắt của anh xuống, nhìn anh: “Bác sĩ Hoắc..... Hoắc Hoắc, anh làm sao vậy?”

Hoắc Trạch Tích chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt đen nhánh, nhìn cô, dừng trong chốc lát mới nói: “Em vẫn luôn như vậy, thật thương cho mặt mũi của đàn ông.”

Này.....

Lời này.....

Tại sao nghe ra có chút ủy khuất?

Nhan Tiêu có chút không biết làm sao, quỳ rồi đứng dậy, ôm đầu của anh: “Không tức giận, vừa rồi em không có nghĩ nhiều như vậy, chỉ là đùa một chút thôi.”

Hoắc Trạch Tích thoáng đẩy cô ra: “Thật sự muốn an ủi anh, đổi phương thức khác.”

Nhan Tiêu: “.....”

Tại sao lại như vậy?

Cô lùi lại mấy bước, nói: “Vạn nhất mang thai làm sao bây giờ?”

“Anh không để em mang thai, em sợ cái gì?”

Nhan Tiêu cắn môi, gương mặt bắt đầu nóng lên, thật sự cảm thấy khó có thể mở miệng, rồi rầm: “Anh, nếu anh không khống chế tốt.....”

Anh lưu loát cắt ngang: “Có biện pháp an toàn.”

.....

Mặt Nhan Tiêu đỏ như trái cà chua.

Cô tránh né tầm mắt, cảm thấy loại tình thế này như là tên đã đặt trên cung không thể không theo xu thế?

Nhưng mà trong lòng lại cảm thấy, một chút chuẩn bị cũng không có, có thể không quá hay.....

Cô còn chưa có nghĩ tốt, bỗng nhiên cơ thể nhẹ bẫng, Hoắc Trạch Tích bế cô lên, đi về phía phòng ngủ.

Trời ạ.....

Cơ hồn cô theo bản năng sợ hãi đấu tranh, xin tha: “Em không được, hôm nay thật sự không được.....”

Anh nhàn nhạt: “Không có gì không được.”

Cái gì gọi là sai lầm nhất thời hối hận mãi mãi?

Lĩnh hội được bao nhiêu đau khổ.....

Bị ném ở trên giường, Nhan Tiêu nắm chặt quần áo, cảnh giác nhìn anh: “Em chưa tắm rửa, trước ánh đèn nhúc nhích!”

Trong mắt Hoắc Trạch Tích có chút do dự, lại hơi hơi híp mắt nhìn cô: “Đừng có giở trò với anh.”

Nhan Tiêu gấp đến độ mồm miệng không rõ: “Em đi tắm rửa một cái, có thể giở trò gì với anh?”

“Anh giúp em tắm.”

Nhan Tiêu cảm thấy hiện tại trong lòng cô thẹn đến nỗi muốn bùng phát, liều mạng lắc đầu: “Không! Em..... Em thích tự mình tắm.”

“Bao lâu thì xong?”

“Năm phút đồng hồ!” Nhan Tiêu sợ anh thật sự muốn tắm cho cô.

“..... Đi thôi.”

Nhan Tiêu khẩn trương nhanh như chớp chạy đến nhà tắm, khóa cửa lại, thở dốc.

Quá nguy hiểm.....

Cô do dự một chút, vẫn mở vòi sen nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ, nghĩ thầm chờ Hoắc Trạch Tích bình tĩnh một chút, cô sẽ nhìn lại tình huống.

Không nghĩ tới cô vừa mới tắm xong, then cửa đã bị ấn xuống, nhưng cửa khóa, không có thể mở ra.

Lập tức cô lâm vào trạng thái không biết làm sao, không biết giải thích vì sao lại lâu không có đi ra.

Nhưng ngoài cửa không có tiếng vang, Nhan Tiêu vội vàng mặc nội ý, đang muốn mặc áo sơ mi, bên ngoài lại truyền đến tiếng cạy chìa khóa, cửa theo đó mà mở ra.

Nhan Tiêu còn vẫn duy trì động tác cài nút áo sơ mi, vẻ mặt Hoắc Trạch Tích cũng không tốt, hiển nhiên bị chọc giận, ánh mắt trầm xuống,

sâu không lường được nhìn Nhan Tiêu, lại không nói lời nào, đi đến gần ôm cô.

Cư nhiên còn có chìa khóa nhà tắm.....

Này cũng quá huyền diệu đi?

Nhan Tiêu còn không có duy trì trạng thái thất thần, đã bị anh khiêng lên, trời đất quay cuồng lại một lần nữa bị anh ném ở trên giường.

Lần này không giống nhau, áo sơmi của cô mới cài một nửa, lộ ra một vùng bụng trắng như tuyết, phía dưới chỉ có một cái quần lót, đôi chân trắng đều lộ ở ngoài không khí.

Tình cảnh này đủ để cho đàn ông mất đi lý trí, Nhan Tiêu cảm giác lộ da thịt bị ánh mắt của anh nhìn, xấu hổ đến không dám trợn mắt, kéo chăn mỏng muốn che lại, bỗng nhiên Hoắc Trạch Tích quỳ sát ở trên người cô, giam cầm đôi tay cô ở trên đỉnh đầu, cúi đầu hôn cô.

Đôi tay bị cầm, khiến Nhan Tiêu hoàn toàn lâm vào trạng thái không thể thoát, không có cảm giác an toàn trạng thái khủng hoảng, rồi lại tránh thoát không được.

Hơi thở ấm áp của anh phả xuống phía dưới, di chuyển ở vùng cổ và xương quai xanh của cô, một cái tay khác muốn cởi bỏ cúc áo của cô, không thể thành công, đơn giản kéo một loạt, cúc áo văng ra.

Nhan Tiêu hoảng loạn, muốn lấy gối để ngăn cản anh, ánh mắt anh chuyên chú, hơi cất tiếng, giọng nói cực thấp: “Tách chân ra.”

Nhưng anh càng cường thế, Nhan Tiêu càng cảm thấy sợ hãi, sợ hãi ánh mắt mãnh liệt bị dục vọng chiếm hữu của anh, sợ hãi hành động tiếp theo của anh.

Cô vẫn khép chặt đầu gối, nhìn anh, không biết nên nói cái gì cho tốt, cuối cùng dường như cất tiếng xin tha: “Em sợ, Hoắc Trạch Tích em rất sợ.....”

Ánh mắt anh hơi chần chừ, buông đôi tay cô ra, vén tóc vương trên trán cô, ánh mắt trầm tĩnh ôn nhu, nhẹ giọng: “Về sau chúng ta sẽ kết hôn, sẽ có em bé, anh chính là chồng của em.....”

Như là lời thề, dùng giọng điệu thấp nhất sùng nịnh chậm rãi nói ở bên tai, phòng bị của Nhan Tiêu giảm bớt một chút, tay anh thuận theo đó đi xuống, Nhan Tiêu như là điện giật, không kịp ngăn cản.

Cô theo bản năng kêu lên một tiếng, phản ứng lại cắn chặt miệng, một bên chân đẩy tay anh ra.

Không phải muốn nói là dừng, là phòng vệ và chống cự.

Hoắc Trạch Tích dừng lại động tác, sững sốt một chút, rốt cuộc hoàn toàn rời khỏi người cô.

Trước người chợt lạnh, Nhan Tiêu mở to hai mắt nhìn anh, tựa hồ còn chưa có kịp phản ứng lại, anh cứ như vậy buông cô ra.

Hoắc Trạch Tích trầm mặc một lát lại nhìn cô, hơi thở còn chưa bình phục, giữa lông mày có vài phần bất đắc dĩ: “Phản ứng của em làm anh cảm thấy, anh thật cảm thú cảm thú.....”

.....

Cái này Nhan Tiêu thật sự không biết nên trả lời như thế nào.

Kỳ thật trong lòng cũng hiểu chuyện này rất bình thường, chỉ là chính cô không quá buông thả, khiến anh không biết tiếp tục làm như thế nào.

Chính là.....

“Em là lần đầu tiên, không biết phải làm sao bây giờ.....” Cuối cùng cô cũng nói ra như tiếng muỗi kêu, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy áy náy.

Lúc này giải thích đã không hề có ý nghĩa, Nhan Tiêu khẽ cắn môi, rũ ánh mắt, đấu tranh qua đi do dự mà cởi bỏ nút thắt nội y sau lưng, cởi bỏ quần áo, cánh tay che trước ngực, ngẩng đầu nhìn anh.

Ánh mắt Nhan Tiêu sáng sủa dịu ngoan, luôn luôn bình tĩnh tự giữ nhìn anh, trong mắt bỏ qua sự sợ hãi, chợt lóe lên sự mong muốn.

Động tác của anh vẫn rất ôn nhu, cần một chút thời gian để cô thả lỏng, ngay từ đầu là cưỡng ép phối hợp biến thành bắt đầu có phản ứng, mới dừng lại, nhẹ giọng nói ở bên tai cô: “Giúp anh cởi quần áo.”

Đã không thể nào tỉnh táo, Nhan Tiêu ngồi dậy, giúp anh cởi áo ra, trong giây phút tay chạm vào eo anh, lại chần chừ thu lại: “Phía dưới chính anh.....”

Bỗng nhiên Hoắc Trạch Tích cười nhẹ một tiếng, hôn một cái lên má cô, sau một lát áp người lên.

Tuy rằng biết nhất định sẽ đau, nhưng mà trong giây phút đi vào hoàn toàn, vẫn là cảm thấy muốn mạng.

Hoắc Trạch Tích giúp cô lau nước mắt, tạm dừng trong chốc lát, thoáng động vài cái, lập tức Nhan Tiêu không chịu được mà rơi nước mắt, anh nhìn rất đau lòng, tận dụng hết khả năng nhanh nhất để kết thúc, ôm cô đi tắm rửa.

Một giấc này, Nhan Tiêu mơ thấy giấc mộng kỳ lạ, trong chốc lát mơ thấy ở trên tầng chạy vội xuống, trong chốc lát ở trong biển sắp chết đuối, chuyện ký ức lúc nhỏ cũng xuất hiện, mơ mơ màng màng tỉnh lại lúc trời còn chưa sáng.

Đầu choáng váng, giống như có chì ở trong đầu, Hoắc Trạch Tích còn ôm cô, cô thoáng tránh ra, nhớ tới đi uống nước, lại sợ đánh thức anh, động tác thật cẩn thận.

Mới vừa xuống giường, phía sau truyền đến giọng nói có chút khàn khàn: “Làm cái gì?”

Vẫn là đánh thức anh?

Nhan Tiêu xoay người trả lời: “Uống nước.”

Không thấy trả lời, anh chỉ là trở mình, lại tiếp tục ngủ, Nhan Tiêu thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm đại khái anh chỉ là nửa tỉnh nửa mê phản xạ có điều kiện.

Là rất để ý, mới có thể ở trong giấc mơ đều duy trì cảnh giác, chú ý động tác của cô?

Nhan Tiêu uống nước xong trở về, nhìn không được nhìn kỹ dáng vẻ của Hoắc Trạch Tích khi ngủ.

Trạng thái lúc đang ngủ là thời điểm mà con người không đề phòng nhất, dáng vẻ của anh khi ngủ có vẻ đáng yêu, không tìm thấy vết có khí chất của thiếu niên, thuần khiết như lúc đầu.

Một lần nữa ôm lấy cánh tay anh, Nhan Tiêu chậm rãi nhắm mắt lại, bỗng nhiên trong lòng cảm thấy ngọt ngào, lại có chút thương cảm, thân thể chậm rãi thả lỏng lại, rơi vào giấc ngủ.

Lúc tỉnh lại, ngoài cửa sổ trời đã sáng.

Nhưng không tốt đẹp chính là, nàng lại là bị Hoắc Trạch Tích đánh thức.....

Hôm nay là cuối tuần, Nhan Tiêu không rõ vì sao bác sĩ Hoắc không cho cô ngủ nhiều thêm một lát, cô dùng gối che lỗ tai, lấy hành động thực tế cho thấy không muốn rời giường.

“Đã 10 giờ, ít nhất cũng dậy ăn bữa sáng?” Thái độ của anh rất kiên nhẫn.

“Em không thoải mái.”

“Chỗ nào không thoải mái?”

“Chỗ nào cũng không thoải mái.”

“..... Mặc quần áo, mau rời giường!”

Nhan Tiêu bị giọng điệu nghiêm túc của anh khiến cho có chút khẩn trương, nghĩ thầm tại sao thái độ so với hôm qua lại khác biệt lớn như vậy, quay đầu: “Chính là bởi vì tối hôm qua, em mới không thoải mái.”

Cô nói được bằng phẳng, cứ việc biết cô tìm cớ, Hoắc Trạch Tích nhất thời không cãi lại, thoáng cau mày: “Làm trò!”

Nhan Tiêu thở dài, tuy rằng tối hôm qua xác thật có đau một chút nhưng đã vượt qua, nhưng mà —— cô thật sự muốn ngủ tiếp trong chốc lát.....

Bất quá bị uy quyền của Hoắc Trạch Tích áp bức, Nhan Tiêu vẫn rời giường.

Nghĩ thầm đoán chừng về sau sinh hoạt của bản thân và anh giống nhau, màu xanh khỏe mạnh lại bảo vệ môi trường, không ăn thực phẩm rác rưởi không ăn cay..... Ngẫm lại thật là khủng khiếp.

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨM)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Bánh Trung Thu Kem Lạnh Dq [4]

Gần đây phía chính phủ muốn radio của Hoắc Trạch Tích làm một hoạt động, do tổng biên tập của anh đề nghị, muốn người nghe nghe tiếng nói để tưởng tượng dung mạo của Hoắc Trạch Tích, sau đó vẽ một bức tranh, thu thập những bức tranh đó để rút thăm trúng thưởng.

Lúc đi học Nhan Tiêu chơi điện thoại nên nhìn thấy tin tức này, suýt chút nữa cười thành tiếng, cũng không biết Hoắc Trạch Tích sẽ đồng ý tiến hành hoạt động này như thế nào.

Nhưng mà giống như chơi khá vui, khiến cho Nhan Tiêu cũng muốn tham gia.

Thời gian nghỉ ngơi cô thực hiện rất nhanh, mua giấy vẽ, bắt đầu vẽ.

Kỹ thuật vẽ của cô, từ nhỏ đến lớn đều bị mọi người cười nhạo, lúc học tiểu học có lưu hành vẽ Mỹ thiếu nữ, cô vẽ “Mỹ thiếu nữ” vĩnh viễn tỉ lệ đều không phù hợp. Sau đó được mọi người cổ vũ ngược lại, bắt đầu lưu truyền bức tranh xấu này, sau đó cũng bị mất ở trong lớp.

Lần này cô vẽ thật sự rất chuyên tâm, vẽ xong lúc sau tuy rằng cảm thấy có chút khó coi, nhưng tốt xấu gì cũng là từ ngòi bút của mình vẽ ra, tự mình cảm giác cũng không có xấu lắm, dứt khoát đi hỏi nhóm người Tiểu Giai.

Cô chưa nói là ai vẽ, để các cô ấy đoán.

Tiểu Giai hí mắt đánh giá trong chốc lát, “Đây là nam nữ?”

Nhan Tiêu: “..... Tóc ngắn như vậy, cậu nói nam nữ?”

“Không phải là Xuân Xuân* chứ?” (* một ca sĩ của Trung Quốc)

“.....”

Tráng Tráng: “Không được vũ nhục Xuân Xuân, cậu vẽ rõ ràng là người giới thiệu tai nghe Vương Bảo Cường.”

“.....”

Trong lòng Nhan Tiêu thật mệt, không muốn hỏi lại, cũng không định giải thích.

Lúc sau về nhà, Nhan Tiêu vốn định cho bác sĩ Hoắc nhìn thấy thành quả của cô, lại cảm thấy đoán chừng bác sĩ Hoắc phun ra một ngụm máu và công kích tinh thần của cô, căn cứ vào nguyên tắc “khiến cho thế giới hòa bình một chút”, cô liền từ bỏ.

Nhưng mà trong giây phút bác sĩ Hoắc mở hòm thư, vẫn là bị chúng fans gửi bài kích thích đến nói không nên lời.

Ở một bên Nhan Tiêu vừa gặm táo vừa ghé đầu lại gần để xem, kết quả cười phun.

Cũng không biết những người gửi bức họa đó vẫn nghĩ Hắc tử là học sinh tiểu học, tất cả rất thâm không nở nhìn, còn dám có dũng khí mà gửi tới, lập tức Nhan Tiêu tìm được sự tự tin, muốn lấy tranh của mình ra khoe một chút.

“Bác sĩ Hoắc, anh có nhìn ra được một điểm, anh nhìn kỹ bức thứ hai có phải rất có hơi thở nghệ thuật, rất trừu tượng, bạn này rất có ý tưởng hay không.”

Nhan Tiêu nửa ngồi nửa quỳ vịn vào tay ghế, một tay vỗ bả vai anh an ủi.

“Còn có này một bức, anh xem vẽ rất dài, hẳn là ở trong lòng cảm thấy anh giống như một con hươu cao cổ thuần khiết đáng yêu.”

Hoặc Trạch Tích nhàn nhạt nhìn về phía cô: “..... Em không cần giải thích.”

Cuối cùng Nhan Tiêu tổng kết: “Kỳ thật, bọn họ đều có rất nỗ lực cảm nhận để vẽ anh, chỉ là kỹ năng vẽ không được tốt như vậy thôi.”

Cô nói rồi đi xuống, đột nhiên thấy một bức có thể nói là hạc trong bầy gà, là phong cách vẽ truyện tranh, mắt mày, mắt đào hoa, gương mặt khá nhỏ, nhưng mà đây không tính là cái gì, quan trọng nhất chính là.....x không vẽ quần áo cho người là cái quý gì vậy?

Mười tám cộng sao?

Sách đòi trụ sao?

Tuy rằng ở trong lòng nói như vậy, nhưng ánh mắt Nhan Tiêu rất lâu không có rời đi.

Hoặc Trạch Tích nhìn về phía Nhan Tiêu không chớp mắt, trêu chọc: “Thích như vậy?”

Nhan Tiêu phản ứng lại, tiếp tục nhìn xuống, “Không, chính là có chút tò mò.”

“Tò mò cái gì?”

“Cơ thể người, vì sao có thể vẽ được đẹp đến như vậy.”

Cô vẽ Mỹ thiếu nữ cũng không được tốt như vậy.

Bác sĩ Hoắc cổ vũ nói: “Nếu em nguyện ý học, cũng có thể vẽ tốt.”

Nhan Tiêu mếu máo: “Thối, sao em có thể vẽ tốt, hơn nữa đây là cơ thể đàn ông.”

“Vậy nghiêm túc quan sát.”

“Quan sát cái gì?”

“Cơ thể rất nam tính.”

.....

Nhan Tiêu: “..... Anh rất nhanh nha.”

Hoắc Trạch Tích: “Hội họa đều từ bắt đầu nghiêm túc quan sát.”

Cô ha hả cười hai tiếng: “Em rất thuần khiết, trong trường đến cả mặt mũi của bức tượng em cũng không có nhìn.”

Nghe xong, Hoắc Trạch Tích cười một tiếng, tự nhiên Nhan Tiêu cũng hiểu anh cười cái gì, nghĩ thầm lần trước xác thật có nhìn qua một lần anh chưa có mặc áo, nhưng là lúc ấy, căn bản cô ngượng ngừng mở mắt ra, càng đừng nói là xem cẩn thận.

Đột nhiên nhớ tới cái gì, Nhan Tiêu lại đắc ý cười: “Nhưng mà, em cũng có nhìn qua dáng vẻ xinh đẹp của anh.”

Hoắc Trạch Tích sững sốt một chút, không thể tưởng tượng: “Cái gì?”

“Chính là lần đầu tiên em gặp anh, mẹ em đưa cho em bức ảnh kia, khi anh còn nhỏ, mặc cái quần kia rất gợi cảm.”

Lúc ấy rơi ở phòng khám bệnh của anh, kết quả bị anh phát hiện cái ảnh lúc còn nhỏ kia.

Hoặc Trạch Tích nhớ tới, vừa buồn cười vừa nhìn cô: “Đó cũng coi như là tính?”

“Tại sao không tính?”

“Có thể giống nhau?”

Nhan Tiêu không nói lời nào, cảm thấy phong cách vẽ như vậy đoán chừng nhan sắc sẽ thay đổi, vội vàng chạy đi, cho anh xem ảnh chụp trong điện thoại, “Chúng ta nghỉ một thời gian ngắn đi chỗ nào chơi, anh nhìn một cái.”

“Em chọn đi.” Hoặc Trạch Tích uống một ngụm cà phê, tiếp tục xem bưu kiện.

Nhan Tiêu cân nhắc trong chốc lát, “Kỳ thật em rất muốn đi chỗ nào xa một chút, vẫn luôn muốn đi Nhật Bản, Đài Loan cũng có thể.....”

Cô không để ý mà nói, bỗng nhiên nhớ tới chuyện trước kia của anh ở Nhật Bản, lại sửa lại: “Xuất cảnh có chút phiền phức, vẫn là đi ở trong nước tốt nhất.”

Đặt ly café lên bàn, một tiếng giòn rã vang lên.

Có một số việc trong lòng biết rõ ràng, nhưng cũng được coi là bí mật, cũng không thể nói trắng ra được, Hoặc Trạch Tích biết cô suy nghĩ cái gì, nhìn về phía cô: “Muốn đi chỗ nào cũng được.”

“Có thể đi biển.” Nhan Tiêu cười rộ lên.

Hoặc Trạch Tích nhẹ nhàng xoa mái tóc của cô, “Được.”

Ngày hôm sau cùng đi dạo phố với Nhiếp Sơ Sơ, Nhan Tiêu tìm những hình ảnh fan gửi ở trên mạng, hai người cười đến không được.

Ở chỗ bác sĩ Hoắc căn bản Nhan Tiêu không dám xem những hình ảnh bát quái như vậy, lại cảm thấy thật sự chọc cười người, đành phải nói chuyện với Nhiếp Sơ Sơ ở nơi này: “Cũng không biết cái này hoạt động muốn làm gì, còn muốn chia sẻ ở trên mạng, quả thực đây là lần thảm nhất của bác sĩ Hoắc.”

Nhiếp Sơ Sơ kiến nghị: “Không bằng lấy hình ảnh thật của bác sĩ Hoắc ra để bác bỏ tin đồn, rõ ràng có thể dựa mặt ăn cơm, một hai phải muốn trốn ở phía sau màn.....”

Ngẫm lại với tính tình của bác sĩ Hoắc, Nhan Tiêu lắc đầu: “Sẽ không, anh tương đối chú trọng, rất ít khi nói chuyện của mình trên radio.”

“Bây giờ cậu rất hiểu anh ta?” Nhiếp Sơ Sơ hỏi.

Nhan Tiêu thấy một cửa hàng trang phục, lôi kéo Nhiếp Sơ Sơ đi vào muốn chọn váy, “Trước kia cũng không tính là hiểu, hiện tại cảm thấy rất hiểu.”

Cách cư xử của anh rất tốt, lại không dễ dàng để đến gần, sau đó trở nên quen thuộc, mới có thể phát hiện anh cũng không phải ần cần và khôn khéo đến như vậy, anh thích tuân thủ nguyên tắc, thậm chí rất cố chấp.

Sẽ không dễ dàng nói lời hứa hẹn, lại nhớ tới có người để phụ thuộc, khiến cô cảm thấy, phía sau có một người như vậy, bất luận thế nào, con đường phía trước đều rất vô tư.

Có vô số phương thức sinh hoạt, tình yêu cũng có rất nhiều loại, rất nhiều chuyện, phải thật lòng mới có thể hiểu được hết.

Thử rất nhiều váy, Nhan Tiêu cũng chưa tìm được cái nào thích hợp, muốn đổi thành phong cách thành thực một chút, lại cảm thấy không được, muốn tính toán nghiên cứu một chút rồi lại nói.

Buổi tối đi ăn thịt nướng với Nhiếp Sơ Sơ, Nhan Tiêu nhớ tới mấy ngày hôm trước tâm trạng không được tốt cãi nhau với Hoắc Trạch Tích, nói đại khái với Nhiếp Sơ Sơ, Nhiếp Sơ Sơ đề nghị Nhan Tiêu nên xem nhiều sách tâm lý, để cho lòng mình thoải mái một chút, vì thế Nhan Tiêu lại đi hiệu sách mua một đồng sách, trong đó không thiếu có các loại tâm linh, nấu canh gà.

Mang một đồng sách về nhà, Nhan Tiêu bảo Hoắc Trạch Tích chọn lọc giúp cô, anh chọn đại khái mấy quyển, ở bên cạnh Nhan Tiêu giải thích: “Đây vốn là Hương Tiêu Vệ viết cũng coi như là người chủ trì, còn có quyển này, tác giả lớn lên rất đẹp trai!”

“Anh đọc sách hay là nhìn mặt?”

“Ai nha, anh thuận miệng thì nói..... Em tiếp tục xem.” Nhan Tiêu bĩu môi.

Cuối cùng Hoắc Trạch Tích nhìn thấy mấy quyển sách tâm lý kia, hỏi cô: “Em có hứng thú với tâm lý học?”

Nhan Tiêu chần chờ một chút, “Lần trước không phải nói cho anh, em cảm thấy em cần điều chỉnh lại bản thân một chút.”

Anh trầm ngưng một chút, lại ngẩng đầu đối diện với cô: “Em có chuyện gì, cứ nói với anh, không cần em nghĩ linh tinh.”

“Nhưng mà em còn có, nhiều lúc có cảm giác rất khó chịu, không biết nói như thế nào, chỉ có thể tự mình điều chỉnh.”

“Vào thời điểm trạng thái sa sút nhất, em sẽ không tự mình nhìn nhận rõ vấn đề, làm thế nào để điều chỉnh?” Hoắc Trạch Tích nói xong, nhìn vẻ mặt có chút sững sốt của cô, lại hơi thở dài, thoải mái từ từ kéo cô vào trong ngực, không muốn nói lại những điều đó với cô.

Trong phòng im ắng, yên tĩnh chỉ còn lại tiếng máy móc kêu.

Trong lồng ngực anh có nhiệt độ ấm áp của cơ thể anh, nhàn nhạt có mùi bột giặt quần áo, Nhan Tiêu bắt đầu buồn ngủ, không mở mắt ra được, không xác định có phải anh ở bên tai gọi cô hay không, giọng nói nhẹ nhàng như bay vào giấc mộng.

Cuối cùng Hoắc Trạch Tích bế cô lên giường, cởi quần áo cô ra.

Nhan Tiêu nửa mê nửa tỉnh, theo bản năng che che dấu dấu, anh giúp cô đắp một cái chăn mỏng, yên tĩnh nằm ở bên cạnh cô.

Cảm giác được nhiệt độ cơ thể anh, Nhan Tiêu duỗi tay ôm lấy cánh tay anh, mơ mơ hồ hồ gọi một câu “Bác sĩ Hoắc”.

Anh hơi cúi đầu, cảm nhẹ nhàng để ở trên trán cô: “Lâu như vậy, có thể cách xưng hô không?”

Ý thức đã mơ màng, căn bản cô không nghe rõ Hoắc Trạch Tích nói gì, lại theo bản năng khẽ ừ một tiếng.

Bỗng nhiên Hoắc Trạch Tích giống như phản ứng lại —— thế nhưng bản thân mình cũng theo thói quen, cô vẫn luôn gọi anh như vậy.

“Bác sĩ Hoắc.....” Anh thong thả lăm lăm lâu bầu nói một lần, lại nhin không được cười.

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẮN)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Bánh Sò Madeleine* (1)

Nhan Tiêu không dự đoán được, một đêm này, cô không ngủ được, nguyên nhân cư nhiên là bị muỗi cắn tỉnh.

Bình thường dưới tình huống giống như vậy, chất lượng giấc ngủ của cô rất tốt, chỉ cần ngủ rồi, cho dù bên ngoài có mưa chiêng gõ trống cô sẽ nhất định không tỉnh lại, cho nên trước kia phải để đồng hồ báo thức ít nhất ba lần, nếu không sẽ mãi không rời khỏi cái giường.....

Mà lần này, cư nhiên cô bị muỗi cắn tỉnh!

Có thể thấy được con muỗi tác chiến lần này, tuyệt đối là có một không hai.

Cũng không biết vì sao Hoắc Trạch Tích không bật điện nhang muỗi, không phun thuốc diệt muỗi.....

Cô đẩy tay Hoắc Trạch Tích đang ôm eo cô ra, phần nộ mà nhảy xuống giường.

Tuy rằng trong lòng rất tức giận mình bị muỗi đốt, nhưng xuất phát từ lý trí, cô vẫn là

chọn dùng vũ khí hoá học, quyết định tìm xem đồ vật đuổi muỗi ở đâu.

Vì thế bốn giờ rưỡi rạng sáng, Nhan Tiêu bắt đầu lục tung tìm đồ dùng đuổi muỗi, từ phòng ngủ tìm đến phòng khách lại đến WC, đều đầy đủ tất

cả mọi đồ dùng, duy chỉ không có điều kiện đồ dùng để đuổi muỗi.

Nói chung là thời tiết cũng chưa quá nóng, chưa kịp chuẩn bị?

Nhưng mà hiện tại đi ngủ, khẳng định lại sẽ bị muỗi cắn! Cô trở lại, nhìn thấy Hoắc Trạch

Tích đang ngủ, dáng vẻ không có bị quấy rầy đến.

Nếu hiện tại không gọi anh dậy để hỏi một câu, hai người bọn họ sẽ ngủ không ngon!

Nghĩ, Nhan Tiêu khẽ cắn môi, đẩy anh một cái, một bên nhỏ giọng: “Bác sĩ Hoắc, Hoắc Hoắc?”

Anh cau mày, nghiêng người, Nhan Tiêu lại chọc anh: “Mau tỉnh lại, em bị muỗi cắn sắp chết rồi.”

Lần này, Hoắc Trạch Tích chậm rãi mở to mắt, không thích ứng ánh sáng, híp nhìn cô:

“Làm sao vậy?”

“Em bị muỗi cắn, trong nhà không đuổi muỗi?”

Anh lại nằm xuống, giọng nói có vẻ chưa tỉnh ngủ: “Không có, anh bị dị ứng với thuốc đuổi muỗi.”

what?

Cư nhiên dị ứng với loại đồ vật này?

“Vậy mấy con muỗi đó làm sao bây giờ?”

“Bật đèn kia, bên trong có hương huân.”

Nhan Tiêu thò lại gần xem, bình nhỏ đã thấy đáy, lại quay lại nói với anh: “Đã không còn.”

Hoắc Trạch Tích không trả lời, Nhan Tiêu đang định gọi anh, anh mới từ từ cất tiếng:

“Ngày mai đi mua, trước lại đây ngủ.”

Nhan Tiêu thất vọng nói: “Muỗi cắn em, em không ngủ được.”

“Tại sao lại không cắn anh?”

“Làm sao em biết!”

Đại khái bác sĩ Hoắc với muỗi có điều gì đó, dị ứng với thuốc xịt muỗi, muỗi lại không cắn anh.....

Sao lại có ý nghĩ không tốt như vậy, Hoắc Trạch Tích kéo cánh tay cô, có chút mệt mỏi:

“Ngủ, anh ôm em, chúng nó sẽ không cắn đến em.”

Nhan Tiêu: “.....”

Thế nhưng không có lời gì để nói.

Dù sao hiện tại cũng không có cách nào khác, Nhan Tiêu thỏa hiệp nằm trở lại, không

muốn đánh anh liền ôm lấy anh, ôm chặt Nhan Tiêu vào trong ngực.

Nhan Tiêu nhìn trong chốc lát, thật sự oi bức không chịu được, đẩy anh, không đẩy được.

Lại đây, vẫn là không nhúc nhích.....

Tiếp tục đây.....

“Em đừng đấy!” Giọng nói của Hoắc Trạch Tích từ đỉnh đầu truyền đến, buồn ngủ cũng bị cô làm cho tỉnh.

“Nóng muốn chết!” Nhan Tiêu oán trách.

Vốn là bị muỗi khiến cho tâm trạng bức bối, lúc này lại bắt đầu khô nóng.

Hoắc Trạch Tích buông cô ra, Nhan Tiêu còn nhỏ giọng lẩm bẩm: “Quá không công bằng, muỗi toàn tới cắn em.”

Anh nhàn nhạt trả lời: “Anh cũng muốn chúng nó cắn anh không cắn em, bằng không em thương lượng với chúng nó một chút?”

Lời này nghe cũng tốt!

Vào giờ phút này Nhan Tiêu nghe vậy, hoàn toàn là trần trụi khoe ra!

Bỗng nhiên một con muỗi kêu ong ong ở bên tai, Nhan Tiêu tức giận mà vung tay bắt, vớ không chết.

Tiếp theo Nhan Tiêu bắt đầu vớ liên tiếp, Hoắc Trạch Tích bị cô làm phiền đến không được, ngồi dậy, nương theo ánh đèn mỏng manh nhìn cô: “Vậy là không ngủ.”

“Em cũng không phải cố ý đánh thức anh, anh nói lời này là có ý gì!” Nhan Tiêu mắng.

Anh sờ cái trán: “Không có ý gì, anh nói thật.”

Nhìn chung, hiện tại thời gian mới 5 giờ.

“Vậy anh cho phép em ngủ nướng một chút!” Nhan Tiêu lo lắng bị bác sĩ Hoắc gọi dậy, rõ ràng là cuối tuần, còn không thể ngủ nướng.

“..... Ukm.”

Nhan Tiêu cao hứng một chút, lại phản ứng lại, chẳng lẽ hai người đều không ngủ, cứ như

vậy ngồi ở trên giường bắt muỗi?

Cô mở miệng hỏi: “Vậy hiện tại không ngủ muốn làm gì? Ngốc ngồi ở trên giường?”

“Ai muốn em ngốc ngồi?” Hoắc Trạch Tích nói xoay người áp cô ở dưới thân, “Đương nhiên muốn hoạt động, mới sẽ không bị đốt.”

.....

Nhan Tiêu: "Tại sao anh vừa mới tỉnh ngủ mà lại như vậy?"

“Là bị em đánh thức, anh muốn bồi thường em.....” Anh nhẹ giọng nói ở bên tai Nhan Tiêu.

Cho nên, cái gọi bồi thường chính là ăn thịt sao?

Thế nhưng lại một lần nữa cô không có gì để nói.

Tiếp theo xảy ra chuyện, khiến cho đại não Nhan Tiêu trống rỗng.

Như có như không trêu chọc, Nhan Tiêu mơ mơ hồ hồ cảm thấy choáng váng, nhưng sau lại, tay anh không kiêng nể gì, Nhan Tiêu muốn bắt lại, lại không thực hiện được, vốn dĩ động tác có chút kháng cự, nhìn qua lại giống như là dẫn đường.

Anh giống như không kiên nhẫn được, thẳng đến lúc khiến cho cô hoàn toàn phục tùng, ngón tay mới dần dần tiến vào cánh hoa ở giữa, Nhan Tiêu thiếu chút nữa kêu ra tiếng, lại cắn môi nhịn xuống, chỉ là hô hấp dồn dập, ngực đau tê dại cảm giác giống như đâm sâu vào trong bụng.

Lại chỉ là đơn giản thăm dò, anh rút ngón tay ướt át ra.

Trong nháy mắt đại não Nhan Tiêu cảm nhận được dị vật xa lạ xâm nhập, cô mở to mắt nhìn anh, đôi mắt trong sáng, chính cô không biết trong mắt còn có sự nhiệt tình ham muốn.

Lại không vội, Hoắc Trạch Tích cúi người tới gần, Nhan Tiêu chủ động đón ý hòa hôn môi, cảm giác được anh đang cảm nhận môi cô, hương vào phía trong cạy ra, mút vào dây dưa, trao đổi hô hấp nóng bỏng.

Còn chưa đủ chiếm hữu.

Anh cầm mắt cá chân của Nhan Tiêu, tách ra hai chân cô ra đẩy người về phía trước.....

Cảm giác được vật cứng xâm lấn, Nhan Tiêu cảm thấy nơi đó căng ra, không nhịn được kêu ra tiếng.

Bởi vì có ám ảnh lần trước, thân thể cô lui về sau một chút, biết rõ không có tác dụng gì, vẫn muốn né tránh, Hoắc Trạch Tích lại nhẹ nhàng kéo cô trở lại, như là muốn trừng phạt hành vi né tránh của cô, lại đâm vào thật sâu.

Cô cảm giác đỉnh đã đến tận cùng bên trong, đột nhiên có chút sợ hãi, “Ra ngoài một chút, em khó chịu.....”

Anh lại rút ra toàn bộ, mới vừa bị lấp đầy trong nháy mắt lại cảm thấy trống rỗng, Nhan

Tiêu không biết nói cái gì, không biết có phải anh cố ý như vậy hay không.

Ánh mắt cô có vài phần cầu xin, Hoắc Trạch Tích sờ soạng hoa tâm của cô, đã tràn lan.

“Như vậy có cảm giác?” Ánh mắt anh đen nhánh, cười như không cười nhìn cô.

Nhan Tiêu đỏ mặt, cảm thấy thẹn đến không biết đối mặt như thế nào, nghe thấy tiếng xé mở plastic đóng gói, sau một lát anh một lần nữa tách chân cô ra tiến vào.

Tiết tấu rất chậm, y theo ý nguyện của cô, không có đến chỗ sâu nhất.

Như là tích lũy điều gì, Nhan Tiêu cảm thấy càng nóng, trướng đau ngay từ đầu rồi cuộc bắt đầu giảm bớt, hô hấp cô nhanh hơn, thân thể bị động tác của Hoắc Trạch Tích chi phối, đành phải bắt lấy gối để lót đầu, im lặng không lên tiếng.

Tiếng thở của anh không đều, thấp giọng: “Kêu ra.”

Nhan Tiêu khó xử lắc đầu, bỗng nhiên tốc độ của anh nhanh hơn, Nhan Tiêu nhịn không được hét lên một tiếng, lại cắn môi, động tác của anh ác liệt, cô vẫn kêu ra tiếng, tinh tế mềm mại, tiếng hít thở.

Dường như là khen thưởng Hoắc Trạch Tích cúi đầu hôn cô, hơi thở nóng bỏng, lại một đường xuống phía dưới, trần trọc ở trước ngực.....

Mấy lần cao trào, Nhan Tiêu đã hoàn toàn không có sức lực, trong đầu một mảng trống rỗng, thả lỏng mà nằm ở trên giường.

Hoắc Trạch Tích lật cô lại, Nhan Tiêu không phối hợp mà nằm xuống, đã rất mệt, anh lại một tay nâng eo cô lên, chờ cô quỳ tốt, lại lần nữa chậm

rãi đẩy vào.

Anh xâm nhập cô từ phía sau, trước ngực bị xoa nắn, Nhan Tiêu phát hiện cơ thể không thể khống chế mà lại bắt đầu có phản ứng.

.....

Sau khi chấm dứt, Nhan Tiêu hoàn toàn xụi lơ, khoe mắt còn sót lại hơi nước, vừa động cũng không muốn động.

Bình phục trong chốc lát, Hoắc Trạch Tích lại ôm cô đi tắm rửa, bật đèn lên, ánh sáng sáng ngời loá mắt.

Bị thả xuống, Nhan Tiêu mới phát hiện cơ thể bản thân đúng có chút không vững, Hoắc Trạch Tích mở vòi sen ra, cọ rửa từ trên xuống dưới, lúc đến vòng eo, Nhan Tiêu nhịn không được tiếp nhận vòi sen trong tay anh, “Tự em làm.”

Hoắc Trạch Tích chưa đưa cô, duỗi tay mơn man ở giữa hai chân cô giống như là lơ đãng, Nhan Tiêu bị dọa nhảy dựng, lúc này cô đã trong trạng thái tỉnh hoàn toàn, nếu lại tới, cô tuyệt đối liều chết không từ.

Vẻ mặt Nhan Tiêu nghi ngờ mà nhìn chăm chăm Hoắc Trạch Tích, anh lại khẽ cau mày: “Anh xem một chút.”

.....

Xem cái đầu anh, nima lên giường mới phát hiện anh là loại người này!

Nhan Tiêu kiên định: “Không!”

Anh cũng không kiên trì: “Vậy chính em xem một chút.”

“Xem, nhìn cái gì?”

Anh hơi một chần chờ, nói: “Giống như..... Có chút sưng lên.”

“.....”

Lúc này Nhan Tiêu mới tuyệt vọng phát hiện, anh nói rất đúng hàm súc, nơi nào là “Có

chút”, đậu má căn bản là rất nghiêm trọng! Không nói còn không cảm thấy, vừa nói như vậy đột nhiên cảm giác..... Ai mẹ đau muốn chết.

Đau khó lòng giải thích.

Cảm thấy vừa nhục nhã vừa tức giận.

“Anh có phải rất quá đáng hay không?” Cô nhin không được đở hết lên đầu người khởi xương.

Hoặc Trạch Tích ngẩng đầu, không nói lời nào, nhìn chăm chăm cô.

Nhan Tiêu ngẫm lại lại cảm thấy thật sự khó mở miệng, anh lại bình tĩnh ở một bên lấy khăn tắm, đắp lên người cô, ôm ra khỏi bồn tắm.

Không nguôi giận, Nhan Tiêu rất muốn đánh anh, ra tay không biết tiêu giảm sức lực như thế nào, biến thành xô đẩy, mềm lòng như vậy khiến cô càng tức giận, dứt khoát bắt đầu cuồng xoa tóc của anh.

Hoặc Trạch Tích nhanh chóng ném cô vào sofa, Nhan Tiêu thấy đầu tóc anh bị xoa lộn xộn, phát hiện, tóc người này có vẻ lộn xộn nhưng lại không có cảm giác chậ vật?

Thất bại lớn lại bị đánh úp lại, Nhan Tiêu phẫn nộ nhìn anh, Hoặc Trạch Tích có chút bất đắc dĩ mà nhìn cô vài giây, chưa nói cái gì, ở một bên tìm thuốc.

Chờ anh cầm thuốc với bông băng lại đây, muốn vén khăn tắm lên, Nhan Tiêu không tình nguyện mà kéo lấy, không cho anh kéo.

“Nghe lời!” Anh nhíu mày nhìn cô, do dự một chút lại nói: “Bằng không tự em làm?”

“Em không!” Nhan Tiêu trừng anh.

Không hề thương lượng với cô, Hoắc Trạch Tích tách đầu gối cô ra, một bên Nhan Tiêu kêu to một bên dùng chân đá anh: “Anh tránh ra! Tránh ra!”

Anh thật sự nhịn không được đứng lên, nhìn cô, cau mày: “Em chờ bôi xong rồi lại nháo được chưa?”

Nhan Tiêu tiếp tục ở một bên kêu to một bên đá: “Tránh ra.....”

Hoắc Trạch Tích không thể nhịn được nữa, bắt được mắt cá chân của cô, không cho cô đá loạn.

Nhan Tiêu: “Biến thái! Buông em ra!”

Có lẽ là câu kia “Biến thái” chọc giận Hoắc Trạch Tích, ánh mắt anh uy hiếp nhìn Nhan Tiêu, lập tức cả người tỏa ra hơi thở áp bức.

Tuy rằng có chút khủng hoảng, lại vẫn dựa vào một hơi không cam lòng chịu thua, cô đang muốn tiếp tục nói, Hoắc Trạch Tích lạnh như băng thấp giọng cắt ngang: “Em lại kêu!”

Lại là uy hiếp! Nhan Tiêu như cũ không phục: “Lại kêu anh muốn như thế nào?”

Anh rõ ràng phun ra hai chữ: “Làm em.”

.....

Mặt không đổi sắc mà nói ra, Nhan Tiêu thiếu chút nữa bị sặc chết, lại không thể tưởng tượng mà nhìn anh, lúc lâu nói không nên lời.

Cư nhiên nói ra loại lời này?

Cô tức giận đến mặt đỏ tai hồng: “Anh dám!”

“Em thử xem anh có dám hay không.”

Nhan Tiêu cảm thấy chính mình thật sự bị chọc giận, nói không lựa lời mắng: “Em giỏi hơn anh!”

Buông chân Nhan Tiêu ra, Hoắc Trạch Tích nghe thấy lời này, lại liếc thấy dáng vẻ giận dữ của cô, giống như có chút buồn cười, cuối cùng xoa khuôn mặt giận dữ của cô, bất đắc dĩ cau mày: “Ngoan chút, bồi thuốc đi ngủ.”

" Tự anh đi ngủ đi, em mới không thèm ngủ chung với anh." Nhan Tiêu trừng anh.

Anh cũng không muốn nháo cùng cô, thỏa hiệp: “Cũng đúng, chờ lát nữa em lấy gối qua đó, ngủ phòng kia.”

Không thể trả thù thành công, Nhan Tiêu tiếp tục: “Về sau cũng không muốn ngủ cùng anh!”

Hoắc Trạch Tích cảm thấy cô không thuận theo nháo có chút phiền, trầm mặc trong chốc lát, trở lại chủ đề, kéo khăn tắm cô ra, “Anh không cãi nhau với em, nhưng nếu mà em lại đá, tự gánh lấy hậu quả.”

Tuy khó chịu, nhưng cuối cùng Nhan Tiêu không dám mạo hiểm như vậy, hậm hừ không hề chống cự,.

Nhưng mà nhìn anh chuyên chú như vậy mà.....

Nhan Tiêu nhắm mắt lại, trên mặt nhịn không được bắt đầu nóng lên, nghĩ thầm đây đều là chuyện gì.....

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẦN)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Bánh Sò Madeleine [2]

Không như dự kiến, giữa trưa ngày hôm sau lúc Nhan Tiêu rời giường, cả người như là tan giã, eo đau lưng đau, nghĩ thầm ngày thường luyện tập vũ đạo cường độ cao cũng không có khó chịu như vậy, cũng không biết vì sao, anh là người chủ động, mệt mỏi lại là bản thân mình.

Bởi vì thời gian rời giường quá muộn, Nhan Tiêu đang muốn nói dứt khoát xuống lầu ăn cơm trưa, Hoắc Trạch Tích mặc xong quần áo đi ra, nói chờ lát nữa đi đến nhà ba mẹ anh một chuyến, trực tiếp đi qua bên kia ăn cơm, Nhan Tiêu đi cùng anh.

Tuy rằng mỗi lần thấy ba mẹ anh, Nhan Tiêu không hiểu sao có chút khủng hoảng, lại vẫn không có lý do để từ chối, đồng ý một tiếng.

Nhưng mà trước đây, có một số chuyện xen vào, khiến cho lần này vào đến cửa cũng không vui sướng như vậy.

Rửa mặt xong, Nhan Tiêu chuyển một vài bộ quần áo đến tủ quần áo của Hoắc Trạch Tích, trong đó có mấy cái khoa váy kiểu Lolita, còn có một bộ trang phục thủy thủ, ngày thường đều mặc ra ngoài chụp ảnh, cơ hồ thường xuyên mặc một ngày, nhưng bác sĩ Hoắc giống như cảm thấy rất hứng thú, nhìn vài lần, lại bỗng nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu nói với Nhan Tiêu: “Tại sao em lại thích sắm vai nhân vật?”

Ngày thường đều gọi là “cosplay”, bỗng nhiên lại có nề nếp gọi là “sắm vai nhân vật”, không biết tại sao nghe cảm thấy có chút không đúng đắn, Nhan Tiêu không phải không có từ giải thích, suy nghĩ sau một lúc

lâu: “Bởi vì rất thích nhân vật trong tiểu thuyết, tự mình thử sắm vai, liền rất thú vị.”

“Vậy lúc khiêu vũ, tại sao lại mặc loại quần áo này?” Anh chỉ cái váy ngắn trong trang phục thủy thủ.

Kỳ thật vấn đề này, Nhan Tiêu thật đúng là không hiểu gì, giống như tất cả mọi người đều như thế này, vậy đi theo như vậy, không nghĩ tới quá nhiều.

Cô mơ hồ trả lời: “Rất đẹp mắt.”

“Là bởi vì nam thích xem?” Giọng điệu của anh không gọn sóng, vốn là hỏi câu, nghe lại giống như là sửa lại câu trả lời của cô.

Lập tức Nhan Tiêu vẫn chưa kịp phản ứng lại, lại bắt đầu cảm thấy tức giận, bỏ quần áo trong tay xuống, nhìn anh: “Lời nói của anh là có ý gì? Anh cảm thấy em mặc bộ quần áo này chỉ để cho đàn ông nhìn?”

Vốn dĩ trước kia Hoắc Trạch Tích cũng nghi ngờ vấn đề này, sau lại thấy cô giống như rất thích, không có can thiệp quá, nhưng cũng không phải là không thèm để ý, bắt đầu chuyện này, cũng dứt khoát nói rõ:

“Em không biết những người đó thấy như thế nào, nói như thế nào?”

“Em không quản bọn họ nghĩ như thế nào, nhưng đó là yêu thích của em!”

“Nhưng anh không thích.”

Nhan Tiêu nói không nên lời lời nói, nhìn anh, “Vì sao anh không thích?”

“Anh tin tưởng không có bất kỳ một người con trai nào, hy vọng bạn gái của mình bị những người con trai khác công khai bàn luận như vậy.”

Anh nói rồi cau mày.

Ngày thường xác thật rất nhiều bạn nam trên mạng bình luận trên video của cô, nói cũng có chút không đứng đắn, nhưng Nhan Tiêu không biết nên giải thích như thế nào, kỳ thật nhìn nhiều chính cô lại cảm thấy không có gì, lại không nghĩ tới Hoắc Trạch Tích sẽ để ý.

Cô tận lực muốn giải thích cho Hoắc Trạch Tích, nói: “Giống như anh cũng có rất nhiều bạn nữ nghe, cũng có gọi anh là “chồng”, nói là bạn gái anh, đó không giống nhau sao? Lý giải một chút được chưa?”

Nghe cô nói như vậy, Hoắc Trạch Tích nhin không được nói rõ: “Tính chất giống nhau sao?”

“Tại sao không giống nhau?”

“Phương thức tư duy của nam nữ không giống nhau, bọn họ nhìn thấy em lộ chân, gọi em là vợ, có ý tứ gì em không rõ ràng sao?”

Nói xong cảm xúc của anh không tốt lắm, lại hơi cúi đầu, thoáng khống chế.

Ngôn ngữ vô hình giống như mang Nhan Tiêu vào một loại trạng thái thẹn, cô không biết nói cái gì cho tốt, muốn bảo vệ cái mà bản thân yêu thích, lại có chút thẹn quá thành giận: “Vậy ý của anh là bọn họ muốn lên giường với em? Vậy những người gọi anh là “chồng” cũng muốn lên giường với anh? Anh dựa vào cái gì mà nói tính chất không giống nhau?”

Hoắc Trạch Tích thở dài nhìn về nơi khác, ánh mắt lại quay lại nhìn cô, con người đen nhánh như được tẩy rửa, “Bất luận có phải muốn lên giường với anh hay không, không có một chút ảnh hưởng nào đối với anh, bởi vì anh là đàn ông, hiểu không?”

Nghe anh nói xong, Nhan Tiêu quăng quần áo trong tay sang một bên, bỗng chốc cất cao giọng: “Cho nên anh cảm thấy về phương diện đó đàn ông không sao cả? Lên giường hay không cũng không có ảnh hưởng phải không? Tư tưởng của anh có vấn đề! Anh kỳ thị giới tính!”

Cảm xúc của cô quá mức kích động, Hoắc Trạch Tích dần dần thu lại, bình tĩnh nhìn cô: “Giống như tính xâm phạm và quấy rối tình dục, nhục cảm là con gái, điểm này không thể phủ nhận, hơn nữa không có liên quan đến kỳ thị giới tính.”

Anh nói dừng một chút, lại tiếp tục: “Nếu em muốn nhấn mạnh quyền của phụ nữ, vậy trước đó em nên làm rõ là ai không tôn trọng người của em, xem những cái em khiêu vũ bàn luận về dáng người bàn luận về diện mạo, vẫn là anh.”

Giọng điệu của anh vẫn như cũ duy trì bình tĩnh, chuyên chú mà nhìn cô.

Bỗng nhiên Nhan Tiêu cảm thấy được về lý trí bình tĩnh của anh nhưng lại có chút không hợp lẽ, rồi lại không có cách phản bác, chỉ có thể cảm giận: “Tại sao anh lại so đo với những người khác bởi vì những lời nói trêu đùa như vậy?”

Hoắc Trạch Tích nói: “Trêu đùa? Làm người bạn trai có liên quan, anh không cảm thấy buồn cười.”

Bị anh nói cho không có lời nào để nói, Nhan Tiêu cúi đầu nghịch ngón tay, tuy rằng biết anh nói không sai, vẫn là cảm thấy không đến mức, nghĩ thầm quả thực anh là đại hán tử chủ nghĩa.

Bởi vì chuyện này, hai người ầm ĩ có chút không thoải mái, khi lên xe Nhan Tiêu cũng không có nói lời nào, Hoắc Trạch Tích cũng không chủ động nói chuyện với cô, cứ như vậy mỗi người có tâm sự riêng.

Lúc đến nhà ba mẹ anh, Nhan Tiêu thoáng thả lỏng tâm tình, lúc nhìn thấy gương mặt tươi cười của mẹ Hoắc, qua ôm một cái.

“A Tiêu tại sao lại càng ngày càng xinh đẹp?” Mẹ Hoắc lôi kéo Nhan Tiêu nhìn kỹ, lại sờ sờ mặt cô.

Hoắc Bình Quả ở một bên cắn hạt dưa, nghĩ đến câu thơ “Tình yêu thấm nhuần.”

Nhan Tiêu nghe được da gà nổi hết lên một cánh tay, cố ý nhìn về phía Hoắc Trạch Tích, phảng phất giống như anh không nghe thấy, lại hỏi Hoắc Bình Quả Gia Gia ở chỗ nào.

“Gia Gia ở trên lầu, không biết làm gì.” Hoắc Bình Quả tiếp tục cắn hạt dưa xem phim Hàn.

Ánh mắt Hoắc Trạch Tích nhìn lên trên lầu, “Tại sao em không trông nó?”

“Tự nó chơi ở trên, chơi mệt thì ngủ, rất ngoan.” Cô vẫn dáng vẻ cà lơ phất phơ.

Nhan Tiêu ở bên này vẫn luôn nghe bọn họ nói chuyện, nghĩ thầm cũng có đã lâu không có gặp Gia Gia, vì thế mở miệng: “Em đi lên thăm bé.”

Nói xong cô đi lên trên lầu, nghe thấy trong phòng nào đó có tiếng vang, tới gần cửa kia, cố ý gõ gõ.

Nghe thấy bên trong tiểu nam hài lộ cộc tiếng bước chân, Nhan Tiêu khước miệng treo một tia cười.

Gia Gia mở cửa lúc nhìn thấy Nhan Tiêu sửng sốt một chút, lại đột nhiên nhớ tới, cao hứng tiến lên ôm chặt chân cô: “Dì Nhan Tiêu~”

Tốc độ trưởng thành của trẻ con nhanh kinh người, Nhan Tiêu phát hiện đứa trẻ này giống như cao lên một chút, sờ đầu bé: “Rất vui, Gia Gia còn nhớ rõ dì Nhan Tiêu.”

“Con đương nhiên nhớ rõ dì Nhan Tiêu..... Vậy dì tới chơi trò chơi đua xe với cháu được không?” Gia Gia nói lời kéo tay Nhan Tiêu đi vào trong phòng.

Ngồi lên cái đệm, Gia Gia đưa cho Nhan Tiêu một cái điều khiển từ xa, “Của dì là chiếc xe việt dã màu xanh, của cháu là xe thể thao màu đỏ.”

Nhan Tiêu không có lý do cự tuyệt, tiếp nhận xe con, nghĩ thầm việt dã và xe thể thao cũng không có tính khả thi gì, căn bản không phải một cái quan trọng?

Nhan Tiêu cầm chiếc xe việt dã màu xanh đặt ở trên vạch xuất phát, lúc sau Gia Gia ra lệnh một tiếng, hai chiếc xe con chạy lên theo quỹ đạo, Nhan Tiêu không thành thạo điều khiển từ xa, kỹ thuật rất kém cỏi, đụng vào hàng rào chắn hai ba lần, kết quả tự nhiên là Gia Gia thắng.

Bàn thứ hai, Gia Gia nói để Nhan Tiêu đi trước năm giây, chính mình mới bắt đầu chạy, Nhan Tiêu có chút kinh ngạc, nhỏ mà đã thân sĩ phong độ như vậy?

“Ai dạy cháu như vậy?” Cô nhện không được hỏi.

“Mẹ dạy, bởi vì lần trước mẹ thi với cháu, mẹ cháu vẫn luôn thua, mẹ cháu bảo cháu nhường, nói ưu tiên con gái.”

Nhan Tiêu: “.....”

Người mẹ là Hoắc Bình Quả này, chơi món đồ chơi lại bảo con trai hai ba tuổi nhường mình!

Có thể tưởng tượng trong sinh hoạt chồng cô ấy và con trai có bao nhiêu ủy khuất.....

Nhan Tiêu nghĩ nhin không được cười, nghĩ thầm vẫn là sinh con trai rất tốt, đã nuôi dưỡng dễ, lại biết bảo vệ mẹ.

Chơi vài lần, ánh mắt Nhan Tiêu mới chú ý tới bóng dáng đứng ở cửa, ngẩng đầu nhìn qua là Hoắc Trạch Tích, cũng không biết đứng ở chỗ kia bao lâu.

Ánh mắt giao nhau, cô lại nhớ tới hiện tại hai người vẫn còn đang chiến tranh lạnh, lại cúi đầu tránh đi tầm mắt.

Gia Gia lại kích động mà đứng lên, đang chạy xe thì bỏ lại, chạy qua ôm cậu.

Hoắc Trạch Tích đón được bé, nhẹ nhàng bế bé lên, ôm ở một bên tay, cười nhìn bé: “Chơi rất vui sao?”

“Chơi rất vui.”

Một tay khác của anh lại sờ đầu Gia Gia, “Tại sao lại ướt?”

“Mồ hôi.”

“Ai cho cháu mặc nhiều như vậy? Cởi áo khoác.”

.....

Nhan Tiêu nhìn trong ánh mắt anh đều là sự dịu dàng, giống như trước kia mà cô cảm thấy, dáng vẻ ôm trẻ con rất gợi cảm nói không nên lời. Nhan Tiêu nhớ rõ, anh giống như rất thích cậu bé.

Gia Gia ôm bả vai anh, kích động lúc sau lại bắt đầu ủy khuất đề ra nghi vấn: “Mấy ngày hôm trước tại sao cậu đều không tới thăm cháu?”

Hoắc Trạch Tích vô tình nhìn thoáng qua Nhan Tiêu, sau đó lập tức quay người nhìn cậu bé, anh từ từ nói: “Bởi vì cậu muốn ở nhà chăm sóc một bạn nhỏ khác.”

Nhan Tiêu nghe được trong lòng khẽ nhúc nhích, Gia Gia tò mò truy vấn: “Là em bé của anh?”

Anh trầm ngâm chớp mắt một cái, trả lời: “Cậu.”

Nhan Tiêu ở một bên yên lặng không nói gì, mặt đỏ lên, bị kích động tim đập nhanh hơn.

Không phải tức giận sao? Nói ra lời này muốn cô phản ứng như thế nào?

Chỉ có Gia Gia nghe không rõ: “Lúc nào mà cậu đã có em bé?”

“Đi, chúng ta xuống lầu ăn kem.” Hoắc Trạch Tích nói sang chuyện khác, ôm bé muốn xoay người.

Gia Gia vẫn còn hỏi, Nhan Tiêu nhìn không được khẽ nở nụ cười, ngẩng đầu thấy bóng dáng anh xa dần. Chờ bóng dáng anh biến mất ở cửa thang lầu, cô mới đột nhiên phát hiện..... Vì sao mình lại bị bỏ lại?

Hóa ra không phải anh muốn hòa giải với cô?

.....

Nhan Tiêu cũng theo sau, cách Hoắc Trạch Tích hai bước xa, đi ở phía sau anh, hơi hơi cúi đầu, do dự rất cuộc có nên chủ động nói chuyện với anh hay không.

Không nghĩ tới lúc hạ quyết tâm, trên đường lại bị mẹ Hoắc lôi kéo thử bánh kem bà làm, Nhan Tiêu bất đắc dĩ bị gọi đi.

Bỏ lỡ một cơ hội mở miệng, Nhan Tiêu sẽ không bao giờ biết nên mở miệng như thế nào nữa, nghĩ thầm tuy rằng có thể lý giải được ý nghĩ của bác sĩ Hoắc trước, nhưng lần này cô cũng không có làm sai cái gì, nhiều nhất nói vài câu có chút nặng lời, trái lại đã không còn tức giận, vẫn không nên làm mất mặt.

Cơ hồ cả một buổi trưa hai người không có nói chuyện, liền bị mẹ Hoắc và em gái anh nhìn ra có chút không thích hợp, vẫn là Hoắc Bình Quả nhin không được, lôi kéo Nhan Tiêu đi ra ban công hỏi chuyện: “Tại sao hôm nay hai người có chút kỳ lạ?”

Nhan Tiêu: “Không có gì.”

“Có phải anh trai em khi dễ chị hay không?”

“Không, em hỏi như vậy làm gì?”

Hoắc Bình Quả trầm ngâm vài giây, lại nói: “Nói lại với em không có việc gì, em và chị một đội.”

“Buổi sáng hôm nay bởi vì một vài chuyện, không có gì.”

Chuyện của hai người cô nghĩ không nên nói cho người khác.

Hoắc Bình Quả cũng không hề hỏi, đi ra ngoài lúc sau lại cùng nhau ăn cơm chiều, trên bàn cơm mẹ Hoắc lại nói chuyện bà của Hoắc Trạch Tích, trước kia bà bị bệnh suy tim, phải phẫu thuật nối mạch máu, ra viện thì tĩnh dưỡng ở trong núi, gần đây thân thể khôi phục rất khá.

Hoắc Trạch Tích nghe vậy sửng sốt, không biết chuyện bà tĩnh dưỡng ở trong núi, hỏi: “Bà nội xuất viện khi nào? Tại sao không ai nói cho con?”

“Mấy ngày hôm trước, bà không muốn ở bệnh viện, nói bên trong không khí không tốt, ba con liền đón bà vào núi tĩnh dưỡng mười ngày nữa

tháng.”

Nhan Tiêu chưa từng nghe qua chuyện về bà nội Hoắc Trạch Tích, rất là tò mò, lúc này cũng không biết có nên hỏi hay không, chỉ yên lặng mà ăn cơm, yên lặng nghe.

Hoắc Trạch Tích lại hỏi: “Ngọn núi kia ở đâu?”

“Kiều Sơn, không khí tương đối tốt.” Mẹ Hoắc trả lời.

Anh khẽ gạt đầu, gấp một miếng thịt thăn chua ngọt bỏ vào trong chén Nhan Tiêu, một bên nói chuyện: “Vậy ngày mai con đi thăm bà.”

Nhan Tiêu nhìn chăm chăm kia miếng thịt sừng sốt trong chốc lát, hoài nghi Hoắc Trạch Tích có phải thuận tay mới gấp thịt cho cô hay không, quên hai người bọn họ vẫn còn chiến tranh lạnh.

Nhưng rất nhanh cô ngẩng đầu, nhìn anh: “Em đi cùng với anh.”

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẮN)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Bánh Sò Madeleine [3]

Đêm nay mẹ Hoắc bảo Hoắc Trạch Tích và Nhan Tiêu ở lại trong nhà, Hoắc Trạch Tích không từ chối, nhìn về phía Nhan Tiêu, cô cũng gật đầu đồng ý.

Sau khi ăn xong lúc mọi người cùng nhau đi tản bộ, Hoắc Bình Quả đi cùng một chỗ với Nhan Tiêu, Nhan Tiêu nhớ tới chuyện hôm nay, tuy rằng đã qua đi, nhưng vẫn có chút nhịn không được, thử hỏi Hoắc Bình Quả: “Em cảm thấy, anh trai em anh ấy là người như thế nào?”

“Anh trai em, là người rất tốt.” Hoắc Bình Quả trả lời có lệ.

Nhan Tiêu nghĩ, lại nói: “Không phải, kỳ thật chị muốn hỏi, có phải đôi khi anh ấy hay gia trưởng phải không?”

Hoắc Bình Quả nghe ra có chút cau mày, “Hôm nay chị cãi nhau với anh ấy, là bởi vì cái này?”

Nhan Tiêu do dự một chút, đại khái vẫn nói một chút nguyên nhân, không nghĩ tới Hoắc Bình Quả nghe xong lúc sau thật ra rất bình tĩnh: “Tác phong của anh ấy có chút cổ hủ, nguyên nhân đại khái là từ nhỏ đến lớn luôn rất ưu tú, dưỡng thành một chút tật xấu luôn quyết định theo ý mình, nhưng mà cũng không quá để bụng, anh ấy cũng sẽ không để ý nhiều như vậy.”

Nhan Tiêu không có trả lời, Hoắc Bình Quả lại nói: “Nói là gia trưởng cũng chưa tới mức độ kia, chỉ là anh trai em người này rất truyền thống, rất nhiều chuyện thích nói đạo lý, chính anh ấy cũng là một người rất chú

trọng, huống chi chị là bạn gái anh ấy, loại chuyện này, với ánh mắt của đàn ông mà nhìn vào, nói chung là cảm thấy bạn gái mình bị xâm phạm gì đó, tóm lại tính chiếm hữu của đàn ông rất đáng sợ.....”

Yên lặng mà nghe coi nói, Nhan Tiêu thả chậm bước chân.

Lúc về đến nhà, thấy Hoắc Trạch Tích ôm Gia Gia xem cá vàng nhỏ trong ao ở vườn hoa, Nhan Tiêu nhìn mỉm cười, đi đến đứng sau lưng anh không lên tiếng.

“Cậu, cậu có thích con cá lớn kia hay không, toàn thân đều là màu vàng kia kìa?”

“Cậu thích nó ở bên cạnh con cá nhỏ màu hồng kia.....”

Nghe được hai người bọn họ đối thoại, Nhan Tiêu thiếu chút nữa cười ra tiếng.

“Cá hồng nhỏ là con nào?” Bỗng nhiên Nhan Tiêu mở miệng.

Hoắc Trạch Tích xoay người, Gia Gia cũng xoay người lại theo: "Dì Nhan Tiêu dì tới rồi!"

Cô beo mặt Gia Gia một cái: “Đúng vậy, các người đứng ở đây làm gì vậy?”

“Xem cá, có rất nhiều cá, cháu thích con cá chuối kia nhất.” Gia Gia nói kích động mà đi chỉ cá.

Nhan Tiêu học giọng điệu ngây thơ của anh bạn nhỏ: “Vì sao vậy?”

“Bởi vì nó rất lớn, thịt rất nhiều, nhất định ăn rất ngon.”

“.....”

Lúc này câu trả lời quả thực ngoài dự đoán, cô nghi ngờ nhìn về phía Hoắc Trạch Tích, Hoắc Trạch Tích nhìn hiểu ánh mắt của cô, thề thốt phủ nhận: “Không phải anh nói.”

Nhan Tiêu không tin, cố ý lớn tiếng: “Hoắc Bình Quả, mau đến nhìn xem anh trai em dậy con trai em như thế nào, quá hung tàn!”

.....

Đây là điều thứ nhất mà cùng vượt qua buổi tối với người nhà của anh, Nhan Tiêu cảm thấy rất thả lỏng, giống như trở lại nhà của mình, nghĩ thầm gặp được người nhà bạn trai thân thiết như vậy, cô đúng là rất may mắn.

Mẹ Hoắc muộn một chút mới chuẩn bị phòng, tuy rằng biết chuyện hai người bọn họ ở chung, nhưng rốt cuộc không biết nội tình, xuất phát từ đủ loại vẫn là dò hỏi ý kiến Nhan

Tiêu một chút, có phải muốn ngủ một mình hay không.

Nhan Tiêu sợ làm phiền mẹ anh, không nghĩ nhiều như vậy, “Không cần, con ở chung phòng với Hoắc Trạch Tích, không cần sắp xếp lần nữa đâu.”

Mẹ Hoắc nghe vậy cười thâm ý, nhưng thật ra Gia Gia ở một bên làm ầm ĩ, hỏi bà ngoại:

“Con có thể ngủ với dì Nhan Tiêu được hay không?”

Thấy Gia Gia dáng vẻ lôi kéo góc áo mẹ Hoắc cầu xin, Nhan Tiêu có chút ngoài ý muốn, Hoắc Bình Quả ở bên cạnh ngăn cản Gia Gia, “Tại sao muốn ngủ chung với dì Nhan Tiêu? Con đã sớm ngủ một mình rồi, chẳng lẽ còn sợ hãi?”

“Bởi vì con thích dì Nhan Tiêu, con có thể chia sẻ bí mật nhỏ với dì ấy.” Gia Gia nói rồi kéo tay Nhan Tiêu lại đây, nói nhỏ ở bên tai cô.

Loại tình huống này, rốt cuộc có nên từ chối hay không? Nhan Tiêu lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Bác sĩ Hoắc im lặng đứng ở bên cạnh cuối cùng nhìn không được nói: “Giường cháu nhỏ như vậy, hai người các cháu ngủ làm sao được?”

Gia Gia phản bác: “Vậy các cậu hai người lớn ngủ một cái giường, vì sao có thể ngủ?”

Anh bạn nhỏ này.....

Nhan Tiêu muốn cự tuyệt, lại không muốn làm Gia Gia thất vọng, tìm kiếm ý kiến mà nhìn về phía Hoắc Trạch Tích.

Anh bỏ tờ giấy trong tay xuống, đi tới, “Lục Tư Gia, buổi tối hôm nay con cần ngủ một mình.”

Chung quy bác sĩ Hoắc vẫn giống một ác nhân.....

Gia Gia òa lên một tiếng khóc, Hoắc Bình Quả ở một bên không yên tâm an ủi: “Gia Gia, chờ về sau con có vợ, con sẽ không phải ngủ một mình.”

Mọi người nghe được đều cười, Gia Gia lại càng thương tâm: “Vậy con muốn dì Nhan Tiêu làm vợ con.”

Lời này vừa nói ra, Hoắc Bình Quả lại muốn mắng bé lại vừa muốn cười, Nhan Tiêu cũng cười đến không được.

Nói chuyện không kiêng kị.

Bị cháu trai nói cho một tràng bác sĩ Hoắc thu ý cười, tuyên thệ chủ quyền với Nhan Tiêu, ra vẻ nghiêm túc: “Nhưng mà dì ấy đã là vợ của cậu.”

Phảng phất giống như sét đánh giữa trời, Gia Gia không dám tin tưởng mà nhìn cậu, cuối cùng òa lên khóc to hơn.

Lại một lần đi vào phòng Hoắc Trạch Tích, Nhan Tiêu nhớ lại lần trước ở chỗ này còn nháo đến rất xấu hổ, vừa vặn đụng phải lúc anh đang thay quần áo, mà hiện tại, cư nhiên đã có thể quang minh chính đại mà nhìn.

Nghĩ, cô vừa bôi kem dưỡng da vừa nhìn gáy anh cười ngây ngô, Hoắc Trạch Tích ngẩng đầu nhìn thấy dáng vẻ của cô, sững sốt một chút, ngay sau đó cũng cười.

Xoa mặt xong, Nhan Tiêu lại tìm quần áo trong tủ quần áo của anh, tìm một cái áo thun màu trắng mặc vào, vạt áo che khuất nửa đùi, lại nhảy nhót trên giường anh, rồi nằm xuống trở mình trên giường của anh.

“Hoắc Hoắc, anh khi còn nhỏ lớn lên rất đáng yêu, không giống hoàn toàn với hiện tại.”

Nhan Tiêu thấy ảnh khi còn nhỏ của anh, kẹp ở một quyển sách.

Hoắc Trạch Tích bưng sữa bò tới, đưa cho Nhan Tiêu một ly, “Hiện tại anh làm sao?”

Nhan Tiêu nhận sữa bò uống một ngụm, lại đánh giá anh nói: “Rất không đáng yêu.”

Hoắc Trạch Tích cười cười không nói lời nào, Nhan Tiêu lại bổ sung: “Rõ ràng là tiểu thụy tươi hai mươi lăm tuổi, cố tình sống thành dáng vẻ của một lão già cổ chấp, thật sự! Một chút cũng không đáng yêu!”

Hoắc Trạch Tích nghe cô nói xong, cũng không trả lời, chỉ là hơi hơi híp mắt nhìn cô.

Nhan Tiêu nói xong lại tiếp tục uống sữa bò, Hoắc Trạch Tích biết bởi vì chuyện tranh chấp ngày hôm nay, trầm mặc trong chốc lát, hơi hơi rũ mắt nói: “Hôm nay thái độ của anh không tốt lắm.”

Thong thả uống sạch ly sữa kia, Nhan Tiêu không nói chuyện, anh lại tiếp tục: “Anh sẽ không can thiệp vào thứ mà bản thân em yêu thích, nhưng anh cũng hy vọng em có thể tôn trọng ý nghĩ của anh.”

Dừng vài giây, Nhan Tiêu chậm rãi thả lỏng khóe miệng, chuẩn bị tốt những lời sắp nói ra:

“Em ước định với anh, về sau em khiêu vũ, trang phục quá đầu gối, không mặc chế phục.”

Đều lui một bước, trời cao biển rộng.

Nửa người Hoắc Trạch Tích dựa vào đầu giường như suy nghĩ điều gì, nhạt nhẽo mà ừ một tiếng, Nhan Tiêu lại dịch qua, ghé vào bên tai anh nói: “Chỉ cho một mình anh nhìn.”

Anh cúi đầu bỗng chốc cười, giơ tay nhẹ nhàng xoa tóc cô, Nhan Tiêu thuận thế nằm ở trong lòng ngực anh, lại nghĩ tới cái gì: “Trang phục hầu gái có phải có chút khẩu vị hay không.....”

“Không liên quan, không nhiều quy tắc như vậy.” Hoắc Trạch Tích để tay trên bả vai cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Cọ cọ ở trong ngực anh, Nhan Tiêu lại ngẩng đầu, “Anh muốn em mặc cái gì?”

Đôi mắt cô chớp chớp, Hoắc Trạch Tích có chút không biết nói cái gì, lời này hỏi ra.....

Anh tránh nặng tìm nhẹ: “Ngày thường ăn mặc bình thường thì tốt rồi, sáng sửa một chút.”

“Không phải ngày thường, là chỉ lúc chỉ có hai người chúng ta.” Nhan Tiêu vươn hai ngón tay, bắt chéo, đi tới đi lui ở trong ngực anh.

Cô nói đủ hiểu, Hoắc Trạch Tích đơn giản trả lời: “Mặc cái gì đều được, không mặc cũng được.”

Không mặc.....

Tay cô đang chỉ dừng lại, lại đánh anh một cái: “Lại không phải là người nguyên thủy!”

Hoắc Trạch Tích cũng cười, Nhan Tiêu thoáng ngời dậy nói: “Giống như rất nhiều nam sinh thích trang phục mè, anh cảm thấy đẹp hay không đẹp?”

Đối lập với việc né tránh giống trước kia, hôm nay Nhan Tiêu đối với phương diện này phá lệ cảm thấy rất vui vẻ, Hoắc Trạch Tích có chút nghi hoặc, cũng không hỏi, nửa cười trả lời: “Có thể thử xem.”

“Có phải hay không còn muốn mè kêu, kêu anh là ‘ chủ nhân ’?” Nhan Tiêu tiếp tục thăm dò hỏi.

“.....”

Anh không trả lời, Nhan Tiêu hồ nghi: “Anh cảm thấy ấu trĩ?”

“Cái này có chút quá.”

“Vì sao?”

Anh híp mắt nhìn cô: " Em muốn chơi S.M với anh?"

Nhan Tiêu có xem loại truyện tranh này của Nhật Bản, cảm giác rất khác biệt chơi khá tốt, đột nhiên nghe anh nói như vậy, có chút phản cảm: "Đó không phải đều là lấy roi đánh người sao?"

Hoặc Trạch Tích không giải thích nhiều, ôm Nhan Tiêu nằm xuống, "Ngày mai muốn rời giường sớm một chút, mau ngủ."

"Đi ngủ?"

Hoặc Trạch Tích hỏi: "Em còn muốn làm sao?"

"Bác sĩ Hoặc, cái kia..... Em muốn....." Nhan Tiêu có chút không biết nên mở miệng như thế

nào, sợ anh cự tuyệt.

Hoặc Trạch Tích nhìn dáng vẻ muốn nói rồi lại thôi của cô, đoán ra cái gì, có chút muốn cười, "Ukm?"

Vạn phần rối rắm, nội tâm cô vẫn khát vọng nói ra: "Anh..... Anh có thể kể chuyện xưa cho em."

Nói xong vẻ mặt mong mỏi nhìn anh.

Hoặc Trạch Tích: "....."

"Kể một chuyện thôi, kể một chuyện thôi!" Nhan Tiêu hoàn toàn không chú ý tới vẻ mặt hơi cứng của bác sĩ Hoặc, tiếp tục ôm cánh tay anh xoắn đến xoắn đi.

Ngượng ngùng một lúc lâu, cứ nhiên chính là muốn kể chuyện trước khi đi ngủ?

Vừa rồi quả nhiên là đánh giá cao cô.....

Giọng nói anh lạnh nhạt: “Kể câu chuyện 《 ba con Nhan Tiêu 》 .”

“Cái quý gì? Anh mới là heo!” Nhan Tiêu không biết bác sĩ Hoắc tại sao lại khinh người rồi.

Bác sĩ Hoắc cũng không có dừng lại ngôn ngữ công kích: “VẬY 《 công chúa Bạch Tuyết cùng bảy cái Nhan Tiêu 》 .”

Nhan Tiêu phản kích: “Em còn muốn kể cho anh hệ liệt 《 mỹ nữ cùng Hoắc Trạch Tích 》 !”

“.....Được , em kể.”

Giọng nói Nhan Tiêu trong trẻo: “Từ trước, có mỹ nữ gọi là Nhan Tiêu, có dã thú, gọi là Hoắc Trạch Tích.....”

Bắt đầu nghe, Hoắc Trạch Tích liền cười ti, Nhan Tiêu đáng anh: “Cười cái gì mà cười? Hôm nay anh còn nói em là gì của anh?”

“Được, em tiếp tục kể.” Hoắc Trạch Tích thu lại ý cười.

“Anh mau trả lời, hôm nay anh nói với Gia Gia em là gì của anh?”

“..... Vợ.”

“Còn có gì nữa?”

“Làm gì còn gì nữa?”

“Anh nói em là cô gái nhỏ của anh!” Nhan Tiêu căm giận.

Giờ phút này cảm thấy xưng hô này thật sự buồn nôn, anh hỏi: “Tại sao anh không nhớ rõ?”

“Gia Gia hỏi anh, nói anh chiếu cố cô gái nhỏ nào, anh nói là ‘ em ’.”

Hoắc Trạch Tích thỏa hiệp: “Được rồi.....”

“VẬY anh lặp lại lần nữa.” Nhan Tiêu ôm cánh tay anh, một chân để ở trên người anh.

Hoắc Trạch Tích tắt đèn, “Ngày mai lại nói.”

“Không! Anh phải nói bây giờ!” Nhan Tiêu mới không tin ngày mai anh sẽ nói.

Anh bỏ chân Nhan Tiêu xuống, trầm mặc vài giây, bỗng nhiên cúi đầu hôn cô, đầu tiên là

Nhan Tiêu sửng sốt, rồi sau đó chủ động đáp lại, môi răng cuốn nhau.

Thẳng đến lúc cô sắp hít thở không thông, anh mới thở dốc gọi một tiếng bảo bối, giọng nói mơ hồ không rõ, chôn vùi cùng nụ hôn của hai người.

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨM)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Bánh Hoa Quế [1]

Sáng sớm ngày hôm sau phải đi ra ngoại thành, Hoắc Trạch Tích lái xe, Nhan Tiêu ngồi ở ghế phụ mơ màng sắp ngủ.

Ra khỏi nội thành đến núi đoạn này hầu như là đường cao tốc, lái xe dễ dàng mệt mỏi, Nhan Tiêu lại luôn duy trì sự tỉnh táo, nói chuyện phiếm với Hoắc Trạch Tích, để cho anh đỡ mệt mỏi khi điều khiển xe.

Lần này là đi thăm bà nội anh, Nhan Tiêu cảm thấy đầu tiên cần biết được tình hình của bà nội anh, hỏi: “Bà năm nay bao nhiêu tuổi?”

“73.”

“Tim không tốt?” Tối hôm qua còn nghe người nhà anh nói phải làm phẫu thuật nối mạch máu ở tim.

Hoắc Trạch Tích nhàn nhạt nhìn phía trước, nói: “Suy tim, năm trước có cấy ghép khởi bác khí*, trước đó không lâu có làm một cuộc phẫu thuật lúc đó mới phát hiện trái tim của bà không biết khi nào, đã đập rất yếu.”

*)Khởi bác khí: một loại máy dùng cho bệnh tim.

Đó toàn là thuật ngữ y học cô nghe không hiểu, lại nghe hiểu một câu cuối cùng, lập tức sửng sốt không nói lên lời.

Hoắc Trạch Tích liếc nhìn cô một cái, giọng điệu hơi nhẹ: “Nhưng mà trước đó cấy ghép khởi bác khí, đã không còn nguy hiểm đến tính mạng.”

Cô nhin không được hỏi: “Khởi bác khí là trợ giúp trái tim đập bình thường sao?”

“Là máy móc điện tử, trợ giúp cơ tim co rút lại hoạt động, trái tim cung cấp đủ máu.”

Kia không phải tương đương với, trái tim đã không có đập, toàn dựa máy móc để duy trì tính mạng?

Nhan Tiêu chỉ cảm thấy trong lòng có chút buồn, có chút khổ sở, cũng không biết nói cái gì, thay đổi đề tài: “Vậy bà anh có thân thiện không?”

Anh im lặng một giây, nhàn nhạt ừ một tiếng, lại như suy tư gì mở miệng: “Là người rất đặc biệt.”

Nhan Tiêu tò mò: “Đặc biệt?” Nghĩ nghĩ lại hỏi: “Vậy anh cảm thấy, bà sẽ thích em sao?”

“Nhất định sẽ.”

Nhan Tiêu dựa vào ghế dựa cười, trên đường cao tốc cũng không nhiều xe lắm, anh chạy rất nhanh, cảnh vật bên cạnh rất nhanh biến mất trong tầm nhìn, bỗng nhiên trong lòng Nhan Tiêu vô cùng bình tĩnh.

Lúc đến núi đã là gần giữa trưa, xe không thể chạy lên núi, đỗ xe ở bãi đỗ xe dưới chân núi, muốn đi bộ lên núi.

Trong núi cảnh vật rất tốt, lên núi là có thể ngửi được mùi hương tươi mát của lá cây, trên đỉnh đầu các loài chim kêu uyển chuyển, không khí mát mẻ, không khí tươi mát.

Có một đoạn đường rất dốc, là một con đường nhỏ vòng quanh núi, chỉ có hàng rào cao nửa thước che chắn, Nhan Tiêu đi phía trước, Hoắc

Trạch Tích ở phía sau đỡ cô, lúc đi ra Nhan Tiêu đã thở hồng hộc, túm cánh tay Hoắc Trạch Tích thở dốc: “Đã lâu không có leo núi, mệt mỏi quá.....”

“Không chịu rèn luyện, về sau không có việc gì anh sẽ mang em tới đây leo núi.” Hoắc Trạch Tích nhìn mái tóc cô ướt bởi vì toàn mồ hôi, lại nói: “Đi được không?”

“Không có việc gì, nghỉ ngơi một phút đồng hồ thì tốt rồi.” Nhan Tiêu lấy khăn giấy lau mồ hôi, lại giúp anh lau.

“Anh công em.” Hoắc Trạch Tích nói.

Nhan Tiêu hơi kinh ngạc, lại lắc đầu: “Không cần.....”

Hoắc Trạch Tích nửa cười mà nhìn cô, “Cơ hội khó có được, bỏ lỡ là không còn đâu.”

“Được! Vậy anh công em!” Nhan Tiêu sáng khoái đồng ý.

Bị anh công lên, Nhan Tiêu nhịn không được cười, tay để ở bả vai anh, nhẹ giọng hỏi: “Em rất nhẹ phải không?”

“..... Rất nặng.”

“Thôi đi, lần trước một tay là anh đã có thể ôm được em.”

Anh không trả lời, cười cười.

Đưa ở trên vai anh trong chốc lát, Nhan Tiêu lại giơ tay túm nhánh cây, lực đạo rất lớn, những cành chìa ra, những con chim trên cây đều bị Nhan Tiêu làm cho sợ hãi bay đi, tất cả ở trên đỉnh đầu riu rít nháo lên.

Cô vội vàng vỗ bả vai Hoắc Trạch Tích: “Hoắc Hoắc đi mau!”

“Làm gì?”

“Những con chim đó sẽ trả thù em, những con chim đó đang kéo nhau xuống dưới!!”

“.....Em nghĩ quá xấu cho chúng rồi.”

Nhan Tiêu còn nghi thần nghi quỷ mà ngẩng đầu nhìn, đám chim kia tiếp tục riu rít.

Hoặc Trạch Tích chống đỡ một chút, Nhan Tiêu đột nhiên ôm lấy đầu của anh: “Đi mau đi mau!”

Hoặc Trạch Tích giậm: “..... Tay em che mắt của anh!”

“Em sợ chúng nó đậu trên đỉnh đầu anh!”

“.....”

Nhan Tiêu nhin không được: “Mau bỏ em xuống!”

Hoặc Trạch Tích không buông tay, Nhan Tiêu lại đánh bả vai anh: “Mau!”

Anh bất đắc dĩ, thoáng ngời xồm thả cô xuống dưới, Nhan Tiêu vội vàng nắm tay anh rồi chạy nhanh.

Ngay từ đầu Hoặc Trạch Tích chưa kịp ứng phó đã bị cô kéo chạy được vài bước, sau đó Nhan Tiêu càng chạy càng hăng hái, anh nhìn nhin không được cười, cũng chầm chầm chạy theo cô.

Quay đầu nhìn anh, Nhan Tiêu chầm rãi nghĩ lại chuyện vừa rồi, đột nhiên không nín được cười ra tiếng, vừa chạy vừa cười, cười đến rơi cả nước mắt, cuối cùng cũng nắm tay anh thả chầm bước chân.

Hô hấp không đều, Nhan Tiêu túm chặt anh, đầu dựa vào ngực anh, cúi đầu thở dốc điều chỉnh hô hấp.

Hoắc Trạch Tích ôm cô vào trong ngực, xoa xoa đầu cô, mang theo ý cười hỏi: “Em vụng về chứ không ngu?”

Nhan Tiêu lắc đầu: “Không ngu.”

Đi đến phiến rừng cây kia, mới phát hiện bọn họ đã đến lưng chừng núi, gần một vách núi, có thể thấy được dưới dốc núi cây cối được bao trùm một tầng sương mù, dòng suối mơ hồ.

Rốt cuộc cũng thấy một căn nhà cách đó không xa, Nhan Tiêu kích động hô lên: “Có phải chỗ đó hay không?”

Hoắc Trạch Tích cũng nhìn qua, “Hình như vậy.”

Đi qua mới thấy dưới tang cây dưới lầu có một bà cụ đang ở đó, ngồi ở trên xe lăn, Nhan Tiêu nghi hoặc nhìn về phía Hoắc Trạch Tích, anh hơi hơi cúi đầu: “Là bà nội.”

Đến gần mới thấy rõ bà đang nhắm mắt nghỉ ngơi, đầu tóc ngắn ngủi, trắng hơn một nửa, có chút mảnh khảnh.

Hoắc Trạch Tích nhẹ giọng gọi bà, bà mới chậm rãi mở to mắt, lúc nhìn thấy rõ ràng có chút sửng sốt, lại chậm rãi phản ứng lại, cười: “Trạch Tích à?”

Hoắc Trạch Tích nhìn bà, cũng cười.

Nhan Tiêu nhìn anh có chút rung động, anh cười rộ lên rất dịu dàng.

Anh lại kéo Nhan Tiêu qua, “Bà nội, đây là bạn gái cháu, tên là Nhan Tiêu.”

Thính lực của bà không được tốt lắm, giọng nói của anh to hơn ngày thường, thả chậm tốc độ.

Nhan Tiêu tiến lên, tươi cười: “Chào bà nội!”

Bà nội có chút ngoài ý muốn, kinh ngạc vài giây, mới đánh giá Nhan Tiêu một chút, lại cười gật đầu.

Thời tiết oi bức, âm u giống như trời muốn đổ mưa, Nhan Tiêu đi đến sau xe lăn, cúi đầu nói: “Bà nội, bên ngoài trời sắp mưa, cháu đẩy bà đi vào được không?”

Bà nội cười đồng ý, Nhan Tiêu thong thả đẩy xe lăn, Hoắc Trạch Tích đi ở phía sau.

Trong phòng còn có một di để chiếu cố bà, ở một bên giúp bọn anh lấy nước.

Phòng khách có một cửa sổ sát đất, tầm nhìn trống trải, thấy phong cảnh bên ngoài, trời sắp mưa.

Bên cửa sổ có một cái bàn nhỏ, có một bộ dụng cụ pha trà, màu xanh nhạt men sứ, rất đẹp và tinh xảo.

Bà nội Hoắc tìm Nhan Tiêu nói chuyện, lại không dò hỏi được vấn đề gì, chỉ nói cảnh vật trong núi, các cô đang nói chuyện, Nhan Tiêu phát hiện Hoắc Trạch Tích đi đến bộ dụng cụ pha trà bên cạnh bàn trang điểm.

Ấm tử sa* nấu nước, lọc lá trà, hâm chén trà.....

Động tác của anh rất chậm, yên tĩnh nhưng rất chuyên chú.

Giống như là một nghi thức cố định rất chuyên nghiệp, lại rất thành thạo.

Nhan Tiêu nhìn thấy hơi sững sờ, bà nội nhìn theo ánh mắt cô, cười cười: “Mỗi lần nó tới đều phải pha một ấm trà.”

Bác sĩ Hoắc nhìn như vậy rất có cảm giác văn nhã cổ phong, Nhan Tiêu yên lặng cười, lại nhìn về phía bà nội anh, phát hiện bà nội cho cô một cảm giác rất bất đồng, sẽ không đặc biệt thân thiện với người khác, nhưng rất có khí chất, mơ hồ nhìn mặt mũi có thể biết, lúc còn trẻ là một mỹ nhân.

Pha trà xong, Hoắc Trạch Tích đẩy bà nội đi qua, bỗng nhiên bế bà từ trên xe lăn, đặt ở trên chiếc ghế nhỏ có khắc mấy hình bông hoa.

Chắc là tập mãi thành thói quen, bà nội bê chén trà lên uống một hớp, lại ngẩng đầu nhìn Hoắc Trạch Tích: “Tại sao lại không châm trà cho bạn gái con?”

Lúc này Nhan Tiêu mới phản ứng lại, vội vàng chạy lại: “Tự cháu đến đó.”

Nghĩ thầm để bác sĩ Hoắc bưng trà rót nước cho cô, tại sao sẽ cảm thấy lương tâm bất an.....

Hoắc Trạch Tích lại bưng bình trà lên, một tay đè lại cái nắp, rót nước chè màu hổ phách vào chén trà, nhìn về phía Nhan Tiêu.

Cô bưng lên uống một ngụm, tuy không phải người biết về trà, cũng cảm thấy hương vị trà thanh thanh, đọng lại lâu dài.

Cô nhin không được hỏi: “Đây là trà gì vậy?”

Hoắc Trạch Tích nhàn nhạt đáp: “Phổ Nhĩ*.”

*)Trà Phổ Nhĩ :là loại trà trải qua quá trình lên men sau chế biến, thường là trong quá trình lưu trữ, so với các loại trà thông thường chỉ có quá trình oxy hoá ngay trong quá trình sản xuất.

Quá trình lên men sau chế biến giúp cải thiện hương vị của trà, vị chất dần ngọt hơn, vị gắt dần dịu hơn, trà được biến đổi dần qua thời gian lưu

trữ, từ màu xanh, vàng thành đen.

Cũng như ẩm tử sa thường gắn với đất Nghi Hưng, trà Phổ Nhĩ cũng gắn chặt với các phẩm chất trà tại vùng Phổ Nhĩ, một khu vực phía cận nam Trung Quốc, nơi có giống trà cổ thụ, mọc hoang dã trên các dãy núi cao, phẩm chất tốt.

“Nhưng em nếm thử có mùi hương hoa nhài.” Nhan Tiêu nói lại uống một ngụm.

Anh giải thích: “Hoa nhài được sấy khô, cho nên loại trà này có hương vị hỗn hợp với nhau.”

Nhan Tiêu cười nhìn chăm chăm anh, bác sĩ Hoắc rất hiểu.....

Ba người ngồi cùng nhau không nói nhiều lắm, Hoắc Trạch Tích nói tay nghề nấu ăn của bà nội rất tốt, tán gẫu vài câu, Nhan Tiêu muốn bà nội dậy cô là bánh táo đỏ, hai người vào phòng bếp, để lại Hoắc Trạch Tích một mình bên ngoài.

Nhan Tiêu học được hình dạng bánh, cho khuôn vào lò nướng, mới đẩy bà nội đi ra.

Hoắc Trạch Tích đứng ở cửa sổ sát đất nhìn bên ngoài, đôi tay nhét trong túi quần, Nhan Tiêu thấy bóng dáng thon dài của anh, nghĩ thầm đại khái là anh đang thất thần, gọi anh một tiếng, anh mới xoay người.

Bà nội bắt đầu khen ngợi Nhan Tiêu: “Bạn gái con học rất nhanh, rất thông minh.”

Hoắc Trạch Tích cúi đầu cười, nói: “Bà nội, cô ấy không thông minh.”

Nhan Tiêu trừng anh, lại không tự giác nở nụ cười.

“Vậy con thông minh?” Bà nội giúp Nhan Tiêu nói chuyện.

Nhan Tiêu thấy vậy nói thêm vào: “Đúng vậy, anh thông minh?”

Lấy nhiều thắng ít, bác sĩ Hoắc bại.

Bỗng nhiên bên ngoài bắt đầu gió to, Nhan Tiêu thấy cách đó không xa có một cây đào, đã biến thành màu hồng, nếu trận này quá lớn, đoán chừng là hỏng hết.

Cô hỏi: “Bà nội, ai trồng cây đào kia vậy?”

“Chắc là chủ nhân của căn nhà này trồng.”

Nhan Tiêu nói: “Vậy chúng ta có thể hái xuống ăn không? Con thấy chúng rơi xuống thì hỏng hết.”

“Đang lo không ai muốn, con muốn hái thì hái đi.” Bà nội cười nói.

Hoắc Trạch Tích từ ban công tiến vào, vừa vặn thấy Nhan Tiêu muốn ra cửa, hỏi: “Bên ngoài trời mưa, em đi ra ngoài làm gì?”

“Em đi hái đào.” Nhan Tiêu chỉ vào cây đào bên ngoài.

Cái cây lớn kia ở gần đường núi, ra quả còn rất cao.

Hoắc Trạch Tích ngăn lại: “Không cần đi ra ngoài.”

Nhan Tiêu không tình nguyện: “Không hái sẽ rơi mất, rất đáng tiếc!”

“Bên ngoài đang mưa, trên mặt đất lại ướt, em ngã xuống thì làm sao bây giờ?”

Ngã xuống.....

Đây là bác sĩ Hoắc coi cô giống như đứa trẻ mấy tuổi!

“Bà nội đã đồng ý, hơn nữa chúng nó rất cực khổ để ra quả lại không có người hái, chẳng phải là rất thảm?” Nhan Tiêu thảm thiết nhìn anh.

Bà nội nghe được cười, lại nhìn về phía Hoắc Trạch Tích: “Con quản quá nghiêm rồi! Nhan Tiêu lại không phải cô bé.”

Nhan Tiêu nghe được lời này có chút chột dạ, sợ câu tiếp theo của bác sĩ Hoắc là “Cô ấy chính là một cô bé”.

Cũng may không có, anh trầm ngưng vài giây nói: “VẬY anh đi.”

Quả thực bên ngoài bắt đầu mưa, Nhan Tiêu sống chết đòi đi ra ngoài với anh, vốn dĩ muốn đi hái, Hoắc Trạch Tích bảo cô đứng ở dưới tán cây, anh hái Nhan Tiêu tiếp nhận.

Mưa lớn dần, Hoắc Trạch Tích ôm lấy Nhan Tiêu trở về.

Nhan Tiêu rửa sạch quả đào rồi bắt đầu ăn, kỳ thật hương vị có chút chát, vẻ mặt cô lại ăn rất ngon, Hoắc Trạch Tích nhìn dáng vẻ của cô, dường như rất giống một anh bạn nhỏ, làm cho người ta rất muốn cười.

Vừa rồi Nhan Tiêu đứng ở dưới tàng cây, không có gặp mưa, quần áo của anh lại có chút ướt.

Nhan Tiêu đi qua sờ quần áo trên người anh: “Quần áo anh ướt rồi, mặc thế này có sợ bị cảm hay không?”

Bà nội đứng ở bên cạnh cũng thấy, kêu Hoắc Trạch Tích lấy máy sấy sấy khô trước, vì thế Nhan Tiêu lôi anh đi vào trong phòng hong khô quần áo.

Hoắc Trạch Tích ngồi ở trên ghế, Nhan Tiêu cầm máy sấy, độ ẩm trung bình, vừa thổi vừa lay, không cho nhiệt độ tiếp xúc với làn da.

Bàn tay cô luồn vào quần áo anh vừa kéo vừa thối, luồn từ bụng đến ngực, quần áo bị kéo lên, lộ ra một vùng eo của anh, Hoắc Trạch Tích nhìn cô: “Chơi trò lưu manh?”

Vốn dĩ không nghĩ nhiều như vậy, anh vừa nói như vậy, Nhan Tiêu lập tức đưa dai sờ soạng ở trên người anh, hừ lạnh: “Đại gia ta còn muốn chơi với người!”

Hoắc Trạch Tích vươn một bàn tay, nhàn nhạt nói: “Sờ một chút cho một trăm.”

Nhan Tiêu: “.....” Đúng là đầu óc thương nghiệp!

Cô thối rất chậm, một chút một chút, động tác cũng nhẹ nhàng dịu dàng, Hoắc Trạch Tích nằm, bị cô làm cho rất buồn ngủ, nhắm mắt lại.

Nhan Tiêu cho rằng anh nghỉ ngơi, kết quả thối xong anh cũng không có động tác, nhẹ nhàng gọi một tiếng, cũng không trả lời.

Ngủ rồi.....

Đại khái là buổi sáng ngày hôm nay chạy xe, mệt mỏi.

Nhan Tiêu không có đánh thức anh, tay chân nhẹ nhàng ra khỏi phòng, đi về phía cửa.

Vừa rồi làm bánh táo đỏ cũng rất được, đặt ở trên bàn, hương táo tỏa ra rất ngon.

Trong phòng lại không thấy bóng dáng bà nội, Nhan Tiêu nhìn về phía dì đứng bên cạnh: “Bà nội đâu?”

“Về phòng ngủ trưa.”

Cô lấy một miếng bánh ăn, hương vị cũng không tệ lắm, có chút nóng, vừa ăn cô vừa hà hơi, ngồi trong chốc lát, cảm thấy thật sự rất nhàm chán, lại đi đến phòng ngủ Hoắc Trạch Tích đợi.

Anh nằm ngủ ở trên ghế, nhìn qua có chút thích ý, Nhan Tiêu ngồi ở một bên chơi điện thoại, lại đứng ở bên cửa sổ nhìn mưa rơi, nghĩ thầm thời tiết vì sao lại oi bức như vậy.

Ngày thường không có thói quen ngủ trưa, hơn nữa lại hoàn toàn xa lạ với hoàn cảnh chỗ này, Nhan Tiêu ngồi một lúc lâu cũng không có buồn ngủ, lại ngồi nhìn Hoắc Trạch Tích ngủ.

Nhưng mà nhìn kỹ..... Trên trán anh rất nhiều mồ hôi.

Nóng như vậy?

Nhan Tiêu lấy khăn giấy ướt lau mồ hôi cho anh, anh cau mày, không biết có phải nằm mơ thấy cái gì hay không.

Ghế nằm bên có một cái quạt hương bồ*, Nhan Tiêu lấy một cái ghế nhỏ đến, ngồi ở bên cạnh anh, giúp anh quạt, cô quạt rất nhẹ nhàng chậm chạp, liên tục dụi dằm.

*)Quạt hương bồ: quạt được làm bằng lá cây hoặc giống kiểu quạt được làm bằng bẹ cau giống Việt Nam.

Lông mày anh dần dần thả lỏng, Nhan Tiêu nhìn cười, ngón tay mơn trớn ấn trên mi tâm của anh.

Bỗng nhiên anh giật mình, lồm bồm nói: “Bà nội.....”

Giọng nói nhỏ có chút mơ hồ, nhưng Nhan Tiêu nghe thấy, anh còn nói một câu “Rất xin lỗi”.

Có ý gì? Coi cô như bà nội của anh?

Nhan Tiêu có chút buồn cười, lúc sau nghĩ thầm loại hành vi cầm quạt quạt cho người khác, đích xác có chút có thể liên tưởng tới bà nội bà ngoại và mấy vị trưởng bối.

Cô chống cằm nhìn anh, bỗng nhiên muốn thân mật với anh, hơn nữa xác thực cô cũng làm như vậy, đặt một nụ hôn trên gương mặt anh, lại tiếp tục chống cằm nhìn anh.

Lại không dự đoán được, giây tiếp theo, anh không hề do dự mở mắt ra.

Căn bản Nhan Tiêu còn chưa kịp phản ứng lại, vẫn còn duy trì vẻ mặt si mê, như là ngời im.

Hoặc Trạch Tích khẽ cau mày, lại nhìn về phía bên kia, giọng nói trầm thấp hỏi: “Anh ngủ quên?”

Vỗ vỗ mặt mình, Nhan Tiêu ho: “Đúng vậy, ngủ..... Ngủ một giờ.”

Hắn là vừa rồi anh không biết cô hôn anh.....

Anh quay lại tầm mắt, hơi híp mắt, nhìn cô: “Em vừa mới hôn trộm anh?”

Sát? Cư nhiên biết?

Nhan Tiêu: “..... Cái gì ‘ hôn trộm ’, nói kiểu em rất đáng kinh!”

Giống như chưa hoàn toàn thích ứng với ánh sáng, Hoặc Trạch Tích nhắm mắt lại, cười một chút.

Nhan Tiêu nhớ tới vừa rồi anh nói mê, nhện không được hỏi: “Vừa rồi anh mơ thấy cái gì?”

Anh dần dần thu lại ý cười, không nói chuyện, một lát sau mới mở mắt ra: “Em giúp anh rót chén nước.”

Lên tiếng, Nhan Tiêu ra cửa rót nước, lại trở về đưa cho anh, nói: “Bà nội cũng đang ngủ trưa.”

“Ukm.”

Nhìn anh uống nước, Nhan Tiêu tiếp nhận cái ly, “Còn muốn nữa hay không?”

“Không cần, em ngồi đi.”

Hai người trầm mặc một lúc, ngoài cửa sổ chỉ có tiếng mưa rơi tí tách, tự nhiên yên tĩnh.

Nhan Tiêu nhìn thấy thái dương anh vẫn còn ướt, lại lần nữa hỏi: “Vừa rồi anh nằm mơ thấy ác mộng?”

Anh không phủ nhận, sau một lúc lâu mới nói: “Vừa rồi mơ thấy chuyện khi còn nhỏ.....”

Nhan Tiêu nhìn anh, “Ukm, chuyện gì?”

Anh khẽ cau mày, ánh mắt có chút không tập chung, như là ở hồi ức: “Lúc anh mười tuổi, đi leo núi với bà nội, còn có Hoắc Bình Quả.....”

Giọng nói của anh trầm thấp, nói rồi dừng lại.

Sau đó chắc còn một câu chuyện, Nhan Tiêu tò mò hỏi: “Sau đó thì sao?”

Anh cúi đầu, giọng nói bình tĩnh: “Bà nội bị tách ra với bọn anh, ngày đó trời mưa to, đất đá trên núi trôi xuống, ông nội đi tìm bà, bảo anh với em

gái ở dưới chờ, chờ không thấy ông trở về, anh liền ôm em gái về trước, sau lại bà nội được người khác tìm thấy, ông nội của anh lại không trở về.”

“Vậy sau đó?” Nhan Tiêu nắm chặt ngón tay, chần chừ hỏi.

“Thi thể cũng không tìm được.”

Vẻ mặt anh không có gì kể rõ ràng, Nhan Tiêu nghe có chút khổ sở, vừa rồi anh nằm mơ thấy chuyện này?

Nhan Tiêu nhớ rõ, lúc anh ngủ, nói “Rất xin lỗi”.

Ở sâu trong nội tâm, có phải tự trách hay không?

Nhưng anh chưa nói, Nhan Tiêu cũng không hỏi, yên tĩnh ngồi trong chốc lát, bỗng nhiên cô đứng lên ôm Hoắc Trạch Tích.

Cô đứng ở giữa chân anh, nhẹ nhàng xoa tóc anh, ôm chặt anh vào lồng ngực cô.

Hoắc Trạch Tích sửng sốt một chút, phản ứng lại sau đó nhàn nhạt cất tiếng, “Không cần như vậy.”

Nhan Tiêu nói: “Em chỉ là muốn ôm anh một chút.”

Yên tĩnh một lát, hai tay ôm eo cô, kéo cô lại gần.

Nhìn Hoắc Trạch Tích dán ở trong lồng ngực cô, Nhan Tiêu nhẹ nhàng sờ tóc anh, mềm mại khô ráo, tóc phía sau cổ ngăn ngủi sờ rất ngứa, lại rất thoải mái.

Lần đầu tiên cảm giác được, anh cũng có một mặt giống như một đứa bé.

Ngẫu nhiên cũng yêu cầu, có người ôm anh một cái.

Giống như đã qua một thế kỷ, mưa cũng đã dừng, cảnh vật bên ngoài được rửa sạch, trong không khí có hơi thở của thực vật.

Bỗng nhiên anh gọi tên Nhan Tiêu, giọng nói phá vỡ sự yên lặng.

Nhan Tiêu khẽ ừ một tiếng, anh không hề do dự mở miệng: “Không bằng chúng ta kết hôn đi.”

Giọng nói trước sau như một, giọng nói phập phồng bình tĩnh không có gì.

Hoàn toàn không kịp trở tay, thoáng chốc Nhan Tiêu cho rằng mình nghe nhầm, sau một lúc lâu mới cất tiếng, trong giọng nói tràn đầy không thể tin được: “Anh nói cái gì?”

“Anh muốn kết hôn.”

Giờ khắc này có vẻ phá lệ không chân thật, Nhan Tiêu thậm chí nghe không rõ chính mình thanh âm, trong đầu logic toàn bộ loạn rớt, chần chờ hỏi: “Hiện tại?”

Hoặc Trạch Tích đột nhiên thấp giọng cười, cũng như là thanh tỉnh một chút, buông cô ra, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt cô: “Em đã đủ hai mươi tuổi rồi?”

“Đủ, đủ rồi.”

Đôi mắt như là bị cơn mưa to bên ngoài rửa sạch, ánh mắt Nhan Tiêu nhìn không rời.

Anh thông thả thấp giọng hỏi, “Vậy em nguyện ý gả cho anh không?”

NGHIỆN NGỌT (NGỌT ẨM)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Bánh Hoa Quế [2]

Chuyện kết hôn, đối với trải qua hai mươi năm kinh nghiệm của Nhan Tiêu là con số không, tự nhận là xa xôi không thể với tới, mà muốn Hoắc Trạch Tích nói được câu kết hôn, vốn tưởng chuyện này là xa tận chân trời, ngay lập tức xuất hiện trước mặt, khiến cô trở tay không kịp.

Tuy là một chuyện rất bình thường, nhưng lại xảy ra trên người mình, lại khó tránh khỏi thiếu sót.

Nhan Tiêu lúng túng không nói nên lời, chỉ là không thể tưởng tượng mà nhìn anh, cau mày, lại cười, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Cô đã từng nghĩ đến chuyện này, cho rằng sẽ giống như phim điện ảnh ôm đối phương khóc, lúc này tới rồi, đầu óc lại trống rỗng, cứ nhiên ngờ ngác nói ra một câu: “Em còn chưa có tốt nghiệp.”

Hoắc Trạch Tích hơi ngẩn ra, trầm mặc nhìn cô, thật lâu sau thu hồi ánh mắt: “Có phải anh quá nóng vội hay không?”

Lúc này mới phản ứng lại cảm thấy bản thân có chút mất hứng, có thể khiến anh có cảm giác bị từ chối hay không.

Nhan Tiêu nhìn anh, lắc đầu: “Em chỉ là..... Chỉ là có chút..... “

Nói cũng không thể nói rõ được cảm giác là gì, rõ ràng biết anh là nghiêm túc, rồi lại sợ anh không phải nghiêm túc, sau lại có chút king ngạc, lại không thể nói rõ.

Nhìn dáng vẻ mâu thuẫn của cô, Hoắc Trạch Tích chần chờ vài giây, “Nếu chưa nghĩ ra, bây giờ chưa cần trả lời.”

Cô cúi đầu, cắn môi: “Xin lỗi.....”

Anh giơ tay sờ lên má cô, cười cười: “Là anh quá nóng vội.”

Anh nói rất phong vân kinh đậm, Nhan Tiêu thở phào nhẹ nhõm, cũng cười theo.

Lúc xuống núi trời đã chạng vạng tối, bà nội nhìn theo, mỗi bước đi Nhan Tiêu rất lưu luyến, vẫy tay liên tiếp.

Đồng ý yêu cầu của Nhan Tiêu, lúc sau xuống núi Hoắc Trạch Tích mang theo cô vào quán bán hàng rong nhỏ ven đường ăn bánh lạnh, Nhan Tiêu ăn một phần bánh rán, mà bác sĩ Hoắc lại đứng quan sát.

Nhan Tiêu biết, bác sĩ Hoắc người này rất không thú vị, ngày thường toàn từ chối quán ăn ven đường, từ chối thức ăn nhanh, không có ngăn cản cô, xem như là anh nhượng bộ.

Nhưng cô vẫn giơ cái bánh rán trong tay lên, khuyên anh: “Anh không ném thử sao! Không ném thử làm sao anh biết thích hay không?”

Hoắc Trạch Tích vẫn như cũ lắc đầu.

Nhan Tiêu giơ lên bên miệng anh: “Ukm! Bà chủ đang nhìn, anh như vậy là không cho người ta mặt mũi!”

Hoắc Trạch Tích cau mày, thoáng nhìn qua bà chủ bán hàng rong đang nhìn sang bên này, chần chờ một chút, vẫn cắn một miếng bánh rán.

Vẻ mặt anh không có gì, Nhan Tiêu vui tươi hơn hỏi anh hương vị, anh hơi gật đầu.

“Em đã nói là ăn rất ngon mà!” Về mặt Nhan Tiêu đặc ý dào dạt.

Hoắc Trạch Tích giúp cô lau hạt mè dính trên miệng, “Đã quên nói với em, hai ngày nữa anh phải đi thành phố H tham gia một hội nghị học thuật.”

“VẬY ĐI BAO LÂU?”

“Khoảng một tuần, còn muốn đi thăm quan mấy bệnh viện.”

Một tuần.....

Đôi mắt Nhan Tiêu trừng lườm: “Lâu như vậy?”

“Em ở một mình cảm thấy cô đơn, thì ở lại trường học.”

Đương nhiên là ở lại trường học, bằng không một mình ở một căn nhà lớn rất trống trải, lại sợ hãi lại tịch mịch.

Biết được tin này, Nhan Tiêu ăn cái gì cũng không còn cảm thấy ngon như ban đầu nữa, ngồi ở trong xe đều không ngừng nhắc đi nhắc lại chuyện này, trong chốc lát lo lắng thành phố H bên kia có quá nóng hay không, trong chốc lát lại suy nghĩ người đi cùng có thể là một nữ bác sĩ lớn lên xinh đẹp hay không.....

Hoắc Trạch Tích chỉ cười, yên tĩnh ngồi nghe cô ồn ào, sau đó cô nói nhiều mệt mỏi, đường về nhà lại cảm thấy rất dài.

Trước mắt chỉ có phong cảnh đường cao tốc lặp lại, Nhan Tiêu nhìn đến mệt mỏi, cảm thấy buồn ngủ, quay đầu nhìn về phía Hoắc Trạch Tích: “Bác sĩ Hoắc nếu em ngủ, anh có phải cũng cảm thấy buồn ngủ hay không?”

Giọng nói Hoắc Trạch Tích dịu dàng: “Em ngủ đi.”

Nhan Tiêu dặn dò: “VẬY anh điều khiển xe đừng quá mệt mỏi, đường cao tốc rất nguy hiểm.”

“Yên tâm.”

Chờ Nhan Tiêu điều chỉnh ghế nằm thấp xuống một chút, nằm ngủ yên, Hoắc Trạch Tích mới chậm rãi nhìn về phía cô.

Còn lo lắng anh lái xe mệt mỏi, cô không biết, lúc cô ở trong xe, liền đủ để cho anh không dám chậm trễ.

-

Chờ sau khi bác sĩ Hoắc đi thành phố H, lại một lần nữa Nhan Tiêu quay trở lại ký túc xá trường, khôi phục lại sự gió êm biển lặng trước kia, ngày thường cũng trở nên đơn giản, sinh hoạt là ba điểm thẳng hàng.

Đêm thứ nhất ở ký túc xá, cô hàn huyên với bọn Tiểu Giai rất lâu, cho đến tận rạng sáng, bạn bè chân chính là, mặc dù xem nhẹ một đoạn thời gian, không cần lo lắng quan hệ gần bó như thế nào, cũng không cần quá nhiều thời gian, rất nhanh quay trở về tình trạng trước kia không giấu diếm nhau điều gì.

Mấy ngày nay radio cũng tạm dừng, Nhan Tiêu không biết ban ngày bác sĩ Hoắc có phải không có thời gian hay không, không muốn làm phiền tới anh, ngày thường anh thường gọi điện thoại đến trước khi đi ngủ.

Nội dung nói chuyện cũng rất đơn giản, kể mấy chuyện vụn vặt mà ban ngày gặp phải ở trường học.

Chuyện bác gái ở nhà ăn cãi nhau với một nam sinh khóa dưới; món thịt gà cay ở căng tin ăn rất ngon; bạn học nam học Latin té ngã cầu thang, kết quả té ngã trong tư thế bổ dựng lên.....

Chắc là Hoắc Trạch Tích đang đeo tai nghe nói chuyện với cô, có đôi khi nghe được tiếng anh uống nước ở bên kia, có đôi khi lại nghe thấy tiếng anh đi xuống lầu mua đồ ăn vặt, xung quanh anh là tiếng ô tô, cho rằng lúc đó anh đang không nghe, kể đến chỗ thú vị là anh lại cười trầm thấp.

Nhưng mà bác sĩ Hoắc thuộc kiểu đang ăn sẽ không nói chuyện, chỉ cần Nhan Tiêu nói xong lời này, đại khái sẽ kết thúc luôn cuộc trò chuyện, so ngày thường thì ít hơn một chút.

Một bên chỉ phụ trách kể, một bên chỉ phụ trách nghe, phân công nhưng thật ra rất hài hòa.

Nhan Tiêu nghi ngờ có phải trong phòng anh có người khác hay không, lúc hỏi ra lại bị bác sĩ Hoắc trêu chọc: “Em đến xem phòng anh có người khác hay không.”

Nhan Tiêu đứng sát cửa sổ ký túc xá, đứng cạy vách tường, một bên hừ cười: “A, em biết rất nhiều khách sạn, mỗi nơi có một tấm thẻ, cái gì tịch tịch. Phụ nữ đã có chồng, học sinh thuần khiết, gọi điện thoại qua là sẽ có người đến.”

Nhưng thật ra Hoắc Trạch Tích trả lời rất nghiêm túc: “Khách sạn chính quy sẽ không có điều đó.”

“Anh phủ nhận như vậy làm gì?”

Ném lại vấn đề, nghe được câu trả lời thích đáng lúc sau lại có thái độ nghi ngờ, đúng là tâm tư của những cô gái.

Hoắc Trạch Tích dừng lại hai giây, rốt cuộc cũng biết được “phụ nữ thật khó dỗ”, giọng điệu không biết làm thế nào: “Không phủ nhận chẳng lẽ muốn anh thừa nhận sao?”

Nghe ra giọng điệu của anh không tốt, Nhan Tiêu “Hắc” một tiếng, hù dọa vui đùa: “Lời này của anh có nghĩa khác, bác sĩ Hoắc em nói cho anh, nếu anh không trong sạch em không cần anh nữa.”

Đầu bên kia bỗng nhiên cười, giọng nói anh trầm thấp: “Bị em nhúng chàm, vốn dĩ anh đã không còn trong sạch.”

Nhan Tiêu sửng sốt một chút, mới biết được ý vị trò đùa của bác sĩ Hoắc, mệt mà anh còn dùng giọng nói dễ nghe như vậy, Nhan Tiêu vừa tức vừa buồn cười: “Anh chờ đấy cho em!”

Hoắc Trạch Tích chỉ cười, thúc giục cô đi ngủ sớm một chút, Nhan Tiêu lại nhịn không được, nằm ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, anh đã rời đi được bốn ngày, nhưng anh vẫn chưa nói là bao giờ anh sẽ về.

Trong đầu đột nhiên hiện lên một ý nghĩ, không chờ suy xét kỹ lưỡng, cô lấy điện thoại ra, ở trên mạng đặt một vé máy bay, thứ sáu, bay đến thành phố H.

Ban đêm kích động đến không ngủ được, cô không có nói chuyện này cho bác sĩ Hoắc, mấy ngày hôm trước nói chuyện đã thăm dò được anh đang ở chỗ nào, đi tìm anh, đi một chút là có thể đến tìm anh.

Đơn giản thô bạo trực tiếp.

Ngày hôm sau bay vào buổi tối 8 giờ, hành trình bay chỉ mất khoảng một tiếng, Nhan Tiêu nghỉ ngơi gần ngủ, đã bị tiếp viên hàng không đánh thức, lúc tỉnh lại đi ra cabin.

Sân bay to như vậy lại có chút trống vắng, liếc mắt một cái nhìn ra bên ngoài là có thể thấy được một màu đen nhánh hoang vu, hương vị của biển thổi vào mặt, là hương vị thuộc về thành phố này.

Nhan Tiêu mông lung buồn ngủ rất nhanh tỉnh táo lại, lần đầu tiên một mình ở sân bay chờ xe buýt vào đêm khuya, cảm giác rất đặc biệt, nơi xa nhìn thấy máy bay bay lên, ánh sáng ở trong đêm tối lập lòe nhạt nhòa, trong lòng cảm thấy rất yên tĩnh.

Lần đầu tiên ngồi máy bay một mình đến thành phố xa lạ này, chỉ để nhìn thấy một người.

Đã 9 giờ rưỡi, thành phố vừa mới bắt đầu về đêm, ra đại sảnh, thấy bên ngoài có ngọn đèn dầu màu hồng, ngựa xe như nước, ồn ào náo động xa lạ người đến người đi.

Gọi được một chiếc xe taxi, cô lên xe sau đó nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, lại nhìn không được lấy điện thoại ra chụp ảnh.

Tài xế nhìn thấy Nhan Tiêu không mang theo hành lý gì, nói chuyện nhưng nhìn hành động hình như là lần đầu tiên tới đây, nhàn hạ tùy ý nói chuyện phiếm: “Cô gái đi đến đây tìm người?”

Tài xế là một người đàn ông trung niên, nhìn dáng vẻ cũng ngang tầm chú của Nhan Tiêu, câu gọi “Cô gái” khiến cho Nhan Tiêu cảm thấy khá thân thiết, kinh ngạc hỏi: “Tại sao chú biết?”

Tài xế cười cười, không trả lời hỏi lại: “Tới tìm bạn trai?”

Bác tài xế quả thật liệusự như thần, Nhan Tiêu muốn giơ ngón cái lên, cười kinh ngạc cảm thán: “Làm sao chú biết được?”

“Lái xe lâu rồi, người lên xe là trạng thái gì, muốn làm gì, có đôi khi rất nhanh là có thể nhìn ra.”

Nghe ông nói như vậy, Nhan Tiêu nghĩ thầm đây mới chân chính là “Tài xế già”.

Đi trên đường rất ổn định, xem GPS ở điện thoại, xem lộ trình rất nhanh và tiện.

Biết là không mang gì bên người mà còn dám đi xa, lập tức Nhan Tiêu cảm thấy rất có hảo cảm với bác tài xế và thành phố này.

Trước khi xuống xe Nhan Tiêu còn đưa cho bác tài xế một thanh chocolate.

Đại khái là khách sạn cũng có sắp xếp, đãi ngộ cũng không tệ lắm, khách sạn cao cấp bốn sao, Nhan Tiêu ngồi ở đại sảnh, lúc này mới nhớ tới xuống máy bay quên không khởi động điện thoại.

Mở điện thoại ra, phát hiện có mấy cuộc gọi nhỡ, quả nhiên là bác sĩ Hoắc.

Cô gọi lại, rất nhanh đầu bên kia đã bắt máy, nhưng mà nghe tiếng có chút ồn ào.

Anh đi thẳng vào vấn đề: “Vừa rồi anh gọi điện thoại cho em sao không nghe máy?”

“Vừa rồi em tắt nguồn điện thoại.....Anh ở bên ngoài?”

“Ukm, ăn cơm với một số bác sĩ quen biết ở bên này, em ở đâu?”

Nhan Tiêu cười cười, nhìn một vòng chung quanh đại sảnh khách sạn: “Em, em ở khách sạn chờ người.”

Đầu kia tạm dừng trong chốc lát, Nhan Tiêu không tiếng động cười trộm, quả nhiên anh nghi ngờ hỏi: “Khách sạn? Chờ ai?”

Suýt nữa cười phá lên, giọng nói Nhan Tiêu vui sướng: “Chờ người thuê phòng cho em.”

Cô nói như vậy giống như lọt vào sương mù, cố ý khiến anh không rõ nguyên do.

Tiếng ồn ào bên anh dần dần nhỏ lại, đại khái là thay đổi chỗ nói chuyện điện thoại với cô, một lâu không nghe được câu trả lời, Nhan Tiêu “Alo” một tiếng, giọng nói của anh mới truyền đến: “Nói rõ, hiện tại em ở chỗ nào?”

Chắc là anh đã đoán được vài phần rồi.....

Cũng không có giấu diếm nữa, Nhan Tiêu nói ra tên khách sạn cho anh, trầm mặc một hồi lâu, anh cũng không hỏi nhiều, giọng nói hơi đờ tháp: “Anh rất nhanh sẽ trở về.”

“Không có việc gì, anh và bọn họ cứ từ từ ăn, em có thể đến chỗ gần đây đi dạo.”

Anh không tỏ thái độ, lại lặp lại một lần: “Đừng đi xa, rất nhanh anh sẽ trở về.”

Cúp điện thoại, Nhan Tiêu đi ra khách sạn, đến một cửa hàng bán đồ uống gần đó mua một lon nước bưởi, chậm rì rì mà đi, nhìn thấy các cửa hàng gần đó rất yên tĩnh, biển báo giao thông hiện ra cách đó không xa.

Đi trở về khách sạn, cô còn chưa có đi vào, đã thấy một bóng dáng quen thuộc.

Cô lặng lẽ đi qua, giống lần trước nhìn thấy anh ở trường học cũng như vậy, vỗ bả vai bên trái của anh, lại nhanh chóng đứng ở bên phải anh.

Chỉ là năm ngày không thấy mà thôi, bỗng nhiên Nhan Tiêu có cảm giác như là đã lâu không nhìn thấy, ánh mắt anh rất sâu, đặc biệt là lúc cúi đầu nhìn cô.

Nhan Tiêu cười, anh lại không có vẻ mặt gì, đôi môi hơi mấp máy, giống như là áp lực điều gì.

Phát hiện ra có một chút không thích hợp, Nhan Tiêu nghĩ thầm có phải bởi vì trước khi đến đây không nói với anh một tiếng nên anh không cao hứng phải không, thế nhưng khiến cô có chút không dám đi lên ôm anh, chỉ đi theo rồi lên lầu, một đường im lặng không nói lời nào.

Gần đến cửa, tích một tiếng mở cửa ra, Nhan Tiêu vừa muốn bước vào, bỗng nhiên cánh tay bị anh giữ lại, vội vàng kéo vào phòng, anh trở tay đóng cửa lại, Nhan Tiêu bị anh dồn vào vách tường, anh cúi đầu tới gần, hôn lên môi cô, hô hấp dồn dập nóng bỏng.

Phía sau là vách tường lạnh như băng, Nhan Tiêu cảm giác được tay anh đang để ở trước ngực cô, động tác không có chút gì gọi là dịu dàng.

Nhan Tiêu hừ nhẹ một tiếng, nghĩ thầm tình huống này là như thế nào? Còn chưa nói câu nào tại sao lại đi đến bước này?

..... Hơn nữa vách tường cọ vào khiến xương cốt rất đau!

Không để cho cô suy nghĩ, tay anh dần dần đi xuống.

Cởi đôi tất màu trắng ra, nâng một chân cô lên.....

.....

Nhan Tiêu rất may mắn ngày thường bản thân có luyện tập một chút động tác cơ bản nên không sao, nhưng mà xương bả vai bị nắm chặt đến hoảng, giọng nói run rẩy nêu ra ý kiến với bác sĩ Hoắc, vì thế bị bế lên.

Anh ở bên trong cô, không biết có phải cố ý hay không, đi một bước liền vào sâu bên trong cô, Nhan Tiêu chịu không nổi, lộn xộn, tay anh nâng lên vỗ vào chỗ đó một cái.

Không nhẹ không nặng, như là trừng phạt.

Nhan Tiêu ủy khuất ngẩng đầu nhìn anh, lại bị anh giữ lại hôn sâu, đặt ở trên giường.

.....

Xong việc, Nhan Tiêu nằm chôn mình trong chiếc chăn màu trắng, nhìn trần nhà treo trên đỉnh đầu, hai mắt thất thần, “Trước khi loại chuyện này xảy ra, chúng ta có thể giao lưu trước một chút không được sao?”

Hoặc Trạch Tích nằm ở bên cạnh cô, giọng nói có chút khàn khàn: “Giao lưu thân thể còn không đủ hiểu?”

“.....”

Muốn ngồi dậy xem thời gian, cánh tay mới vừa khởi động, đã bị anh cầm, lôi kéo, nửa người trên của cô mất lực, ngã ở trên người anh.

Nhan Tiêu muốn tránh ra, anh lại không buông tay, đột nhiên cảm thấy mệt, dứt khoát cũng cứ nằm như vậy.

Tiếng xe cộ bên ngoài cửa sổ tối tăm giống như ở trong nước, tất cả như biến mất, trầm mặc rất lâu, Nhan Tiêu chọc ngực anh, “Không nghĩ em sẽ tới?”

Anh tùy ý mà lên tiếng, Nhan Tiêu cảm giác được lồng ngực anh có chút chấn động.

Nghe thấy rất thoải mái, Nhan Tiêu thò lại gần, đôi môi lướt qua xương quai xanh của anh, nhẹ giọng như là lẩm bẩm tự nói: “Nhưng em là tới tìm anh.”

Hoặc Trạch Tích như có như không vuốt ve cái lưng trơn bóng của cô, khẽ cười.

Thời gian hai người im lặng, cảm giác được mỗi giây trôi qua đều rất rung động.

Môi đung chạm đến da thịt, Nhan Tiêu nhẹ nhàng cắn mút, một lát sau, mới vừa lòng nhìn dấu ấn dấu tây in trên xương quai xanh của anh, “Cho anh một dấu ấn.”

Khóe miệng Hoắc Trạch Tích nở nụ cười, một bàn tay gối lên sau đầu, một cái tay khác véo mặt cô: “Đi một mình tới?”

“Đúng vậy.”

“Không mang theo cái gì?”

Anh hỏi, Nhan Tiêu mới nhớ tới bản thân cũng không mang theo sạc điện thoại.

Quan trọng nhất chính là, trừ bỏ cái váy mặc tới đây, cũng không mang theo quần áo tắm rửa, hơn nữa cái váy liền áo cũng không phải dễ cởi, dưới tình huống vừa rồi, Nhan Tiêu còn nghe được tiếng xé quần áo.....

Nhan Tiêu trở mình xuống khỏi người anh, duỗi tay lấy cái váy ở mép giường, cầm lấy vừa thấy, quả nhiên không ngoài dự liệu.....

Vẻ mặt Nhan Tiêu hoảng sợ: “Vậy em mặc cái gì đây?!”

Ánh mắt Hoắc Trạch Tích dừng lại ở cái váy trên tay cô vài giây, sờ lông máy, không hiểu sao rất muốn cười: “Hiện tại đi mua?”

Đã đến 11 giờ, đại khái là cửa hàng bán quần áo hoặc trung tâm thương mại đều đã đóng cửa?

Nhan Tiêu giữ chặt chăn che ở trước ngực, “Hiện tại có thể mua được?”

“Không biết.”

“Em cũng không thể ra ngoài!” Nhan Tiêu khóc không ra nước mắt, túm anh: “Bác sĩ Hoắc, anh giúp em đi ra ngoài nhìn xem.....”

Đại khái bởi vì lần này anh cũng có trách nhiệm, chưa nói cái gì liền đồng ý rồi, chờ sau khi bác sĩ Hoắc ra khỏi cửa, Nhan Tiêu tính toán thời gian tìm cửa hàng quần áo hơn nửa thời gian chọn quần áo, ít nhất khoảng hơn một tiếng, chắc là rất lâu mới trở về, không thể tưởng được mười lăm phút sau, Hoắc Trạch Tích liền xuất hiện ở cửa.

Nhan Tiêu đang nằm ở trên giường chơi điện thoại, kinh ngạc mà nhìn bác sĩ Hoắc và cái hộp anh cầm trong tay.

Sự thật chứng minh, đây thật là trang phục của nữ, tuy rằng nhìn có chút quái dị, kiểu dáng là trang phục cổ, tinh xảo xinh đẹp, không giống như nơi bình thường có thể mua được.

Mà lúc Nhan Tiêu nhìn thấy, thiếu chút nữa bị hù chết, mà là vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ.

Đầu tiên là kinh ngạc, nhãn hiệu là Vintage, đẳng cấp của Châu Âu, cùng với giấy chứng nhận.

Thứ hai là hoảng sợ, giá cả.

“Gần đây có nhà này bán quần áo.” Bác sĩ Hoắc rót chén nước, vừa giải thích vì sao lại mua quần áo có kiểu dáng kỳ lạ này.

Gì?!

Bỏ ra bao nhiêu tiền để mua một trang phục cổ như vậy? Bác sĩ Hoắc anh có bị làm sao hay không?

“Em không mặc cái này! Anh mang nó đi đi?” Nhan Tiêu từ chối mặc bộ quần áo này.

“Đã trễ thế này, em còn muốn anh đi ra ngoài?”

“Em tình nguyện mặc quần áo của anh!”

“..... Vậy em mặc quần áo của anh đi.” Bác sĩ Hoắc không kiên nhẫn.

Nghĩ nghĩ, Nhan Tiêu lại thay đổi một loại phương thức khuyên bảo: “Em còn nghe nói, mặc quần áo có lịch sử nhiều năm, sẽ bị chủ nhân của quần áo này bám vào người!”

Hoắc Trạch Tích: “.....”

Vẻ mặt cô sống không còn gì luyến tiếc, giọng nói càng ngày càng thấp: “Cho nên lúc sau mặc nó, có lẽ anh nhìn thấy em, lại không phải là em, từ nay về sau anh sẽ cùng một nữ quý đã chết nhiều năm lên giường, kết hôn sinh con.....”

Hoắc Trạch Tích đang chuẩn bị uống nước, tay đang cầm ly bỗng nhiên run lên, ly nước theo đó rơi xuống đất, rơi vỡ tan.

Anh nhìn chăm chăm Nhan Tiêu: “.....”

.....

Mười phút sau, bác sĩ Hoắc mang quần áo kia đi.

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẦN)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Bánh Hoa Quế [3]

Ngồi máy bay từ thành phố H về, Nhan Tiêu nằm mơ.

Trong mơ toàn một thế giới màu đen, trời mưa to, gió như gào thét, phía chân trời có vài tia sét rạch ngang trời, như là tận thế.

Cô đứng ở dưới trời mưa, tóc ướt đầm dề dán ở trên má, cả người đều ướt đẫm.

Cô không nhớ được mình sẽ làm cái gì, tóm lại chỉ nhớ rõ mình đang đi, những người bên cạnh che ô đi tới đi lui, cảnh tượng vội vàng giống như không nhìn thấy cô, đều không nhìn rõ mọi người ở xa, chỉ toàn là một màu đen, tất cả thành phố cũng là một màu đen, ánh sáng dường như không tồn tại.

Cô đi qua đường cái, đột nhiên thấy một gương mặt quen thuộc đứng ở bên kia đường, là ba.

Cô chạy tới gọi ông, mắt ông vẫn cứ nhìn thẳng đi, giống như cái gì cũng không nghe thấy.

Dần dần, ở chỗ ba dẫn đông người, đều là bạn bè người thân của cô, mẹ, Nhiếp Sơ Sơ,

Tiểu Giai.....

Đều che ô màu đen, cùng đi về một phía.

Nhưng trong nhóm người đó, không có Hoắc Trạch Tích.

Cô rất sợ hãi, cô cầu xin rồi gọi mỗi người một tiếng, lại không có một ai có thể nghe thấy tiếng cô, nhìn thấy cô, giống như cô không tồn tại.

Cô theo ở phía sau, theo bọn họ đi vào một cái vườn, trong vườn toàn hoa màu trắng, âm nhạc có chút nặng nề.....

Cô theo bản năng muốn trốn tránh, vòng qua đường lớn, đi về phía phòng nhỏ yên tĩnh ở bên cạnh.

Trong phòng tất cả đều là màu đen, chỉ có nhìn qua cửa sổ mới thấy một tia ánh sáng, Nhan Tiêu mơ hồ nhìn thấy bên trong có một bóng người, lảng lảng mà đứng ở trong bóng tối.

Bóng dáng cao lớn quen thuộc, toàn thân mặc một màu đen, cô biết được là ai.

Nhan Tiêu đang muốn gọi anh, lại bỗng chốc thấy ở trong phòng có một người đang nằm, trên người đắp một cái vải trắng, gió thổi qua tấm vải, cô nhìn thấy rõ gương mặt kia.

So với cô đều rất rõ ràng, đó chính là cô, chuẩn xác nói, cô là một thi thể.

Hoặc Trạch Tích đứng ở chỗ đó, đứng ở bên cạnh thi thể, trầm mặc, vẻ mặt áp lực thâm trầm.

Bất luận gọi anh như thế nào, anh đều nghe không thấy, lần đầu tiên Nhan Tiêu cảm thấy vô lực rơi vào tuyệt vọng, khóc đến khàn cả giọng, thế cho nên đến cuối cùng, cô bị sự sứt sật của mình khiến cho tỉnh dậy.

Vừa mở mắt nhìn thấy, là ánh sáng màu trắng, bên trong cabin rất yên tĩnh, chỉ có thỉnh thoảng có tiếng gáy cách đó không xa, không biết khi nào trên người cô đắp một cái chăn mỏng.

Vừa rời cảnh trong mơ quá mức chân thật, khiến cho Nhan Tiêu cảm thấy bi thương cảm xúc chưa có giảm xuống, quay đầu nhìn về phía Hoắc Trạch Tích ngồi ở bên trái, anh yên tĩnh dựa vào ghế, ngủ rất an ổn.

Chân thật, người ở bên cạnh cô, dưới bầu trời đêm cách mặt đất ba chục ngàn thước.

Chưa bao giờ thấy may mắn trào ra từ đáy lòng, vạn sự tốt nhất nhưng mà “Vẫn sợ bóng sợ gió”.

Không thể kiềm chế được cảm giác giống như trùng sinh, Nhan Tiêu đột nhiên ôm chặt lấy cánh tay anh.

Hoắc Trạch Tích bị cô làm cho tỉnh giấc, theo thói quen sờ má cô, bỗng nhiên cảm thấy ướt.

Anh ngồi dậy nhìn cô, quả nhiên thấy khóe mắt có nước mắt.

Không chờ anh hỏi, Nhan Tiêu mở miệng trước: “Vừa rồi em nằm mơ thấy em đã chết.....”

Anh trầm ngâm một lát hỏi: “Sợ hãi?”

“Mọi người đều không nhìn thấy em, anh đang đứng cạnh thi thể của em, dáng vẻ rất bi thương, em gọi anh anh đều không nghe thấy.....”

Máy bay gặp khối khí, có chút xóc.

Hoắc Trạch Tích lại nhắm mắt lại, giọng nói nhàn nhạt: “Chỉ là mơ thôi mà.”

Đúng vậy, vẫn tốt, chỉ là mơ mà thôi.

Nhan Tiêu nhìn về phía ngoài cửa sổ, sâu không lường được khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi, bóng tối giống như vô số con quái vật.

Hầu như đa số, người ta sợ bóng tối, sợ không biết, sợ chết.

Nhan Tiêu hỏi: “Anh có biết hay không, ở trong mơ em thấy mình đã chết, ý nghĩ đầu tiên mà em nghĩ đến là gì không?”

“Là gì?”

Một lát sau, Nhan Tiêu mới nói: “Là rất hối hận, thật đáng tiếc..... Không có kết hôn với anh.”

Hoặc Trạch Tích không nói chuyện, giống như sững sốt.

“Nếu em đã chết, thân phận chỉ là bạn gái cũ không minh bạch, mà kết hôn, ít nhất có thể chứng minh anh thích em, hơn nữa em muốn anh ở bên cạnh em cả đời.....”

Cô nói rồi dừng lại, giọng nói nhỏ đi: “Con người của em kỳ thật rất ích kỷ.”

Dừng vài giây, Hoặc Trạch Tích mới chậm rãi nói: “Bất luận có kết hôn hay không, anh đều ở bên cạnh em.”

“Em nói kia là mơ, nếu như em chết.....”

Lời cô còn chưa nói xong, Hoặc Trạch Tích lạnh nhạt cắt ngang, “Vì sao không phải là anh chết trước?”

Nói lên cái chết của bản thân, Nhan Tiêu cảm thấy rất坦然 nhiên, như là không nghe thấy lời nói này.

Căn bản cô không có nghĩ tới vấn đề này, đột nhiên luống cuống, mũi đau xót, nước mắt liền rơi xuống, “Anh không cần nói như vậy.....”

Hoặc Trạch Tích thở dài, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, “Vậy lúc em nói bản thân mình, tại sao không nghĩ tới cảm giác của anh?”

Nhan Tiêu ngừng sụt sịt, không nói.

Đề tài này giống như quá trầm trọng, nhưng nhất thời không thể tìm thấy đề tài nào để rời đi, Nhan Tiêu mở PTV ra, đeo tai nghe lên nghe nhạc.

Còn có nửa tiếng nữa mới xuống máy bay, Nhan Tiêu nhắm mắt lại, cái chết quá trầm trọng, không biết quá nhiều, cô cũng không nghĩ lại.

Đã không có buồn ngủ, rất nhiều ký ức xuất hiện trong đầu.

Bỗng nhiên cô phát hiện, thích anh ba năm, cô chưa từng nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay, mà cuối cùng lại đến bước này, người có thói quen lo được lo mất, sợ có phải không đủ yêu mình hay không, sợ bao lâu sẽ chia lìa.....

Cũng may, những cảm xúc đó giống như hồng thủy mãnh liệt, có người nguyện ý giúp cô trấn an; những cái đó có đáng giá bằng nước mắt hay không, có người nguyện ý giúp cô bảo quản; trong quãng đời còn lại, có người nguyện ý ở bên cạnh cô.

Cô nhịn không được quay đầu nhìn Hoắc Trạch Tích, nhắm mắt nghỉ ngơi, lông mi nhỏ dài rõ ràng, lúc ngủ rất yên tĩnh dịu dàng.

Mọi người đều không biết thời điểm bản thân mình đẹp nhất, Tương tự như vậy, khi một người không biết bản thân tốt như thế nào, thì đó là điều tốt nhất..

Cô thích người này, không hoàn mỹ, nhưng nhất định là tốt nhất.

Trên máy bay, tai nghe đang đến bài hát của nữ ca sĩ nước Mỹ Lana Del Rey, cô ấy hát:

Will you still love me when I'm no longer young and beautiful?

(khi em không còn ở lúc đẹp nhất, anh vẫn còn yêu em sao)

Will you still love me when I got nothing but my aching soul?

(khi em hai bàn tay trắng mình đầy thương tích, anh sẽ còn yêu em sao)

I know you will, I know you will

(em biết anh sẽ, em biết anh sẽ)

I know that you will

(Bài hát young and beautiful)

.....

Cô nhện không được cất tiếng: “Hoặc tiên sinh.....”

Cách xưng hô này có chút khó hiểu, Hoặc Trạch Tích nghi hoặc trợn mắt, “Ukm?”

“Anh có để ý không, khi em thành Hoặc phu nhân?”

【 Hoàn chính văn 】

Duyên là do ông trời định đoạt, những phận là do chính chúng ta tạo ra. Vì thế hạnh phúc là do ta nắm giữ chứ không phải ai khác. Hãy nắm giữ những gì mình đã có và đang có nha bạn.

(Sưu tầm)

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẮN)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Ngoại Truyện (1)

Rạng sáng hôm nay, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời cô phải vào phòng phẫu thuật.

Nguyên nhân phải nói đến tối ngày hôm qua.

Ngày hôm qua là ngày cuối cùng được nghỉ hè, Tiểu Giai nói mang theo bọn cô đi quán bar high.

Thật không dám giấu diếm, cô vẫn chưa từng đi quán ba, bởi ba mẹ cô cho rằng, đi quán bar trừ bỏ lưu manh thì còn mấy em gái không ra gì, tuy rằng đang trong thời điểm dậy thì trong lòng cô vẫn luôn âm thầm khát khao, nhưng vẫn luôn không dám vượt rào, lý do là: Cô sợ bị ba mẹ cô đánh chết.

Cho nên ngày hôm qua mọi người thương lượng một chút, quyết định vượt rào, đến quán bar buông thả một phát, lại không nghĩ rằng, đến cửa quán bar, kết quả đột nhiên một người bạn từ trong lao ra, tóm chặt Tráng Tráng.

Lúc ấy trong lòng bọn cô rất phức tạp, bởi vì gần đây trên mạng có lan truyền mấy tin tức linh tinh “Lưu manh tóm nữ sinh”, nếu xuất phát từ loại này mục đích, cô nghĩ người đàn ông kia nhất định say rượu không nhẹ, cuối cùng nhìn ra đây là một cao chưa tới một mét bảy, lại tóm chặt Tráng Tráng cao một mét bảy tám, rốt cuộc ai thô bạo với ai, đây là nói không rõ.

Cho nên cô và Tiểu Giai có chút dồn ép, vẻ mặt Tráng Tráng tức giận, tổng thể không khí có chút vi diệu.

Tiếp theo, người đàn ông say rượu kia bỗng nhiên chụp lấy bả vai Tráng Tráng.

Tựa hồ không khí đang tiến vào giai đoạn gay cấn, cô thấy Tráng Tráng đã gồng cơ lên, nếu người đàn ông kia muốn động tay động chân, cô không chút nghi ngờ nào đoán Tráng Tráng sẽ dùng một tay cho người đàn ông kia đo đất.

Nhưng ngoài dự đoán, lúc sau người đàn ông chụp bả vai Tráng Tráng, lấy tốc độ sét đánh không kịp bịt mồm..... Nôn ra.

Không sai, người đàn ông xa lạ này đang say rượu, không nói hai lời, một ngụm phun ở trên người Tráng Tráng.

.....

Kết quả là, bọn cô không đi quán bar, bọn cô đi trung tâm thương mại, tráng tráng cởi bộ quần áo dính mùi ra rồi ngồi ở nhà vệ sinh nữ đợi bọn cô, cô và Tiểu Giai tiến vào mua cho cô ấy một cái quần và cái áo sômi bốn mươi chín đồng, quần áo có một cái logo lớn ở giữa “Fuck The Life”.

Con mẹ đời!

Con mẹ nó đi quán bar gặp phải đàn ông say rượu!

Vì thế, tâm trạng này rất phù hợp với mặc áo sômi, Tráng Tráng và bọn cô vứt quán bar sang một bên, vui sướng đi vào quán ven đường.

Lúc cô đang gắp một đĩa lẩu cay, bác sĩ Hoắc gọi điện cho cô, cô dứt một miếng vào mồm rồi nghe điện thoại, tuy rằng thật sự bình tĩnh, nhưng bác sĩ Hoắc là người phương nào, nháy mắt nghe ra cô đang ăn cay, còn từ những tiếng ồn ào xung quanh biết cô đang ở quán ăn ven đường.

Điểm này, cô không thể không bội phục, nghĩ thầm bác sĩ Hoắc là người tài giỏi như thế, trà trộn vào người dân bình thường, thực sự có chút uất ức.

Hứa hẹn sẽ về nhà sớm một chút, hơn nữa không ngồi xe mà đi bộ, lúc sau bảo cô không đi một mình, anh mới cúp điện thoại.

Đêm nay, cô ăn cay thật sự rất sáng khoái, gần một tháng ở với bác sĩ Hoắc không được ăn cay bây giờ tất cả đã quay trở lại.

Sau đó, đêm nay, cô quang vinh chảy máu mũi.

Hơn nữa là đang ngủ lúc nửa đêm, máu mũi lặng yên không một tiếng động mà chảy xuống.

Cô thích nghiêng người ngủ, chảy máu mũi không có đau đớn, hơn nữa giấc ngủ của cô luôn rất cao, không biết chảy bao lâu, thẳng đến lúc cô cảm thấy ẩm ướt một bên gối, theo bản năng mới sờ soạng một chút.

Cảm giác ẩm ướt với mùi máu tươi nồng nặc đã dọa cô tỉnh dậy, mới phản ứng lại là chảy máu, liền vội vàng ngửa đầu xuống giường vào nhà vệ sinh.

Trong gương chiếu lên gương mặt toàn là máu, ở ban đêm nhìn có chút rợn người, cô hoảng loạn dựa vào sinh lý bình thường lấy giấy bịt lỗ mũi, nhưng rất nhanh máu đã thấm ướt tờ giấy, lại chảy xuống cô, ngăn cũng ngăn không được.

Cô gấp đến độ không biết nên làm thế nào mới tốt, nâng đầu đi phòng ngủ kêu bác sĩ Hoắc, anh朦胧 lung trợn mắt nhìn gương mặt toàn máu, cũng bị sợ tới mức không nhẹ, sau khi phản ứng lại, rất bình tĩnh đi tủ lạnh cầm túi chườm đã chườm lên trán và sau cổ cho cô, bảo cô không cần ngắt đầu, lấy bông thay cho giấy thô ráp.

Bác sĩ Hoắc ở bên cạnh, trong lòng cô liên năm chắc, nhưng mà nhìn thấy gương mặt lúc trong nhà vệ sinh, lúc anh ngủ dậy trên người không có mặc áo, cô nhin không được nói: “Anh đi mặc quần áo đi, bằng không càng không ngăn được máu mũi của em chảy xuống.”

Anh nói: “Em còn có tâm trạng nói đùa?”

Cô nói: “Em nói thật.”

Lúc anh đi mặc quần áo, hình như máu đã ngừng, cô nhẹ nhàng tháo bông ra, không nghĩ tới máu lại chảy ngay lập tức, máu so với vừa rồi càng mãnh liệt hơn, cơ hồ là phun ra, cô kêu bác sĩ Hoắc, vừa kêu lại không tự chủ được mà gào lên: “Em không được! Không ngăn được máu.....”

Máu chảy liên tục, dù sao cô ăn mấy miếng cơm mà máu lại chảy rất nhiều!

Cô nhìn ra giống như bác sĩ Hoắc có chút luống cuống, đi tới cau mày nhìn anh, do dự vài giây, dùng khăn lông ướt giúp cô lau máu trên mặt, cầm chìa khóa xe nói đi đến bệnh viện.

Cô cầm cái cốc ở trên bàn cơm, đến bãi đỗ xe anh mới chú ý cái cốc trong tay cô, hỏi cô lấy cốc làm gì, cô nói nếu trên đường ngăn không được, liền lấy cái cốc hứng máu.

.....

Anh không thể tưởng tượng nhìn cô: “Chảy máu ra em còn muốn uống lại?”

“Em đâu có gốc như vậy? Em sợ máu chảy ra người.”

Cô nói chuyện cảm xúc có chút kích động, bác sĩ Hoắc giúp cô mở cửa xe, “Em đừng nói chuyện, cũng đừng lộn xộn.”

Nguyên nhân của chảy máu mũi lần này, không cần đầu óc cũng có thể đoán được là buổi tối cô ăn đồ cay ở ven đường, cô biết hiện tại bác sĩ Hoắc không nói, không đại biểu về sau sẽ không mắng cô, liền bản thân ngoan ngoãn nhận sai trước: “Về sau em sẽ không bao giờ ăn đồ cay nữa.”

Anh không mắng cô, cũng chưa nói chuyện khác, chuyên chú lái xe.

Không biết vì sao, rạng sáng 1 giờ trên đường cái còn rất nhiều người, lúc qua ngã tư bỗng nhiên có một chiếc xe tư vượt đèn đỏ, bác sĩ Hoắc phản ứng lại, khẩn cấp phanh lại lúc sau mắng một câu.

Đây là lần đầu tiên cô nghe anh chửi tục như vậy, có thể thấy được trạng thái của anh bây giờ với bình thường không giống nhau, lái xe cũng nhanh hơn so với bình thường, thật sự là anh có chút hoảng.

Cái khăn bịt mũi tất cả đều là máu, kỳ thật cô cũng hoảng hốt, nhưng cô càng sợ anh hoảng hốt, vì thế ra vẻ nhẹ nhàng: “Anh nói xem máu này có phải cùng nguyên lý với dì cả hay không, đều là trong cơ thể bài tiết ra?”

Anh không có trả lời vấn đề nhược trí này, hỏi: “Có phải em thường xuyên chảy máu mũi hay không?”

Cô nói: “Khi còn nhỏ thường xuyên chảy, sau khi lớn lên vẫn tốt, vào mùa hè sẽ bị.”

Anh lên tiếng, cô nhìn về phía ngoài cửa sổ, gió lạnh từ cửa sổ lùa vào trong xe, cô cảm thấy ngực rất lạnh, trong giây phút này, bỗng nhiên cô ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng

—— Cô không có mặc nội y!!!

Cái váy ngủ này lại rất mỏng, không có mặc nội y liếc mắt một cái là có thể nhìn ra...

Không nói đến khi vào bệnh viện, vậy có bao nhiêu người sẽ thấy!

Cô sốt ruột lại ngượng ngùng nói ra vấn đề này, không nghĩ tới thái độ của bác sĩ Hoắc thật ra rất bình thản, anh nói ở bệnh viện không có ai để ý này nọ.

Nhớ tới lần trước cãi nhau vì chuyện mặc váy ngắn khiêu vũ, cô đột nhiên phản ứng lại, anh không phải để ý cô bại lộ, đại khái chỉ là không thích người đàn ông khác có ý đồ với cô.

Nhưng lúc xuống xe, đối mặt với người chung quanh, đặc biệt là đàn ông, cả người cô không được tự nhiên, đặc biệt là cô đang còn lấy khăn che mũi, càng thêm hấp dẫn người chú ý, muốn dùng cánh tay che ngực, lại cảm thấy giấu đầu lòi đuôi.

Bác sĩ Hoắc nhìn ra được cô cảm thấy rất thẹn, đại khái cũng cảm thấy không ổn, hỏi có muốn anh ôm cô đi vào hay không, cô định nói, nhưng càng nhìn càng thấy mơ màng.

Lấy số, đi đến khoa tai mũi họng ở lầu hai, cô cảm giác giống như không đổ máu, lại vẫn là không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bác sĩ trực ban đêm nay là bác sĩ nam, họ Hoàng, tuy rằng không phải cùng bệnh viện, nhưng mà giống như anh có biết bác sĩ Hoắc.

Bác sĩ Hoắc nói ra tình huống của cô, cô yên lặng nghe, mỗi lần nghe anh tựa như không để tâm giới thiệu với mọi người cô là bạn gái anh, trong lòng cô cảm thấy rất thoải mái, cảm thấy thân phận này thật đặc biệt.

Bác sĩ Hoàng cầm máu cho cô trước, nhét vào mấy tờ giấy đã được tẩm thuốc, lúc đụng tới miệng vết thương lại đổ máu, nhưng mà cô vẫn còn bình tĩnh, vừa cầm máu vừa nhìn bác sĩ Hoắc, lông mày anh cau lại, hỏi có phải vỡ mao mạch máu hay không.

Bác sĩ Hoàng nói, khiến cô sợ có chút run rẩy, vỡ mạch máu gì, nói ra liền rất dọa người.....

Cô không mang theo chứng minh thư, bác sĩ Hoắc đi ra ngoài cho làm thủ tục cho cô, bên cạnh cũng có một bé gái phải khám gấp, nghe nói là nhét một vật cứng vào lỗ tai.

Phòng khám chỉ có cô và bé gái, cùng với mẹ cô bé.

Đại khái bé gái bị máu trên mặt cô dọa sợ, vẫn luôn lén nhìn chăm chăm cô, sau lại đến mẹ cô bé cũng lén nhìn chăm chăm cô.

Không có mặc nội y cô không có tự tin, bị các cô nhìn có chút nghi ngờ:

Hiện tại dáng vẻ của cô rất đáng sợ sao?

Bác sĩ Hoàng rất nhanh tới thay thuốc cho cô, đổi thuốc cầm máu thành thuốc tê, lúc bác sĩ Hoắc quay trở lại, cô nói chuyện với anh có chút khó khăn, bởi vì môi không cảm giác, cô sờ sờ miệng, cảm giác như là đang sờ miệng người khác, đột nhiên có chút tò mò nếu hôn như vậy thì có cảm giác gì.

“Chờ một chút phải làm laser trị liệu một vài phút, về sau sẽ không đổ máu.” Bác sĩ Hoắc một bên giúp cô lau máu trên cằm, một bên nhẹ giọng nói.

Ừ một tiếng, anh tiếp tục lau máu dính trên cổ tay cô.

Cô hỏi: “Em mặc quần áo ngủ có phải nhìn rất khôi hài hay không?”

Anh lắc đầu: “Không có.”

Cô nói: “Trên đường em nhìn thấy có người nhìn chăm chăm em.”

Anh nói: “Bởi vì em đẹp.”

Bị anh khen như vậy, cứ việc biết là an ủi, cô còn có chút lâng lâng, bởi vì trong tình huống bình thường tỷ lệ anh khen cô là rất thấp.

Chưa nói vài câu, cô đã bị bác sĩ Hoàng kêu đi vào làm laser trị liệu, loại trường hợp này không cho phép người nhà ở bên cạnh, cho nên bác sĩ Hoắc cũng không vào.

Cô thấp thỏm hỏi bác sĩ Hoàng: “Có đau hay không?”

Bác sĩ Hoàng: “Không đau, yên tâm.”

Nhưng mà trong giây phút bị laser chiếu vào.

Cô: “A a a đau a.....”

“Cô đừng nhúc nhích!”

Bị bỏng kiểu này rất đau đớn giống như kim chích, kích thích khiến cho nhắm mắt là có thể rơi nước mắt, lúc làm xong, cả người cô lâm vào trạng thái hôn mê một chút.

Mẹ nó thuốc tê kia có phải vô dụng hay không?!

Trong giây phút đi ra khỏi phòng trị liệu, cô vừa nhìn thấy bác sĩ Hoắc suýt chút nữa thì khóc, anh nhìn khuôn mặt cô toàn nước mắt: “Tại sao lại khóc?”

“Không phải khóc, là đau tới nước mắt chảy ra.....”

Anh vỗ đầu cô, đặt một nụ hôn trên trán cô: “Không có việc gì, về nhà.”

Lúc này đã là hơn hai giờ sáng, ngày mai anh còn phải đi làm, cô cảm thấy đau lòng cho anh, đêm hôm khuya khoắc đưa cô đi khám gấp, trở về đoán chừng cũng ngủ không được ngon.

Cô nói: “Bằng không để em nghỉ ở nhà ba mẹ?”

Anh liếc cô một cái, nghĩ nói: “Cũng đúng, lúc anh đi làm, em ở nhà một mình cũng nhàm chán.”

Trong lòng có chút rối rắm, cô chần chừ nói: “Không phải, em sợ gặp phải chuyện như hôm nay sẽ làm phiền anh.”

Vừa nói ra lời này cô biết cô nói sai rồi, quả nhiên anh trầm mặc.

Cô cúi đầu nghịch ngón tay, không biết nói cái gì.

Vận mệnh đã định giống như cô biết anh sẽ tức giận bởi vì lời nói này, nhưng lại nói không nên lời vì sao anh lại tức giận, không biết nên cứu chữa như thế nào, nghĩ nói: “Dù sao một tuần anh cũng chỉ có ba ngày trực ca, em không đi nữa, ở lại nấu cơm cho anh.”

“Không cần”, anh nhàn nhạt nói, “Như vậy sẽ làm phiền em.”

Toàn bộ hành trình thậm chí không liếc nhìn cô một cái.

Quả nhiên.....

Cô không nói, cúi đầu nghịch ngón tay.

Ánh mắt cô nhìn thấy anh lườm cô, vì thế một mình cô đơn lại ngồi nghịch ngón tay, cuối cùng cũng có một cái đèn đỏ, anh chủ động nói với cô.

Một bàn tay anh chống ở trên tay lái, quay qua nhìn cô: “Nhan Tiêu rốt cuộc là em đang suy nghĩ cái gì?”

Cô có chút ngốc nhìn hẳn, “Không, không nghĩ cái gì.”

“Tại sao em lại cảm thấy làm phiền anh?”

“Bởi vì xác thật làm phiền anh.”

Trận này thực chất không có ý nghĩa đối thoại khiến cô có chút hoảng, bác sĩ Hoắc lại bắt đầu liếm môi, những động tác nhỏ này của anh từng xuất hiện ở trong lần anh từ chối cô, để lại cho cô một bóng ma tâm lý rất lớn, từ nay về sau chỉ cần anh có thói quen liếm môi, trong lòng cô đều cảm thấy căng thẳng, cảm thấy lập tức anh sẽ nói ra điều gì đó khiến cô đau khổ.

Nhưng mà lần này, lời của anh nói rất thấm thía: “Đây không phải là làm phiền, đây là trách nhiệm.”

Cho đến lúc anh quay đi, cô vẫn còn ngây ngốc nhìn anh.

Bỗng nhiên cô nhớ tới ngày lấy giấy chứng nhận ngày đó anh hỏi cô, em có thật sự hiểu ý nghĩa của kết hôn không?

Lúc ấy cô nói hiểu, hiện tại ngẫm lại kỳ thật cô cũng không hiểu nhiều như vậy, trong tiềm thức cảm thấy cô kết giao với anh, có chút vui mừng.

Cô nói chờ cô tốt nghiệp rồi làm hôn lễ, nhưng trong giây phút cầm tờ giấy thú hôn kia, cô chính là vợ hợp pháp của anh, nhưng sau đó cô vẫn có cảm giác mơ hồ về khái niệm kia.

Đại khái là cô nghĩ quá chuyên chú, trong lòng rối rắm đều hiện hết lên trên mặt, lường trước bác sĩ Hoắc cũng không biết nói mấy lời săn sóc nên chuyển đề tài, nói: “Ngày mai đi bốc mấy thang thuốc Bắc, em là nóng trong, dễ dàng tức giận.”

Anh luôn có cách, khiến cho người ở bên cạnh anh có cảm giác rất nhẹ nhàng. Luôn là có thể sử dụng cách tự nhiên nhất để giải vây cho người

khác.

Người khác có lẽ không biết, nhưng mà cô biết.

Bỗng nhiên mũi cô có chút chua xót, nếu không có anh, đêm nay cô phải làm như thế nào?

Nếu không có anh, đời này cô phải làm như thế nào?

Cô cố ý kéo dài giọng nói, che lại một chút giọng mũi, cô nói: “Không nghĩ uống thuốc Bắc đâu, rất đắng.”

Kết quả mấy ngày kế tiếp, cô bị bắt ăn mấy đồ ăn bổ máu, ăn đến gương mặt hồng hào, còn đi khám lang trung, bốc thuốc, mỗi ngày vẫn bị bắt uống thuốc Bắc, không có đường cò kè mặc cả.

Cô chấp nhận, ai bảo người này là Hoắc Hoắc của nhà cô.

Cuối cùng anh cũng đã là chồng cô, tương lai là cha của con cô, cả đời này cô sống chung với người đó.

Cô biết rõ, người này địa vị rất lớn, không thể trêu chọc.

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẮN)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Ngoại Truyện (2)

Năm nay mùa mưa rất dài, giống như tích trữ nước vào mùa hè oi bức tất cả đều rơi xuống, sau trời mưa độ ẩm trong không khí cũng rất cao, mặc dù không nóng, nhưng sẽ làm cho người ta cảm thấy dính dính khó chịu.

Giờ phút này, Nhan Tiêu đang đứng trên máy chạy bộ mồ hôi ra đầy đầu, mới mười phút ngắn ngủi, cũng đã than không dưới năm lần.

Ví dụ như: “Anh xem trên trán em toàn mồ hôi, em có thể nghỉ không?”

“Hôm nào lại đến phòng tập thể thao đi?”

“Tới phòng tập thể thao đều là nhìn cơ bắp của đàn ông, anh không sợ em bị người khác quyến rũ sao?”

.....

Biểu đạt ý muốn đơn giản là muốn lười biếng không muốn hoạt động.

Hoặc Trạch Tích có chút buồn cười.

Chưa thấy qua người nào không thẳng thắn thành khẩn như cô, trong lòng muốn nói, lại ấu trĩ vòng một hai vòng mới nói ra; cũng chưa thấy qua cô thẳng thắn thành khẩn như vậy, tâm tư trong lòng không biết giấu đi, đơn giản trong suốt giống một ly nước trong.

Ra khỏi phòng tập thể thao, khẩn cầu một lúc lâu, cuối cùng anh cũng đồng ý ý muốn của cô, đi ăn kem.

Cô thích suất lớn nhất, bên trong có rất nhiều loại, nhưng cô không phải là người mắt to hơn bụng, trong tình huống ăn đồ ăn bình thường, cô nhất định sẽ tận lực ăn xong, không sợ dạ dày khó chịu, một hai là anh cường chế ngăn lại, cô mới thu tay lại.

Rất nhiều lần về nhà phải uống thuốc dạ dày, lời thề son sắt nói sẽ không, mà lần sau lại tái diễn đến lúc đó hối hận cũng không kịp.

Nghĩ đến đây, anh nhịn không được cười.

Sau khi sống cùng với Nhan Tiêu, anh rất hay cười.

Cô nói bởi vì ở chung với người hướng nội, tiếng cười cũng sẽ giảm đi. Anh chỉ nhàn nhạt trả lời, bởi vì cô có năng khiếu về hài kịch.

Nhan Tiêu tức giận véo anh.

Lúc ấy cũng không dám nhìn anh nhiều, mà hiện tại dám dĩ hạ phạm thượng đánh anh.

Nói đến lúc ấy, Nhan Tiêu bày ra vẻ mặt ủy khuất, nói lần đầu tiên bản thân nấu cơm cho người khác, lần đầu tiên tỏ tình với người khác, tất cả đều bị anh hủy hết.

Anh hỏi là hủy cái gì, cuối cùng nói lúc đó biểu hiện của bản thân cũng không phải quá là nhẫn tâm. Cô lại trả lời, cảm giác giống như trời sập, cảm thấy đời này của mình cứ như vậy là xong rồi.

Sẽ không bao giờ tìm được người tốt hơn anh, còn không bằng đi chết.

Cô nói giống như không để tâm, chỉ là miêu tả tâm trạng ngay lúc đó, anh lại nghe rất nhập tâm, có chút đau lòng.

Sau đó trong nhật ký cô viết từ ngày này đến ngày khác, chỉ có một loạt chữ:

Vừa thấy quân tử làm lỡ cả một đời.

Không phù hợp với khí chất của Nhan Tiều, mang theo hơi thở của văn nghệ, anh lại không cảm thấy buồn cười.

Bởi vì từng nét chữ thật sự rất dùng sức.

Nếu không có bên nhau, anh không biết cô có thể giống như cô đã nói hay không, tìm không thấy người tốt hơn, để lỡ một đời.

Anh nhìn ra, Nhan Tiều là một người rất đơn giản, người đơn giản càng dễ dàng hạnh phúc, bất luận gả cho ai, cô sẽ khiến cho bản thân mình thành một người phụ nữ hạnh phúc.

Nói chung may mắn chính là, anh giống như được ông trời tính gán kết với cô, cho nên, cô đơn giản khiến cho một nửa cuộc đời của anh khiến anh cảm thấy, thế giới này bởi vì cô, mà trở nên chân thật một chút, thú vị một chút.

Từ nhỏ anh không phải là một người thú vị.

Khi còn nhỏ còn không hiểu học tập có ích lợi gì, liền vui đầu học tập; còn không hiểu thưởng thức Beethoven Mozart, liền bắt đầu học dương cầm; cũng không phải bởi vì ý muốn cao thượng học y “vì muốn cứu người”, cho nên tuy tiêu chuẩn lựa chọn có cao một chút, nhưng tương đối nhẹ nhàng chuyên nghiệp.

Thật cũng không phải người có tình cảm sinh hoạt trống rỗng, từng có đoạn tình yêu, cuối cùng không bệnh mà chết, bởi vì rất nghiêm túc trong tình cảm, dần dần cũng thất vọng.

Muốn tránh khỏi loại thất vọng này, cũng chỉ có thể cẩn thận mà lựa chọn hy vọng.

Cho nên rất nhiều lúc anh lựa chọn làm người ngoài cuộc, người khác thích, là chuyện của người khác, anh lạnh nhạt, không cần kéo dài khoảng cách, cũng không cần đáp lại.

Biết muốn sống được nhẹ nhàng một chút, nhưng lại không biết đã bắt giác thành một người cô đơn.

Nhưng lại ngoài dự đoán, nói chung chính là tự làm radio, có rất nhiều tiếng vang; một cái khác, chính là được sống bên cạnh với Nhan Tiêu.

Khiến cho quỹ đạo của anh, với mong muốn, cứ như vậy chệch khỏi quỹ đạo, nhưng từ nay về sau cuộc sống của anh đã khác.

Nhan Tiêu thường hay nói, em nhất định đã tích góp mấy đời mới có vận khí ở bên cạnh anh.

Anh lại cảm thấy, gặp được cô, là do anh may mắn.

Lúc về nhà, Nhan Tiêu đi dạo siêu thị, mua một đồng sữa chua và đồ ăn vặt, lại chấp tay trước ngực phụng phịu khẩn cầu anh.

Rất nhanh anh đã hiểu, trả lời: “Khoai lát? Không có cửa.”

“Không phải.....”

“Cánh gà?”

“Không phải.....”

“Mau nói.”

“Em muốn ăn kem.”

“..... Không phải em vừa mới ăn sao?”

“Em mua để tủ lạnh.”

Đi ra khỏi siêu thị cô vẫn nơm nớp lo sợ mà nói: “Mỗi ngày em chỉ ăn một cái, anh không tin có thể kiểm tra!”

Trở về nhà, Nhan Tiêu nằm ở trên sofa chơi ipad, lại đột nhiên chen chân chạm vào Hoắc Trạch Tích một chút.

Anh đang xem phim, cảm giác được lúc sau dò hỏi mà nhìn về phía cô.

“Hoắc Hoắc, anh thích con mình là con gái?”

“Con gái.”

“Con gái?!”

“Như thế nào?” Anh có chút nghi ngờ nhìn cô.

Nhan Tiêu cau mày: “Nhưng em thích con trai.”

“Vậy về sau em có mới biết được.”

Nhan Tiêu không thuận theo không buông tha: “Nếu là con gái thì em không muốn nghĩ.”

“.....”

Cô tiếp tục dùng ngón chân chọc anh: “Tại sao anh không nói lời nào?”

Anh bỏ qua phim, thẳng tắp nhìn cô: “Vì sao không cần?”

Sắc mặt anh không tốt, Nhan Tiêu cũng cảm thấy câu nói kia của mình có chút quá phận, trong lòng không tự tin, nghĩ lại thừa nhận nói: “Bởi vì lần trước Nhiếp Sơ Sơ thấy anh, nói anh đối với em giống như đối với con

gái, nếu em sinh con gái, có phải anh sẽ không đối tốt với em nữa hay không?”

Cô sợ con gái sẽ lấy đi sự yêu thương của anh.

Hoặc Trạch Tích mới hiểu được ý của cô, vừa buồn cười vừa tức giận.

Sẽ nghĩ như vậy, là bởi vì cô chưa có sẵn sàng để làm mẹ, bằng không tại sao lại ấu trĩ ích kỷ như vậy.

Thấy trong mắt cô có sự buồn rầu sự thấp thỏm, vẻ mặt khổ sở, trong lòng anh liền biến hóa, vẫy tay ý bảo cô lại đây, Nhan Tiêu quỳ gối trên sofa dịch lại đây, anh nhìn cô nói: “Tại sao anh lại không đối tốt với em?”

Nhan Tiêu lắc đầu: “Không phải không tốt, là không tốt như vậy.”

“Em là vợ của anh, có thể giống với con gái sao?”

“Ngày thường dáng vẻ của anh là quản giáo với em, có khác gì đối với bé gái?”

Hoặc Trạch Tích nhướn mày: “Em cảm thấy anh không coi em là phụ nữ?”

“..... Cũng không phải.”

Rốt cuộc ở trên giường.....

Cô nói mặt đỏ hết lên, bản thân nói bừa bãi, đơn giản nói: “Dù sao em thích con trai.”

Hoặc Trạch Tích thỏa hiệp: “Vậy thì con trai.”

Lúc này cô mới cảm thấy thoả mãn chui vào ngực anh.

Ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, trong lòng Hoắc Trạch Tích cảm thấy được lấp đầy bởi cảm giác dịu dàng.

Rõ ràng ôm cô, lại cảm thấy chưa đủ, không biết yêu cô như thế nào, khiến cho cô không hề hoài nghi.

Kết quả là ở trên sô pha, Nhan Tiêu bị anh làm, cô chưa thấy qua anh kiên nhẫn dịu dàng như vậy, sau đó mây mưa, nghe thấy anh nói một câu ở bên tai “Anh rất yêu em”.

Anh rất ít khi nói thẳng ra mấy lời nói như “Anh yêu em”, Nhan Tiêu thiếu chút nữa muốn khóc.

Người này ở trên giường là lúc thành thật nhất.

Sau khi Nhan Tiêu mở nhật ký, đột nhiên phát hiện có trang nào đó bị người khác động tay động chân, nhật ký ngày đó là ngày cô tỏ tình bị từ chối.

Chữ cô xiêu xiêu vẹo vẹo “Vừa thấy quân tử làm lỡ một đời”, xuất hiện một loạt chữ rất nghiêm chỉnh:

Không thấy quân tử cả đời làm lỡ.

Cô sửng sốt một lúc lâu, nhin không được cười.

NGHIÊN NGỌT (NGỌT ẨM)

Hứa Sâm Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Ngoại Truyện (3)

(Một)

Rất lâu rất lâu sau, tư tưởng của bác sĩ Hoắc mới được khai sáng, cố gắng tiếp nhận văn hóa trên mạng và cosplay.

Chịu đựng một đoạn thời gian “ tư tưởng của Hoắc Trạch Tích bị giam cầm cuối cùng Nhan Tiêu với bạn bè quyết định chơi một trận lớn: Vẫn luôn mong chờ đến ngày chụp ảnh “ dưới hồ bơi”.

Địa điểm là chỗ nào đó ở ngoài hồ bơi.

Vốn dĩ cô chuẩn bị rất nhiều đồ để chụp ảnh, kính bơi màu lam, quần đùi, chỉ để lộ xương quai xanh và một đoạn lưng, kết quả trên đường bị nhiếp ảnh gia trêu chọc, đổi thành kiểu buộc, lộ ra phần bên cạnh thắt lưng và khắp lưng.

Thấy người mẫu làm mẫu, Nhan Tiêu sợ ngây người, hô to quá cảm thấy thẹn.

Nhiếp ảnh gia là một em gái, sau khi cô ấy đánh giá Nhan Tiêu một lượt, bình đạm nói: “Yên tâm, người mẫu này vẫn còn thit thà gọi cảm, người ta ít nhất là cup C, còn cô cùng lắm là cup A.”

“..... Cái gì mà cùng lắm? Cup A là nhỏ sao?”

Nhan Tiêu nói xong, phát giác có chút không đúng, lại nói: “Tôi rõ ràng là B.”

Nhiếp ảnh gia: “.....”

Hậu cần: “.....”

Mấy người trang điểm: “.....”

Bộ quần áo này hở rất nhiều chỗ, Nhan Tiêu tốn rất nhiều thời gian mới mặc vào được, có chút thấp thỏm đi ra ngoài, nhiếp ảnh gia khách quan đánh giá: “Tuy rằng bị cô mặc mất hết vẻ gợi cảm, nhưng mà bị cô mặc thành, cứ nhiên có chút trẻ con, đáng yêu.”

Trẻ con, đáng yêu.....

Ba chữ này chọc trúng đúng chỗ đau của Nhan Tiêu.

Kể từ khi lãnh giấy chứng nhận xong, mấy người bên cạnh cô lúc nào cũng nói mấy từ như "phụ nữ", "vợ", "phụ nữ có chồng", ban đầu còn cảm thấy chỉ là đùa thôi, nghe nhiều thì sinh ra cảm giác đối nghịch, luôn thấy người ta đang nhắc nhở mình là "bà vợ".

Cho nên khi nhiếp ảnh gia vừa nói vậy Nhan Tiêu lập tức có cảm giác "người ta vẫn còn non nớt", được an ủi phần nào.

Lần này chụp rất thành công, qua mấy ngày chỉnh sửa thì nhiếp ảnh gia đăng lên mạng, Nhan Tiêu định chia sẻ nhưng lại có chút do dự.

Cô và Hoắc Trạch Tích là bạn bè trên mạng, nếu cô chia sẻ chắc chắn anh sẽ thấy.

Mặc dù miệng Hoắc Trạch Tích nói là không để ý, nhưng cuối cùng anh có để ý hay không thì không biết được được.

Tự thôi miên mình nhiều lần, trong đầu nghĩ chuyện như vậy cũng không lớn lắm, cuối cùng vẫn cắn răng chia sẻ.

Buổi tối hôm đó, quả nhiên Hoắc Trạch Tích nhìn thấy cái đó trên Weibo, chỉ là anh không có biểu hiện gì, sau khi ăn cơm xong lại gọt trái cây cho Nhan Tiêu, thái độ không khác gì so với bình thường lại khiến Nhan Tiêu nơm nớp lo sợ, cuối cùng vẫn là Nhan Tiêu tự mình lên tiếng trước, hỏi anh có để ý không.

Nhưng anh lại tỏ vẻ không sao, còn thân thiết hỏi ai chụp, phản ứng hết sức bình thản.

Lúc sau cũng không nhắc tới chuyện này nữa, cùng nhau xem phim rồi đi ngủ.

Nhan Tiêu nghe radio của anh một lát rồi chuẩn bị ngủ, Hoắc Trạch Tích ôm cô, chờ đến khi cô sắp ngủ rồi thì Hoắc Trạch Tích đột nhiên mở miệng nói chuyện: "Có phải anh rất rộng lượng hay không?"

Nhan Tiêu mơ hồ: "Rộng lượng chuyện gì?"

"Cho em chụp ảnh đó."

Nhan Tiêu: "..."

Hóa ra ngài vẫn còn để ý hả?

Hóa ra là bác sĩ Hoắc cũng ý thức được mình đủ rộng lượng, mới có vẻ mặt bình tĩnh như vậy? Xem ra nhện không được muốn khen ngợi, nên mới chủ động hỏi?

Nhan Tiêu thấy có chút buồn cười, để cho anh toại nguyện, vồ vồ đầu anh giống như khen ngợi một anh bạn nhỏ: "Ừ, anh rất rộng lượng, giỏi quá!"

Hoắc Trạch Tích không nói chuyện, một lần nữa Nhan Tiêu đang chuẩn bị đi gặp Chu Công, không thể tưởng được anh đang yên tĩnh thì

bỗng nhiên lên tiếng: "Bộ quần áo kia là của em?"

Nhan Tiêu vừa ngủ lại tỉnh, ừ một tiếng, Hoắc Trạch Tích giật giật cánh tay, đổi sang tư thế khác thoải mái hơn, hỏi: "Em mua lúc nào vậy?"

Cô uể oải: "Lúc chụp hình."

Anh suy nghĩ một chút lại hỏi: "Sao chưa thấy em mặc bao giờ?"

Sao cứ vậy quanh vấn đề quần áo mà hỏi vậy?

Nhan Tiêu: "Đó là đồ bơi mà!"

"Lúc đi bơi cũng không thấy em mặc."

Nhan Tiêu vô lực: "Mới mua."

"Ukm..."

Nhan Tiêu thờ dài nhắm mắt lại, quả nhiên, qua mấy giây anh lại lên tiếng, "Sao em lại mua loại này?"

"..."

Bác sĩ Hoắc, anh để ý thì cứ nói thẳng đi, quanh quẩn mãi mấy câu hỏi, anh không thoải mái mà em cũng không ngủ được đó!

Nhan Tiêu hít sâu một hơi: "Sau này em không mặc đồ như vậy chụp hình nữa, chúng ta ngủ được chưa?"

Hoắc Trạch Tích trầm mặc chớp mắt một cái rồi nói: "Em nói vậy cứ như là anh đang độc tài cấm em mặc vậy."

Nhan Tiêu muốn quỳ, cơn buồn ngủ cũng hoàn toàn bay mất, vội vàng ôm cánh tay anh, chân chó nói: "Ai nói anh độc tài (tác giả: anh rõ ràng là Phát Xít), anh là chồng em, để ý cũng là chuyện bình thường mà (anh nhỏ

nhên như vậy để ý cũng là chuyện bình thường mà: trong lòng Nhan Tiêu thầm nghĩ)

Bác sĩ Hoắc hiển nhiên bị chữ "chồng" kia lấy lòng, hơn nữa không biết trong nội tâm người nào đó đang nói xấu anh, Hoắc Trạch Tích hài lòng ôm Nhan Tiêu hôn một cái, lúc này mới dịu dàng nói "ngủ ngon".

Cuối cùng Nhan Tiêu thành công chìm vào giấc ngủ...

Tóm lại đàn ông là loại động vật hẹp hòi, nhưng mà cũng được, vị này nhà cô tương đối dễ dãi.

(Hai)

Nhan Tiêu có một sở thích đặc biệt ---- đặc biệt thích nhìn dáng vẻ của bác sĩ Hoắc khi đeo kính.

Nhưng ngoài giờ làm việc ra những lúc khác cô không có cơ hội chiêm ngưỡng. Nhan Tiêu cũng uyển chuyển đề cập tới vấn đề này, nhưng bác sĩ Hoắc hoàn toàn không để trong lòng.

Ngày đó ở trên đường Nhan Tiêu nhìn thấy một cửa hàng bán quần áo nam, bên trong có kiểu quần áo rất đặc biệt, áo khoác mỏng rộng thùng thình giống áo gió, màu trắng, nhìn qua một cái hết sức giống trang phục bác sĩ.

Trong nháy mắt cô bị bộ quần áo kia hấp dẫn, không nói hai lời mua một bộ.

Đương nhiên bác sĩ Hoắc rất không thích bộ quần áo này, nhưng hôm sau vẫn bất đắc dĩ đồng ý với yêu cầu của Nhan Tiêu mà mặc vào.

Đi ở trên đường, vốn dĩ tỉ lệ bác sĩ Hoắc quay đầu là rất cao, đi một chút lại quay đầu một lần, khí chất nồng đậm của bác sĩ đập vào mắt cô,

cảm giác rất tuyệt!

"Nếu anh mang mắt kiếng gọng vàng vào nữa thì tuyệt!" Nhan Tiêu nhớ tới dáng vẻ của diễn viên nào đó, không nhịn được nói.

Bác sĩ Hoắc cười nhạt một tiếng: "Bây giờ còn có người trẻ tuổi nào mang mắt kiếng gọng vàng nữa?"

Anh thì hiểu gì!

Mắt kiếng gọng vàng mới mang lại cảm giác cấm dục!

Nhưng mà Nhan Tiêu không dám nói như vậy, chỉ dám yên lặng khinh bỉ trong lòng.

Kết quả một lát sau anh không nhịn được hỏi: "Tại sao em lại kêu anh đeo mắt kính?"

Nhìn vẻ mặt đầy tò mò của bác sĩ Hoắc, Nhan Tiêu bật thốt lên: "Bởi vì như vậy mới có cảm giác!"

"Cảm giác gì?"

"Cảm giác cấm dục!"

"Cấm dục là cảm giác gì?"

....

Nhan Tiêu cảm thấy giải thích chuyện này là vô cùng khó khăn.

Cô mệt mỏi, bất chấp tất cả nói: "Chính là cái cảm giác bác sĩ biến thái đó!"

"...."

Sau khi về nhà, Nhan Tiêu đi vào phòng rót nước uống, đột nhiên bị níu lại, cô nghi ngờ xoay người liền bị người nào đó bế lên.

Nhan Tiêu hoảng sợ, trừng anh: "Anh làm gì vậy?"

Hoắc Trạch Tích không nói chuyện, Nhan Tiêu mơ hồ có dự cảm xấu, đầu óc xoay vòng, tìm xem có cách nào có thể cứu mình không, chợt nhớ tới: "Anh chờ một chút, em mua kem còn chưa bỏ vào tủ lạnh!"

Anh nghe vậy dừng bước chân, cuối cùng cũng buông Nhan Tiêu ra, đi theo vào nhà bếp.

Bỏ kem vào tủ lạnh, Nhan Tiêu phát hiện bác sĩ Hoắc đang dựa vào cửa bếp nhìn cô, cười như không cười, không đoán được về mặt gì.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, liên tưởng tới phản ứng vừa rồi của anh, có chút lo lắng, bây giờ là ban ngày, ý anh muốn...

Hơn nữa anh đứng ở cửa, ý không muốn cho Nhan Tiêu đi qua...

Nhan Tiêu ngẩng đầu nhìn anh, trừng mắt, cười gượng hai tiếng, Hoắc Trạch Tích cũng cười theo cô.

Anh cười làm cô càng lo hơn, muốn yên lặng chui qua bên cạnh anh, chui được nửa người thì bị túm trở lại.

Nhan Tiêu bị ôm đặt lên bàn dài trong nhà bếp, Hoắc Trạch Tích đứng giữa hai chân cô, anh hơi cúi người, hôn môi cô.

Nhan Tiêu ngã về phía sau, phía sau là đống rau quả, tay cô chống lên đé vào một chùm nho, trong nháy mắt hương vị ngọt ngào của nho chín lan tỏa chung quanh.

Hoắc Trạch Tích ôm lấy cô, vô tình đụng phải chất lỏng ẩm ướt, kéo tay Nhan Tiêu đến trước ngực, đầu ngón tay có dính chất lỏng màu tím,

mùi hương ngọt thanh.

Không chờ Nhan Tiêu kịp phản ứng, anh cầm tay cô đặt ở bên môi, đột nhiên cắn ngón trỏ của cô, đầu lưỡi quét qua, chiếm lấy mật ngọt.

Xúc cảm mềm mại, Nhan Tiêu đối mặt với con người đen nhánh của anh, đột nhiên đỏ mặt rút tay về, "Chỗ này là phòng bếp..."

"Làm ở đây."

Cô còn chưa kịp nói thì quần áo đã bị đẩy lên thật cao, từ góc độ này tầm mắt của anh và ngực cô ở ngang hàng, có thể thấy rõ ràng.

"Anh giúp em kiểm tra một chút."

Anh nói xong đưa tay sờ sau lưng cô, từ xương trên cùng sờ soạng xuống dưới, ngón tay đi xuống dưới, xoa hết phía sau lưng cô, khoảng cách hai người bị kéo gần lại, hô hấp của anh ở ngay bên tai cô.

Nhan Tiêu bị nhột, không nhịn được cười ra tiếng, lại đánh anh: "Anh sờ xương em làm gì? Biến thái..."

Giọng nói của anh ở gần bên tai, nhẹ nhàng: "Không phải em thích bác sĩ biến thái sao?"

Anh nhấn mạnh bốn chữ "bác sĩ biến thái".

"Em cái gì..." Nhan Tiêu vừa muốn giải thích, đột nhiên nhớ tới hồi nãy mình chỉ qua loa lấy lệ nói cho anh hiểu cấm dục là gì.

Hóa ra là bởi vì cái này....

Quả nhiên có lời không thể nói bậy.

(Ba)

Nhan Tiêu có người bạn, lăn lộn trong giới ASMR*, giọng nói mềm mại, thôi miên biết bao phái nam, làm người ta say mê.

*Autonomous sensory meridian response, nói bằng giọng thì thầm với khán giả, gõ nhịp vào các vật dụng gia đình. Những tiếng động nhẹ nhàng đó chính là yếu tố kích hoạt cảm giác ASMR. Và những người tạo ra các video này được gọi là nghệ sĩ ASMR.

Gần đây cô ấy đang đóng vai Lolita nhưng khổ nỗi là không tìm được giọng nam thích hợp để hòa âm, vẫn luôn kéo dài.

Nhan Tiêu nghe nói chuyện này nên chủ động hỏi thăm, nói có thể giúp một tay. Dù gì Hoắc Hoắc có giọng nói dễ nghe như vậy, hơn nữa cũng tiếp xúc với ASMR, nhà có thiết bị, giúp đỡ người khác một chút cũng không sao.

Đồng ý xong, lúc sau nhìn thấy kịch bản, bỗng nhiên Nhan Tiêu cảm thấy hối hận.

Nội dung nói về cô nàng lolita muốn báo thù bạn trai cũ, muốn nhốt anh vào tù, phần lớn là lời kịch của lolita, chỉ có một phần nhỏ là giọng nam, hơn nữa lời kịch hết sức thâm thiết, tất cả đều là thờ đốc, kêu rên, gầm nhẹ...

Nhan Tiêu sợ hết hồn hết vía, nhưng hối hận cũng muộn, đã đồng ý với người ta, Nhan Tiêu không thể làm gì khác hơn ngoài về nhà hỏi bác sĩ Hoắc.

Lúc Hoắc Trạch Tích đang xem máy tính, Nhan Tiêu lặng yên không tiếng động đi tới bóp vai cho anh, xong rồi lại bưng nước trái cây, hết sức ân cần.

Nhìn thấy khác thường, Hoắc Trạch Tích miễn cưỡng hỏi: "Em có chuyện gì muốn nói?"

Nhan Tiêu do dự: "Thật ra thì cũng không có chuyện gì..."

"Nói."

"Chính là, em có người bạn, làm ASMR, muốn nhờ anh giúp một chút."

"Giúp cái gì?"

Cuối cùng Nhan Tiêu cũng đi vào chủ đề chính: "Anh có thể giúp cô ấy thu âm một chút không?"

Sợ Hoắc Trạch Tích không đồng ý, Nhan Tiêu lại nói tiếp: "Anh đừng từ chối, em lỡ đồng ý với người ta rồi!"

Hoắc Trạch Tích hơi híp mắt, cười nhìn cô: "Chưa thương lượng với anh mà đã mang anh đi bán rồi?"

Càng nói cô càng hạ thấp giọng, cảm thấy thật gian nan, tận lực bình thản nói: "Bởi vì là việc rất đơn giản."

"Có lời thoại?"

"Có, có."

"Đưa anh nhìn thử."

Nhìn...

Quả thật Nhan Tiêu không dám cho anh xem, cái này nhìn là biết không ổn rồi, cái gì mà nốt, trói, chặt tay chặt chân, tóm lại là ngược chết nam chính, phối âm vừa dơ lại tàn bạo.

Nhìn dáng vẻ ập úng xoắn xít của cô, Hoắc Trạch Tích đoán ra được gì đó: "Là boy love?"

"A không không! Không phải boy love!" Nhan Tiêu vội vàng phủ nhận, cắn răng nói nhỏ: "Anh phụ trách gầm nhẹ hoặc thở dốc, rất, rất đơn giản..."

Hoắc Trạch Tích: "..."

Nhan Tiêu chấp hai tay: "Hoặc hoặc anh giúp em đi mà!"

Hoắc Trạch Tích quả quyết cự tuyệt: "Anh không thu âm nhân vật H."

"Không H! Chẳng qua nhân vật này bị ngược rất thảm!"

Nhan Tiêu vừa nói vừa thút thít hồi lâu, mặc dù Hoắc Trạch Tích không tình nguyện nhưng cuối cùng vẫn không chịu nổi cô, đồng ý giúp đỡ, cảnh cáo Nhan Tiêu một trận lần sau không được làm như vậy nữa.

Qua mấy ngày sau phối âm được đăng tải, biết rõ ràng tình tiết rất thảm thiết, vậy mà giọng nói anh lại vô cùng thu hút, người nghe rồi rít thảo luận vấn đề này.

Lúc Nhan Tiêu thấy bình luận thì không ngừng cười được, trong đầu nghĩ thầm may không có để lại tên, nếu không bác sĩ Hoắc khó có thể giữ được danh tiết.

Buổi tối lúc ngủ Nhan Tiêu nằm trên giường nhìn Hoắc Trạch Tích cởi quần áo, lúc thấy anh mặc quần áo, bỗng nhiên cô nói ra một câu: "Bác sĩ Hoắc, anh có biết anh rất quyến rũ hay không?"

Hoắc Trạch Tích sững sốt, liếc nhìn cô, Nhan Tiêu chống đầu, cười nhìn anh.

Anh trừng một cái: "Nói chuyện cẩn thận chút."

Nhan Tiêu nói tiếp: "Không phải nói anh đang quyến rũ, là vô tình có cảm giác vậy thôi."

Hoắc Trạch Tích buồn cười, mặc quần áo tử tế, ngồi ở mép giường nhìn cô: "Em dùng từ "quyến rũ" để hình dung anh?"

Nhan Tiêu suy nghĩ một chút: "Vậy đối từ văn nhã hơn... mê người?"

".... Không mê người gì cả, mau ngủ đi." Hoắc Trạch Tích lười nói với cô, vén chăn lên chui vào.

Chắc là hôm nay anh buồn ngủ thật, nằm một hồi cũng không có động tĩnh gì, nhưng Nhan Tiêu thì không buồn ngủ chút nào, chọc anh một chút, không cử động, đưa chân để lên người anh, vẫn không cử động.

Nhan Tiêu nổi lòng xấu xa, vén áo anh lên, sờ đông sờ tây lại gặm loạn, cuối cùng Hoắc Trạch Tích không chịu nổi, bóp mặt cô, "Mau ngủ đi!"

"Em phát hiện em nghiện anh rồi."

"...." Hơn nửa đêm rồi còn nói câu ám muội như vậy...

Nhan Tiêu còn nói: "Nghe giọng nói của anh cũng nghiện, cũng nghiện thân thiết với anh, anh nói xem tại sao em lại thích anh như vậy?"

Hoắc Trạch Tích yên lặng hai giây, xoay người ôm cô, "Cho em nhất định là phải gả cho anh."

(Bốn)

Nhan Tiêu tốt nghiệp đại học năm thứ hai, không cần thận mang thai.

Ngày đó cô biết được mình mang thai, không vui mừng như mọi người nói, mà ngược lại khóc một trận, không phải bởi vì cảm động, không biết tại sao mà lại khóc, tâm trạng rất phức tạp.

Hoặc Trạch Tích thông cảm, nói cái này gọi là trầm cảm trước khi sinh, chỉ là tâm lý chưa thích ứng được, vấn đề nhỏ.

Chẳng qua người khác là trầm cảm trước khi sinh, còn Nhan Tiêu là trầm cảm trước khi phôi thai hình thành....

Bình thường cuộc sống của cô rất thoải mái, bây giờ còn thoải mái hơn, thể hiện ở việc ăn uống.

Nhan Tiêu mỗi ngày ăn năm bữa cộng thêm trái cây các loại, không tới hai tuần lễ đã tăng năm sáu cân.

Cô còn đang buồn từ nay về sau mình còn mập ra nữa hay không, vóc dáng một đi không trở lại, kết quả trong thời gian ba tháng đầu, cô bắt đầu nôn nghén, mỗi ngày ói còn nhiều hơn ăn, trên cơ bản là đã gầy trở lại.

Mẹ bày tỏ nói muốn tới chăm sóc cô bị Nhan Tiêu từ chối, nói ngày thường mẹ đến nhìn cô là được rồi, vì vậy Hoắc Trạch Tích thuê một dì bảo mẫu tới chiếu cố việc ăn uống và lo việc nhà giúp cô.

Sau khi Nhan Tiêu mang thai tính khí trở nên quái lạ, động một chút là ghét, hay nháo lên.

Nhìn thấy con Husky dưới lầu béo phệ thì ghét, ăn móng heo cũng thấy ghét, ăn socola thấy ghét, mua một vài giỏ cây dương mai*, uống nước chanh mới không ghét nữa.

*)Cây dương mai: Dương mai (tên khoa học:Myrica rubra), còn được gọi là dâu rượu hay thanh mai đỏ, là một loài thực vật có hoa trong họ Myricaceae.

Bởi vì Hoắc Trạch Tích và bạn tụ họp rạng sáng mới về nhà, Nhan Tiêu khóc lớn một trận, cúi kính, Hoắc Trạch Tích đã quen với sự hỉ nộ vô

thường mới gần đây của cô, yên lặng nhìn Nhan Tiêu khóc xong, giúp cô lau nước mắt, ôm cô đi ngủ.

Thời kì mang thai Hoắc Trạch Tích và cô không thể nào ngủ chung, nhưng mà khi nửa đêm Nhan Tiêu hay tỉnh dậy đi tìm anh, theo thói quen ôm chặt anh khiến cho Hoắc Trạch Tích lúng túng, ngủ không dám động tay chân nhiều sợ đụng phải cô.

Tóm lại lúc Nhan Tiêu mang thai mọi người đều khâm trọng, không có nhiều hình ảnh ấm áp như trong tưởng tượng.

Lúc trước Nhan Tiêu nói không thích con gái, kết quả sinh ra một cậu con trai.

Việc đặt tên cho đứa nhỏ hai người lại có suy nghĩ khác nhau, Nhan Tiêu muốn đặt cho đứa nhỏ một cái tên đáng yêu lại mới mẻ độc đáo, ví dụ như Hoắc Manh, tên ở nhà liền kêu là Manh Manh.

Hoắc Trạch Tích cảm thấy cái tên này quá tùy ý, chọn mấy cái tên bình thường lại nho nhã, cuối cùng bị Nhan Tiêu cho qua hết, mỗi ngày Hoắc Trạch Tích bị tẩy não, cuối cùng thấy cái tên này cũng thuận miệng, đồng ý.

Người bạn nhỏ Manh Manh sinh vào mùa thu, lúc mới sinh ra mặt nhăn nhúm làm Nhan Tiêu sợ muốn chết, sợ giá trị nhan sắc của con mình không đủ, sau ba tháng thì dáng dấp như nước trong veo, Nhan Tiêu thờ phào nhẹ nhõm.

Nhan Tiêu sinh con xong sợ mất dáng liền vội vàng tiến hành tập thể dục. Ngược lại Hoắc Trạch Tích rất nhanh vào vai người bố, bình thường sau khi tan làm câu đầu tiên nói sau khi về nhà đó là "con trai bố đâu", sau đó có thể nhìn Hoắc Manh một đêm mà cũng không chán, y như một người ngốc.

Nhan Tiêu cảm thấy hơi tức giận, lúc cùng bác sĩ Hoắc ân ái cũng chưa từng thấy vẻ mặt của anh như vậy.

Vì vậy Nhan Tiêu lập ra một kế hoạch báo thù: Mỗi ngày cô cùng Mạnh Mạnh ở nhà, không ngừng dạy đứa nhỏ nói chuyện, nhưng cô chỉ lặp lại ba chữ: "Ba ba thúi", muốn len lén cho anh "ngạc nhiên mừng rỡ."

Đúng như dự đoán, Hoắc Mạnh Mạnh được sáu tháng tuổi rất cuội nói ra từ đầu tiên trong đời, mặc dù phát âm không chuẩn nhưng Nhan Tiêu vẫn nghe ra đúng là ba chữ kia.

Trước tiên cô gọi điện cho Hoắc Trạch Tích, anh đang ở bên ngoài ăn cơm cùng đồng nghiệp, nghe vậy trở về nhà.

Chỉ là Hoắc Trạch Tích chưa bao giờ tưởng tượng nổi, trước chữ "ba ba" còn có.... "Thúi"?

Nhan Tiêu nhìn thấy trên đầu Hoắc Trạch Tích hiện ra ba dấu hỏi, Nhan Tiêu không nhịn được cười đến đau bụng.

....

Lúc Hoắc Mạnh chín tháng tuổi, Nhan Tiêu đào tạo cho con mình tài năng âm nhạc, kêu Hoắc Trạch Tích đàn cho con nghe, thật ra thì nguyên nhân sâu xa hơn là lúc anh đàn đặc biệt đẹp mắt, hoàn toàn thỏa mãn tâm tình thiếu nữ của cô.

Nhưng mà Hoắc Trạch Tích chỉ đàn nhạc của Mozart và Strauss, Nhan Tiêu tự nhận mình là tục nhân không biết thưởng thức, không thích loại vũ khúc giao hưởng này, mơ màng buồn ngủ, người bạn nhỏ Hoắc Mạnh cũng giống mẹ mình, nghe không hứng thú lắm, nắm ngón tay mút mút kêu ba ba, hết sức chuyên chú chơi với cái yếm ở cổ, hoàn toàn không có hứng thú với âm nhạc.

Hoắc Trạch Tích nhìn một lớn một nhỏ, gõ bàn nói: "Mười năm rồi anh không đàn dương cầm lại, hôm nay ngồi xuống đàn cho các em nghe hơn một tiếng, hai người có thể cho anh chút mặt mũi được không?"

Nhan Tiêu tỉnh ngủ, chỉ về phía Hoắc Mạnh Mạnh, cố tỏ vẻ đứng đắn: "Sao con không cho ba mình mặt mũi vậy?"

Hoắc Mạnh giương đôi mắt to nhìn cô, trên cằm còn có nước miếng, mềm nhũn kêu một câu: "Ma, đối..."

Nhan Tiêu:...

Hoắc Trạch Tích:...

Hoắc Trạch Tích đỡ trán: "Xem ra con tương đối giống em."

...

Lúc Hoắc Mạnh Mạnh một tuổi lộ ra tài năng ăn vượt trội, đáng người hết sức mừng mà, ôm ra ngoài là mọi người đều sáp lại gần, khen người bạn nhỏ mập mập đô đô thật đáng yêu.

Nhưng Nhan Tiêu lại lo lắng, cô hy vọng con trai mình sau này giống ba, cao gầy có khí chất nam thần, đừng mập mập như bây giờ.

Vì vậy người mẹ thiếu đầu óc lại giảm bớt phần ăn của con trai, người bạn nhỏ nhiều lần đói bụng khóc lớn, Nhan Tiêu mặc kệ không để ý tới, dạy con "Không khống chế cân nặng của mình làm sao khống chế được đời người."

Kết quả chuyện này rất nhanh bị Hoắc Holmes tiên sinh phát hiện, tức hộc máu, nghiêm túc lôi Nhan Tiêu vào phòng giáo dục nửa giờ.

Người bạn nhỏ thấy được đồ ăn hai mắt rục sáng, không ngừng nhét đồ ăn vào miệng, Bác sĩ Hoắc đau lòng không thôi.

Nhan Tiêu yên lặng lướt qua: "Anh nuôi con trai thành heo..."

Kết quả sau này Hoắc Mạnh Mạnh đi bộ được, không ngờ lại gầy xuống, trang nghiêm từ tiểu tử mắt to mập mạp thành tiểu chính thái.

Nhưng mà bác sĩ Hoắc không cứng chiều con nữa, nói con trai không thể cứng chiều.

Bình thường Hoắc Mạnh Mạnh muốn ngủ cùng Nhan Tiêu, cô mềm lòng, nằm ngủ ngay trên giường của con, kết quả nửa đêm lại bị Hoắc Trạch Tích ôm về phòng, cô ngủ quá ngon, anh không đành lòng đánh thức, ôm trở về cũng chỉ ngủ.

Sau đó bác sĩ Hoắc rất bất mãn, lúc Hoắc Mạnh Mạnh lần nữa đòi ngủ cùng mẹ, Hoắc Trạch Tích nhanh nhẹn từ chối: "Con trai lớn rồi? Ngủ một mình đi!"

"Ba lớn rồi còn muốn ngủ cùng mẹ?" Anh bạn nhỏ học được tranh luận.

Ba Hoắc tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Hoắc Mạnh Mạnh rưng rưng nước mắt ngủ một mình, ở trong chăn đếm cừ, cảm giác chăn được kéo ra, nhìn một cái, lại là ba.

Ba nói đừng khóc nữa, còn kể chuyện cho Hoắc Mạnh nghe.

Nói đến "Ba mẹ sau này sẽ rời đi, con phải học tự lập", Hoắc Mạnh Mạnh kéo quần áo anh, lại khóc, nước mắt vừa chảy vừa nói ba đừng đi.

Hoắc Trạch Tích ôm con nhẹ nhàng an ủi, ngoài cửa bất chợt truyền tới tiếng thút thít, người nghe lén bên ngoài đi tới, dáng vẻ khóc còn thảm hơn Hoắc Mạnh Mạnh.

"Em cũng không muốn anh rời đi..." Nhan Tiêu thút thít nói.

Hoắc Mạnh Mạnh dừng khóc, ngược lại bắt đầu an ủi Nhan Tiêu: "Mẹ, mẹ đừng khóc nữa..."

Nhìn nước mắt cô chảy ròng ròng, Hoắc Trạch Tích đột nhiên không nhìn được cười, kéo Nhan Tiêu qua, lau nước mắt cho cô, "Em lớn như vậy rồi mà còn khóc?"

Cô thút thít: "Anh đừng nói như vậy nữa."

Hoắc Trạch Tích cười gật đầu, kéo cô vào ngực, "Không nói, anh không nói nữa."

Không cần biết đã trôi qua bao nhiêu năm, Nhan Tiêu ở trước mặt anh, vẫn là đứa con nít ngày nào.

Không lo lắng về sinh ly tử biệt, trong giây phút này, nguyện ý tin tưởng mãi mãi, một khoảnh khắc kia, chính là mãi mãi.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Xoài Phô Mai Đông Lạnh [1]

Chương 2: Xoài Phô Mai Đông Lạnh (2)

Chương 3: Matcha Trà Xanh [1]

Chương 4: Matcha Trà Xanh [2]

Chương 5: Bánh Nướng Kiểu Pháp [1]

Chương 6: Bánh Nướng Kiểu Pháp [2]

Chương 7: Bánh Nướng Kiểu Pháp [3]

Chương 8: Bánh Khoai Lang Nhân Đậu Đỏ [1]

Chương 9: Bánh Khoai Từ Đậu Đỏ (2)

Chương 10: Bánh Khoai Từ Đậu Đỏ (2)

Chương 11: Bánh Khoai Từ Đậu Đỏ (4)

Chương 12: Bánh Dâu Tây (1)

Chương 13: Bánh Dâu Tây (2)

Chương 14: Bánh Dâu Tây (3)

Chương 15

Chương 16: Bí Đào Sốt Cam (2)

Chương 17: Bí Đào Sốt Cam (3)

Chương 18: Bí Đào Sốt Cam (4)

Chương 19: Bánh Mật Nướng Phô Mai (1)

Chương 20: Bánh Mật Nướng Phô Mai (2)

Chương 21: Bánh Mật Nướng Phô Mai (3)

Chương 22: Bánh Mật Nướng Phô Mai (4)

Chương 23: Bánh Mousse Anh Đào (1)

Chương 24: Bánh Mousse Anh Đào (2)

Chương 25: Thạch Thảo Mộc Đài Loan* [1]

Chương 26: Thạch Thảo Mộc Đài Loan [2]

Chương 27: Thạch Thảo Mộc Đài Loan [3]

Chương 28: Khu Rừng Hoa Anh Đào [1]

[Chương 29: Khu Rừng Hoa Anh Đào \[2\]](#)
[Chương 30: Khu Rừng Hoa Anh Đào \[3\]](#)
[Chương 31: Bánh Quy Hoa Anh Đào \[1\]](#)
[Chương 32: Bánh Quy Hoa Anh Đào \[2\]](#)
[Chương 33: Bánh Quy Hoa Anh Đào \[3\]](#)
[Chương 34: Bánh Quy Hoa Anh Đào \[4\]](#)
[Chương 35: Bánh Quy Hoa Anh Đào \[5\]](#)
[Chương 36: Thác Nước Chocolate* \[1\]](#)
[Chương 37: Thác Nước Chocolate \[2\]](#)
[Chương 38: Thác Nước Chocolate \[3\]](#)
[Chương 39: Tiramisu * \[1\]](#)
[Chương 40: Tiramisu \[2\]](#)
[Chương 41: Tiramisu \[3\]](#)
[Chương 42: Tiramisu \[4\]](#)
[Chương 43: Thạch Đen Đông Lạnh* \[1\]](#)
[Chương 44: Thạch Đen Đông Lạnh \[2\]](#)
[Chương 45: Thạch Đen Đông Lạnh \[3\]](#)
[Chương 46: Thạch Đen Đông Lạnh \[4\]](#)
[Chương 47: Bánh Trung Thu Kem Lạnh Dq* \[1\]](#)
[Chương 48: Bánh Trung Thu Kem Lạnh Dq \[2\]](#)
[Chương 49: Bánh Trung Thu Kem Lạnh Dq \[3\]](#)
[Chương 50: Bánh Trung Thu Kem Lạnh Dq \[4\]](#)
[Chương 51: Bánh Sò Madeleine* \(1\)](#)
[Chương 52: Bánh Sò Madeleine \[2\]](#)
[Chương 53: Bánh Sò Madeleine \[3\]](#)
[Chương 54: Bánh Hoa Quế \[1\]](#)
[Chương 55: Bánh Hoa Quế \[2\]](#)
[Chương 56: Bánh Hoa Quế \[3\]](#)
[Chương 57: Ngoại Truyện \(1\)](#)
[Chương 58: Ngoại Truyện \(2\)](#)
[Chương 59: Ngoại Truyện \(3\)](#)